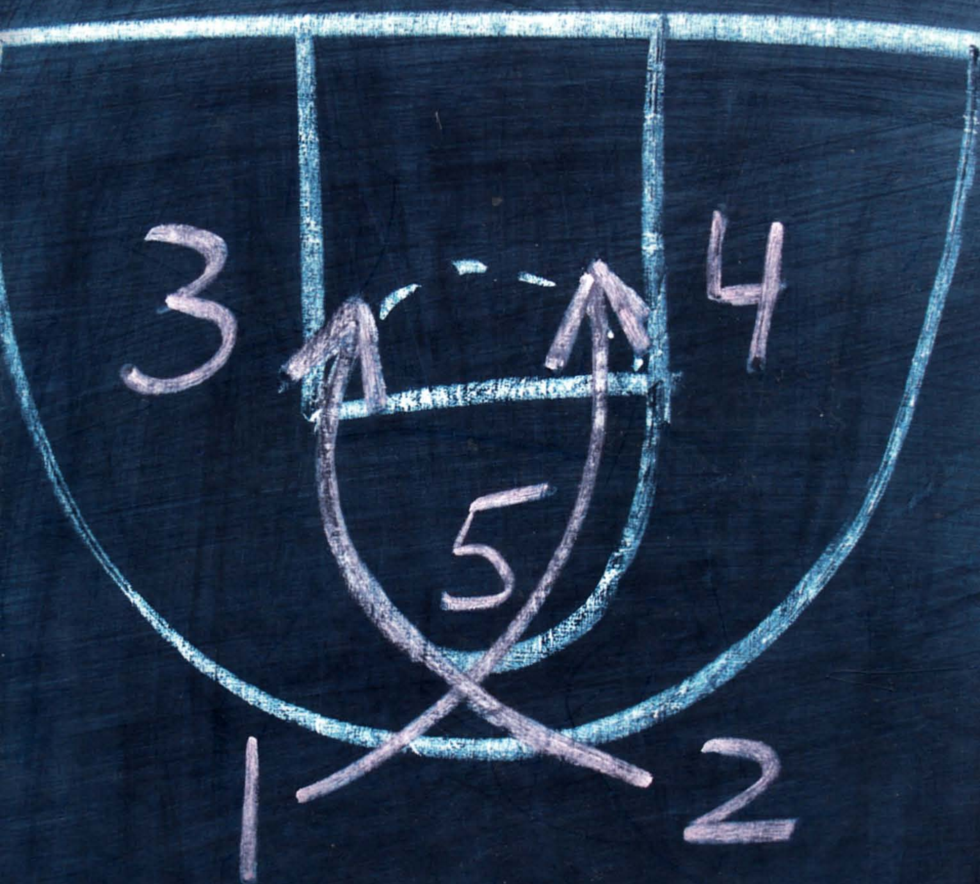

HARLAN COBEN

Staigus atsitraukimas

HARLAN COBEN

Staigus atsitraukimas

Iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė

Jotema

UDK 820(73)-3
Co-05

Harlan Coben
FADE AWAY
A Dell Book, New York, 1998

ISBN 978-9955-13-237-0

Lariui ir Kregui.
Šauniausiems broliams, kokius kada nors turėjau.
Jei netikite manimi, pasiklauskite jų.

Autorius dėkoja už pagalbą medicinos daktarei Anei Armstrong-Koben (Anne Armstrong-Coben); Džeimsui Bredbirui Jaunesniajam (James Bradbeer, Jr) iš Lilly Pulitzer; medicinos daktarui Deividui Goldui (David Gold); Megei Grifin (Maggie Griffin); Džeikobui Hoje (Jacob Hoye); Lindsei Keler (Lindsay Koehler); Deividui Pepe (David Pepe) iš Pro Agents, Inc.; Piteriui Roismanui (Peter Roisman) iš Advantage International; ir, žinoma, Deivui Boltui (Dave Bolt). Bet kokios klaidos — faktinės ar kitos — yra tik jų kaltė. Autorius čia niekuo dėtas.

I skyrius

— Tik gražiai elkis.

— Aš? — paklausė Mironas. — Aš — mandagumo įsikūnijimas.

Kalvinas Džonsonas, Naujojo Džersio „Drakonų" generalinis direktorius, vedėsi Mironą Bolitarą tamsėjančios Medoulendo arenos koridoriais. Jų batai garsiai kapojo plyteles, ir garso aidas sklisdamas atsimušė į Hario M. Styvenso maisto vitrinas, „Carvel" ledų vežimėlius, riestainių automatus, suvenyrų kioskus. Sienos buvo prisigėrusios dešrainių kvapo — to guminio, cheminio, tačiau nostalgiškai skanaus aromato. Juos slėgė aplinkui tvyranti tyluma; nėra nieko nykiau ir liūdniau už tuščią sporto areną.

Kalvinas Džonsonas stabtelėjo priešais duris, vedančias į prabangią ložę.

— Tai gali pasirodyti šiek tiek keista, — tarė jis. — Tiesiog išklausyk, gerai?

— Gerai.

Kalvinas paėmė už rankenos ir giliai įkvėpė.

— Ten mūsų laukia Klipas Arnšteinas, „Drakonų" savininkas.

— O aš kažkodėl nedrebu, — tarė Mironas.

Kalvinas Džonsonas papurtė galvą.

— Nesimaivyk.

Mironas bedė sau į krūtinę.

— Juk pasirišau kaklaraištį ir visa kita.

Kalvinas Džonsonas atidarė duris. Ložė buvo tiesiai priešais aikštės vidurį. Keletas darbininkų klojo ant ledo arenos grindis. Vakar vakare čia žaidė „Devils". Šįvakar — „Drakonų" eilė. Ložė buvo jauki. Dvidešimt keturios minkštos sėdimosios vietos. Du te-

levizorių monitoriai. Dešinėje stovėjo medžio plokštėmis apmuštas maisto baras, jame paprastai buvo keptas viščiukas, dešrainiai, bulvių kroketai, dešros ir paprikos sumuštiniai ir panašūs dalykai. Kairėje — žalvarinis vežimėlis su puikiai aprūpintu baru ir mini šaldytuvu. Ložėje buvo ir atskiras tualetas — kad korporacijos šulams nereikėtų šlapintis su prastuomene.

Klipas Arnšteinas juos pasitiko stovėdamas. Jis vilkėjo tamsiai mėlyną kostiumą, ryšėjo raudoną kaklaraištį. Buvo plikas, tik virš ausų bolavo žili lopinėliai. Septyniasdešimties su viršum, tebebuvo stambus ir tvirtas. Didelės plaštakos išmargintos rudomis dėmėmis ir storomis kaip daržininko žarna gyslomis. Klipas keletą sekundžių įdėmiai spoksojo į Mironą, matuodamas jį nuo galvos iki kojų.

— Patinka kaklaraištis? — pasiteiravo Mironas.

Kalvinas Džonsonas sviedė jam įspėjantį žvilgsnį.

Senis nė nežingtelėjo jų link.

— Kiek tau dabar metų, Mironai?

Įdomus pasisveikinimas.

— Trisdešimt dveji.

— Žaidi krepšinį?

— Šiek tiek, — atsakė Mironas.

— Fizinė forma gera?

— Pademonstruoti?

— Ne, nebūtina.

Niekas nepasiūlė Mironui atsisėsti, niekas ir neatsisėdo. Žinoma, vienintelės kėdės buvo žiūrovų vietos, bet vis tiek buvo keista stovėti per dalykinį susitikimą, kai turėtum sėdėti. Staiga tokia padėtis tapo kančia. Mironas negalėjo nustovėti vietoje. Jis nežinojo, kur dėti rankas. Išsitraukė rašiklį ir ėmė maigyti, tačiau tai nepadėjo. Per daug įmantru. Tada susikišo į kišenes rankas ir palinko į priekį kaip tas vyrukas iš „Sears“ reklamos.

— Mironai, mes turime tau įdomų pasiūlymą, — tarė Klipas Arnšteinas.

— Pasiūlymą? — Nepakenks perklausti.

— Taip. Žinai, kad tave atrinkau aš.

— Taip.

— Prieš dešimt vienuolika metų. Kai aš buvau su „Celtics".

— Taip.

— Pirmasis turas.

— Taip, aš prisimenu, pone Arnšteinai.

— Buvai velniškai perspektyvus, Mironai. Buvai protingas. Nuostabiai valdei kamuolį. Tryškai talentu.

— Galėjau tapti favoritu, — tarė Mironas.

Arnšteinas dėbtelėjo į jį. Žymusis žvilgsnis, ištobulintas per daugiau kaip penkiasdešimt profesionalaus krepšinio metų. Pirmą kartą pastebėtas, kai Klipas žaidė dabar jau nebeegzistuojančioje Ročesterio „Royals" komandoje ketvirtame dešimtmetyje. Jis tapo dar garsesnis, kai Klipo treniruojama Bostono „Celtics" komanda laimėjo daugybę čempionatų. O kai Klipas sudarė daug garsių sandorių kaip komandos prezidentas, jo žvilgsnis tapo legendiniu prekės ženklu. Prieš trejus metus Klipas tapo vienu iš Naujojo Džersio „Drakonų" savininkų, ir dabar jo žvilgsnis gyveno Rytų Ruterforde, šešioliktajame išvažiavime, išsukus iš Naujojo Džersio greitkelio. Jo balsas buvo niūrus.

— Mėgdžioji Brando?

— Keista, ar ne? Tarsi Marlonas iš tiesų būtų čia.

Staiga Klipo Arnšteino veidas sušvelnėjo. Jis lėtai linktelėjo ir pažvelgė į Mironą romiomis, tėviškomis akimis.

— Juokauji, kad nuslėptum skausmą, — liūdnai ištarė jis. — Suprantu.

Didysis psichologas.

— Kuo galiu padėti, pone Arnšteinai?

— Tau taip ir neteko sužaisti nė vienerių profesionalių rungtynių, ar ne, Mironai?

— Puikiai žinote, kad neteko.

Klipas linktelėjo.

— Pirmosios rungtynės prieš sezono pradžią. Trečias kėlinys.

Jau buvai įmetęs aštuoniolika taškų. Neblogai kaip naujokui jo pirmose grumtynėse dėl kamuolio. Būtent tada įsimaišė likimas.

Likimas Berto Vesono iš Vašingtono „Bullets" pavidalu. Susidūrimas, smelkiantis skausmas, o paskui tuštuma.

— Siaubinga, — tarė Klipas.

— Aha.

— Labai išgyvenau dėl to, kas tau atsitiko. Kokia netektis.

Mironas dirstelėjo į Kalviną Džonsoną. Kalvino veidas buvo be išraiškos, rankos sukryžiuotos ant krūtinės, lygūs juodi bruožai neįskaitomi.

— Aha, — pakartojo Mironas.

— Todėl norėčiau suteikti tau dar vieną galimybę.

Mironas buvo tikras, kad jam pasigirdo.

— Atsiprašau?

— Komandoje atsirado laisva vieta. Norėčiau, kad ją užimtum.

Mironas tylėjo. Jis pažvelgė į Klipą. Tada į Kalviną Džonsoną. Nė vienas nesijuokė.

— Kur viskas? — paklausė Mironas.

— Kas viskas?

— Kamera. Čia juk slaptos kameros juokeliai, taip? Ar čia Edo Makmahono komanda? Aš didelis jo darbo gerbėjas.

— Tai ne pokštas, Mironai.

— Negali būti, pone Arnšteinai. Aš jau dešimt metų nežaidžiu profesionalaus krepšinio. Susitrenkiau kelį, pamenat?

— Kuo puikiausiai. Bet, kaip sakei, tai buvo prieš dešimt metų. Žinau, kad ilgai gydeisi.

— Taip pat žinote, kad bandžiau sugrįžti. Prieš septynerius metus. Bet mano kelis neatlaikė.

— Buvo dar per anksti, — tarė Klipas. — Ką tik sakei, kad vėl žaidi.

— Savaitgaliais, savo malonumui. Tai šiek tiek skiriasi nuo NBA* varžybų.

* NBA — Nacionalinė krepšinio asociacija

Klipas abejingai numojo ranka.

— Tu geros formos. Netgi pasisiūlei pademonstruoti.

Mironas prisimerkė, pažvelgė į Kalviną Džonsoną, tada vėl atgal į Klipą. Jų veidai buvo neįskaitomi.

— Kažkodėl mane kankina jausmas, — tarė Mironas, — kad aš kažko nežinau.

Pagaliau Klipas nusišypsojo. Pažiūrėjo į Kalviną Džonsoną. Kalvinas Džonsonas irgi išspaudė šypseną.

— Galbūt derėtų, — Klipas nutilo ieškodamas žodžio, — išsklaidyti nežinomybę.

— Būtų gerai.

— Noriu, kad būtum komandoje. Man nerūpi, žaisi ar ne.

Mironas vėl nutilo. Kai niekas nesiteikė tęsti, jis tarė:

— Vis tiek dar labai miglota.

Klipas atsiduso. Jis nuėjo prie baro, atidarė mažą šaldytuvą, kokie būna viešbučiuose, ir ištraukė šokoladinio gėrimo skardinę. Chm. Jis laiko šaldytuve „Yoo-Hoo". Klipas pasiruošęs.

— Vis dar geri tą dumblą?

— Taip, — atsiliepė Mironas.

Jis metė Mironui skardinę ir įpylė kažko iš grafino į dvi stiklines. Vieną padavė Kalvinui Džonsonui. Tada parodė į vietas prie stiklinio lango. Tiesiai per vidurį. Nuostabu. Daug vietos kojoms. Netgi Kalvinas, kuris buvo šešių pėdų aštuonių colių, galėjo jas ištiesti. Vyrai susėdo vienas šalia kito ir nukreipė žvilgsnius ta pačia kryptimi, o tai vėlgi buvo keista per dalykinį susitikimą. Turėtų sėdėti vienas prieš kitą, prie stalo. Tačiau jie sėdėjo petys į petį stebėdami, kaip darbininkai kloja grindis.

— Į sveikatą, — tarė Klipas.

Jis gurkštelėjo viskio. Kalvinas Džonsonas tik kilstelėjo savąjį. Mironas, paklusęs instrukcijoms ant skardinės, suplakė jos turinį.

— Jei neklystu, — tęsė Klipas, — tu dabar teisininkas.

— Advokatūros narys, — atsakė Mironas. — Nedažnai praktikuojantis.

— Tu — sporto agentas.

— Taip.

— Nepasitikiu agentais, — tarė Klipas.

— Aš irgi.

— Dažniausiai jie būna kraują siurbiantys parazitai.

— Mes labiau mėgstame terminą „parazituojantys organizmai“, — tarė Mironas. — Taip gražiau skamba.

Klipas Arnšteinas palinko į priekį ir įsmeigė į Mironą akis.

— Iš kur man žinoti, ar galiu tavim pasitikėti?

Mironas parodė į save.

— Mano veidas, — tarė jis. — Jis trimituoja apie patikimumą.

Klipas nė nešyptelėjo. Palinko dar arčiau.

— Tai, ką tau pasakysiu, turi likti paslaptyje.

— Gerai.

— Ar duodi žodį, kad tai neišeis už šio kambario sienų?

— Taip.

Klipas dvejodamas žvilgtelėjo į Kalviną Džonsoną, pasimuistė kėdėje.

— Tu, žinoma, pažįsti Gregą Dauningą.

Žinoma. Mironas užaugo su Gregu Dauningu. Nuo pat pirmo karto, kai jie, būdami šeštokai, varžėsi miestelio lygoje mažiau nei už dvidešimties mylių nuo čia, kur sėdėjo Mironas, jie tučtuojau tapo varžovais. Kai atėjo laikas stoti į gimnaziją, Grego šeima persikraustė į kaimyninį Eseks Felso miestelį, nes Grego tėvas nenorėjo, kad jo sūnus dalytųsi dėmesiu su Mironu. Tada jų asmeninė konkurencija įgijo rimtą pagreitį. Gimnazijoje jie žaidė vienas prieš kitą aštuonis kartus ir abu laimėjo po ketverias rungtynes. Mironas ir Gregas tapo karščiausiais Naujojo Džersio naujokais ir abu buvo priimti į aukštąsias mokyklas, kur galėjo toliau žaisti krepšinį: Mironas įstojo į Djuko koledžą, Gregas — į Šiaurės Karolinos.

Jų asmeninė konkurencija įsiliepsnojo.

Besimokydami koledže jie du kartus atsidūrė *Sports Illustrated* viršelyje. Abi komandos po du kartus laimėjo Aukštųjų mokyklų

krepšinio čempionatus. Abu, Mironas ir Gregas, buvo išrinkti geriausiais gynėjais. Kol jie baigė, Djukas ir Šiaurės Karolina sužaidė dvylika rungtynių. Mirono vadovaujama Djuko komanda laimėjo aštuonerias. Kai buvo paskelbta nacionalinė atranka, abu pateko į pirmąjį ratą.

Jų asmeninė konkurencija pasiekė aukščiausią tašką ir baigėsi.

Mirono karjera baigėsi, kai jis susidūrė su didžiuoju Bertu Vesonu. Gregas Dauningas išvengė tokio likimo ir tęsė karjerą kaip NBA gynėjas. Per savo dešimties metų karjerą su Naujojo Džersio „Drakonais" Dauningas aštuonis kartus buvo pripažintas geriausiu žaidėju. Savo tritaškiais jis du kartus išvedė lygą į pirmaujančias pozicijas. Keturis kartus padėjo lygai baudų metimais ir kartą perdavimais. Jis pabuvojo ant trijų *Sports Illustrated* viršelių ir laimėjo NBA čempionatą.

— Pažįstu, — atsakė Mironas.

— Ar dažnai su juo susitinki? — paklausė Klipas Arnšteinas.

— Ne.

— Kada kalbėjaisi su juo paskutinį kartą?

— Neprisimenu.

— Per pastarąsias keletą dienų?

— Man regis, kad nesikalbėjau su juo dešimt metų, — tarė Mironas.

— O, — tarstelėjo Klipas. Gurkštelėjo viskio. Kalvinas vis dar nebuvo palietęs savojo. — Bet tikriausiai girdėjai, jog jis susižeidė.

— Regis, kulkšnį, — tarė Mironas. — Taip jau būna. Girdėjau, kad pasislėpė nuo visų ir gydosi.

Klipas linktelėjo.

— Taip paskelbėme žiniasklaidai. Tačiau tai nėra visiška tiesa.

— O?

— Gregas nesusižeidė, — tarė Klipas. — Jis dingo.

— Dingo? — Dar vienas perklausimas.

— Taip. — Klipas vėl gurkštelėjo viskio. Mironas irgi paragavo savo gėrimo, nors iš skardinės gerti nebuvo lengva.

— Kada? — paklausė Mironas.

— Prieš penkias dienas.

Mironas pažiūrėjo į Kalviną. Kalvinas ir toliau abejingai spoksojo, tarsi ši išraiška būtų jam įgimta. Kai jis žaidė krepšinį, jo pravardė buvo Šaltukas, nes jis niekada nerodydavo emocijų. Dabar jis pateisina savo pravardę.

Mironas vėl prabilo.

— Kai sakote, jog Gregas dingo...

— Prapuolė, — atkirto Klipas. — Išnyko. Išgaravo ore. Be pėdsakų. Kaip nori, taip vadink.

— Ar kreipėtės į policiją?

— Ne.

— Kodėl?

Klipas mostelėjo ranka.

— Juk pažįsti Gregą. Jis ne toks kaip visi.

Švelniai pasakyta.

— Jis niekada nesielgia taip, kaip iš jo tikimasi. Nemėgsta dėmesio. Mieliau būna pats su savimi. Jis dingdavo ir anksčiau, tačiau niekada per atkrintamąsias.

— Ir ką?

— Gali būti, kad jis vėl kuoktelėjo, — tęsė Klipas. — Gregas renka taškus kaip pašėlęs, tačiau pripažinkim: tam vyrukui tikrai ne visi namie. Ar žinai, ką Dauningas veikia po rungtynių?

Mironas papurtė galvą.

— Vairuoja taksi. Taip, vairuoja prakeiktą geltoną taksi Niujorko mieste. Sako, kad tai padeda jam suartėti su paprastu žmogumi. Gregas niekada niekur nedalyvauja kaip kviestinis svečias, nieko nereklamuoja. Neduoda interviu. Netgi neužsiima labdara. Jis rengiasi kaip koks mulkis iš septintojo dešimtmečio serialų. Tas vyrukas tikrai kvaištelėjęs.

— Todėl jis toks velniškai populiarus tarp sirgalių, — tarė Mironas. — Kurie perka bilietus.

— Sutinku, — pritarė Klipas, — bet tai tik pabrėžia mano mintį.

Jei praneštume policijai, gali nukentėti ir jis, ir komanda. Ar įsivaizduoji, koks kiltų triukšmas, jei tai iškiltų į viešumą?

— Būtų blogai, — pripažino Mironas.

— Būtent. O jei Gregas tiesiog leidžia laiką kokiame nors Frenč Like ar kitame stuobrių kaime, kur pasibaigus sezonui jis važiuoja žvejoti? Jėzau, tai būtų skandalas. Antra vertus, kas žino, gal jis ką nors sumanė.

— Ką nors sumanė? — pakartojo Mironas.

— Prakeikimas, aš nežinau. Aš tik svarstau. Bet man tikrai nereikia sumauto skandalo. Tik ne dabar. Ne tuomet, kai prieš akis atkrintamosios, supranti, ką sakau?

Mironas nelabai suprato, bet nusprendė kol kas patylėti.

— Kas dar žino apie tai?

— Tik mes trys.

Darbininkai įrideno į aikštę krepšius. Sandėlyje buvo laikomi du papildomi, jei kartais kas nors pakartotų Derilo Dokinso metimą ir suskaldytų lentą. Paskui jie pradėjo statyti papildomas kėdes. Kaip ir daugumoje arenų, Medoulende krepšiniui buvo skiriama daugiau vietų nei ledo ritului, šiuo atveju — maždaug tūkstančiu. Mironas nugėrė gurkšnį gėrimo ir neskubėdamas nurijo. Jis luktelėjo, kol šis nuslydo gerkle, tada uždavė svarbiausią klausimą.

— Tai kuo aš čia dėtas?

Klipas dvejojo. Jis kvėpavo giliai, beveik švogždamas.

— Žinau, kad dirbai FTB, — pagaliau prabilo jis. — Žinoma, nežinau visų smulkmenų. Tiesą sakant, visiškai nenumanau, ką dirbai, bet to pakanka, kad suprasčiau, jog išmanai tokius reikalus. Mes norime, kad surastum Gregą. Patyliukais.

Mironas tylėjo. Jo „slaptas" darbas federalams, rodės, buvo blogiausiai saugoma paslaptis visoje žemyninėje Jungtinių Valstijų dalyje. Klipas kilstelėjo stiklinę su viskiu. Pažiūrėjo į pilną Kalvino stiklinę, tada į Kalviną. Paskui nukreipė visą dėmesį į Mironą.

— Gregas išsiskyręs, — tęsė jis. — Beveik visą laiką būna vienas. Visi jo draugai — p~~rakeikimas, visi pažistam~~i — yra komandos

draugai. Jo palaikymo grupė, jei nori. Jo šeima. Jei kas nors žino, kur jis — jei kas nors padeda jam slapstytis — jis gali būti tik iš „Drakonų". Būsiu atviras su tavim. Tie vyrukai — didžiulė rakštis subinėje. Išlepę, išpuikę primadonos, kurie galvoja, kad mūsų gyvenimo tikslas yra tarnauti jiems. Tačiau juos sieja vienas bendras priešas — vadovybė. Mes esame visas pasaulis su visu tuo mėšlu. Jie nesakys mums tiesos. Ir jei tu kreipsies į juos kaip koks, a, „parazituojantis organizmas", jie nesikalbės ir su tavim. Tu turi tapti komandos nariu. Tai vienintelis būdas patekti į vidų.

— Tai jūs norite, jog prisijungčiau prie komandos vien tam, kad galėčiau surasti Gregą.

Mironas girdėjo nuoskaudos aidą savo balse. Jis nenorėjo išsiduoti, tačiau pamatė, jog abu vyrai irgi tai išgirdo. Jo veidas paraudo iš sutrikimo.

Klipas uždėjo jam ant peties ranką.

— Aš kalbėjau rimtai, Mironai. Galėjai tapti puikiu krepšininku. Vienu iš geriausių.

Mironas paskubomis užsivertė skardinę. Ką čia gurkšnoti.

— Apgailestauju, pone Arnšteinai. Negaliu jums padėti.

Niūrus žvilgsnis sugrįžo.

— Ką?

— Aš turiu savo gyvenimą. Esu sporto agentas. Turiu klientų, kuriais reikia pasirūpinti. Negaliu imti ir viską mesti.

— Tu gausi minimalų žaidėjo atlyginimą. Tai maždaug du šimtai tūkstančių. O iki atkrintamųjų liko žaisti tik pora savaičių. Laikysime tave iki to laiko, nesvarbu, kas atsitiktų.

— Ne. Mano, kaip žaidėjo, dienos baigtos. Ir aš nesu privatus detektyvas.

— Bet mes turime jį surasti. Jam gali grėsti pavojus.

— Apgailestauju. Mano atsakymas yra ne.

Klipas nusišypsojo.

— Tarkim, aš pasaldinčiau arbatą.

— Ne.

— Penkiasdešimties tūkstančių priemoka už sutikimą.

— Man labai gaila.

— Gregas gali pasirodyti nors ir rytoj, bet tu vis tiek galėsi pasilikti tuos pinigus. Penkiasdešimt gabalų. Plius dalis atkrintamųjų varžybų pinigų.

— Ne.

Klipas atsilošė. Jis įsmeigė akis į viskį, įmerkė į jį pirštą, pamaišė. Vyro balsas buvo ramus.

— Sakai, esi sporto agentas, taip?

— Taip.

— Aš palaikau labai draugiškus ryšius su tėvais trijų vaikinų, kurie pateks į pirmąjį ratą. Ar žinojai tai?

— Ne.

— Tarkim, — lėtai ištarė Klipas, — aš pasirūpinčiau, kad vienas iš jų taptų tavo agentūros klientu.

Mironas sukluso. Pirmojo rato naujokų atranka. Jis bandė išlaikyti abejingą veido išraišką — kaip Šaltuko — tačiau jo širdis smarkiai plakė.

— Kaip jūs tai padarytumėt?

— Dėl to nesirūpink.

— Skamba nelabai etiškai.

Klipas paniekinamai prunkštelėjo.

— Mironai, nevaidink choro berniuko. Padaryk man šią paslaugą, ir „MB SportsReps" galės rinktis iš pirmojo rato žaidėjų. Pažadu. Nesvarbu, kaip pavyktų šis reikalas su Gregu.

„MB SportsReps" Mirono kompanija. Mironas Bolitaras, todėl MB. Reprezentuoja sportininkus, todėl SportsReps. Kartu sudėjus — „MB SportsReps". Mironas pats sugalvojo šį pavadinimą, tačiau dar nesulaukė didžiųjų reklamos kompanijų pasiūlymų naudotis jo paslaugomis.

— Šimtas tūkstančių už sutikimą, — tarė Mironas.

Klipas nusišypsojo.

— Greitai mokaisi, Mironai.

Mironas patraukė pečiais.

— Septyniasdešimt penki tūkstančiai, — tarė Klipas. — Ir tu juos paimsi, tad geriau nesimaivyk.

Abu vyrai sukirto rankomis.

— Aš turiu dar keletą klausimų apie jo dingimą, — tarė Mironas.

Laikydamasis už porankių Klipas atsistojo ir pakibo virš Mirono.

— Kalvinas atsakys į juos, — tarė jis mosteldamas į generalinį direktorių. — Man reikia eiti.

— Kada norite, jog pradėčiau treniruotis?

Klipas nustebo.

— Treniruotis?

— Taip. Kada turėčiau pradėti?

— Rungtynės šįvakar.

— Šįvakar?

— Žinoma, — tarė Klipas.

— Norite, kad prisijungčiau šįvakar?

— Žaidžiame su mūsų senu varžovu, „Celtics“. Kalvinas pasirūpins, kad iki rungtynių pradžios gautum uniformą. Šeštą valandą, per spaudos konferenciją, paskelbsiu apie tavo priėmimą į komandą. Nevėluok. — Klipas pasuko durų link. — Ir užsirišk tą kaklaraištį. Man jis patinka.

— Šįvakar? — pakartojo Mironas, bet Klipas jau buvo dingęs už durų.

2 skyrius

Klipui išėjus, Kalvinas Džonsonas leido sau trumpai šyptelėti.

— Įspėjau tave, kad bus keista.

— Labai keista, — sutiko Mironas.

— Ar jau baigei savo maistingąjį šokoladinį gėrimą?

Mironas pastatė skardinę.

— Taip.

— Tada eime. Paruoškime tave didžiajam debiutui.

Kalvinas Džonsonas ėjo sparčiai, tiesiai laikydamas nugarą. Jis buvo juodaodis, šešių pėdų aštuonių colių, liekanas, bet neperkaręs. Dėvėjo gelsvai žalsvą „Brooks Brothers“ kostiumą. Puikiai pasiūtas. Nepriekaištingai surištas kaklaraištis. Idealiai nublizginti batai. Tankiai garbanoti plaukai jau retėjo, atverdami iškilią ir blizgančią kaktą. Kai Mironas įstojo į Djuką, Kalvinas jau mokėsi Šiaurės Karolinos koledže. Dabar jam turėtų būti apie trisdešimt penkerius, tačiau atrodė vyresnis. Kalvinas daugiau nei vienuolika sezonų džiaugėsi puikia profesionalo karjera. Kai prieš trejus metus jis atsistatydino, visi žinojo, jog gaus vietą klubo vadovybėje. Jis pradėjo kaip trenerio padėjėjas, perėjo į žaidėjų personalo skyrių ir neseniai buvo paaukštintas į viceprezidentus bei paskirtas Naujojo Džersio „Drakonų“ klubo generaliniu direktoriumi. Tačiau tai buvo tik titulai. Viskam vadovavo Klipas. Generaliniai direktoriai, viceprezidentai, žaidėjų personalas, netgi treneriai lenkėsi jo valiai.

— Tikiuosi, tu ne prieš, — tarė Kalvinas.

— Kodėl turėčiau būti prieš?

Kalvinas gūžtelėjo.

— Aš žaidžiau prieš tave, — tarė jis.

— Ir ką?

— Tu buvai bjauriausias varžovas, kokį kada nors turėjau, — tarė Kalvinas. — Būtum perlipęs per bet kieno galvą, kad laimėtum. O dabar būsi apgailėtinas suolelio šildytojas. Ar ištversi?

— Susitvarkysiu, — atsiliepė Mironas.

— Aha.

— Laikui bėgant sušvelnėjau.

Kalvinas papurtė galvą.

— Man taip neatrodo.

— Ne?

— Gal tau atrodo, kad sušvelnėjai. Galbūt netgi atrodo, kad išstūmei krepšinį iš savo širdies.

— Išstūmiau.

Kalvinas stabtelėjo, nusišypsojo ir išskėtė rankas.

— Žinoma. Tik pažiūrėk į save. Galėtum reklamuoti gyvenimą pasitraukus iš sporto. Būtum puikus pavyzdys savo sportininkams. Tavo karjera sugriuvo iki pamatų, bet tu drąsiai priėmei iššūkį. Grįžai mokytis — ir ne bet kur, į Harvardą. Pradėjai savą verslą —sporto agentūrų rinkoje auganti kompanija. Vis dar susitikinėji su ta rašytoja?

Jis kalbėjo apie Džesiką. Jų buvimas kartu visuomet balansavo ties riba, bet Mironas tarė:

— Taip.

— Taigi turi išsilavinimą, darbą ir gražuolę merginą. Taip, iš išorės esi patenkintas ir puikiai prisitaikęs.

— Viduje irgi.

Kalvinas papurtė galvą.

— Aš taip nemanau.

Visi aplinkui tokie psichologai.

— Ei, aš nesiprašiau į komandą.

— Ne, bet per daug ir nesiginčijai — tik dėl kainos.

— Aš agentas. Toks mano darbas. Kelti kainas.

Kalvinas stabtelėjo ir pažiūrėjo į Mironą.

— Ar tikrai manai, kad tau būtina būti komandoje, kad surastum Gregą?

— Regis, Klipas taip mano.

— Klipas puikus žmogus, — tarė Kalvinas, — bet jis dažnai turi slaptų užmačių.

— Kokių?

Kalvinas neatsakė. Jis vėl pradėjo eiti.

Jie priėjo prie lifto. Kalvinas spustelėjo mygtuką, ir durys tučtuojau atsidarė. Jie įžengė į vidų ir ėmė leistis.

— Pažiūrėk man į akis, — tarė Kalvinas. — Pažiūrėk man į akis ir pasakyk, kad niekada negalvojai žaisti.

— Kas apie tai *negalvoja*? — paprieštaravo Mironas.

— Taip, bet pasakyk man, kad nedarei nieko daugiau. Pasakyk, kad niekada nesapnuodavai, jog sugrįžti. Netgi dabar, kai žiūri rungtynes per televiziją, pasakyk, kad sėdi ir ramiai stebi. Pasakyk, kad niekada nestebėjai Grego žaidimo ir negalvojai apie liaupses ir šlovę. Pasakyk, kad niekada nesakei „aš buvau geresnis už jį", nes tai tiesa. Gregas puikus. Vienas iš geriausiųjų dešimtuko lygoje. Bet tu buvai geresnis, Mironai. Mes abu tai žinome.

— Tai buvo seniai, — pasakė Mironas.

Kalvinas nusišypsojo.

— Taip, — tarė jis. — Tas tiesa.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Tu čia esi tam, kad surastum Gregą. Kai jis bus surastas, tu išeisi. Naujovės žavesys greitai išblės. Klipas pasakys, kad jis suteikė tau šansą, bet tau nepavyko. Jis išliks geras gerosios spaudos akyse.

— Geroji spauda, — pakartojo Mironas, prisiminęs būsimą konferenciją. — Tai vienas iš jo slaptų motyvų?

Kalvinas patraukė pečiais.

— Nesvarbu. Tau svarbu suprasti, kad neturi šanso. Tave išleis paskutinio kėlinio pabaigoje, o mes retai laimime ar pralaimime mažu skirtumu, tad bus nesvarbu, kaip žaidi, o jei netgi bus, net jei žaisi puikiai, mes abu žinome, kad tavo žaidimas nieko nelems. O tu gerai nežaisi, nes esi toks bjaurus varžovas, tau būtina, kad tavo taškai turėtų įtaką žaidimo baigčiai, kitaip nėra ko stengtis.

— Aš suprantu, — tarė Mironas.

— Tikiuosi, mano drauge. — Kalvinas pažiūrėjo į šviečiančius aukštų numerius. Šviesos atsispindėjo jo rudose akyse. — Svajonės niekada nemiršta. Kartais atrodo, kad jos mirusios, bet jos tik miega kaip koks didelis lokys žiemą. Ir jei tos svajonės miega ilgą laiką, lokys pabus suirzęs ir alkanas.

— Galėtum kurti kantri dainas, — tarė Mironas.

Kalvinas papurtė galvą.

— Aš tik sąžiningai perspėju draugą.

— Didžiai dėkingas. O dabar gal papasakotum, ką žinai apie Grego dingimą?

Liftas sustojo, ir durys atsidarė. Kalvinas išlipo pirmas.

— Kad nėra ką pasakoti, — tarė jis. — Mes žaidėme prieš „Sixers“ Filadelfijoje. Po rungtynių Gregas įlipo į autobusą kartu su visais. Kai grįžome, jis išlipo irgi kartu su visais. Paskutinį kartą jį matė sėdantį į automobilį. Pabaiga.

— Kaip Gregas atrodė tą vakarą?

— Gerai. Žaidė puikiai. Įmetė dvidešimt septynis taškus.

— O nuotaika?

Kalvinas minutėlę pagalvojo.

— Aš nieko nepastebėjau, — tarė jis.

— Kas nors nauja jo gyvenime?

— Nauja?

— Pokyčiai, kas nors panašaus.

— Na, jis išsiskyrė, — tarė Kalvinas. — Skyrybos buvo bjaurios. Kaip suprantu, Emilė gali būti labai nesukalbama. — Jis stabtelėjo ir nusišypsojo Mironui. Češyro katino šypsena. Mironas irgi sustojo, bet nenusišypsojo.

— Kas yra, Šaltuk?

Šypsena praplatėjo.

— Argi judu su Emile vienu metu nebuvote pora?

— Prieš šimtą metų.

— Koledžo meilė, jei gerai pamenu.

— Kaip sakiau, prieš šimtą metų.

— Taigi, — prakalbo Kalvinas vėl pradėjęs eiti, — tau geriau sekėsi netgi su moterimis nei Gregui.

Mironas nuleido pastabą negirdomis.

— Ar Klipas žino apie mano vadinamąją praeitį su Emile?

— Jis labai kruopštus.

— Tai paaiškina, kodėl pasirinkote mane, — tarė Mironas.

— Tai buvo vienas iš veiksnių, bet nemanau, kad labai svarbus.

— O?

— Gregas nekenčia Emilės. Jis niekada jai nepasipasakotų. Bet nuo tada, kai prasidėjo visa ta kova dėl vaikų globos, Gregas tikrai pasikeitė.

— Kaip?

— Visų pirma jis pasirašė sutartį su „Forte" sportbačiais.

Mironas nustebo.

— Gregas? Reklamos sutartį?

— Viskas labai įslaptinta, — tarė Kalvinas. — Jie turėtų paskelbti apie tai mėnesio pabaigoje, prieš atkrintamąsias.

Mironas švilptelėjo.

— Jie tikriausiai sumokėjo jam krūvą pinigų.

— Krūvą ir dar pusę, girdėjau. Apie dešimt milijonų per metus.

— Logiška, — tarė Mironas. — Populiarus žaidėjas, kuris daugiau kaip dešimtmetį atsisakinėja reklamuoti bet kokius produktus, yra labai patrauklus. „Forte" gamina puikius bėgimo ir teniso sportinius batelius, tačiau krepšinyje jie beveik nežinomi. Gregas suteikia jiems patikimumo.

— Taip, — sutiko Kalvinas.

— Gal nutuoki, kodėl jis sutiko po visų tų metų?

Kalvinas truktelėjo pečius.

— Gal Gregas suprato, jog nejaunėja, ir panoro apsirūpinti. Gal dėl skyrybų. Gal jam kas vožė per galvą ir jis atsigavo su trupinėliu proto.

— Kur jis po skyrybų gyvena?

— Name Ridžvude. Bergeno apygardoje.

Mironas gerai žinojo, kur tai. Jis paprašė adreso. Kalvinas pasakė.

— O kaip Emilė? — pasiteiravo Mironas. — Kur ji gyvena?

— Ji su vaikais apsistojo pas savo motiną. Man regis, jie gyvena Franklin Leikse ar kažkur netoliese.

— Ar jūs jau ką nors tikrinote — Grego namą, jo kreditines, banko sąskaitas?

Kalvinas papurtė galvą.

— Klipas manė, kad tokio reikalo nevalia patikėti privatiems detektyvams. Todėl mes ir paskambinome tau. Aš keletą kartų pravažiavau pro Grego namus, kartą beldžiausi į duris. Nei kieme, nei garaže automobilio nebuvo. Šviesos nedegė.

— Bet niekas netikrino namo viduje?

— Ne.

— Kas žino, gal jis paslydo vonioje ir susitrenkė galvą.

Kalvinas pažiūrėjo į jį.

— Sakau, šviesos nedegė. Ką, manai, jis maudosi tamsoje?

— Gerai pastebėta, — tarė Mironas.

— Nieko sau seklys.

— Aš tik iš pradžių lėtas.

Jie atėjo į komandos kambarį.

— Palauk čia, — tarė Kalvinas.

Mironas išsitraukė mobilųjį.

— Neprieštarauji, jei paskambinsiu?

— Prašom.

Kalvinas dingo už durų. Mironas įjungė telefoną ir surinko numerį. Džesika atsiliepė po antro signalo.

— Alio?

— Turiu atšaukti vakarienę šįvakar, — tarė Mironas.

— Tikiuosi, priežastis pakankamai svari, — atsiliepė Džesika.

— Labai. Žaisiu profesionalų krepšinį su Naujojo Džersio „Drakonais".

— Kaip miela. Gero žaidimo, mielasis.

— Aš rimtai. Aš žaidžiu „Drakonų" komandoje. Tiesą sakant, „žaidžiu" galbūt nėra tinkamas žodis. Tiksliau pasakius, trinsiu subinę ant „Drakonų" atsarginių suolelio.

— Tu kalbi rimtai?

— Ilga istorija, bet taip, dabar aš oficialiai profesionalus krepšinio žaidėjas.

Tyla.

— Aš niekada nesidulkinau su profesionaliu krepšininku, — tarė Džesika. — Būsiu kaip Madona.

— Kaip nekalta mergelė, — tarstelėjo Mironas.

— Oho. Šiek tiek pasenusi sąvoka.

— Na, ką aš galiu pasakyti. Esu devintojo dešimtmečio vaikinas.

— Taigi, pone Devintasis dešimtmeti, ar man papasakosi, kas čia vyksta?

— Dabar neturiu laiko. Šįvakar. Po rungtynių. Paliksiu bilietą prie langelio.

Kalvinas kyštelėjo galvą.

— Koks tavo juosmuo? Trisdešimt keturi?

— Trisdešimt šeši. Gal trisdešimt septyni.

Kalvinas linktelėjo ir įtraukė galvą atgal. Mironas surinko asmeninį Vinzoro Horno Lokvudo III, prestižinės investicijų firmos Manhatane prezidento, numerį. Vinas atsiliepė po trečio signalo.

— Artikuliuokite.

Mironas papurtė galvą.

— Artikuliuoti?

— Pasakiau artikuliuok, ne kartok.

— Mes turime bylą, — tarė Mironas.

— Šaunumėėėlis, — nutęsė Vinas tuo savo privačios mokyklos įskiepytu akcentu. — Aš sužavėtas. Pakylėtas. Bet kol dar neapsišlapinau, turiu pateikti tau vieną klausimą.

— Rėžk.

— Ar ši byla kaip visuomet labdaros pagrindais?

— Gali šlapintis, — atsakė Mironas. — Atsakymas — ne.

— Ką? Kur narsiojo Mirono moralės kryžiaus žygis?

— Tik ne šį kartą.

— O dangau, prašau, papasakok.

— Dingo Gregas Dauningas. Mūsų darbas jį surasti.

— Ir už atliktas paslaugas mes gausime?

— Mažiausiai septyniasdešimt penkis gabalus ir teisę rinktis pirmojo rato žaidėjus.

— Vaje vaje, — patenkintas surypavo Vinas. — Maldauju, sakyk, nuo ko pradėsime?

Mironas davė jam Grego namų Ridžvude adresą.

— Susitiksime ten po poros valandų.

— Aš važiuosiu Betmeno automobiliu, — pasakė Vinas ir padėjo ragelį.

Sugrįžo Kalvinas. Jis ištiesė Mironui raudonos ir mėlynos spalvos „Drakonų" uniformą.

— Pasimatuok.

Mironas ne iš karto ištiesė ranką. Jis žiūrėjo į ją jausdamas, kaip ima mausti skrandį. Kai prakalbo, balsas buvo slopus.

— Trisdešimt ketvirtas numeris?

— Taip, — atsiliepė Kalvinas. — Tavo senasis Djuko numeris. Aš prisiminiau.

Tyla.

Ją suardė Kalvinas.

— Nagi, pasimatuok.

Mironas pajuto graužimą akyse. Jis papurtė galvą.

— Nėra reikalo. Neabejoju, kad dydis tinkamas.

3 skyrius

Ridžvudas buvo prabangus priemiestis, vienas iš tų senų miestelių, kurie tebevadina save kaimu, kur devyniasdešimt penki procentai moksleivių įstoja į koledžus ir niekas neleidžia savo vaikams bendrauti su likusiais penkiais procentais.

Mironas nesunkiai rado Dauningo namą. Senas Viktorijos laikų stiliaus pastatas. Labai didelis, bet ne gremėzdiškas, trys aukštai iš tobulai nublukusių kedro skiedrų. Kairėje buvo apvalus bokštelis su smailia viršūne. Erdvi lauko veranda su visais rokveliškais atributais: dvivietės sūpynės, ant kurių Atikus ir Skautas* gėrė limonadą karštą Alabamos naktį; pasviręs vaikiškas dviratis; rogės, nors jau šešias savaites nesninga. Kieme šiek tiek aprūdijusi stovėjo privaloma krepšinio lenta. Ant dviejų viršutinių langų spindėjo raudoni ir sidabriniai gaisrinės „Tot Finder" lipdukai. Palei keliuką į kiemą it vėjo nugairinti sargybiniai stovėjo seni ąžuolai.

* Harper Nelle Lee romano „Nežudyk strazdo giesmininko" veikėjai.

Vino dar nebuvo. Mironas pasistatė automobilį ir nuleido langą. Puiki kovo vidurio diena. Dangus buvo melsvas kaip liepsnelės kiaušiniai. Patvirtindami banalią frazę, čiulbėjo paukščiai. Jis pamėgino įsivaizduoti šioje vietoje Emilę, bet nepavyko. Kur kas lengviau įsivaizduoti ją kokiame nors Niujorko dangoraižyje arba viename iš tų naujų turtuolių dvarų, kuriuose viskas balta, daug Erté skulptūrų, sidabro perlų ir aiškiai per daug blizgančių veidrodžių. Bet vėlgi, jis nesikalbėjo su Emile dešimt metų. Galbūt ji pasikeitė. O gal jis tuomet ją klaidingai suprato. Nebūtų pirmas kartas.

Keista vėl būti Ridžvude. Čia užaugo Džesika. Ji nenorėjo čia grįžti, bet dabar dvi jo gyvenimo meilės — Džesika ir Emilė — turėjo šį tą bendra — Ridžvudo kaimą. Tai galima įrašyti į sąrašą bendrumų, siejančių šias dvi moteris — jos abi susipažino su Mironu, Mironas jas mergino, jos įsimylėjo Mironą, sutraiškė jam širdį kaip kokį pomidorą po kulniuku. Kaip paprastai.

Emilė buvo jo pirmoji. Pirmaisiais koledžo metais per vėlu prarasti nekaltybę, jei klausytum draugų pagyrų. Bet jei tarp Amerikos paauglių aštuntojo dešimtmečio pabaigoje – devintojo pradžioje tikrai vyko seksualinė revoliucija, tai Mironas arba nepastebėjo jos, arba buvo kitoje pusėje. Ne todėl, kad jis nepatiko moterims. Jo draugai gyrėsi įvairiausiais orgijas primenančiais nuotykiais, tuo tarpu Mironas, rodės, traukė ne tas merginas, geras merginas, tokias, kurios vis dar sakydavo „ne" arba būtų pasakiusios, jei Mironas būtų turėjęs drąsos (ar įžvalgumo) pamėginti.

Viskas pasikeitė koledže, kai jis susipažino su Emile.

Aistra. Šis žodis per dažnai kartojamas, bet, Mirono nuomone, šiuo atveju jis tiko. Nebent pakeistume jį į nevaržomą geismą. Emilė buvo tokia moteris, kurias vyrai apibūdina ne kaip „gražias," bet kaip „karštas". Kai pamatai tikrai „gražią" moterį, norisi tapyti ar rašyti eiles. Kai pamatai tokią kaip Emilę, norisi kuo greičiau nusiplėšti ir nuplėšti drabužius. Ji buvo seksualumo įsikūnijimas, galbūt dešimčia svarų stambesnė nei turėtų, tačiau tie svarai buvo tobulai pasiskirstę. Jiedu sudarė galingą junginį. Jiedviem nebuvo nė dvidešimties, abu pirmą kartą atsidūrė toli nuo namų, abu buvo išradingi.

Vienu žodžiu: *viršūnė*.

Suskambo automobilio telefonas. Mironas pakėlė ragelį.

— Numanau, — tarė Vinas, — kad ketini įsibrauti į Dauningų rezidenciją.

— Taip.

— Tuomet pasistatyti automobilį priešais minimą rezidenciją nėra gera mintis, ar ne?

Mironas apsidairė.

— Kur tu?

— Važiuok iki kvartalo galo. Pasuk į kairę, tada į antrą įvažą dešinėje. Aš stoviu už biurų pastato.

Mironas padėjo ragelį ir užvedė automobilį. Sekdamas nuorodomis, rado aikštelę. Vinas stovėjo atsirėmęs į savo jaguarą, sukryžiavęs ant krūtinės rankas. Jis atrodė kaip visuomet, tarsi pozuotų *WASP Quarterly* viršeliui. Jo šviesūs plaukai buvo nepriekaištingai sušukuoti. Veidas švelniai įraudęs, skruostikauliai it iš porceliano ir truputį per daug tobuli. Vilkėjo rusvai žalsvas kelnes, mėlyną bluzoną, avėjo minkštos odos įsispiriamus batelius *be* kojinaičių, ir ryšėjo ryškų „Lilly Pulitzer" kaklaraištį. Vinas atrodė taip, kaip turi atrodyti vyrukas, vardu Vinzoras Hornas Lokvudas III — elitinis, egocentriškas, geibus.

Ką gi, du iš šių trijų nėra blogai.

Biurų pastatas buvo eklektikos samplaika. Ginekologas. Elektrolizė. Šaukimo į teismą paslaugos. Mitybos specialistas. Moterų sveikatingumo klubas. Nėra ko stebėtis, kad Vinas stovėjo netoli įėjimo į moterų sveikatingumo klubą. Mironas prisiartino.

— Iš kur žinai, kad stovėjau priešais namą?

Neatitraukdamas akių nuo įėjimo, Vinas mostelėjo galva.

— Nuo to kalniuko. Su žiūronais gali matyti viską.

Iš klubo išėjo jauna moteris, apsitempusi juodos laikros triko. Ji nešėsi kūdikį. Greitai ji susigrąžino figūrą. Vinas nusišypsojo jai. Moteris atsakė tuo pačiu.

— Man patinka jaunos motinos, — tarė Vinas.

— Tau patinka moterys su laikros triko, — pataisė jį Mironas.

Vinas linktelėjo.

— Tas tiesa. — Jis užsidėjo tamsius akinius. — Gal pradėkime?

— Manai, kad bus sunku įsilaužti į tą namą?

Vinas nutaisė miną, tarsi sakytų „apsimesiu, kad nieko negirdėjau“. Iš sveikatingumo klubo išėjo dar viena moteris; deja, ši nesusilaukė Vino šypsenos.

— Papasakok man, — tarė Vinas. — Ir pasitrauk į šoną. Noriu, kad jos matytų jaguarą.

Mironas pasakė jam viską, ką žinojo. Per penkias pasakojimo minutes iš klubo išėjo aštuonios moterys. Tik dvi buvo apdovanotos Šypsena. Viena vilkėjo dryžuotą triko. Jai buvo skirta viso „pajėgumo“ šypsena, ta, kuri beveik palietė Vino akis.

Kol Mironas pasakojo, Vino veide nekrustelėjo nė raumenėlis. Netgi tuomet, kai jis pasakė laikinai užimąs Grego vietą „Drakonų“ komandoje, Vinas ir toliau viltingai spoksojo į sveikatingumo klubo duris. Įprastas Vinui elgesys. Mironas užbaigė paklausdamas, „ar bus klausimų?“

Vinas patapšnojo pirštu sau per lūpą.

— Kaip manai, toji su dryžuotu triko buvo su apatiniais?

— Nežinau, — atsiliepė Mironas, — bet ji tikrai buvo su vestuviniu žiedu.

Vinas truktelėjo pečiais. Jam tai nerūpėjo. Vinas netikėjo meile ar draugyste su priešinga lytimi. Kai kas gali pagalvoti, jog tai paprasčiausias seksizmas. Jie klysta. Moterys Vinui nebuvo daiktai; daiktai kartais pelnydavo Vino pagarbą.

— Sek paskui mane, — paliepė Vinas.

Jie buvo mažiau nei už pusės mylios nuo Dauningo namo. Vinas jau buvo išžvalgęs apylinkes ir radęs taką, kuriuo eidami jie būtų ne taip pastebimi ir nesukeltų įtarimo. Ėjo jaukiai tylėdami — du vyrai, kurie jau ilgą laiką buvo labai gerai pažįstami.

— Šiame reikale yra viena įdomi aplinkybė, — tarė Mironas.

Vinas tylėjo.

— Pameni Emilę Šefer? — paklausė Mironas.

— Girdėtas vardas.

— Susitikinėjau su ja dvejus metus Djuke. — Vinas ir Mironas susipažino Djuke. Ir visus ketverius metus buvo kambario draugai. Būtent Vinas supažindino Mironą su Rytų kovos menais, įtraukė jį į FTB veiklą. Dabar Vinas vadovavo „Lock-Horne Securities“ kompanijai Park Aveniu, vertybinių popierių firmai, kuriai Vino šeima vadovavo nuo pat pirmosios rinkos atsidarymo. Mironas nuomojo biurą iš Vino; Vinas taip pat tvarkė visus „MB SportsReps“ agentūros piniginius reikalus.

Vinas minutėlę pagalvojo.

— Ar tai ji leisdavo tuos beždžionėlės garsus?

— Ne.

Vinas nustebo.

— Tai kuri leisdavo tuos beždžioniškus garsus?

— Nenutuokiu.

— Gal tai buvo viena iš mano merginų.

— Gal.

Vinas patylėjo, truktelėjo pečiais.

— Tai kas dėl jos?

— Ji buvo ištekėjusi už Grego Dauningo.

— Išsiskyrė?

— Aha.

— Dabar prisiminiau, — tarė Vinas. — Emilė Šefer. Tvirto sudėjimo.

Mironas linktelėjo.

— Man ji niekada nepatiko, — tarė Vinas. — Išskyrus tuos beždžionėlės cypavimus. Jie buvo gana įdomūs.

— Ne ji leido tuos garsus.

Vinas švelniai šyptelėjo.

— Sienos buvo plonos, — tarė jis.

— Tu klausydavaisi?

— Tik tuomet, kai užtraukdavai užuolaidą, kad negalėčiau stebėti.

Mironas papurtė galvą.

— Kiaulė.

— Geriau nei beždžionė.

Jie priėjo priešakinę veją ir patraukė prie durų. Svarbiausia — atrodyti taip, tarsi čia gyventum. Jei imtum susikūprinęs slankioti aplink namą, kas nors gali pastebėti. Du vyrai, einantys tiesiai prie durų, paprastai neprimena vagių.

Prie durų buvo metalinė skaitmeninė klaviatūra su raudona lempute. Lemputė degė.

— Signalizacija, — tarė Mironas.

Vinas papurtė galvą.

— Netikra. Tai tik lemputė. Tikriausiai pirkta elektroninių prekių parduotuvėje. — Vinas pažiūrėjo į užraktą ir caktelėjo liežuviu. — Tokia prasta spyna už profesionalaus krepšininko atlyginimą, — aiškiai pasipiktinęs tarė jis. — Galėjo tiesiog įsidėti žaislinę.

— O toji su sklende?

— Ji neužrakinta.

Vinas jau buvo pasiruošęs savo celiulioido juostą. Kredito kortelės per daug kietos. Celiulioidas kur kas patogesnis. Vinas užtruko ne ilgiau, nei būtų reikėję atrakinti duris raktu, ir jie pateko į fojė. Duryse buvo pašto skylė, ant grindų gulėjo krūva laiškų. Mironas paskubomis patikrino kai kurių laiškų datas. Mažiausiai penkių dienų senumo.

Viduje buvo gražu, jei patinka neva kaimiškas stilius. Baldai buvo „paprasti kaimiški", jei atrodo tikrai paprastai, tik jų kaina milžiniška. Daug pušies, pintų antikvarinių baldų, džiovintų gėlių. Jų kvapas buvo stiprus ir dusinantis.

Vyrai išsiskyrė. Vinas užlipo į darbo kabinetą. Įjungė kompiuterį ir pradėjo perrašinėti viską į diskelius. Mironas viename iš kambarių, kuris anksčiau buvo vadinamas tiesiog „poilsio", bet dabar turi prašmatnesnių pavadinimų, rado telefoną su automatiniu atsakikliu. Jis praneša kiekvienos žinutės laiką ir datą. Siaubingai patogu. Mironas nuspaudė mygtuką. Juosta atsisuko į pradžią ir ėmė

suktis. Jau pats pirmas pranešimas, kuris, kaip skelbė skaitmeninis balsas, buvo gautas 21.18 tą vakarą, kai Gregas pradingo, patraukė Mirono dėmesį.

Virpantis moteriškas balsas tarė:

— Čia Karla. Būsiu užpakalinėje kabinoje iki vidurnakčio. — Trakšt.

Mironas atsuko juostelę ir perklausė dar kartą. Fone girdėti triukšmas — žmonių balsai, muzika, taurių skambėjimas. Skambinta tikriausiai iš baro arba restorano, ypač kai ji paminėjo tą užpakalinę kabiną. Tai kas toji Karla? Mergina? Tikriausiai. Kas dar galėtų taip vėlai skambinti ir tartis dėl dar vėlesnio susitikimo tą vakarą? Aišku, kad tai nebuvo eilinis vakaras. Gregas Dauningas dingo kažkuriuo metu tarp šio skambučio ir kito ryto.

Keistas sutapimas.

Įdomu, kur jie susitiko — jei Gregui pavyko nueiti į tą pasimatymą? Ir kodėl Karla, kad ir kas ji būtų, kalba tokiu drebančiu balsu? O gal jam tik taip atrodo?

Mironas išklausė likusius pranešimus. Daugiau jokių žinių iš Karlos. Jei Gregas nebūtų nuėjęs į tą pasimatymą, negi ji būtų daugiau nepaskambinusi? Gali būti. Bet kol kas Mironas galėjo padaryti saugią išvadą, kad Gregas Dauningas matėsi su Karla prieš dingdamas.

Tai jau šis tas.

Keturis kartus skambino Martinas Felderis, Grego agentas. Su lig kiekvienu pranešimu jo balsas skambėjo vis neramiau. Paskutiniame jis pasakė:

— Jėzau, Gregai, kodėl nepaskambini? Negi taip skauda kulkšnį, ar ką? Nepalik manęs nežinioje, tik ne dabar, kai baigiama rengti sutartis su „Forte“. Paskambink man, gerai?

Dar buvo trys pranešimai nuo kažkokio Kriso Darbio, kuris, matyt, dirbo „Forte Sports Incorporated“. Jis irgi atrodė smarkiai sunerimęs.

— Martis man nesako, kur esi. Man regis, jis žaidžia su mumis,

Gregai, bando pakelti kainą, ar kažkas panašaus. Bet mes juk susitarėme, taip? Paliksiu tau savo namų numerį, gerai, Gregai? Beje, ar sužeidimas labai rimtas?

Mironas šyptelėjo. Martino Felderio klientas dingęs, bet jis stengiasi neprarasti optimizmo. Agentai. Mironas keletą kartų spustelėjo režimo mygtuką ant atsakiklio. Pagaliau ekrane pasirodė kodas, kurį Gregas buvo nustatęs pranešimams pasitikrinti: 317. Ganėtinai naujas gamybinis triukas. Dabar Mironas galės paskambinti bet kuriuo metu, surinkti 317 ir išklausyti visus atsakiklyje paliktus pranešimus. Paskui jis paspaudė numerio perrinkimo mygtuką ant telefono. Dar vienas ganėtinai naujas triukas. Taip sužinos, kam Gregas skambino paskiausiai. Nuaidėjus dviem telefono signalams, moteriškas balsas pranešė, jog jis paskambino į „Kimmel Brothers". Kad ir kas jie būtų. Mironas padėjo ragelį.

Mironas užlipo į viršų pas Viną. Kol Vinas kopijavo laikmenas į diskelius, Mironas patikrino stalčius. Nieko ypatinga.

Jie perėjo į šeimininkų miegamąjį. Didžiulė dvigulė lova buvo paklota. Abu naktiniai staliukai užversti rašikliais, raktais ir popieriais.

Abu.

Keista, nes jis gyveno vienas.

Mironas nužvelgė kambarį, apsistodamas ties skaitymo kėde, kuri tarnavo kaip drabužių pakabas. Ant porankio ir atramos gulėjo Grego drabužiai. Pakankamai normalu, netgi tvarkingiau nei pas Mironą, nors tai nelabai ką sako. Tačiau pažiūrėjęs dar kartą jis pastebėjo kai ką keista ant kito porankio. Du daiktus. Baltą palaidinę ir pilką sijoną.

Mironas pažvelgė į Viną.

— Gal jie panelės Beždžionėlės, — tarė Vinas.

Mironas papurtė galvą.

— Emilė čia negyvena jau keletas mėnesių. Kodėl jos drabužiai turėtų gulėti ant kėdės?

Vonios kambarys irgi sukėlė jų susidomėjimą. Dešinėje didžiulė sūkurinė vonia, erdvi dušo kabina su sauna ir dvi spintelės. Pirmiau-

sia jie patikrino spinteles. Vienoje rado vyrišką skutimosi kremą, rutulinį dezodorantą, „Polo“ losjoną, „Gillette Atra“ skustuvą. Kitoje buvo išskleidžiama makiažo paletė, „Calvin Klein“ kvepalai, vaikiška pudra ir „Secret“ rutulinis dezodorantas. Po spintele ant grindų pribarstyta vaikiškos pudros. Muilinėje prie vonios gulėjo du vienkartiniai „Lady Schick“ skustuvai.

— Jis turi merginą, — tarė Mironas.

— Profesionalus krepšininkas gyvena susimetęs su kokia nors prisirpusia uoga, — sausai pastebėjo Vinas. — Koks atradimas. Galbūt kuris nors iš mūsų turėtų šūktelėti „Eureka!“

— Taip, tačiau kyla įdomus klausimas, — tarė Mironas. — Jei jos dauguižis būtų staiga dingęs, negi ji nebūtų pranešusi?

— Ne, — atrėmė Vinas, — jei ji būtų kartu su juo.

Mironas linktelėjo. Jis papasakojo Vinui apie keistą Karlos žinutę.

Vinas papurtė galvą.

— Jei jie ketino sprukti, — tarė jis, — kodėl ji pasakė, kur jie susitinka?

— Ji nepasakė kur. Tik kad užpakalinėje kabinoje vidurnaktį.

— Vis dėlto, — spyrėsi Vinas. — Kas gi taip elgtųsi prieš dingdamas? Tarkim, dėl kokios nors priežasties Karla ir Gregas nusprendė trumpam dingti. Argi Gregas nežinotų, kur ir kada jie turi susitikti?

Mironas truktelėjo pečiais.

— Gal ji norėjo pakeisti susitikimo vietą.

— Kokią? Iš priešakinės kabinos į užpakalinę?

— Kad aš žinočiau.

Jie patikrino likusius kambarius. Nebuvo į ką žiūrėti. Grego sūnaus kambarys buvo išklijuotas tapetais su lenktyniniais automobiliais ir plakatu, kuriame tėtis skrieja pro Penį Hardavėjų krepšio link. Dukters kambaryje karaliavo raudona spalva ir dinozaurai. Jokių užuominų. Tiesą sakant, jie daugiau nerado nieko įdomaus, kol nenusileido į rūsį.

Mironas iškart pastebėjo tai, vos tik jie uždegė šviesą.

Rūsys buvo visiškai įrengtas, ryškiomis spalvomis išdažytas vaikų žaidimų kambarys. Čia buvo daugybė mašinyčių, lego kaladėlių, plastikinis namas su stumdomomis sienomis. Ant sienų puikavosi scenos iš Disnėjaus filmų, tokių kaip „Aladinas" ar „Liūtas karalius". Buvo ir televizorius su vaizdo grotuvu. Buvo žaislų, kai vaikai paūgės — kiniškas biliardas, muzikinis aparatas. Nedidelės supamosios kėdės, čiužiniai ir minkštasuoliai.

Taip pat buvo kraujo. Juo gana gausiai aptaškytos grindys. Dar viena gana didelė dėmė buvo matyti ant sienos.

Mironas pajuto burnoje tulžies skonį. Jis ne kartą matė kraują, tačiau jį vis tiek pradėdavo pykinti. To nepasakysi apie Viną. Vinas prisiartino prie tamsiai raudonų dėmių su beveik linksma veido išraiška. Pasilenkė, kad geriau įsižiūrėtų. Tada atsitiesė.

— Pažiūrėk į šviesiąją šio reikalo pusę, — tarė jis. — Gali būti, kad tavo laikina vieta „Drakonuose" taps pastovi.

4 skyrius

Kūno nebuvo. Tik kraujas.

Vinas paėmė keletą pavyzdžių ir sudėjo į sumuštinių maišelius, kuriuos rado virtuvėje. Po dešimties minučių jie jau buvo lauke, tvarkingai užrakinę priešakines duris. Pro juos pravažiavo mėlynas oldsmobilis. Ant priekinės sėdynės sėdėjo du vyrai. Mironas žvilgtelėjo į Viną. Vinas nežymiai linktelėjo.

— Jau antrą kartą, — tarė Mironas.

— Trečią, — pataisė Vinas. — Mačiau juos, kai atvažiavau.

— Jie nelabai patyrę.

— Ne, — sutiko Vinas. — Tikriausiai nežinojo, kad darbe reikalinga patirtis.

— Gali patikrinti numerius?

Vinas linktelėjo.

— Taip pat patikrinsiu Grego kredito kortelių operacijas. — Vinas priėjo prie jaguaro ir jį atrakino. — Paskambinsiu, kai ką nors sužinosiu. Neturėčiau ilgai užtrukti.

— Grįžti į biurą?

— Pirma užsuksiu pas mokytoją Kvoną, — tarė Vinas.

Mokytojas Kvonas buvo jų taekvondo instruktorius. Jie abu turėjo juoduosius diržus — Mironas antro laipsnio, Vinas šešto, vieną iš aukščiausių tarp baltosios rasės atstovų. Vinas buvo geriausias Rytų kovos menų specialistas, kokį Mironas kada nors pažinojo. Jis studijavo įvairius kovos menus, įskaitant brazilų džiudžicu, kung fu ir džitkundo. Vinas Prieštaringasis. Pažiūrėjus į jį galėjai pagalvoti, kad jis išlepęs privačios mokyklos skystalas; iš tiesų jis buvo nenugalimas kovotojas. Pažiūrėjęs į Viną gali pagalvoti, kad jis normalus, neturintis bendravimo problemų žmogus; iš tiesų — nieko panašaus.

— Ką veiksi šįvakar? — paklausė Mironas.

Vinas gūžtelėjo.

— Dar nežinau.

— Galiu gauti tau bilietą į rungtynes, — tarė Mironas.

Vinas tylėjo.

— Nori eiti?

— Ne.

Netardamas daugiau nė žodžio, Vinas įsliuogė prie jaguaro vairo, užvedė variklį ir beveik be garso pajudėjo. Mironas stebėjo jį nuvažiuojantį, nustebintas draugo šiurkštumo. Bet vėlgi, perfrazuojant vieną iš keturių žydų Velykų klausimų: kodėl ši diena turėtų skirtis nuo kitų?

Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Iki didžiosios spaudos konferencijos buvo likusios dar kelios valandos. Spės grįžti į biurą ir papasakoti Esperansai apie savo karjeros pokyčius. Jo žaidimas „Drakonuose“ paveiks ją labiau nei kitus.

Jis važiavo Ketvirtuoju keliu Džordžo Vašingtono tilto link. Prie muitinės eilių nebuvo. Vadinasi, Dievas yra. Deja, Henrio Hadsono tiltas buvo užkimštas. Jis išsuko netoli Presbiterionų klinikos ir nuva-

žiavo Riversaido keliu. Langų plovėjų — benamių, kurie „valydavo“ automobilio langus su riebalų, „Tabasco“ padažo ir šlapimo mišiniu — ties šviesoforu nebesimatė. Mero Džiulianio darbas, nusprendė Mironas. Vietoje jų sukiojosi lotynų amerikiečiai su gėlėmis ir su kažkuo, kas priminė statybinį kartoną. Kartą jis klausė, kas tai, ir sulaukė atsakymo ispaniškai. Kiek Mironas galėjo suprasti, tasai popierius skaniai kvepėjo ir puošė namus. Galbūt tam tikslui Gregas naudojo sausų gėlių puokštes.

Riversaido kelias buvo sąlyginai tuščias. Mironas atvažiavo į Kinio stovėjimo aikštelę 46-ojoje gatvėje ir metė raktelius Mario. Mario nestatydavo jo fordo šalia rolsroisų, mersedesų ir Vino jaguaro; paprastai jis surasdavo jaukią vietelę apačioje, kur tikriausiai sukosi lizdus užklydę balandžiai. Automobilių diskriminacija. Bjauru, bet kur palaikymo grupės?

„Lock-Horne Securities“ buvo Park Aveniu ir 46-ojoje, statmenai Helmslio pastatui. Brangių patalpų nuomos rajonas. Gatvė tiesiog alsavo dideliais pinigais. Priešais pastatą pažeisdami taisykles stovėjo keli limuzinai. Bjauri statula, kuri atrodė tarsi kažkieno viduriai, apgailėtinai dunksojo savo vietoje. Ant laiptų sėdėjo dalykiniais kostiumais ir kostiumėliais pasipuošę vyrai bei moterys, paskubomis valgydami sumuštinius, paskendę savo mintyse, dauguma besikalbantys su savimi, repetuojantys kalbą svarbiam dienos susitikimui arba svarstydami ryto klaidas. Žmonės, dirbantys Manhatane, išmokdavo likti vieni kitų apsuptyje.

Mironas įžengė į vestibiulį ir nuspaudė lifto mygtuką. Jis linktelėjo trims Lok-Horno administratorėms, kurias visi vadino Lok-Horno geišomis. Jos visos troško tapti modeliais arba aktorėmis, tačiau kol kas buvo samdomos, kad palydėtų aukštus šulus į „Lock-Horne Securities“ įstaigas ir gražiai atrodytų. Vinas parsivežė šią mintį iš kelionės į Tolimuosius Rytus. Mironas buvo įsitikinęs, kad tai galėjo būti dar begėdiškiau seksistiška, tačiau nežinojo kaip.

Esperansa Diaz, jo neįkainojama bendradarbė, pasveikino jį prie durų.

— Kur buvai, velniai rautų?

— Mums reikia pasikalbėti.

— Vėliau. Tavęs laukia milijonai pranešimų.

Esperansa vilkėjo baltą palaidinukę — žudantis derinys su jos tamsiais plaukais, tamsiomis akimis ir ta tamsia oda, kuri spindėjo tarsi mėnesiena Viduržemio jūroje. Esperansą pastebėjo modelių medžiotojai, kai jai buvo septyniolika, tačiau jos karjera pasisuko ne taip, kaip tikėtasi, ir ji tapo pasaulinio garso profesionalia imtynininke. Taip, profesionalia imtynininke. Ji buvo žinoma kaip Mažoji Pokahonta, drąsioji Indėnų princesė, Legendinių moterų imtynininkių organizacijos brangakmenis. Jos kostiumas buvo zomšos bikinis, ir moralinėje profesionalių imtynių dramoje ji visuomet vaidindavo gerietę. Ji buvo jauna, smulkutė, stangraus kūno, graži ir, nors lotynų amerikiečių kilmės, pakankamai tamsi, kad būtų laikoma Amerikos čiabuve. Legendinių moterų imtynininkių organizacijoje rasė nebuvo svarbi. Tikrasis ponios Sadam Husein, piktosios haremo damos su juodu šydu, vardas buvo Šari Vainberg.

Suskambo telefonas. Esperansa pakėlė ragelį.

— „MB SportsReps". Minutėlę, jis čia. — Ji žybtelėjo jam akimis. — Peris Makinlis. Skambina jau trečią kartą.

— Ko jis nori?

Ji truktelėjo pečiais.

— Kai kam nepatinka turėti reikalų su pavaldiniais.

— Tu nesi pavaldinė.

Ji tebežiūrėjo į jį.

— Tai atsiliepsi ar ne?

Sporto agento darbas, vartojant kompiuterinę terminologiją, yra daugiaprogramis režimas su gebėjimu atlikti daugybę paslaugų vieno mygtuko spustelėjimu. Tai daugiau nei tik paprastos derybos. Agentai turi būti buhalteriai, finansų planuotojai, nekilnojamojo turto agentai, palaikymo komanda, asmeniniai pirkėjai, kelionių agentai, šeimos psichologai, santuokos psichologai, šoferiai, pasiuntinukai, ryšių su tėvais atstovai, liokajai, šiknalaižiai ir dar galai žino

kas. Jei tu nenori suteikti klientui „viso paslaugų paketo," tai padarys kitas agentas.

Vienintelis būdas atlaikyti konkurenciją — turėti komandą, ir Mironas jautė subūręs nedidelę, tačiau nepaprastai efektyvią. Pavyzdžiui, Vinas tvarkė visų Mirono klientų finansus. Kiekvienam klientui jis sudarydavo specialų vertybinių popierių portfelį, susitikdavo su jais mažiausiai penkis kartus per metus, kad įsitikintų, jog jie žino, ką ir kodėl daro jų pinigai. Turėdamas Viną, Mironas visa galva lenkė savo konkurentus. Finansų pasaulyje Vinas buvo tapęs beveik legenda. Jo reputacija — nepriekaištinga (bent jau šioje srityje), o profesinė patirtis — neprilygstama. Jis suteikė Mirono agentūrai patikimumo jo verslu, verslu, kuriame patikimumas buvo retas ir svaiginamas mišinys.

Mironas buvo Teisės departamentas. Vinas — verslo administravimo magistras. Esperansa — universali žaidėja, nepajudinamas chameleonas, kuris laikė visus kumštyje. Jiems pavyko.

— Mums reikia pasikalbėti, — pakartojo jis.

— Tai ir pasikalbėsime, — abejingai atsiliepė ji. — Pirma atsakyk į šį skambutį.

Mironas įėjo į savo kabinetą. Jis nužvelgė Park Aveniu. Nuostabu. Puikus vaizdas. Ant vienos sienos kabėjo plakatai su Brodvėjaus miuziklais. Ant kitos — kadrai iš mėgstamiausių Mirono filmų: Brolių Marksų, Vudžio Aleno, Alfredo Hičkoko bei daugybė kitų. Ant trečios sienos puikavosi Mirono klientų fotografijos. Klientų siena buvo ne taip tankiai nusagstyta nei Mironui norėjosi. Jis įsivaizdavo, kaip ji atrodytų, jei ant jos kabėtų NBA pirmojo rato naujokai.

Gerai, nusprendė jis. Labai gerai.

Jis užsidėjo ausinę.

— Sveikas, Peri.

— Jėzau Kristau, Mironai, visą dieną tau skambinu.

— Gerai, Peri. Ir?..

— Liaukis, nenoriu pasirodyti nekantrus, bet tai svarbu. Ar sužinojai ką nors apie mano laivą?

Peris Makinlis buvo golfo žaidėjas iš pašalio, ir tai ne kalambūras. Jis buvo profesionalas. Užsidirbo šiek tiek pinigų, tačiau jo vardas buvo žinomas tik tikriems golfo sirgaliams. Peris mėgo buriuoti ir norėjo naujo laivo.

— Taip, šį tą, — atsiliepė Mironas.

— Kokios kompanijos?

— „Prince".

Peris akivaizdžiai nusivylė.

— Jų laivai neblogi, — suinkštė jis. — Bet nieko ypatinga.

— Jie iškeis tavo senąjį laivą į naują. Už tai turėsi penkis kartus žaisti svečio teisėmis.

— Penkis?

— Aha.

— Už aštuoniolikos pėdų jachtą? Tai per daug.

— Iš pradžių jie norėjo dešimties. Bet spręsk pats.

Peris minutėlę pasvarstė.

— A, tebūnie, sutarta. Tik pirma noriu įsitikinti, kad laivas man patinka. Aštuoniolikos pėdų, taip?

— Taip jie sakė.

— Ką gi, gerai. Ačiū, Mironai. Tu pats geriausias.

Jie atsisveikino. Natūriniai mainai — labai svarbus komponentas daugiaprograminiame agento režime. Šiame versle niekas už nieką nemoka. Apsikeičiama paslaugomis. Tam tikromis produkto reklamavimo formomis. Nori nemokamų marškinėlių? Nešiok juos viešumoje. Nori nemokamo automobilio? Sukirsk rankomis su kai kuriomis automobilių parodomis. Didelės žvaigždės už reklamą gali pareikalauti didelių pinigų. Ne tokie žinomi sportininkai mielai griebia nemokamus kąsnelius.

Mironas purtydamas galvą stebeilijosi į krūvą pranešimų. „Drakonai" ir „MB SportsReps" — kaip jis viską suderins?

Vidaus telefonu jis išsikvietė Esperansą.

— Užeik, prašau, — tarė jis.

— Aš dabar...

— Tučtuojau.

Tyla.

— Vaje, — tarė ji, — koks tu vyriškas.

— Liaukis, gerai?

— Ne, iš tiesų. Esu labai išsigandusi. Geriau tučtuojau viską mesiu ir darysiu, ką pasakysi.

Ji numetė ragelį ir įlėkė į kabinetą vaidindama išsigandusią ir uždususią.

— Ar pakankamai greita?

— Taip.

— Tai kas yra?

Jis papasakojo jai. Kai pasakė, kad žais už „Drakonus", jis vėl nusistebėjo neišvydęs jokios reakcijos. Keista. Pirma Vinas, dabar Esperansa. Juodu artimiausi jo draugai. Abu gyvena tam, kad šaipytųsi iš jo. Tačiau nė vienas nepasinaudojo tokia akivaizdžia proga. Jų nenoras pasakyti savo nuomonę apie jo „sugrįžimą" šiek tiek nervino.

— Tavo klientams tai nepatiks, — įspėjo ji.

— *Mūsų* klientams, — pataisė jis.

Ji nusivaipė.

— Ar jautiesi geriau, kai vaidini globėjišką?

Mironas nekreipė į ją dėmesio.

— Turime išnaudoti tai sau palankiai, — kalbėjo jis.

— Kaip?

— Nežinau, — lėtai ištarė Mironas. Tada atsilošė kėdėje. — Galime pasakyti, kad šis viešumas jiems padės.

— Kaip?

— Aš galėsiu užmegzti naujų ryšių. — Mintys pradėjo plūsti bekalbant. — Galėsiu suartėti su rėmėjais, daugiau apie juos sužinoti. Daugiau žmonių sužinos apie mane ir netiesiogiai apie mano klientus.

Esperansa paniekinamai purkštelėjo.

— Ir tu manai, kad tai padės?

— Kodėl gi ne?

— Nes tai sapalionės. „Netiesiogiai apie mano klientus." Atrodo, kad kalbėtum apie smunkančią ekonomiką.

Ji buvo teisi.

— O, beje, kas čia tokio? — paklausė jis išskleisdamas delnus. — Krepšinis užims tik porą valandų per dieną. Visą kitą laiką būsiu čia. Visada turėsiu šalia mobilųjį. Tiesiog reikia akcentuoti, kad tai nesitęs amžinai.

Esperansa skeptiškai jį nužvelgė.

— Kas? — pasiteiravo jis.

Ji papurtė galvą.

— Ne, aš noriu žinoti. Kas yra?

— Nieko. — Ji pažiūrėjo tiesiai jam į akis, laikydama ant kelių rankas. — Ką apie tai mano toji kalė? — meiliai paklausė ji.

Taip ji švelniai vadina Džesiką.

— Gal liausies pagaliau ją taip vadinusi?

Ji nutaisė abejingą veidą, bet šį kartą nesiginčijo. Buvo laikas — labai labai seniai — kai Džesika ir Esperansa bent jau toleravo viena kitą. Bet paskui Džesika paliko Mironą, ir Esperansa matė, kaip jis išgyveno. Kai kurie žmonės nepamiršta nuoskaudų. Į Esperansą jos augte įaugo. Nesvarbu, kad Džesika sugrįžo.

— Tai ką ji mano? — pakartojo Esperansa.

— Apie ką?

— Apie taikos perspektyvas Artimuosiuose Rytuose, — atkirto ji. — Apie ką čia kalbame? Apie tavo sugrįžimą į krepšinį.

— Nežinau. Mes dar neturėjome progos apie tai pasikalbėti. O ką?

Esperansa vėl papurtė galvą.

— Mums čia reikės pagalbos, — tarė ji užbaigdama pokalbį. — Kažkas turi atsiliepti į skambučius, spausdinti ir dirbti kitus darbus.

— Turi ką nors numačiusi?

Ji linktelėjo.

— Sindę.

Mironas išbalo.

— Didžiąją Sindę?

— Ji galėtų atsiliepti į skambučius, nudirbti kitus darbelius. Ji gera darbininkė.

— Aš nė nežinojau, kad ji moka kalbėti, — tarė Mironas. Didžioji Sindė buvo Esperansos imtynių partnerė ir jos pseudonimas buvo Didžioji Vadė Mama.

— Ji paklusni. Dirbs ir juodžiausius darbus. Ji neambicinga.

Mironas stengėsi nesiraukyti.

— Ar ji tebedirba toje striptizo lindynėje apsaugininke?

— Tai ne lindynė. Tai gėjų baras.

— O, atleiskite, suklydau.

— Ir dabar ji barmenė.

— Sindę paaukštino?

— Taip.

— Labai nenorėčiau pakenkti jos kylančiai karjerai pakviesdamas dirbti čionai.

— Nebūk mulkis, — tarė Esperansa. — Ji dirba ten naktimis.

— Tai ką, — tarė Mironas, — Oda ir Geismas per pietus nesusitinka?

— Aš pažįstu Sindę. Ji tai, ko mums reikia.

— Ji gąsdina žmones, — tarė Mironas. — Ji gąsdina mane.

— Ji sėdės konferencijų salėje. Niekas jos nematys.

— Nežinau.

Esperansa ramiai atsistojo.

— Puiku, tada pats ką nors surask. Juk tu čia viršininkas. Tu žinai geriausiai. O aš, aš tik apgailėtina sekretorė. Nedrįsčiau nė suabejoti, kaip tu dirbi su mūsų klientais.

Mironas papurtė galvą.

— Smūgis žemiau juostos. — Jis palinko į priekį, pasirėmė alkūnėmis galvą. — Gerai, — pagaliau atsiduso. — Pamėginkime.

Mironas laukė. Esperansa stebeilijosi į jį. Po kelių akimirkų ji tarė:

— Ar čia ta dalis, kur aš pradedu šokinėti sakydama: ačiū tau, ačiū tau?

— Ne, čia ta dalis, kur aš išeinu. — Jis dirstelėjo į laikrodį. — Turiu pasikalbėti su Klipu apie tas kraujo dėmes, kol neprasidėjo spaudos konferencija.

— Gerai praleisk laiką. — Ji pasuko prie durų.

— Minutėlę, — šūktelėjo jis. Esperansa atsisuko. — Ar šįvakar eini į paskaitas?

Esperansa mokėsi vakariniame Niujorko universiteto skyriuje. Teisės fakultete.

— Ne.

— Nori ateiti į rungtynes? — Mironas krenkštelėjo. — Gali, a, atsivesti Liusę, jei nori.

Liusė buvo naujausia Esperansos meilė. Prieš tai ji susitikinėjo su vyruku, vardu Maksas. Jos seksualinė orientacija vis svyravo.

— Mes išsiskyrėme, — atsakė ji.

— O, man labai gaila, — tarė Mironas, nežinodamas, ką dar pasakyti. — Kada?

— Praėjusią savaitę.

— Nieko nesakei.

— Gal todėl, kad tai ne tavo reikalas.

Jis linktelėjo. Tiesa.

— Ką gi, gali atsivesti naująjį, a, draugą, jei nori. Arba ateik viena. Žaisime prieš „Celtics".

— Ne, ačiū.

— Tikrai?

Ji dar kartą linktelėjo ir išėjo. Mironas pasigriebė švarką ir nuskubėjo atgal į stovėjimo aikštelę. Mario nežiūrėdamas mestelėjo jam raktelius. Jis nuvažiavo Linkolno tuneliu ir įsuko į Trečiąjį kelią. Pravažiavo pro didžiulę ir gana gerai žinomą buitinių ir elektros prekių parduotuvę „Tops". Švieslentėje šmėžavo milžiniška nosis, išsikišusi virš Trečiojo kelio. Suprask: „Tops" tiesiai tau po nosimi. Kaip gyvenimiška. Trūksta tik tos milžiniškos nosies plaukelių. Jis buvo per mylią nuo Medoulendo, kai suskambo automobilio telefonas.

— Turiu šiokių tokių naujienų, — tarė Vinas.

— Klok.

— Per pastarąsias penkias dienas nebuvo pasinaudota nė viena Dauningo sąskaita ar kreditine kortele.

— Nė viena?

— Ne.

— Gal ėmė grynaisiais iš bankomato?

— Tik ne pastarąsias penkias dienas.

— O anksčiau? Gal jis išsiėmė daug pinigų prieš dingdamas?

— Dar nežinau. Aiškinuosi.

Mironas įsuko į kelią, vedantį į stadioną. Jis bandė suprasti, ką visa tai reiškia. Kol kas žinių nedaug, tačiau jos nelabai geros. Tas kraujas rūsyje. Grego nė pėdsakų. Jokių finansinių operacijų. Nekas.

— Dar kas nors? — paklausė Mironas.

Vinas minutėlę dvejojo.

— Gali būti, jog netrukus sužinosiu, kur brangiausiasis Gregas ir mieloji Karla turėjo susitikti.

— Kur?

— Pasakysiu po rungtynių, — tarė jis. — Tada daugiau žinosiu.

5 skyrius

— Sportas — tai folkloras, — kalbėjo Klipas Arnšteinas miniai reporterių. — Mūsų vaizduotę stimuliuoja ne tik pergalės ar pralaimėjimai. Sportas — tai istorijos. Istorijos apie ištvermę. Istorijos apie valingumą. Sunkų darbą. Istorijos apie sudaužytas širdis. Apie stebuklus. Triumfą ir tragedijas. Istorijos apie sugrįžimą.

Klipas nuo pakylos pažiūrėjo į Mironą; jo akys buvo tinkamai drėgnos, šypsena kupina tėviškų jausmų. Mironas susitraukė. Jis kovojo su stipriu noru nerti po stalu ir pasislėpti.

Po reikšmingos pauzės Klipas vėl atsigręžė į reporterius. Šie laukė tylėdami. Šen bei ten blykstelėdavo blykstės. Klipas keletą kartų nurijo, tarsi pasitelkdamas vidinį ryžtą, kurio jam reikėjo, kad

užbaigtų kalbą. Jo Adomo obuolys pakilo ir vėl nusileido. Jis pakėlė į minią sudrėkusias akis.

Šiek tiek persūdyta, pagalvojo Mironas, bet iš esmės puikus spektaklis.

Spaudos konferencijoje dalyvavo daugiau žmonių nei Mironas tikėjosi. Nė vienos laisvos vietos, dauguma reporterių stovi. Tikriausiai diena neperkrauta įvykių. Klipas neskubėjo, atgavo savo tariamai prarastą savitvardą.

— Mažiau nei prieš dešimt metų aš priėmiau į komandą ypatingą jaunuolį, žaidėją, kuriam, tikėjau, buvo skirta didi ateitis. Jis buvo nepaprastai šoklus, puikiai jautė aikštelę, turėjo didžiulę valią ir apskritai buvo puikus jaunuolis. Tačiau dievai turėjo kitų planų. Mes visi žinome, kas atsitiko Mironui Bolitarui tą lemtingą vakarą Lendoveryje, Merilende. Nėra prasmės gilintis į praeitį. Bet, kaip sakiau pradėdamas šią spaudos konferenciją, sportas — tai folkloras. Šiandien „Drakonai“ suteikia šiam jaunam vyrui galimybę įpinti į tankų sporto gobeleną savąją legendą. Šiandien „Drakonai“ leidžia šiam jaunam vyrui pamėginti atgauti tai, kas taip žiauriai buvo atimta iš jo prieš visus tuos metus.

Mironas ėmė muistytis. Jo skruostai paraudo. Akys lakstė į šonus ieškodamos ir nerasdamos saugaus prieglobsčio. Jis nusprendė žiūrėti į Klipą, ko greičiausiai tikėjosi spauda. Įsmeigė akis į apgamą ant jo skruosto ir taip spitrijosi, kad vaizdas ėmė lietis.

— Nebus lengva, Mironai, — tarė Klipas atsisukdamas ir kreipdamasis į Mironą. Mironas tebespoksojo į apgamą; jis neįstengė pažvelgti Klipui į akis. — Nieko negaliu pažadėti. Nežinau, kas tavęs laukia po šio vakaro. Nežinau, ar tai tavo istorijos kulminacija, ar naujo drąsaus skyriaus pradžia. Tačiau tiems, kas myli sportą, telieka tikėtis. Tokia jau mūsų prigimtis. Tokia visų tikrų kovotojų ir jų sirgalių prigimtis. — Klipo balsas ėmė trūkčioti. — Tokia yra realybė, — tęsė jis. — Turiu tau apie tai priminti, Mironai, nors ir labai nesinori. Naujojo Džersio „Drakonų“ vardu sveikinu tave, nuostabų ir drąsų žmogų, prisijungus prie komandos. Mes linkime tau paties

geriausio. Žinome, jog kad ir kas nutiktų aikštelėje, tu būsi visos „Drakonų“ komandos garbė. — Klipas nutilo, sučiaupė lūpas ir paskubomis tarstelėjo: — Ačiū visiems.

Klipas ištiesė Mironui ranką. Mironas suvaidino savo dalį. Jis atsistojęs paspaudė Klipui ranką. Tačiau Klipui šovė kita mintis. Jis apkabino Mironą ir prisitraukė prie savęs. It kokioje diskotekoje ėmė blykčioti blykstės. Pagaliau atsitraukęs Klipas dviem pirštais nusivalė akis. Tada rankos mostu pakvietė Mironą ant pakylos.

— Koks jausmas sugrįžus? — šūktelėjo vienas reporteris.

— Baugu, — atsiliepė Mironas.

— Ar tikrai manote, kad turite viską, ko reikia, kad žaistumėte šiame lygyje?

— Ne, nemanau.

Atvirumo akimirka trumpam juos nutildė. Bet tik trumpam. Klipas nusijuokė, ir visi kiti pasekė jo pavyzdžiu. Neva tai pokštas. Mironas nesivargino aiškinti.

— Ar vis dar mėtote iš tritaškių zonos? — paklausė kitas.

Mironas linktelėjo.

— Mėtau, — tarė jis. — Tik ne visada pataikau.

Pavogtas sąmojis, bet velniop viską.

Vėl juokas.

— Kodėl taip vėlai grįžtate, Mironai? Kas jus įtikino grįžti būtent dabar?

— Aiškiaregių draugų tinklas.

Klipas atsistojo ir kilstelėjęs ranką nutildė tolesnius klausimus.

— Atleiskite, vyručiai, šiam kartui gana. Mironas turi pasiruošti šio vakaro rungtynėms.

Mironas išsekė paskui Klipą. Jie nuskubėjo koridoriumi į Klipo kabinetą. Kalvinas jau buvo ten. Klipas uždarė duris.

— Tai kas atsitiko? — prieš atsisėsdamas pasiteiravo Klipas.

Mironas papasakojo jam apie kraują rūsyje. Klipas regimai išbalo. Kalvino pirštai stipriau suspaudė kėdės porankį.

— Ką nori tuo pasakyti? — paskubomis išpylė jis, kai Mironas baigė pasakoti.

— Pasakyti?

Klipas išraiškingai truktelėjo pečiais.

— Aš nesuprantu.

— Nėra ką suprasti, — tarė Mironas. — Gregas dingo. Niekas nematė jo penkias dienas. Jis nesinaudojo kreditinėmis, neišsiėmė grynųjų iš bankomato. O jo rūsyje yra kraujo.

— Jo vaikų žaidimų kambaryje, taip? Taip sakei anksčiau. Vaikų žaidimų kambaryje.

Mironas linktelėjo.

Klipas klausiamai pažvelgė į Kalviną, tada skėstelėjo rankomis.

— Tai ką, po galais, visa tai reiškia?

— Nežinau.

— Tai juk nereiškia kokio nešvaraus žaidimo, ar ne? — tęsė Klipas. — Pats pagalvok, Mironai. Jei, tarkim, Gregas nužudytas, tai kur jo kūnas? Ar žudikas, o gal žudikai, pasiėmė jį su savimi? Ir kas ten atsitiko? Žudikai — ką? — užklupo Gregą netikėtai? Vieną? Jo vaikų žaidimų kambaryje, kur jis, ko gero, žaidė su lėlėmis? O paskui? Jie jį nužudė ir ištempė iš namų nepalikę jokių pėdsakų? — Klipas vėl skėstelėjo rankomis. — Ar tai logiška?

Mironui scenarijus irgi nepatiko. Jis paslapčia dirstelėjo į Kalviną. Šis atrodė giliai paniręs į savo mintis. Klipas atsistojo.

— Kas žino, — toliau kalbėjo Klipas, — gal vienas iš Grego vaikų įsipjovė žaisdamas.

— Gerokai turėjo įsipjauti, — tarė Mironas.

— Arba iš nosies bėgo kraujas. Jėzau, jos kliokia kaip pašėlusios. Gal nieko daugiau, tik kraujas iš nosies.

Mironas linktelėjo.

— Arba jie pjovė viščiukus, — tarė jis. — Galėjo ir taip būti.

— Nereikia sarkazmo, Mironai.

Mironas akimirką patylėjo. Žvilgtelėjo į Kalviną. Nieko. Tada pažiūrėjo į Klipą. Nieko.

— Aš čia vėl kažko nesuprantu.

— Atsiprašau?

— Jūs pasamdėte mane, kad surasčiau Gregą. Aš aptinku labai svarbų pėdsaką. Tačiau jūs nenorite apie tai girdėti.

— Jei manai, kad nenoriu girdėti, jog Gregas galbūt įsivėlė į nešvarų žaidimą...

— Ne, ne tai. Jūs kažko bijotės, ir ne tik to, kad Gregas galbūt įsivėlė į kažką nešvaraus. Norėčiau žinoti ko.

Klipas pažiūrėjo į Kalviną. Kalvinas beveik nepastebimai linktelėjo. Klipas atsisėdo. Pirštais pabarbeno į stalą. Senelio laikrodis kampe atsiliepė aidu.

— Suprask, — tarė Klipas, — kad mums rūpi Grego interesai. Labai rūpi.

— Aha.

— Ar esi girdėjęs apie ginčijamą perėmimą?

— Aš gyvenau devintajame dešimtmetyje, — atsiliepė Mironas. — Tiesą sakant, kažkas neseniai kalbėjo, koks šaunus devintojo dešimtmečio vyrukas esu.

— Tai va, šiuo metu aš išgyvenu tokį.

— Maniau, kad esate kontrolinio paketo savininkas.

Klipas papurtė galvą.

— Keturiasdešimties procentų. Visi kiti turi ne daugiau kaip po penkiolika procentų. Susivienijo pora smulkiųjų akcininkų ir bando mane išstumti. — Klipas sugniaužė kumščius ir padėjo juos ant stalo kaip prespapjė. — Jie sako, kad esu pernelyg pasinėręs į krepšinį ir per mažai dėmesio skiriu verslui. Kad turėčiau rūpintis tik žaidėjais ir tuo, kas vyksta aikštelėje. Balsavimas po poros dienų.

— Ir ką?

— Taigi dabar man labiausiai rūpi balsavimas. Jei kils skandalas, aš žuvęs.

Mironas nužvelgė juos, akimirką patylėjo ir tarė:

— Jūs norite, kad aš tylėčiau.

— Ne, ne, žinoma, ne, — skubiai prakalbo Klipas. — Aš to nesakau. Tik nenoriu, kad spauda išpūstų burbulą galbūt iš nieko. Negaliu leisti, kad dabar būtų atskleista kas nors nemalonaus.

— Nemalonaus?

— Taip.

— Pavyzdžiui, kas?

— Prakeikimas, kad aš žinočiau, — tarė Klipas.

— Bet Gregas gali būti negyvas.

— Jeigu taip, tada diena ar dvi nieko nepakeis — kad ir kaip šaltai tai gali nuskambėti. O jei Gregui iš tiesų kažkas nutiko, tam gali būti priežastis.

— Priežastis?

Klipas kilstelėjo rankas.

— Nežinau, velniai rautų. Tik pajudink lavoną arba besislapstantį žmogų, ir pradės lįsti kirminai. Supranti, ką noriu pasakyti?

— Ne, — atsiliepė Mironas. Bet Klipas kalbėjo toliau.

— Man to nereikia, Mironai. Tik ne dabar. Tik ne iki balsavimo.

— Tai jūs norite, kad tylėčiau.

— Visai ne. Tiesiog nenorime nereikalingos panikos. Jei Gregas negyvas, mes jam niekuo nebepadėsime. Jei jis dingo, ką gi, tuomet tu esi jo didžiausia viltis, padėsianti išvengti žiniasklaidos žvilgsnių arba išgelbėsianti.

Jie vis dar kažką slėpė, bet Mironas nusprendė kol kas jų nespausti.

— Ar numanote, kodėl kas nors galėtų stebėti Grego namus?

Klipas sutriko.

— Kažkas stebi jo namus?

— Man taip atrodo.

Klipas pažiūrėjo į Kalviną.

— Kalvinai?

— Nenutuokiu, — atsiliepė šis.

— Aš irgi nežinau, Mironai. Turi kokių minčių?

— Dar ne. Dar vienas klausimas: ar Gregas turėjo merginą?

Klipas vėl pažiūrėjo į Kalviną. Kalvinas gūžtelėjo pečiais.

— Jis turėjo daug merginų. Bet nemanau, kad buvo toji vienintelė.

— Ar pažįstate nors vieną iš jo merginų?

— Vardų nežinome. Dažniausiai aplinkui jį sukiodavosi krepšininkų gerbėjos.

— Kodėl? — pasiteiravo Klipas. — Ar manai, kad jis pabėgo su kokia mergše?

Mironas gūžtelėjo ir atsistojo.

— Geriau jau eisiu į persirengimo kambarį. Netrukus prasidės rungtynės.

— Palauk.

Mironas stabtelėjo.

— Prašau, Mironai, žinau, kad kalbu lyg koks bejausmis, bet Gregas man labai rūpi. Labai. Noriu, kad jis būtų rastas sveikas ir gyvas. — Klipas sunkiai nurijo. Raukšlės jo veide dar labiau išryškėjo, tarsi kažkas būtų ką tik jas patampęs. Spalva irgi buvo nesveika. — Jei tikrai manai, kad būtų geriausia paskelbti visuomenei tai, ką mes žinome, aš sutiksiu. Nesvarbu, kiek tai kainuotų. Pagalvok apie tai. Aš noriu padėti Gregui. Jis man labai rūpi. Jūs abu man rūpite. Jūs abu jauni, puikūs vyrai. Kalbu nuoširdžiai. Aš jums abiem didžiai skolingas.

Atrodė, kad Klipas tuoj pravirks. Mironas nežinojo, ką apie visa tai galvoti. Tada nusprendė tik linktelėti ir nieko nesakyti. Jis atidarė duris ir išėjo.

Priėjęs liftą Mironas išgirdo pažįstamą kimų balsą.

— Argi čia ne Sugrįžimo herojus?

Mironas atsisuko į Odrę Vilson. Ji vilkėjo savo įprastinę sporto reporterės aprangą: tamsiai mėlyną bluzoną, juodą megztuką aukštu kaklu, mūvėjo „nutrintus“ džinsus. Ji buvo beveik, o gal išvis nepasidažiusi, nagai trumpai nukirpti ir nelakuoti. Vienintelė ryški dėmė jos aprangoje buvo ryškiai mėlyni „Chuck Taylor“ sportiniai bateliai. Jos išvaizda buvo absoliučiai neįsimintina. Bruožai nebuvo bjaurūs, tačiau ir niekuo neišsiskiriantys. Jie tiesiog buvo. Tiesūs juodi plaukai buvo trumpai pakirpti, kaktą dengė kirpčiukai.

— Ar aš girdžiu cinizmo gaidą? — paklausė jis.

Odrė truktelėjo pečiais.

— Juk nemanai, kad aš patikėsiu visu tuo, a?

— Patikėsi kuo?

— Tavo staigiu troškimu, — ji žvilgtelėjo į užrašus, — „įpinti savąją legendą į tankų sporto gobeleną“. — Ji pakėlė akis ir papurtė galvą. — Tas Klipas moka malti šūdą, a?

— Man reikia persirengti, Odre.

— Gal pirma papasakotum man tikrąją versiją?

— Tikrąją versiją, Odre? Vaje, kodėl neprašai „sensacingos naujienos?“ Man patinka, kai reporteriai taip kalba.

Ji nusišypsojo. Miela šypsena. Plati ir atvira.

— Jaučiu, kad kažką slepi, Mironai.

— Aš? Niekada.

— Tai gal tuomet — pasinaudosiu dar viena kliše — padarytum pareiškimą spaudai?

Mironas linktelėjo, dramatiškai prisidėjo prie krūtinės ranką.

— Laimėtojas niekada nepasitraukia, o bailys niekada nelaimi.

— Lombardis?

— Feliksas Ungeris. Taip sakė „Keistojoje porelėje“, toje, kur Hovardas Kozelis vaidino svečio teisėmis.

Jis nusisuko ir nužingsniavo į persirengimo kambarį. Odrė nusekė iš paskos. Ji buvo tikriausiai geriausia sporto reporterė moteris visoje šalyje. Rašė apie „Drakonus“ didžiausiam Rytų pakrantės laikraščiui. Ji turėjo nuosavą radijo programą WFAN geidžiamiausiu laiku ir puikiai vertinamą. Visgi, kaip ir bet kuri kita moteris šioje vyrų karalystėje, turėjo kovoti dėl savo padėties; jos karjera visuomet pavojingai svyruodavo, nesvarbu, kokia populiaria ji buvo tapusi.

— Kaip Džesika? — pasiteiravo Odrė.

— Gerai.

— Nesikalbėjau su ja visą mėnesį, — dainingai ištarė ji. — Galbūt reikėtų paskambinti. Susėsti ir „nuo dūšios“ pasikalbėti.

— Vaje, — tarė Mironas, — koks slaptas planas.

— Aš bandau tau padėti, Mironai. Čia vyksta kažkas keista. Juk žinai, kad aš išsiaiškinsiu kas. Bet tu galėtum tiesiog papasakoti.

— Tikrai nesuprantu, apie ką kalbi.

— Pirmiausia paslaptingomis aplinkybėmis komandą palieka Gregas Dauningas...

— Kas čia paslaptingo apie sužeistą kulkšnį?

— ...tada tu, senas jo priešininkas, užimi jo vietą, nors nežaidei gerus vienuolika metų. Tau tai neatrodo keista?

Nuostabu, pagalvojo Mironas. Dar tik penkias minutes dirbu, o jau sukėliau įtarimą. Mironas Bolitaras, slaptasis agentas. Jie priėjo persirengimo kambario duris.

— Turiu eiti, Odre. Pasikalbėsime vėliau.

— Gali tuo neabejoti. — Ji tariamai meiliai nusišypsojo jam. — Sėkmės, Mironai. Išversk juos iš koto.

Jis linktelėjo, giliai įkvėpė ir pravėrė persirengimo kambario duris.

Vaidinimas prasideda.

6 skyrius

Niekas nepasisveikino su Mironu, kai jis įėjo. Niekas nenustebo. Niekas netgi nežvilgtelėjo į jį. Kambarys nenuščiuvo, kaip atsitinka senuose vesternuose, kai šerifas stumteli girgždančias duris ir grakščiai įžengia į smuklę. Gal čia ir yra problema. Gal tos durys turėjo sugirgždėti. O gal Mironas turėjo įspūdingiau įžengti.

Jo naujieji komandos draugai tysojo kur papuola, kaip kojinės bendrabučio kambaryje. Trys iš jų drybsojo ant suolelio pusiau apsirengę ir snūduriavo. Du gulėjo ant grindų, ir padėjėjų padedami iškėlę į viršų kojas mankštino raumenis. Dar pora mušinėjo kamuolį. Keturi, jau aprišti elastiniais bintais, šlubčiojo atgal prie savo spintelių. Beveik visi kramtė gumą. Beveik visi buvo su ausinukais; ausys buvo užkimštos mažais garsiakalbiais, kurie griaudėjo taip garsiai, kad galėjo varžytis su stacionariais modeliais muzikos prekių parduotuvėje.

Mironas gana nesunkiai susirado savo persirengimo vietą. Ant visų kitų spintelių kabėjo bronzinės lentelės su išraižytomis žaidėjų pavardėmis. Ant Mirono spintelės lentelės nebuvo. Vietoje jos buvo priklijuota balta elastinė juosta, tokia, kokia bintuoja kulkšnis, o ant jos juodu žymekliu užrašyta jo pavardė M. BOLITARAS. Vargu ar tai įkvepia pasitikėjimo ar demonstruoja atsidavimą.

Jis apsižvalgė norėdamas su kuo nors šnektelėti, tačiau ausinukai buvo geriau už sienas. Visi buvo pasinėrę į savas erdves. Mironas pastebėjo TiSi, Terį Kolinsą, žymiąją komandos verkšlenančią žvaigždę, sėdintį vieną kampe. TiSi buvo naujasis žiniasklaidos numylėtinis, išlepęs sportininkas, vyrukas, „gadinantis" elegantišką sporto pasaulį „kokį mes jį žinome," kad ir ką tai reikštų. TiSi buvo fizinio kūno pavyzdys. Šešių pėdų dešimties colių, raumeningas, lieknas. Jo švariai nuskusta galva blizgėjo fluorescencinių lempų šviesoje. Sklido gandai, kad TiSi juodaodis, nors buvo sunku ką nors įžiūrėti pro tatuiruočių mišką. Nesuprantami raštai dengė beveik visus prieinamus kūno plotus. Auskarai, rodės, irgi buvo TiSi gyvenimo stilius, o ne hobis. Vyrukas atrodė tarsi pono Švaruolio košmaras.

Mironas sugavo TiSi žvilgsnį, nusišypsojo ir sveikindamasis linktelėjo. TiSi sužaibavo akimis ir nusisuko. Jau beveik susidraugavo.

Jo uniforma kabėjo ten, kur ir turėjo kabėti. Ant nugaros didžiosiomis raidėmis buvo užrašyta jo pavardė. Minutėlę jis stebeilijosi į ją. Tada skubiai nutraukė nuo kabyklos ir apsirengė. Viskas kėlė *déjà vu* priepuolius. Švelnios medvilnės prisilietimas. Batraiščius primenančios virvelės ant šortų. Lengvas elastinio juosmens veržimas. Nežymus marškinėlių įsitempimas traukiant per pečius. Įgudusios rankos, tvarkančios skvernus. Sportbačių varstymas. Viskas kėlė skausmą. Darėsi sunku kvėpuoti. Jo akys sumirksėjo kažką slėpdamos. Jis atsisėdo ir luktelėjo, kol jausmas išnyko.

Mironas pastebėjo, jog vos keletas vyrukų dėvėjo lyties organų apsauginius raiščius, kiti mieliau rinkosi tuos aptemptus laikros šortus. Mironui labiau patiko senieji patikimieji. Ponas Senamadis.

Paskui jis prisitvirtino prie kojos prietaisą, šnekamojoje kalboje vadinamą „kelio apsauga“. Jausmas, lyg būtų užsidėjęs metalo kompresorių. Galiausiai užsidėjo apšilimui skirtus raiščius. Apatiniai buvo su daugybe spaustukų, kad žaidėjas, pakviestas į aikštelę, galėtų dramatiškai juos nusiplėšti.

— Sveikas, vyruti, kaip sekasi?

Mironas atsistojo ir paspaudė Kipui Korovanui, komandos antrajam treneriui, ranką. Kipas vilkėjo languotą švarką, kuris buvo trimis dydžiais per mažas. Rankovės užsismaukusios beveik iki alkūnių. Iš po skvernų iššaukiamai pūpsojo pilvas. Jis atrodė kaip fermeris kaimo šokiuose.

— Gerai, treneri.

— Puiku, puiku. Ir vadink mane Kipu. Arba Kiperiu. Dauguma žmonių vadina mane Kiperiu. Sėsk, atsipalaiduok.

— Gerai. Kiperi?

— Nuostabu, džiaugiuosi, kad tu su mumis. — Kiperis prisistūmė kėdę, atsuko ją atrama į Mironą, tada apsižergė. Jo kelnių siūlei tas judesys aiškiai nepatiko. — Būsiu atviras su tavim, gerai, Mironai? Donio nesužavėjo ši mintis. Nieko asmeniška, suprask. Tiesiog Doniui patinka pačiam pasirinkti žaidėjus. Jam nepatinka kišimasis iš viršaus, supranti, ką noriu pasakyti?

Mironas linktelėjo. Donis Volšas buvo vyriausiasis treneris.

— Puiku, tai gerai. Tačiau Donis doras žmogus. Jis prisimena tave iš senų dienų, tu jam labai patikai. Tačiau mūsų komanda ruošiasi atkrintamosioms. Jei pasiseks, galėsime žaisti jas namuose. Gana ilgai užtrukome, kol surikiavome visus ančiukus į eilę. Balansas, supranti. Reikia, kad ančiukai tolygiai pasiskirstytų. Dėl Grego netekties mūsų burėms tikrai pritrūko vėjo, bet pagaliau mums pavyko sutvarkyti ančiukus. O dabar pasirodei tu. Klipas nesako kodėl, tačiau spiriasi, kad įrašytume tave į sąrašą. Gerai, Klipas didis vadas, nėra nė kalbos. Bet mes nerimaujame, ar mūsų ančiukai plauks tiesiai, supranti?

Metaforų gausa apsuko Mironui galvą.

— Žinoma. Nenoriu sukelti jokių problemų.

— Žinau. — Jis atsistojo, vienu judesiu nustūmė kėdę atgal. — Tu geras vyrukas, Mironai. Visuomet buvai tiesus kaip strėlė. Dabar mums to reikia. Vyrukas, vedantis komandą į priekį, aš teisus?

Mironas linktelėjo.

— Tiesiai plaukiantis ančiukas.

— Nuostabu, puiku. Pasimatysime aikštelėje. Ir nesijaudink. Tau neteks žaisti, nebent mes juos sutriuškintumėme.

Tai pasakęs Kipas užsitraukė virš pilvo diržą ir nužingsniavo — beveik nuplaukė — per kambarį. Po trijų minučių Kiperis šūktelėjo:

— Ant denio, vyručiai.

Niekas nekreipė dėmesio. Jis pakartojo tai keletą kartų, tapšnodamas ausinukų užkerėtiems žaidėjams per pečius, kad jie išgirstų. Kad dvylika profesionalių žaidėjų pajudėtų bent per pėdą, prireikė dešimties minučių. Treneris Donis Volšas įžengė į kambarį su didžiuliu pasitikėjimu, atsistojo viduryje ir ėmė žerti nusibodusias frazes. Tai nereiškė, kad jis buvo blogas treneris. Tiesiog kai per sezoną sužaidi daugiau nei šimtą rungtynių, sunku sugalvoti ką nors nauja.

Drąsinama kalba truko dvi minutes. Kai kurie vyrukai net nesivargino išjungti ausinukų. TiSi kruopščiai išsiseginėjo savo papuošalus — šis darbas reikalavo didžiulio susikaupimo ir gerai apmokytų technikų komandos. Praėjo dar minutė ar dvi, ir persirengimo kambario durys atsidarė. Visi nusiėmė ausinukus ir patraukė lauk. Mironas suvokė, jog jie eina į aikštelę.

Prasideda rungtynės.

Mironas stovėjo eilės gale. Jis sunkiai nurijo. Kūnu perbėgo šaltas šiurpulys. Einant prie rampos, balsas per garsiakalbį sušuko, „O dabarrrrr, Naujojo Džersio Drakonai!“ Užgriaudėjo muzika. Virtinė ėmė risnoti sparčiau.

Ovacijos buvo kurtinamos. Žaidėjai automatiškai pasidalijo į dvi eiles apšilimo pratimams. Mironas tai buvo daręs milijonus kartų, tačiau pirmą kartą rimtai susimąstė, ką jis daro. Kai esi žvaigždė arba pradedantysis, apšyli paprastai, nerūpestingai, neskubėdamas.

Nėra reikalo stengtis. Prieš akis visas žaidimas, tad galėsi parodyti miniai, ką sugebi. Atsarginiai — Mironui to niekada neteko patirti — apšildavo vienu iš dviejų būdų. Vieni nerdavosi iš kailio, mėtydavo iš nugaros sukdamiesi ore. Žodžiu, norėdavo pasirodyti. Mironui toks elgesys visuomet atrodydavo desperatiškas. Kiti sukiodavosi aplink žvaigždes, padavinėdavo kamuolius, vaidindavo gynėjus — kaip koks boksininkas su treniruočių partneriu. Neva bičiuliai.

Mironas atsistojo eilės priekyje. Kažkas perdavė jam kamuolį. Kai darai apšilimą, nesąmoningai tikini save, kad visų akys nukreiptos į tave, nors iš tiesų dauguma žmonių dairosi savo vietų, plepa, perka maistą arba žvalgosi po minią, o tiems, kurie stebi aikštę, nė velnio nesvarbu, ką darai. Mironas pasivarė kamuolį ir paleido jį į krepšį. Tai bent, pagalvojo jis. Žaidimas dar neprasidėjo, o jis jau nežino, ką daryti.

Po penkių minučių eilės išsiskirstė, ir žaidėjai ėmė mėtyti laisvus metimus. Mironas nužvelgė tribūnas dairydamasis Džesikos. Ją buvo nesunku pastebėti. Ji atrodė tarsi apšviesta prožektoriaus, tarsi ji būtų žengusi į priekį, o likusi minia atsitraukusi, tarsi ji būtų Da Vinčio paveikslas, o visi kiti veidai tebūtų rėmai. Džesika nusišypsojo jam, ir jis pajuto kūną užliejančią šilumą.

Beveik nustebęs Mironas suvokė, kad tai bus pirmas kartas, kai Džesika matys jį žaidžiantį ne kieme. Jie susipažino likus trims savaitėms iki Mirono traumos. Mintis privertė jį stabtelėti. Ir prisiminti. Akimirkai jo mintys nukeliavo į praeitį. Jis stovėjo graužiamas kaltės ir skausmo, kol atšokęs kamuolys trenkė jam į galvą. Tačiau jis nepametė minties.

Aš skolingas Gregui.

Nuaidėjo sirena, ir žaidėjai pasuko prie suolelio. Treneris Volšas pažėrė dar keletą standartinių frazių ir įsitikino, jog kiekvienas žaidėjas žino, ką jis dengia. Žaidėjai nesiklausydami sulinksėjo. TiSi tebesvaidė žaibus. Žaidynių išraiška, vylėsi Mironas, nors nelabai tuo tikėjo. Jis taip pat stebėjo Leoną Vaitą, Grego kambario draugą kelionėse ir artimiausią komandos draugą. Būrelis išsiskirstė. Abiejų

komandų žaidėjai subėgo į aikštės vidurį, sveikindami vienas kitą rankų paspaudimais ir plekštelėjimais. Dabar abiejų komandų žaidėjai ėmė dairytis aplinkui, stengdamiesi išsiaiškinti, kas ką dengia, nes nė vienas nesiklausė prieš trisdešimt sekundžių. Abiejų komandų treneriai stovėdami šūkčiojo nurodymus, kol, laimei, į orą buvo išmestas kamuolys.

Paprastai krepšinis labai permainingas žaidimas, situacija keičiasi kas akimirką, iki paskutinės minutės negali būti tikras, kaip viskas baigsis. Tačiau šįvakar buvo kitaip. „Drakonai" nesunkiai įgijo persvarą. Pasibaigus pirmajam kėliniui, jie pirmavo dvylika taškų, po antrojo — dvidešimt, baigiantis trečiajam — dvidešimt šešiais. Mironas ėmė nerimauti. Persvara buvo pakankamai didelė, kad išleistų jį. To jis tikrai nebuvo numatęs. Viena jo dalis patyliukais ragino „Celtics" ir tikėjosi, kad jie sumažins skirtumą ir jo užpakalis liks sėdėti ant aliuminio kėdės. Neišdegė. Likus keturioms minutėms „Drakonai" pirmavo dvidešimt aštuoniais taškais. Treneris Volšas metė žvilgsnį į atsarginių suolelį. Devyni iš dvylikos žaidėjų jau buvo pabuvoję aikštelėje. Volšas kažką sušnibždėjo Kiperiui. Kiperis linktelėjo, priėjo prie suolelio ir sustojo priešais Mironą. Mironas širdis smarkiai daužėsi.

— Treneris ketina išleisti likusius atsarginius, — tarė jis. — Jis klausia, ar nori išeiti į aikštelę.

— Kaip pageidauja jis, — atsiliepė Mironas, mintimis siųsdamas telepatinius pranešimus: ne, ne, ne. Bet jis negalėjo to pasakyti. Jo prigimtis ne tokia. Jis turi vaidinti gerąjį kareivį, poną Komandos vedlį, poną Griūk ant granatos, jei to nori treneris. Jis nemokėjo išsisukti.

Buvo paskelbta minutės pertraukėlė. Volšas vėl nužvelgė atsarginių suolelį.

— Gordonai! Reili! Einate vietoje Kolinso ir Džonsono!

Mironas su palengvėjimu atsiduso. Tada pats ant savęs dėl to supyko. Koks gi tu kovotojas? — paklausė jis savęs. Koks vyras nori sėdėti ant atsarginių suolelio? Tačiau akivaizdi tiesa smarkiai trenkė jam į veidą: jis čia ne *tam*, kad žaistų krepšinį.

Ir ką jis sau mano, velniai griebtų? Jo užduotis — surasti Gregą Dauningą. Tai tiesiog slaptas darbelis, daugiau nieko. Kaip policijoje. Jei vyrukas vykdydamas slaptą užduotį apsimeta narkotikų prekeiviu, dar nereiškia, kad jis ir yra narkotikų prekeivis. Toks pat principas taikomas ir čia. Vien todėl, kad Mironas apsimeta esąs krepšininkas, dar nereiškia, kad jis toks yra.

Nelabai guodžianti mintis.

Viskas prasidėjo po trisdešimties sekundžių. Ir Mirono krūtinė prisipildė siaubo.

Užteko vieno balso. Vieno alaus paveikto balso, rėkiančio garsiau nei kiti. Vieno balso, kuris buvo pakankamai garsus, pakankamai kitoks, kad išsiskirtų iš įprastos mėgėjų kakofonijos.

— Ei, Volšai, — šūktelėjo balsas. — Kodėl neišleidi Bolitaro?

Mirono širdis nusirito į kulnus. Jis žinojo, kas bus toliau. Ne kartą buvo matęs, nors tai niekada nebuvo atsitikę jam. Jis norėjo prasmegti skradžiai žemės.

— Taip! — prisijungė kitas balsas. — Pažiūrėkim į naujoką!

Dar daugiau pritariančių balsų.

Tai tikrai vyko. Minia ėmė palaikyti nuskriaustąjį, bet ne gerąja prasme. Ne teigiama prasme. O akivaizdžiai tyčiodamasi. Neva padarykite malonę suolelio šildytojui. Mes jau laimėjome rungtynes. Dabar norime pasijuokti.

Dar keletas šūksnių Mirono adresu, o po to... skandavimas. Jis prasidėjo pamažu, bet vis stiprėjo.

— Mes norim Mirono! Mes norim Mirono!

Mironas stengėsi nesikūprinti. Jis apsimetė negirdįs, vaidino įdėmiai sekąs įvykius aikštelėje ir tikėjosi, kad jo ausys nekaista. Skandavimas tapo garsesnis ir greitesnis, paskui virto vienu žodžiu, vis kartojamu ir kartojamu, sumišusiu su juoku.

— Mironai! Mironai! Mironai!

Reikia juos nugesinti. Tai vienintelis būdas. Jis dirstelėjo į laikrodį. Dar trys minutės. Reikia eiti į aikštelę. Jis žinojo, kad tai jų nenutildys, tačiau bent jau laikinai apramins. Mironas pažiūrėjo į

trenerių pusę. Kiperis pažiūrėjo į jį. Mironas linktelėjo. Kiperis palinko prie trenerio Volšo ir kažką sušnabždėjo. Volšas neatsistojo. Jis tiesiog šūktelėjo:

— Bolitarai! Eini vietoje Kamerono.

Mironas nurijo seiles ir atsistojo. Minia pratrūko sarkastiškais šūksniais. Jis pasuko prie varžybų sekretoriaus, pakeliui traukdamas nuo savęs bluzoną. Kojos buvo sustingusios ir skausmingos. Jis davė ženklą sekretoriui, sekretorius linktelėjo ir sušvilpė. Mironas įbėgo į aikštę ir parodė į Kameroną. Kameronas išbėgo iš aikštelės.

— Kreivenas, — prabėgdamas tarstelėjo jis. Žaidėjas, kurį turi ginti Mironas.

— Bobą Kameroną, — pradėjo garsiakalbis, — keičia numeris 34. Mironas Bolitaras!

Minia visiškai pašėlo. Pasipylė ūbavimai, švilpimas, riksmai, juokas. Kai kurie galbūt galvojo, kad linki jam gero, bet iš tiesų buvo atvirkščiai. Jie linkėjo jam gero taip, kaip linkima gero cirko klounui. Jie troško juokingų nesėkmių, ir — po šimts pypkių — Bolitaras buvo tas, kurio jiems reikėjo!

Mironas išbėgo į aikštelę. Tai, staiga suvokė jis, yra jo debiutas NBA.

Jis palietė kamuolį penkis kartus iki žaidimo pabaigos. Kiekvieną kartą pasigirsdavo sveikinimai — paniekinami šūksniai. Jis metė tik kartą, iš tritaškių zonos. Beveik pats to nenorėdamas, nes žinojo, jog minia reaguos į bet kokį jo judesį, bet kai kurie dalykai yra tiesiog įaugę į kraują. Jis padarė tai nesąmoningai. Kamuolys smagiai nušvilpė į krepšį. Tačiau dabar buvo likusios tik trisdešimt sekundžių, laimei, visi jau buvo pasisotinę ir slinko savo automobilių link. Sarkastiški plojimai buvo minimalūs. Tačiau tas trumpas sekundes, kai Mironas sugavo kamuolį, kai jo pirštų galiukai apčiuopė griovelį, kai jis sulenkė alkūnę ir apglėbė kamuolį pusę colio virš delno ir kaktos, kai jo ranka išsitiesė į tiesią liniją, kai riešas išsirietė į priekį, kai pirštų galiukai nuslydo kamuolio paviršiumi ir tobulai pasuko kamuolį, Mironas buvo vienas. Jo akys žiūrėjo į krepšio lankelį, tik į

lankelį, nė karto nedirstelėdamos į kamuolį, skriejantį krepšio link. Tas kelias akimirkas Mironas buvo tik su lanku, krepšiniu ir jautėsi savo vietoje.

Po žaidimo nuotaika persirengimo kambaryje buvo kur kas gyvesnė. Mironui pavyko susipažinti su visais žaidėjais, išskyrus TiSi ir Grego kambario draugą Leoną Vaitą — tą, su kuriuo jis labiausiai norėjo susipažinti. Asmenybės. Tačiau jam nederėjo skubinti reikalų; tai galėjo sukelti priešiškumą. Galbūt rytoj. Jis pamėgins dar kartą.

Jis nusirengė. Kelis buvo įsitempęs, tarsi kas nors per stipriai temptų sausgysles. Jis užsidėjo ledo paketą ir apvyniojo elastiniu bintu. Tada nušlubavo į dušą, apdžiūvo ir buvo bebaigiąs rengtis, kai suvokė, jog virš jo stovi TiSi.

Mironas pakėlė galvą. TiSi jau buvo įsisegęs visus savo auskarus. Trys vienoje ausyje, keturi — kitoje. Vienas — nosyje. Jis mūvėjo odines kelnes, vilkėjo juodus tinklinius marškinėlius, kurie nė kiek neslėpė auskaro kairiajame spenelyje ir dar vieno bamboje. Mironas negalėjo įžiūrėti nė vienos tatuiruotės. Jos visos atrodė susivijusios. Dabar TiSi buvo su tamsiais akiniais, dengiančiais pusę jo veido.

— Tikriausiai tavo juvelyras siunčia tau ypatingus kalėdinius atvirukus, — tarė Mironas.

TiSi atsiliepė iškišdamas liežuvį ir parodydamas dar vieną auskarą netoli galiuko. Mironas vos nepaspringo. TiSi atrodė patenkintas jo reakcija.

— Tu naujokas, taip? — paklausė TiSi.

— Taip. — Mironas ištiesė ranką. — Mironas Bolitaras.

TiSi nekreipė dėmesio į jo ranką.

— Tave reikės apkumščiuoti.

— Atsiprašau?

— Apkumščiuoti. Tu naujokas. Turi būti apkumščiuotas.

Keletas kitų žaidėjų sukikeno.

— Apkumščiuotas? — pakartojo Mironas.

— Jo. Tu juk naujokas?

— Taip.

— Tada turėsi būti apkumščiuotas.

Dar didesnis juokas.

— Supratau, — nutęsė Mironas. — Apkumščiuotas.

— Na, va. — TiSi linktelėjo, spragtelėjo pirštais, parodė į Mironą ir nuėjo.

Mironas baigė rengtis. Apkumščiuotas?

Džesika laukė jo už persirengimo kambario durų. Ji nusišypsojo, kai jis priėjo, ir jis nusišypsojo jai jausdamasis kvailai. Ji apkabino jį ir pabučiavo. Jis pauostė jos plaukus. Ambrozija.

— Ak, — tarė balsas. — Kaip miela.

Odrė Vilson.

— Nesikalbėk su ja, — tarė Mironas. — Ji Antikristas.

— Per vėlu, — tarė Odrė. Ji įsikibo Džesikai į parankę. — Mudvi su Džese einame išlenkti po taurelę, prisiminti senas dienas ir panašiai.

— Na, tu ir begėdė. — Jis atsigręžė į Džesiką. — Nieko jai nesakyk.

— Aš nieko nežinau.

— Gerai pastebėta. Tai kur mes einame?

— *Mes* niekur neiname, — atsiliepė Džesika. Ji bedė nykščiu sau už nugaros. Prie sienos rymojo Vinas, visiškai nejudėdamas ir ramus. — Jis sakė, kad būsite užsiėmę.

— O! — Mironas pažvelgė į Vino pusę. Vinas linktelėjo. Mironas atsiprašė ir nuėjo prie Vino.

Negaišdamas laiko įžangai, Vinas tarė:

— Paskutinė grynųjų pinigų operacija buvo atlikta trys minutės po vienuoliktos tą vakarą, kai Gregas dingo. Jis išsiėmė iš bankomato pinigų.

— Kur?

— Manhatane. „Chemical" bankas netoli Aštuonioliktosios gatvės Vest Saide.

— Logiška, — tarė Mironas. — Karla skambina Gregui 21.18 valandų. Sako, kad lauks jo užpakalinėje kabinoje. Todėl prieš susitikdamas su ja jis nuvažiuoja į miestą ir išsiima grynųjų.

Vinas pažiūrėjo į jį žuvies akimis.

— Dėkoju už analizę to, kas ir taip akivaizdu.

— Tiesą sakant, tai dovana.

— Taip, žinau, — tarė Vinas. — Taigi keturių kvartalų spinduliu nuo šio bankomato yra aštuoni barai. Aš apsiribojau jų paieška. Iš tų aštuonių tik du turi tai, kas galėtų atitikti terminą „užpakalinė kabina". Kituose stovi tik staliukai ir jokių užpakalinių kabinų. Štai jų pavadinimai.

Mironas jau seniai liovėsi klausinėti Viną, kaip šis tai sugebąs.

— Nori, kad vairuočiau aš?

— Aš negaliu važiuoti, — tarė Vinas.

— Kodėl?

— Kelioms dienoms išvykstu.

— Kada?

— Po valandos išskrendu iš Niuarko oro uosto, — tarė Vinas.

— Gana netikėta.

Vinas nesivargino atsakyti. Abu vyrai pasuko žaidėjų išėjimo link. Prie Mirono pribėgo penketas vaikų ir paprašė autografo. Mironas mielai pasirašė. Vienas vaikis, maždaug dešimties, paėmė atgal lapelį, pažiūrėjo į Mirono parašą ir nusistebėjo:

— Kas, po galais, jis toks?

Kitas vaikis tarė:

— Kažkoks atsarginis.

— Ei! — griežtai atkirto Vinas. — Tau jis — ponas Atsarginis.

Mironas pažiūrėjo į jį.

— Ačiū.

Vinas kilniaširdiškai numojo ranka.

Pirmasis vaikis pažiūrėjo į Viną.

— O jūs kas?

— Dvaitas D. Eizenhaueris, — atsiliepė Vinas.

— Kas?

Vinas skėstelėjo rankomis.

— Mūsų palaimintasis jaunimas.

Vinas nuėjo daugiau netaręs nė žodžio. Atsisveikinimai buvo jo silpnoji pusė. Mironas priėjo prie automobilio. Įkišęs į duris raktelį, pajuto plekšnojimą per nugarą. TiSi. Jis bedė į Mironą pirštu, ant kurio buvo tikriausiai daugiau žiedų nei per Gaborų šeimos suvažiavimą.

— Nepamiršk, — tarė TiSi.

Mironas linktelėjo.

— Apkumščiuotas.

— Būtent.

Tada jis irgi nuėjo.

7 skyrius

Mironas atvažiavo į „Makdugalo“ aludę, pirmąjį barą Vino sąraše. Užpakalinė kabina buvo tuščia, tad jis skubiai ją užėmė. Kurį laiką sėdėjo tikėdamasis, kad kokia nors aiškiaregiška jėga pakuždės jam, ar čia toji vieta, kur Gregas turėjo susitikti su Karla. Nepajuto nieko — nei teigiamo, nei neigiamo. Galbūt reikėtų atlikti seansą.

Padavėja atslinko taip palengva, kad rodės, jog ji brenda per gilų sniegą ir turėtų būti už tai atlyginta. Mironas sušildė ją viena iš savo patentuotų šypsenų. Kristiano Sleiterio šypsena — draugiška, tačiau šelmiška. Nemaišykite su Džeko Nikolsono, kuri yra draugiška, tačiau velniška.

— Sveika, — tarė jis.

...padėjo ant stalo kartoninį padėkliuką.

— Ko galėčiau pasiūlyti? — paklausė bandydama išlaužti draugišką toną, bet suklupdama jau pusiaukelėje.

Manhatane retai rasi draugišką padavėją, išskyrus tas pakeitusias gyvenimo būdą ir dirbančias tokiuose tinkluose kaip „TGI Friday“ ar „Bennigan's,“ kurios pasakys tau savo vardą ir tai, kad jos bus tavo „patarnautojos“, tarsi galėtum sumaišyti su kuo nors kitu, pavyzdžiui, tavo „patarėja teisiniais klausimais“ ar „sveikatos konsultante“,

— Ar turite „Yoo-Hoo?“ — pasiteiravo Mironas.

— Ko?

— A, tiek to. Gal alaus?

Ji išvertė į jį akis.

— Kokio?

Subtilumas čia nepadės.

— Ar mėgstate krepšinį? — pasiteiravo jis.

Gūžtelėjimas.

— Ar žinote, kas toks Gregas Dauningas?

Linktelėjimas.

— Jis papasakojo man apie šią vietą, — tarė Mironas. — Gregas minėjo, jog neseniai čia lankėsi.

Mirktelėjimas.

— Ar dirbote praėjusį šeštadienio vakarą?

Linktelėjimas.

— Čia? Noriu pasakyti, ar aptarnavote tą patį staliuką?

Skubesnis linktelėjimas. Ima nekantrauti.

— Ar matėte jį?

— Ne. Turiu daug stalų. „Michelob“ tiks?

Mironas žvilgtelėjo į laikrodį, suvaidino apstulbusį.

— Oho, kaip vėlu. Turiu eiti. — Jis padavė jai du dolerius. — Ačiū, kad skyrėte man laiko.

Kito baro sąraše pavadinimas — „Šveicariška trobelė“. Nė iš tolo. Pigi skylė. Tapetai turėjo sudaryti įspūdį, jog sienos muštos mediena; galbūt jiems būtų pavykę, jei tapetai nebūtų daugelyje vietų atsilupę. Židinyje blyksėjo kalėdinėmis lemputėmis išdabintas rąstagalys, nė kiek nesuteikiantis barui norimo slidininkų trobelės jaukumo. Baro viduryje kažkodėl kabėjo vienas iš tų diskotekose naudojamų veidrodinių kamuolių. Jokios šokių aikštelės. Jokių šviesų. Tik veidrodinis kamuolys — dar vienas autentiškos šveicariškos trobelės atributas, įtarė Mironas. Viduje dvokė pridvisusiu išlietu alumi, sumišusiu su nestipriu vėmalus primenančiu kvapu — tokį kvapą gali užuosti tik tam tikruose baruose arba studentų klubuose, kur jis įsigėręs į sienas, it jose būtų nudvėsę ir supuvę graužikai.

Iš automatinio patefono Princas klykavo apie mažą raudoną korvetę. O gal tai „atlikėjas, anksčiau žinotas kaip Princas“? Argi ne taip jis dabar save vadina? Betgi kai buvo įrašyta „Little Red Corvette“, jis dar buvo Princas. Tai kuris čia? Mironas bandė išspręsti šią nepaprastai svarbią dilemą, bet ji ėmė trikdyti kaip ir vienas iš tų laiko paradoksų filme „Atgal į ateitį“, todėl jis pasidavė.

Baras buvo apytuštis. Vyrukas su Hiustono „Astros“ beisbolo kepuraite ir vešliais ūsais buvo vienintelis nuolatinis klientas prie baro. Salės viduryje prie staliuko beveik glamonėjosi vyras ir moteris — tiesą sakant, labiausiai matomoje vietoje. Regis, niekam tai netrukdė. Dar vienas vyrukas lindėjo salės gale, tarsi jis būtų vietinės vaizdajuosčių parduotuvės suaugusiesiems skirtų filmų skyriuje.

Mironas vėl atsisėdo užpakalinėje kabinoje. Vėl užmezgė pokalbį su kur kas gyvesne padavėja. Kai paklausė apie Gregą Dauningą, papasakojusį jam apie „Šveicarišką trobelę,“ ji tarė:

— Rimtai? Aš jį tik kartą čia mačiau.

Puiku!

— Gal tai buvo šeštadienį vakare?

Ji suraukė kaktą mąstydama.

— Ei, Džo, — šūktelėjo padavėja barmenui. — Dauningas čia buvo šeštadienį vakare, taip?

— Kas nori žinoti, velniai rautų? — atsišaukė Džo iš savo vietos už baro. Jis atrodė kaip žebenkštis pilkšvai rudais plaukais. Žebenkštis ir pelė. Puikus derinys.

— Šis vyrukas ir aš, mes tiesiog kalbamės.

Žebenkštis Džo primerkė smailas šeškiškas akis. Paskui išplėtė.

— Ei, tu tas naujokas, tiesa? Iš „Drakonų?“ Mačiau tave per žinias. Keista pavardė.

— Mironas Bolitaras, — tarė Mironas.

— Va va, Mironas. Būtent. Ar jūs, vyručiai, pradėsite čia lankytis?

— Nežinau.

— Pas mus renkasi gana išskirtinės įžymybės, — tarė Džo šluostydamas barą didžiuliu skuduru, kuris atrodė taip, tarsi juo anksčiau

buvo valyta benzino kolonėlė. — Žinai, kas čia kartą buvo? Pusbrolis Brusis*. Gana dažnai užsuka, tikrai.

— Gaila, kad nesusidūriau, — tarė Mironas.

— Niekis, pas mus ateina ir kitų įžymybių, ar ne, Boni?

Vyrukas su „Astros“ kepuraite ir vešliais ūsais kilstelėjo galvą ir linktelėjo.

— Pavyzdžiui, tas tipas, kuris panašus į Supį Seilsą**. Prisimeni jį?

— Aišku. Įžymybė.

— Tik kad jis iš tiesų nebuvo Supis Seilsas. Bet labai panašus į jį.

— Koks skirtumas.

— Ar pažįstate Karlą? — paklausė Mironas.

— Karlą?

— Merginą, su kuria buvo Gregas.

— Jos toks vardas? Ne, neteko su ja susipažinti. Su Gregu irgi. Jis įsliūkino paslapčia, kaip koks inkognito. Mes jiems netrukdėme. — Jis išpūtė krūtinę, lyg ruoštųsi atiduoti pagarbą. — „Šveicariškoje trobelėje“ mes saugome mūsų įžymybes. — Jis atkišo į Mironą ranką su skuduru. — Pasakyk kitiems, gerai?

— Žinoma, — pažadėjo Mironas.

— Supranti, mes iš pradžių nesupratome, ar tai Gregas Dauningas.

— Kaip su Supiu Seilsu, — pridūrė Bonis.

— Taip, tikrai. Tik čia tikrai buvo jis.

— Bet anas vyrukas irgi buvo labai panašus į Supį. Puikus aktorius, tas Supis.

— Ir kokia pravardė.

— Talentas nuo galvos iki kojų, — pritarė Bonis.

— Ar jis lankėsi čia kada nors anksčiau? — pasiteiravo Mironas.

— Vyrukas, kuris panašus į Supį?

* *Cousin Brucie* — populiarus JAV radijo laidų vedėjas.
** *Soupy Sales (1926–2009)* — populiarus JAV komikas, radijo ir TV laidų vedėjas.

— Kvaily, — tarė Džo, mosteldamas skuduru Boniui. — Kodėl jam tai turėtų rūpėti, po galais? Jis kalba apie Gregą Dauningą.

— Iš kur aš galiu žinoti, kad tave kur? Gal aš panašus į tokį, kuris dirba aiškiaregiams, ar ką?

— Vyručiai, — prasižiojo Mironas.

Džo kilstelėjo ranką.

— Atleisk, Mironai. Patikėk, paprastai „Šveicariškoje trobelėje" tokie dalykai nevyksta. Mes čia visi puikiai sutariame, ar ne, Boni?

Bonis skėstelėjo rankas.

— Kas čia nesutaria?

— Ką aš ir sakau. Ir ne, Mironai, Gregas nėra mūsų nuolatinis klientas. Tai buvo pirmas kartas.

— Kaip ir Pusbrolis Brusis, — pridūrė Bonis. — Jis atėjo tik tą vieną kartą.

— Taip. Bet jaučiu, kad Pusbroliui Brusiui čia patiko.

— Jis užsisakė antrą gėrimą. Tai šį tą sako.

— Tu teisus. Du gėrimus. Galėjo išgerti vieną ir išeiti. Žinoma, tai buvo tik dietinė kola.

— O Karla? — paklausė Mironas.

— Kas?

— Toji moteris, su kuria buvo Gregas.

— O ką ji?

— Ar ji yra anksčiau čia buvusi?

— Niekada nesu anksčiau jos matęs. Boni?

Bonis papurtė galvą.

— Nea. Prisiminčiau.

— Kodėl taip sakai?

Džo nedvejojo:

— Tookie papai.

Bonis išraiškingai nubrėžė ore du rutulius.

— Didžiuliai.

— Nors ji pati nebuvo gražuolė.

— Visai ne gražuolė, — pritarė Bonis. — Sakyčiau, netgi per sena tokiam vyrukui.

— Per sena?

— Vyresnė už Gregą Dauningą, tikrai. Sakyčiau, keturiasdešimties su viršum.

Bonis linktelėjo.

— Bet papai nepakartojami.

— Milžiniški.

— Mamutai.

— Gerai, regis, supratau, — įsiterpė Mironas. — Dar kas nors?

Jie sutrikę sužiuro į jį.

— Akių spalva? — pabandė padėti Mironas.

Džo sumirksėjo, pažiūrėjo į Bonį.

— Ji turėjo akis?

— Iš kur man žinoti, velniai rautų.

— Plaukai?

— Rudi, — tarė Džo. — Šviesiai rudi.

— Juodi, — paprieštaravo Bonis.

— Gal jis ir teisus, — pasakė Džo.

— Ne, gal visgi šviesesni.

— Bet sakau tau, Mironai. Papai — kaip patrankos sviediniai.

— Navaronės patrankų, — pritarė Bonis.

— Ar jiedu su Gregu išėjo kartu?

Džo pažiūrėjo į Bonį. Bonis truktelėjo pečiais.

— Man atrodo, taip, — tarė Džo.

— Ar žinote, kelintą?

Džo papurtė galvą.

— Bonsi, gal tu žinai? — pamėgino Mironas.

Kepuraitės snapelis skubiai atsisuko į Mironą, tarsi jį kas būtų truktelėjęs už virvutės.

— Ne Bonsi, kad tave kur! — subliuvo jis. — Boni! Jokių „S". Bonis! B-O-N-I-S! Jokių „S"! Ir į ką aš panašus, velniai rautų, į Big Beną?

Džo vėl pamojavo skuduru.

— Neįžeidinėk įžymybių, kvaily.

— Įžymybių? Šūdas, Džo, jis tik atsarginis. Ne koks Supis ar

panašiai. Jis niekas, nulis. — Bonis atsisuko į Mironą. Priešiškumo nebuvo likę nė lašo. — Neįsižeisk, Mironai.

— Kodėl turėčiau įsižeisti?

— Sakyk, — tarė Džo, — gal turi savo nuotrauką? Galėtume pakabinti ant sienos. Tu galėtum pasirašyti mūsų bičiuliams „Šveicariškoje trobelėje". Pradėtume tokią kaip įžymybių sieną, supranti?

— Atleisk, — tarė Mironas. — Su savimi neturiu.

— Tai gal galėtum atsiųsti? Pasirašytą, žinoma. Arba atnešk, kai ateisi kitą kartą.

— E, kitą kartą.

Mironas dar bandė juos klausinėti, bet nieko nesužinojo, tik Supio Seilso gimimo dieną. Jis išėjo ir nužingsniavo per kvartalą. Praėjo pro kinų restoraną su lange kabančiomis negyvomis antimis. Ančių lavonai idealiai skatina apetitą. „Burger King" galėtų iškabinti lange negyvas karves. Tikrai pritrauktų daug vaikų.

Jis pamėgino sujungti, ką sužinojo. Karla skambina Gregui ir sako, kad lauks jo „Šveicariškoje trobelėje". Kodėl? Kodėl būtent ten? Jie nenorėjo, kad juos kas nors pamatytų? Kodėl? Ir kas toji Karla, velniai rautų? Kokį vaidmenį ji atlieka Grego dingime? Ir tas kraujas rūsyje? Ar jie grįžo į Grego namus, ar Gregas grįžo vienas? Ar Karla — toji mergina, su kuria jis gyveno? Jei taip, kam tada skirti pasimatymą „Šveicariškoje trobelėje?"

Mironas buvo taip įsigilinęs į savo mintis, kad nepastebėjo žmogaus, kol vos į jį neatsitrenkė. Žinoma, pavadinti jį žmogumi būtų per švelnu. Tai buvo plytų siena žmogaus pavidalu. Jis stovėjo Mironui ant tako. Po atsagstytais gėlėtais marškiniais jis vilkėjo krūtinės nedengiančius rumbuotus marškinėlius. Iškirptėje maskatavosi auksinis ragas. Kietas *bičas*. Plytų Siena neleido jam praeiti. Mironas pabandė apeiti jį iš dešinės. Plytų Siena išdygo jam prieš akis. Mironas pabandė dar kartą. Plytų Siena neatstojo.

— Sakykite, — prabilo Mironas, — ar mokate šokti ča ča ča?

Plytų Sienos reakcija buvo tokia, kokios gali tikėtis iš plytų sienos. Žinoma, tai nebuvo pati šmaikščiausia Mirono pastaba. Tas

vyras iš tiesų buvo milžiniškas. Mironas išgirdo žingsnius. Kitas vyras, irgi didžiulis, tačiau bent jau panašus į žmogų, išniro iš už nugaros. Antrasis buvo su kamufliažinėmis kelnėmis — nauja populiari miesto mada.

— Kur Gregas? — paklausė Kamufliažinės Kelnės.

Mironas suvaidino apstulbusį.

— Ką? O, aš jūsų nemačiau.

— A?

— Su tomis kelnėmis, — paaiškino Mironas. — Tiesiog susiliejote su fonu.

Kamufliažiniui tai nepatiko.

— Kur Gregas?

— Gregas? — Šmaikštus atsakymas.

— Taip. Kur jis?

— Kas?

— Gregas.

— Koks Gregas?

— Juokus kreti?

— Ką, manai, tai juokinga?

Kamufliažinis pažiūrėjo į Plytų Sieną. Plytų Siena tylėjo. Mironas žinojo, jog egzistuoja labai reali fizinio kivirčo galimybė. Taip pat žinojo, jog išmano tokius dalykus. Dar žinojo — ar bent numanė — kad tie du banditai tikriausiai irgi moka muštis. Nors ir sugebėtum muštis kaip Briusas Li, vienam žmogui atsilaikyti prieš du patyrusius priešininkus beveik neįmanoma. Patyrę mušeikos — ne kvailiai. Jie dirba kaip komanda. Niekada nepuola po vieną.

— Tai ką, vyručiai, — tarė Mironas. — Gal alaus? Paplepėtume.

Kamufliažinis paniekinamai prunkštelėjo.

— Ar mes panašūs į tokius, kurie norėtų plepėti?

Mironas parodė į Plytų Sieną.

— Jis taip.

Norint išnešti iš tokios situacijos sveiką kailį, galimi trys būdai. Vienas — bėgti, tai visuomet protingas pasirinkimas. Bėda ta, kad jo

priešininkai buvo per arti ir galėjo nesunkiai jį sugauti, t. y. sulaikyti. Per daug rizikinga. Antras būdas: tavo priešininkai tavęs neįvertina. Tu vaidini išsigandusį, krūpčioji, o paskui taukšt — nustebini juos. Bet Mironui tai netinka. Užpuolikai retai neįvertina aukštų ir stambių aukų. Trečias būdas: smogi pirmas ir stipriai. Taip padidini tikimybę pašalinti vieną iš priešininkų, kol kitas sureaguos. Tačiau šis veiksmas reikalauja subtilaus apskaičiavimo. Kol nė vienas nepradėjo, negali būti tikras, kad nebus išvengta fizinio susirėmimo. Bet jei lauksi, kol kuris nors smogs, šis būdas gali tapti visiškai neveiksmingas ir beprasmiškas. Vinui patiko trečias būdas. Bet Vinui patiko trečias būdas, net jei priešininkas būdavo vienas.

Iš Mirono buvo atimta galimybė rinktis. Plytų Sienos kumštis trenkė jam į strėnas. Mironas numatė smūgį ir pasisuko, saugodamas inkstus ir vengdamas rimto sužalojimo. Sukdamasis tuo pačiu metu trenkė alkūne Plytų Sienai į nosį. Pasigirdo ausiai malonus trakštelėjimas, lyg kas būtų sutraiškęs kiaušinį.

Laimėjimas buvo trumpalaikis. Kaip Mironas ir bijojo, tuodu išmanė, ką daro. Nieko nelaukdamas smogė Kamufliažinės Kelnės, užbaigdamas tai, ko nepajėgė draugelis. Mironas pajuto skausmą inkstuose. Jo keliai suvirpėjo, bet jis išsilaikė nepargriuvęs. Susilenkęs pasviro Plytų Sienos pusėn, o tada staiga spyrė atgalia koja — ji išlėkė į orą kaip stūmoklis, tačiau jam susvyravus smūgis nepasiekė tikslo. Jis įspyrė Kamufliažiniui į šlaunį. Žala buvo nedidelė, tačiau smūgis pakankamai stiprus, kad šis atšoktų. Plytų Siena jau buvo atsitokėjęs. Jis nežiūrėdamas griebė ir pataikė įsikibti Mironui į plaukus. Mironas sugniaužė jo ranką savąja ir suleido nagus į jautrią vietą tarp sąnarių. Plytų Siena riktelėjo. Prišoko Kamufliažinės Kelnės. Jis trenkė Mironui į pilvą. Suskaudo. Labai suskaudo. Mironas suprato, kad pakliuvo į rimtą bėdą. Jis priklaupė ant vieno kelio, paskui pašoko ištempęs delną. Kirtis kliuvo Plytų Sienos tarpkojui. Plytų Siena išsprogino akis. Jis tėškėsi ant žemės, lyg kas nors būtų ištraukęs iš po jo kėdę. Kamufliažinės Kelnės tvojo Mironui per galvą. Mironas apdujo. Dar vienas smūgis. Mironui ėmė lietis akyse. Jis pabandė at-

sistoti, bet kojos apleido. Pajuto spyrį į šonkaulius. Pasaulis pradėjo suktis ratu.

— Ei! Ei, ką darot? Ei, jūs!

— Baikit! Kas čia daros, velniai rautų!

Mironas lyg per miglą atpažino balsus. Džo ir Bonis iš baro. Mironas pasinaudojo proga ir ėmė ropoti tolyn. Be reikalo. Kamufliažinės Kelnės padėjo atsistoti Plytų Sienai. Abu vyrai puolė bėgti.

Džo ir Bonis atskubėjo prie Mirono ir jį apžiūrėjo.

— Ar viskas gerai? — paklausė Džo.

Mironas linktelėjo.

— Tai nepamirši atsiųsti mums tos nuotraukos su autografu? Pusbrolis Brusis taip ir neatsiuntė.

— Atsiųsiu dvi, — pažadėjo Mironas.

8 skyrius

Jis įtikino Džo ir Bonį nekviesti policijos. Tam neprireikė daug pastangų. Daugumai žmonių nepatinka turėti reikalų su teisėsauga. Jie padėjo Mironui įsėsti į taksi. Vairuotojas buvo su turbanu ir klausėsi kantri muzikos. Kultūrų įvairovė. Mironas iškošė Džesikos adresą ir sudribo į apiplyšusią sėdynę. Vairuotojas nebuvo linkęs šnekučiuotis. Gerai.

Mironas mintimis pasitikrino kūną. Niekas nelūžo. Blogiausiu atveju bus sutrenkti šonkauliai. Išgyvens. Blogiau su galva. Šiąnakt padės tailenolis su kodeinu, o ryte išgers advilio arba dar ko nors. Kai sutrenkta galva, nieko negali padaryti, tiesiog reikia laukti ir kontroliuoti skausmą.

Džesika pasitiko jį prie durų vilkėdama chalatą. Pamačius ją, kaip dažnai atsitikdavo, jam užgniaužė kvapą. Ji nepradėjo pamokslauti, prileido vonią, padėjo nusirengti ir įslydo paskui jį. Vanduo raminamai veikė odą. Jis atsilošė į ją, kai ji uždėjo jam ant galvos rankšluostį. Ir giliai, su didžiuliu pasitenkinimu atsiduso.

— Kada mokeisi medicinos mokykloje? — paklausė jis.

Džesika iš užpakalio pabučiavo jam į skruostą.

— Jau geriau?

— Taip, daktare. Daug geriau.

— Gal papasakosi, kas atsitiko?

Jis papasakojo. Ji klausėsi tylėdama, pirštų galiukais masažuodama smilkinius. Jos prisilietimai raminano. Tikriausiai gyvenime yra geresnių dalykų, galvojo Mironas, nei gulėjimas vonioje atsilošus į mylimą moterį, bet šiuo metu jis nieko negalėjo sugalvoti. Skausmas pradėjo slopti.

— Kaip manai, kas jie buvo? — paklausė ji.

— Nenutuokiu, — atsiliepė Mironas. — Tikriausiai samdyti galvažudžiai.

— Ir jie norėjo žinoti, kur Gregas.

— Regis, taip.

— Jei manęs ieškotų pora banditų, — tarė ji, — aš tikriausiai irgi dingčiau.

Toji mintis buvo šmėstelėjusi ir Mironui.

— Taip.

— Tai ką darysi toliau?

Jis nusišypsojo ir užsimerkė.

— Ką? Jokių pamokslų? Kalbų apie pavojus?

— Pernelyg standartiška, — atsiliepė ji. — Be to, tai dar ne viskas.

— Ką nori pasakyti?

— Kad tu ne viską man sakai.

— Aš...

Ji pridėjo jam prie lūpų pirštą.

— Tiesiog papasakok, ką ruošiesi daryti toliau.

Jis vėl prisišliejo prie jos. Baisu, kaip lengvai Džesika jį permato.

— Reikės pradėti kalbinti žmones.

— Kokius?

— Jo agentą. Kambario draugą, vyruką, vardu Leonas Vaitas. Emilę.

— Emilė. Ar tai tavo senoji koledžo meilė?

— Aha, — numykė Mironas. Reikia skubiai keisti temą, kol ji vėl nepermatė jo. — Kaip praleidai vakarą su Odre?

— Puikiai. Daugiausia kalbėjomės apie tave.

— Ką apie mane?

Džesika ėmė glostyti jam krūtinę. Netrukus glostymas peraugo į šį tą daugiau. Jos pirštų galiukai glamonėjo jo krūtinę švelniai kaip plunksnos. Pernelyg švelniai. Ji čirpino jį kaip Perlmanas smuiką.

— O, Džese.

Ji nutildė jį. Moters balsas buvo švelnus.

— Apie tavo užpakalį, — tarė ji.

— Mano užpakalį?

— Aha, būtent apie jį mes ir kalbėjomės. — Iliustruodama ji suėmė į delną jo sėdmenį. — Netgi Odrė pripažino, kad norėjo jį suvalgyti, kai bėgiojai po aikštelę.

— Aš turiu protą, — tarė Mironas. — Smegenis. Jausmus.

Jos lūpos nuslydo prie jo ausies. Kai jos palietė spenelį, jį tarsi elektra nupurtė.

— Kam tai rūpi?

— O, Džese...

— Ššš, — nutildė jį Džesė, uždėdama ant krūtinės kitą ranką. — Čia aš daktarė, nepamiršk.

9 skyrius

Telefono skambėjimas skaudžiu dilgčiojimu atsiliepė pakaušyje. Mironas sumirksėjo ir atsimerkė. Pro užuolaidą skverbėsi saulės šviesa. Jis patikrino lovą šalia savęs — pirma rankomis, paskui akimis. Džesikos nebuvo. Telefonas nesiliovė plyšojęs. Mironas ištiesė ranką.

— Alio.

— Tai štai kur tu.

Jis užsimerkė. Skausmas galvoje padidėjo dešimteriopai.

— Labas, mama.

— Tu daugiau nebemiegi namuose?

Jo namai buvo tėvų namo pusrūsyje, to paties namo, kuriame jis užaugo. Vis dažniau jis leisdavo naktis pas Džesiką. Tai tikriausiai tik į gera. Jam trisdešimt dveji; jis pakankamai normalus; turi daug pinigų. Nebėra priežasties likti gyventi su mama ir tėčiu.

— Kaip kelionė? — pasiteiravo jis. Jo motina ir tėvas buvo išvykę į kelionę po Europą. Vieną iš tų kelionių autobusu, kai per keturias dienas aplankai dvylika miestų.

— Negi manai, kad paskambinau iš Vienos „Hiltono" tik tam, kad paplepėčiau apie mūsų kelionės planus?

— Ko gero, ne.

— Ar žinai, kiek kainuoja skambutis iš Vienos viešbučio? Su visomis jų priemokomis, mokesčiais ir visa kita?

— Neabejoju, kad daug.

— Turiu po ranka tarifus. Pasakysiu tau tiksliai. Minutėlę. Alai, kur aš padėjau tarifus?

— Mama, tai nesvarbu.

— Ką tik turėjau. Alai?

— Gal pasakysi, kai grįši namo? — pasiūlė Mironas. — Turėsiu ko laukti ir tikėtis.

— Pasilaikyk savo šmaikščias pastabas draugams, gerai? Puikiai žinai, kodėl skambinu.

— Nežinau, mama.

— Gerai, tuomet aš tau pasakysiu. Vieni iš mūsų bendrakeleivių — Smeltmanai, labai miela pora. Jis juvelyras. Jo vardas Marvinas. Jei neklystu. Jie turi parduotuvę Montklere. Kai buvai vaikas, mes dažnai pro ją pravažiuodavome. Ji Blumfildo aveniu, netoli to kino teatro. Pameni?

— Aha.

Jis visiškai nenumanė, apie ką ji kalba, bet taip buvo paprasčiau.

— Tai va, vakar vakare Smeltmanai kalbėjosi telefonu su sūnumi. Jis jiems paskambino, Mironai. Jis turėjo jų kelionės planą ir visa

kita. Tiesiog paskambino savo tėvams, kad įsitikintų, jog jie gerai leidžia laiką ir panašiai.

— Aha.

Mamai įsijungė dekompensacijos režimas. Dabar jos nesustabdysi. Šiuolaikinė protinga moteris, — o tokia ji ir buvo, — akimirksniu galėdavo pavirsti į moterėlę iš vasaros repertuaro, pavyzdžiui, Goldą iš „Smuikininko ant stogo".

— Kad ir kaip būtų, dabar Smeltmanai visiems giriasi, jog keliauja tuo pačiu autobusu su Mirono Bolitaro tėvais. Didelio čia daikto, ar ne? Kas dar tave žino? Tu jau daug metų nežaidi. Bet Smeltmanai aistringi krepšinio sirgaliai. Tik pamanyk. Jų sūnus žiūrėdavo, kaip tu žaisdavai, ar kažkas panašaus, nežinau. Žodžiu, tas sūnus — man regis, jo vardas Herbas ar Herbis, o gal Ralfas, kažkas panašaus — sako jiems, kad tu žaidi profesionalų krepšinį. Kad tave pasamdė „Drakonai". Sako, kad tai tavo sugrįžimas, ar kažkas, iš kur man žinoti? Tavo tėvas taip sutriko. Tik pagalvok, visiškai nepažįstami žmonės kalba apie tai, o tavo tikri tėvai nieko nežino. Mes pamanėme, kad Smeltmanai išsikraustė iš proto.

— Viskas ne taip, kaip tu manai.

— Ne taip, kaip manau? — atšovė ji. — Taip, kartais pamėtai kamuolį kieme. Nieko čia ypatinga. Bet aš nesuprantu. Tu net neužsiminei, kad vėl žaidi.

— Aš nežaidžiu.

— Nemeluok man. Vakar vakare įmetei du taškus. Tavo tėvas skambino į „Sports Phone". Ar žinai, kiek kainuoja paskambinti iš čia į „Sports Phone?"

— Mama, tai nieko nereiškia.

— Paklausyk manęs, Mironai. Tu pažįsti savo tėvą. Tas vyras apsimeta, kad tai nieko nereiškia. Jis myli tave, nesvarbu, kas būtų, tu tai žinai. Bet nuo tada, kai išgirdo apie tai, nesiliauja šypsojęsis. Jis nori tučtuojau skristi namo.

— Prašau, nedarykite to.

— Nedarykite, — bejėgiškai pakartojo ji. — Tai pasakyk jam,

Mironai. Jis juk skystalas, tu tai žinai. Pamišėlis. Todėl pasakyk man, kas vyksta.

— Tai ilga istorija, mama.

— Bet tai tiesa? Tu vėl žaidi?

— Tik laikinai.

— Ką reiškia „tik laikinai“?

Ragelyje pyptelėjo. Skambino kita linija.

— Turiu eiti, mama. Atsiprašau, kad nepapasakojau anksčiau.

— Ką? Tai viskas?

— Vėliau papasakosiu daugiau.

Keista, bet ji nebesispyrė.

— Saugok kelį.

— Būtinai.

Jis perjungė kitą liniją. Skambino Esperansa. Ji nesivargino sveikintis.

— Tai ne Grego kraujas, — tarė ji.

— Ką?

— Kraujas, kurį radai rūsyje. Grupė AB teigiama. Grego grupė O neigiama.

Mironas to nesitikėjo. Jis pamėgino susitaikyti su ta mintimi.

— Galbūt Klipas buvo teisus. Gal tai vieno iš Grego vaikų kraujas.

— Neįmanoma, — tarė Esperansa.

— Kodėl?

— Negi mokykloje nesimokei biologijos?

— Aštuntoje klasėje. Bet mane labiau domino Merė Ana Palmiero. O ką?

— AB — reta kraujo grupė. Kad vaikai ją paveldėtų, tėvai turi turėti A ir B, antraip neįmanoma. Kitaip tariant, jei Grego grupė O, tada jo vaikų negali būti AB.

— Gal kokio draugo, — svarstė Mironas. — Gal kuris iš vaikų buvo pasikvietęs draugą.

— Žinoma, — pritarė Esperansa. — Tikriausiai taip ir buvo.

Vaikai buvo pasikvietę draugų. Vienas iš jų nukraujavo, ir niekas to neišvalė. O paskui, koks keistas sutapimas, dingo Gregas.

Mironas narstė tarp pirštų telefono laidą, tarsi jo ranka būtų staklės.

— Kraujas ne Grego, — pakartojo jis. — Kas dabar?

Esperansa nesivargino atsakyti.

— Kaip, po galais, galiu tirti tokį reikalą, kai nėra įtariamųjų? — tęsė jis. — Privalau pasikalbėti su žmonėmis, ar ne? Jie norės žinoti, kodėl aš klausinėju.

— Man labai labai tavęs gaila. — Iš Esperansos balso buvo aišku, kad ji nieko panašaus nejaučia. — Turiu važiuoti į biurą. Tu pasirodysi?

— Galbūt po pietų. Dabar važiuosiu pas Emilę.

— Ar čia toji sena draugužė, apie kurią pasakojo Vinas?

— Taip.

— Geriau nerizikuok. Užsimauk sargį dabar.

Ji padėjo ragelį.

Kraujas ne Grego. Mironas negalėjo suprasti. Vakar vakare, prieš užmigdamas, jis buvo surezgęs gana logišką versiją: nusikaltėliai ieškojo Grego. Galbūt jie jam pagrasino, galbūt nuleido šiek tiek kraujo.

Tik kad parodytų, jog nejuokauja. Gregas pabėgo.

Viskas lyg ir lipo. Paaiškino, kodėl rūsyje būta kraujo. Paaiškino, kodėl Gregas staiga dingo. Taip, labai logiška ir tvarkinga lygtis: vienas sumušimas plius vienas grasinimas mirtimi lygu pabėgęs žmogus.

Bėda ta, kad kraujas rūsyje ne Grego. Tai gadina jo versiją. Jei rūsyje būtų buvęs sumuštas Gregas, tada kraujas būtų buvęs jo. Gregas būtų netekęs savo kraujo, o ne kažkieno kito. Tiesą sakant, labai sunku kraujuoti ne savo krauju. Mironas papurtė galvą. Reikia eiti į dušą. Dar daugiau tokios dedukcijos, ir versija apie papjautą vištą pasirodys esanti pagrįsta.

Mironas išsimuilino ir atsuko nugarą srovei, leisdamas van-

deniui tekėti jo pečiais ir krūtine. Paskui nusišluostė ir apsirengė. Džesika dirbo kitame kambaryje. Jis jau buvo išmokęs jai netrukdyti, kai girdėdavo klaksint klaviatūrą. Paskubomis sukurpė raštelį ir patyliukais išėjo. Įšoko į traukinį, nuvažiavo iki miesto centro, tada nužingsniavo į stovėjimo aikštelę Keturiasdešimt šeštojoje gatvėje. Mario metė jam raktelius nepakeldamas nuo laikraščio akių. Ties Šešiasdešint antrosios gatvės sankryža jis įsuko į FDR* kelią ir nuvažiavo į River Draivą Harleme. Dešinėje juostoje vyko kelio darbai, tad automobiliai slinko lėtai, tačiau jis gana greitai privažiavo Džordžo Vašingtono tiltą. Ketvirtuoju keliu pravažiavo pro vietą, vadinamą „Paramus“, kuris iš tiesų tebuvo milžiniškas prekybos centras, pretenduojantis tapti nedideliu miesteliu. Tada pasuko į dešinę ir pravažiavo pro „Nabisco“** pastatą 208-ajame kelyje.Tikėjosi įkvėpti skanaus aromato, tačiau šiandien nieko negavo.

Kai sustojo prie Emilės namų, jį apėmė *déjà vu*, tarsi perspėjantis tėvo kumštis per galvą. Žinoma, jis lankėsi čia ir anksčiau, per koledžo atostogas, kai jiedu susitikinėdavo. Namas buvo plytinis, modernus ir gana didelis. Jis stovėjo išpuoselėtoje alėjoje. Užpakalinis kiemas aptvertas tvora. Jis prisiminė, jog jame buvo baseinas. Prisiminė, jog buvo ir belvederis. Prisiminė, kaip mylėjosi jame su Emile su ligi kulnų nusmukusiais drabužiais, nuo lengvo prakaito sudrėkusia oda. Jaunystės malonumai.

Jis pastatė automobilį, ištraukė iš spynelės raktelį ir kurį laiką sėdėjo. Nematė Emilės daugiau kaip dešimt metų. Per tą laiką daug kas atsitiko, bet jis vis dar bijojo jos reakcijos. Įsivaizdavo, kaip ji atidarys duris, sušuks „niekšas“, o paskui užtrenks jas jam prieš nosį — tiesą sakant, todėl jis ir neišdrįso pirma paskambinti.

Jis pažiūrėjo pro automobilio langą. Gatvėje nesimatė nė gyvos dvasios. Betgi žinoma, čia juk tik dešimt namų. Ėmė svarstyti, kaip jam geriau pasisveikinus, tik nieko nesugalvojo. Dirstelėjo į laikrodį, tačiau nesuvokė, kiek valandų. Jis atsiduso. Viena aišku: jis negali sė-

* Angl. santr. *Franklin Delano Roosevelt.*
** Nabisco — Nacionalinė sausainių kompanija.

dėti čia visą dieną. Toks elegantiškas kvartalas, kas nors iš kaimynų gali jį pastebėti ir iškviesti policiją. Laikas judintis. Mironas atidarė dureles ir išlipo. Gyvenamieji namai statyti mažiausiai prieš penkiolika metų, tačiau atrodė kaip nauji. Kiemai šiek tiek per skurdūs, mažai medžių ir krūmų. Žolė atrodė kaip vyrukas su nevykusiai persodintais plaukais.

Mironas patraukė plytomis grįstu takeliu. Jis pasitrynė delnus. Jie buvo drėgni. Nuspaudė durų skambutį. Jo skambėjimas priminė Mironui jo ankstesnius apsilankymus. Durys atsidarė. Pasirodė Emilė.

— Nagi, nagi, — ištarė ji. Mironas nesuprato, ar jos balse buvo daugiau nuostabos, ar sarkazmo. Emilė buvo pasikeitusi. Ji atrodė liesesnė, stilingesnė. Veidas irgi buvo praradęs putlumą, aiškiau matėsi skruostikauliai. Plaukai trumpesni ir madingai pakirpti. — Čia tai bent.

— Sveika, Emile.

Puiki pradžia.

— Atėjai pasipiršti? — paklausė ji.

— Jau buvau, viską mačiau.

— Bet tuomet kalbėjai nerimtai, Mironai. Aš norėjoau nuoširdumo.

— O dabar?

— Dabar aš suprantu, kad nuoširdumas yra pervertinamas.

Ji nusišypsojo jam.

— Gerai atrodai, Emile, — tarė jis. Tik leisk Mironui pasireikšti, ir jis kalbės nesustodamas.

— Tu irgi, — atsiliepė ji. — Bet aš tau nepadėsiu.

— Nepadėsi kame?

Ji susiraukė.

— Užeik.

Jis nusekė paskui ją į vidų. Daug stoglangių, aukštos lubos, baltai dažytos sienos. Erdvu. Priešakinė fojė išklota kažkokiomis brangiomis trinkelėmis. Ji nusivedė Mironą į svetainę. Jis atsisėdo ant baltos sofos. Grindys buvo iš buko medienos. Viskas kaip ir prieš dešimt

metų. Arba jie vėl įsigijo tokius pačius baldus, arba jų namų svečiai nepaprastai išauklėti. Ant jų nebuvo nė dėmelės. Tik kampe gulėjo netvarkingai paskleisti laikraščiai. Daugiausiai dienraščiai, sprendžiant iš to, kas buvo matyti. *New York Post* antraštė rėkė: SKANDALAS! Būtent tam tikslui skirtu didžiuliu šriftu.

Į kambarį ant netvirtų kojų įsliūkino senas šuo. Jis lyg bandė vizginti uodegą, tačiau rezultatas buvo apgailėtinas. Jam pavyko sausu liežuviu lyžtelėti Mironui ranką.

— Tik pažiūrėk, — nustebo Emilė. — Benis prisimena tave.

Mironas sustingo.

— Čia Benis?

Ji linktelėjo.

Kai Mironas ir Emilė buvo dar tik pradėję draugauti, jos jaunesniajam broliui Todui Emilės šeima nupirko tuomet pernelyg aktyvų šuniuką. Mironas buvo čia, kai jie parvežė jį iš veisyklos. Mažasis Benis mirksėdamas griuvinėjo, o paskui prisisiojo ant štai tų pačių grindų. Niekam nerūpėjo. Benis greitai priprato prie žmonių. Jis sveikindavo kiekvieną užšokdamas ant jų, tikėdamas, kaip tikriausiai tiki tik šunys, jog niekas nepadarys jam nieko bloga. Dabar Benis nebešokinėjo. Jis atrodė labai senas. Per žingsnį nuo mirties. Staiga Mironą nusmelkė liūdesys.

— Gerai atrodei vakar vakare, — tarė Emilė. — Buvo smagu vėl matyti tave aikštelėje.

— Ačiū.

Jo šmaikštumas neišsemiamas.

— Gal nori ko nors išgerti? — pasiteiravo ji. — Galėčiau padaryti limonado. Kaip Tenesio Viljamso pjesėje. Limonadas mūsų svečiui, tik abejoju, kad Amanda Vingfild naudojo „Crystal Light" miltelius.

Nespėjus jam atsakyti, ji dingo už kampo. Benis užvertė galvą į Mironą, stengdamasis įžiūrėti pro balsva plėvele aptrauktas akis. Mironas pakasė jam paausį. Uodega sukrutėjo šiek tiek smarkiau. Mironas liūdnai šyptelėjo Beniui. Benis prisislinko arčiau, tarsi su-

prastų, ką Mironas jaučia, ir dėkotų už atjautimą. Emilė sugrįžo su dviem stiklinėmis limonado.

— Prašom.

Ji padavė jam stiklinę ir atsisėdo.

— Ačiū.

Mironas paragavo gėrimo.

— Tai kas toliau tavo programoje, Mironai?

— Toliau?

— Dar vienas sugrįžimas?

— Nesuprantu.

Emilė vėl jam nusišypsojo.

— Pirma pakeiti Gregą aikštelėje, — tarė ji. — Galbūt toliau norėsi pakeisti jį ir miegamajame.

Mironas vos nepaspringo limonadu, tačiau pasistengė tai nuslėpti. Smūgis žemiau juostos. Tipiška Emilė.

— Tai nejuokinga, — išspaudė jis.

— Aš tik linksminuosi, — tarė ji.

— Taip, matau.

Ji įrėmė alkūnę į sofos atramą ir pasirėmė ranka galvą.

— Kaip suprantu, susitikinėji su Džesika Kulver, — tarė ji.

— Taip.

— Man patinka jos knygos.

— Perduosiu jai.

— Bet mes abu žinome tiesą.

— Kokią?

Ji palinko į priekį ir neskubėdama atsigėrė iš stiklinės.

— Seksas su ja nėra toks geras, koks buvo su manimi.

Vėl tipiška Emilė.

— Tikrai taip manai?

— Esu įsitikinusi, — atsiliepė ji. — Aš nesu nekukli. Neabejoju, kad tavo panelė Kulver yra gana sumani. Bet su manimi viskas buvo nauja. Tai buvo atradimas. Neįtikimai karštas. Nė vienas iš mūsų negalės pakartoti to su kitu. Tai neįmanoma. Tai būtų tas pat, kas kelionė laiku į praeitį.

— Aš nelyginu, — tarė Mironas.

Ji pakreipė galvą ir šypsodamasi pažiūrėjo į jį.

— Nesąmonė.

— Juk nenori, kad lyginčiau.

Šypsena nedingo.

— Nagi liaukis, Mironai. Juk nepradėsi malti šūdo apie dvasingumą ir panašiai? Nepulsi aiškinti, kad jus sieja gilus ir gražus ryšys, todėl seksas nėra toks svarbus? Tokie žodžiai tau netiktų.

Mironas neatsiliepė. Nežinojo, ką pasakyti, be to, pokalbis jį trikdė.

— Ką turėjai omeny anksčiau? — paklausė jis keisdamas temą. — Kai sakei, kad nepadėsi man.

— Tai, ką ir pasakiau.

— Apie kokią pagalbą tu kalbi?

Vėl šypsena.

— Ar aš kada buvau kvaila, Mironai?

— Niekada.

— Negi tikrai manai, kad patikėjau ta istorija apie sugrįžimą? Ar kad Gregas — ji nupiešė ore kabutes — kažkur vienumoje gydosi sužeistą kulkšnį? Tavo apsilankymas tik patvirtina mano įtarimą.

— Kokį įtarimą?

— Gregas dingo. Tu bandai jį surasti.

— Kodėl manai, kad Gregas dingo?

— Prašau, Mironai, nežaisk su manimi. Bent jau tiek esi man skolingas.

Jis lėtai linktelėjo.

— Ar žinai, kur jis?

— Ne. Bet tikiuosi, kad tas niekšas negyvas ir pūva kokioje nors skylėj.

— Nepurkštauk, — tarė Mironas. — Papasakok, kaip iš tiesų jautiesi.

Šį kartą šypsena buvo liūdnesnė. Mironas pajuto staigų skausmą. Gregas ir Emilė įsimylėjo. Apsivedė. Turi du vaikus. Kas visa tai

išardė? Ar kokie nors nauji įvykiai... o gal kažkas iš jų praeities, kas nors, kas buvo nešvaru nuo pat pradžių? Mirono burna išdžiūvo.

— Kada paskutinį kartą matei Gregą? — paklausė jis.

— Prieš mėnesį.

— Kur?

— Teisme, kai buvo nagrinėjama skyrybų byla.

— Ar jūs kalbatės?

— Aš kalbėjau rimtai, kai sakiau, kad tikiuosi, jog jis negyvas ir pūva.

— Kaip suprantu, atsakymas neigiamas.

Emilė linktelėjo, tai reiškė: kaip nori, taip galvok.

— Jei jis slepiasi, ar nutuoki kur?

— Ne.

— Gal vasarnamyje? Kokioje nors nuošalioje vietoje?

— Ne.

— Gal žinai, ar Gregas turėjo merginą?

— Ne. Bet man būtų gaila tos vargšės.

— Ar esi girdėjusi vardą Karla?

Ji susimąstė. Smiliumi pabaksnojo sau per kelį — iki skausmo pažįstamas senas gestas.

— Man regis, viena Karla gyveno mano aukšte Djuke. Taip, Karla Anderson. Antro kurso studentė, ar ne? Graži mergina.

— Gal girdėjai šį vardą pastaruoju metu?

— Ne. — Ji atsisėdo tiesiau, užsimetė koją ant kojos. — Kaip gyvuoja Vinas?

— Taip pat.

— Viena iš gyvenimo konstantų, — tarė ji. — Žinai, jis tave myli. Kartais pagalvoju, gal jis slaptas homoseksualas.

— Du vyrai gali mylėti vienas kitą ir nebūti gėjai, — atsakė Mironas.

Ji išlenkė antakį.

— Tikrai taip manai?

Jis leidžiasi spaudžiamas į kampą. Labai negerai.

— Ar žinojai, kad Gregas ketino pasirašyti reklamos sutartį? — paklausė jis.

Tai patraukė jos dėmesį.

— Tu rimtai?

— Taip.

— Didelę?

— Mano supratimu, milžinišką, — atsakė Mironas. — Su „Forte".

Emilės rankos įsitempė. Ji būtų sugniaužusi kumščius, tačiau nagai buvo per ilgi.

— Kalės vaikas.

— Ką?

— Jis laukė, kol baigsis skyrybos ir aš būsiu nuleista ant žemės. Tada jis pasirašys sandorį. Tas šunsnukis.

— Kaip tai būsi nuleista ant žemės? Gregas juk turėjo pinigų.

Ji papurtė galvą.

— Jo agentas viską prarado. Bent jau taip jis tvirtino teisme.

— Martinas Felderis?

— Taip. Jis neturėjo nė cento savo vardu. Kalės vaikas.

— Bet Gregas tebedirba su Felderiu. Kodėl jis liko su tipu, kuris ištaškė jo pinigus?

— Nežinau, Mironai. — Jos balsas trūkčiojo iš pasipiktinimo. — Gal tas kalės vaikas melavo. Nebūtų pirmas kartas.

Mironas nutilo. Emilė pažiūrėjo į jį. Jos akyse susikaupė ašaros, tačiau ji užgniaužė jas. Tada atsistojo ir nuėjo į kitą kambario pusę. Dabar ji stovėjo nugara į jį ir žiūrėjo pro suveriamas stiklines duris į aptvertą kiemą. Baseinas buvo uždengtas brezentu; ant jo paviršiaus kai kur buvo prilipę lapų ir šakelių. Pasirodė pora vaikų. Maždaug dešimties metų berniukas vijosi aštuonmetę mergaitę. Jie abu plačiai juokėsi, o veidai buvo įraudę nuo šalčio arba nuo pastangų. Berniukas stabtelėjo pamatęs motiną. Jis linksmai nusišypsojo jai ir pamojavo. Emilė kilstelėjo ranką ir taip pat pamojavo. Vaikai nubėgo. Emilė susidėjo ant krūtinės rankas, tarsi norėtų apkabinti save.

— Jis nori juos iš manęs atimti, — ištarė ji stulbinamai ramiai. — Jis padarys viską, kad juos gautų.

— Pavyzdžiui?

— Pavyzdžiui, pačius šlykščiausius dalykus, kokius gali įsivaizduoti.

— Kokio šlykštumo?

— Ne tavo prakeiktas reikalas. — Ji užsikirto. Vis dar tebestovėjo atsukusi jam nugarą. — Išeik, — tarė ji.

— Emile...

— Tu nori jam padėti, Mironai.

— Aš noriu jį rasti. Yra skirtumas.

Ji papurtė galvą.

— Tu jam nieko neskolingas, — tarė ji. — Žinau, tu galvoji, kad skolingas. Kaip nori. Mačiau kaltę tavo veide tuomet ir pamačiau jau kitą akimirką dabar, kai atidariau duris. Viskas baigta, Mironai. Tai neturėjo nieko bendra su tuo, kas atsitiko mums. Jis niekada apie tai nesužinojo.

— Ar tai turėtų priversti mane pasijusti geriau? — paklausė jis.

Emilė piktai atsisuko.

— Neturėtų, — atkirto ji. — Tu čia niekuo dėtas. Tai aš už jo ištekėjau. Ir aš jį išdaviau. Negaliu patikėti, kad tu vis dar plaki save už tai.

Mironas sunkiai nurijo.

— Jis aplankė mane ligoninėje. Po to, kai susižeidžiau. Sėdėjo ir kalbėjosi su manimi ištisas valandas.

— Ir dėl to jis toks šaunus vyrukas?

— Mums nereikėjo to daryti.

— Suauk, — tarė ji. — Tai buvo daugiau nei prieš dešimt metų. Viskas seniai pamiršta.

Tyla.

Po kurio laiko Mironas pakėlė galvą.

— Negi tikrai gali prarasti vaikus?

— Taip.

— Ką padarytum, kad juos išsaugotum?

— Ką tik galėčiau.

— Ar nužudytum dėl jų? — paklausė Mironas.

— Taip.

Be menkiausios dvejonės.

— Ar nužudei?

— Ne.

— Ar nutuoki, kodėl Grego galėtų ieškoti pora galvažudžių?

— Ne.

— Ne tu juos pasamdei?

— Jei būčiau pasamdžiusi, — tarė ji, — tau nesakyčiau. Bet jei tie „galvažudžiai" nori pakenkti Gregui, padarysiu viską, ką galėsiu, kad padėčiau jiems jį rasti.

Mironas pastatė stiklinę su limonadu.

— Ką gi, man metas.

Ji palydėjo jį iki durų. Prieš atidarydama jas, palietė jo ranką. Prisilietimas nudegino net per marškinius.

— Viskas gerai, — švelniai tarė ji. — Nusiramink. Gregas taip ir nesužinojo.

Mironas linktelėjo.

Ji giliai atsiduso ir vėl nusišypsojo. Jos balsas vėl atgavo normalų toną.

— Buvo malonu vėl pasimatyti, Mironai.

— Ir man.

— Užsuk dar kada nors, gerai? — Ji labai stengėsi kalbėti nerūpestingai. Mironas žinojo, jog tai tik vaidyba, buvo matęs ją ir anksčiau. — Gal sumestume greituką seniems laikams atminti. Nepakenktų, a?

Paskutinis bandymas smogti žemiau juostos. Mironas atšlijo.

— Taip sakėme ir paskutinį kartą, — tarė jis. — O aš iki šiol kankinuosi.

10 skyrius

— Tai buvo naktį prieš jų vestuves, — tarė Mironas. Jis buvo grįžęs į biurą. Esperansa sėdėjo priešais jį. Ji žiūrėjo tiesiai į jį, bet

Mironas to nežinojo. Sunėręs ant krūtinės rankas jis stebeilijosi į lubas. Jo kėdės atlošas buvo žemai atlenktas. — Papasakoti smulkiau?

— Tik jei pats to nori, — tarė Esperansa.

Ir jis papasakojo. Kaip Emilė jam paskambino. Kaip ji atėjo į jo kambarį. Kad jie abu per daug išgėrė. Tuo jis lyg ir bandė pasiteisinti, bet, paskubomis metęs žvilgsnį į Esperansą suprato, jog neverta. Ji pertraukė jį vienu klausimu.

— Kiek laiko buvo praėję po atrankos į komandas, kai šitai atsitiko?

Mironas nusišypsojo luboms. Ji tokia velniškai pastabi. Nebuvo reikalo nė sakyti.

— Manyčiau, — tęsė Esperansa, — kad šis nedidelis nuotykis atsitiko kažkuriuo metu tarp atrankos į profesionalias komandas ir tavo sužeidimo.

— Teisingai manai.

— A, — tarė ji linkteldama. — Pažiūrėkim, ar aš teisingai viską supratau. Tai buvo tavo paskutinieji metai koledže. Tavo komanda laimi aukštųjų mokyklų čempionato finalą — taškas tavo naudai. Tu prarandi Emilę, o ji susižada su Gregu — taškas jo naudai. Prasideda atranka. Gregas sąraše septintas; tu — aštuntas — taškas Grego naudai.

Mironas užsimerkė ir linktelėjo.

— Tu manai, kad aš norėjau išlyginti rezultatą.

— Nemanau, — pataisė jį Esperansa. — Atsakymas akivaizdus.

— Tu man nepadedi.

— Jei reikia pagalbos, eik pas psichiatrą, — tarė ji. — Jei nori tiesos, ateik pas mane.

Ji buvo teisi. Jis nukėlė nuo krūtinės rankas ir neišnerdamas pirštų susidėjo jas už galvos. Tada užsikėlė ant stalo kojas.

— Ar ji apgaudinėjo tave su juo?

— Ne.

— Tu tikras?

— Taip. Jie susipažino po to, kai mes išsiskyrėme.

— Kaip negerai, — tarė ji. — Būtum turėjęs puikų pasiteisinimą.

— Taip. Gaila.

— Ar todėl jautiesi esąs skolingas Gregui? Nes permiegojai su jo sužadėtine?

— Taip, iš dalies, tačiau tai dar ne viskas.

— Kas dar?

— Nuskambės banaliai, tačiau tarp mūsų visuomet buvo ryšys.

— Ryšys?

Mirono žvilgsnis nuklydo nuo lubų į sieną su filmų epizodais. Vudis Alenas ir Diana Kyton mėgavosi akimirka Manhatane filme „Anė Hol". Bogis ir Bergman rymojo prie Semo pianino dar tomis dienomis, kai Paryžius buvo jų.

— Mudu su Gregu buvome varžovai, kokių pasitaiko tik kartą gyvenime, — tarė jis. — O tarp varžovų išsivysto ypatingas ryšys. Kaip tarp Medžiko Džonsono ir Lario Birdo. Vienas paryškina kitą. Taip buvo tarp Grego ir manęs. Mes nesikalbėjome apie tai, bet abu jautėme tą ryšį.

Jis nutilo. Esperansa tylėdama laukė.

— Kai susižeidžiau kelį, — tęsė Mironas, — Gregas aplankė mane ligoninėje. Atėjo jau kitą dieną. Aš pabudau po nuskausminamųjų dozės, o jis sėdėjo šalia. Su Vinu. Ir aš iškart supratau. Vinas tikriausiai irgi suprato, kitaip būtų jį išmetęs.

Esperansa linktelėjo.

— Gregas manęs nepamiršo. Padėjo man sveikti. Štai ką aš suprantu kaip ryšį. Jis labai išgyveno, kai išgirdo naujieną, nes man susižeidus dalis jo irgi tarsi mirė. Jis bandė man paaiškinti, kodėl jam tai tiek daug reiškia, bet nemokėjo išreikšti žodžiais. Nesvarbu. Aš supratau. Jis tiesiog turėjo būti šalia.

— O tu, kai permiegojai su jo nuotaka, kada susižeidei koją?

— Maždaug po mėnesio.

— Ar jo pastovus buvimas šalia tau padėjo ar skaudino?

— Taip.

Ji nieko neatsakė.

— Ar dabar supranti? — paklausė jis. — Ar supranti, kodėl privalau toliau aiškintis? Tu galbūt teisi. Permiegodamas su Emile tikriausiai norėjau atsilyginti Gregui, kad jį pasirinko pirmą. Tik dar vienas kvailas mūšis. Bet kokia gi tai santuokos pradžia? Aš skolingas Gregui Dauningui. Viskas labai paprasta.

— Ne, — tarė Esperansa, — ne viskas.

— Kodėl?

— Nes per daug tavo praeities lenda į paviršių. Iš pradžių Džesika...

— Nepradėk.

— Nepradedu, — ramiai atrėmė ji. Jos balsas retai kada išlikdavo ramus kalbant apie Džesiką. — Tiesiog konstatuoju faktą. Džesika sudaužė tau širdį, kai paliko tave. Tu niekada jos nepamiršai.

— Bet dabar ji grįžo.

— Taip.

— Tai ką nori pasakyti?

— Krepšinis irgi sudaužė tau širdį, kai teko jį palikti. Tu taip ir neatsigavai.

— Aišku, kad atsigavau.

Ji papurtė galvą.

— Pirma praleidai trejus metus bandydamas visus įmanomus gydymo būdus.

— Aš tik norėjau pasveikti, — įsiterpė jis. — Nieko čia bloga.

— Ne. Bet tu buvai kaip rakštis subinėj. Atstūmei Džesiką. Aš neatleidžiu jai už tai, ką ji tau padarė. Tu to nenusipelnei. Bet iš dalies pastūmėjai ją išeiti.

— Kodėl tu dabar apie visa tai kalbi?

Ji papurtė galvą.

— Tai tu viską pradėjai. Tavo praeitis. Džesika, krepšinis. Tu nori, kad mes stebėtume, kaip tau seksis šį kartą, bet mes atsisakome.

— Seksis kur?

Bet Esperansa neatsakė. Tik paklausė:

— Ar nori žinoti, kodėl vakar vakare neatėjau stebėti rungtynių?

Jis linktelėjo, vis dar nežiūrėdamas į ją. Jo skruostai kaito ir raudo.

— Nes su Džesika tu bent jau turi *šansą* likti neįskaudintas. Gali būti, kad toji ragana įgavo proto. Bet krepšinyje neturi jokio šanso. Tu negali sugrįžti.

— Aš susidorosiu, — pasakė Mironas. Jis jau kartą girdėjo tuos žodžius.

Ji neatsiliepė.

Mironas spoksojo į sieną. Jis beveik negirdėjo skambant telefono. Nė vienas nepajudėjo atsiliepti.

— Manai, turėčiau mesti šį reikalą? — paklausė jis.

— Taip. Pritariu Emilei. Tai ji išdavė jį. Tu buvai tik patogus įrankis. Jei tai, kas atsitiko tarp jūsų, kažkaip apnuodijo jų santykius, tai jos kaltė. Tai buvo jos sprendimas. Tu ničnieko neskolingas Gregui Dauningui.

— Net jei tai, ką sakai, yra tiesa, — tarė jis, — ryšys visgi egzistuoja.

— Nesąmonė, — atrėžė Esperansa. — Krūva pedantiško vyriško mėšlo. Tu tik patvirtini, kad aš teisi. Jokio ryšio nebėra, jei iš viso toks buvo. Krepšinis jau visą dešimtmetį nėra tavo gyvenimo dalis. Tu manai, kad tas ryšys egzistuoja tik todėl, kad vėl žaidi.

Pasigirdo garsus dunksėjimas į duris. Rėmai suvirpėjo ir vos neišlėkė. Mironas tučtuojau atsisėdo tiesiai.

— Kas atsiliepinėja į skambučius? — paklausė jis.

Esperansa nusišypsojo.

— O ne.

— Įeik, — tarė Esperansa.

Durys atsidarė. Mirono kojos šleptelėjo ant žemės. Nors jis buvo matęs ją ne kartą, vis dėlto negalėjo susilaikyti neišsižiojęs. Į vidų įlingavo Didžioji Sindė. Ji atrodė kaip mamutas. Šešių pėdų penkių colių ir daugiau kaip trijų šimtų svarų. Sindė vilkėjo baltus marškinėlius, kurių rankovės ties bicepsais buvo perplyšę.Jos rankų

galėjo pavydėti pats Halkas Hoganas.* Ji buvo išsidažiusi dar ryškiau nei ringe. Plaukai styrojo it raudoni dygliai, blakstienų tušas irgi buvo raudonas, tik tamsesnio atspalvio nei plaukai. Vietoje lūpų raudonavo vientisa dėmė. Sindė atrodė kaip iš siaubo filmo. Ji buvo vienintelis labiausiai šiurpinantis vaizdas, kokį Mironas buvo kada nors matęs.

— Sveika, Sinde, — išspaudė Mironas.

Sindė suurzgė. Ji kilstelėjo didįjį pirštą, nusisuko, išėjo pro duris ir jas uždarė.

— Kas čia...

— Ji sako, kad tau skambina pirma linija, — paaiškino Esperansa.

— Sindė atsiliepinėja į skambučius?

— Taip.

— Ji juk nekalba!

— Akis į akį. O telefonu ji kalba kuo puikiausiai.

— Jėzau Kristau!

— Pakelk ragelį ir liaukis inkštęs.

Mironas pakluso. Skambino Liza, jų žmogus Niujorko telefonų kompanijoje. Dauguma žmonių mano, kad tik policija gali gauti telefonų išklotines. Netiesa. Beveik kiekvienas privatus detektyvas šalyje turi ryšių vietinėje telefonų kompanijoje. Tik reikia skirti tam pinigų. Mėnesio išklotinė gali kainuoti nuo tūkstančio iki penkių tūkstančių dolerių. Mironas ir Vinas susipažino su Liza, kai dirbo federalams. Ji neėmė iš jų pinigų, tačiau jie visuomet atsilygindavo jai kitais būdais.

— Gavau, ko prašė Vinas, — tarė Liza.

— Sakyk.

— Po devynių aštuoniolika, vakare, buvo skambinta iš viešojo telefono, esančio užkandinėje netoli Daikmano gatvės ir Brodvėjaus kampo, — tarė ji.

— Tai netoli Dušimtosios gatvės?

* *Hulk Hogan* — amerikiečių aktorius ir profesionalus imtynininkas.

— Atrodo, taip. Nori telefono numerio?

Karla skambino Gregui iš užkandinės 200-ojoje gatvėje? Vis keisčiau ir keisčiau.

— Jei turi jį.

Ji padiktavo numerį.

— Tikiuosi, tai padės.

— Taip, Liza. Ačiū. — Jis ištiesė lapelį Esperansai. — Pažiūrėk, ką gavau, — tarė. — Tikrą apčiuopiamą raktą.

11 skyrius

Teisybės dėlei reikia pasakyti, kad „Parkview" užkandinė pateisino savo pavadinimą. Kitoje gatvės pusėje iš tiesų buvo leitenanto Viljamo Tigės parkas; jis buvo mažesnis už vidutinį sodą už namo, o krūmokšniai tokie aukšti, kad per juos negalėjai įžiūrėti žolynų. Parką juosė vielinis tinklas. Ant tvoros keliose vietose kabėjo ženklai, didelėmis ryškiomis raidėmis perspėjantys: NEŠERTI ŽIURKIŲ. Rimtai. Mažesnėmis raidėmis perspėjimas buvo pakartotas ispaniškai: *No Des Comida a Las Ratas.* Ženklus buvo iškabinusi grupė, pasivadinusi Gyvenimo kokybės zona. Mironas papurtė galvą. Tik Niujorke tai gali būti problema — žmonės, negalintys atsispirti viliojamai pagundai šerti parazitus. Mironas dar kartą nužvelgė ženklus, tada užkandinę. Žiurkės. Tikrai žadina apetitą.

Jis perėjo per gatvę. Trečiame aukšte virš „Parkview" užkandinės šuo iškišo galvą pro avarinio išėjimo groteles ir ėmė loti ant praeivių. Žalias užkandinės stogo užlaidas keliose vietose buvo perplėštas. Raidės išblukusios, beveik neįskaitomos, o atraminis stulpas taip žemai nulenktas, kad Mironas turėjo įeidamas pasilenkti. Lange kabėjo plakatas, siūlantis sumuštinį su ant iešmo kepta kiauliena. Šiandienos patiekalas, pasak lentos tame pačiame lange, buvo baklažanas su parmezano sūriu ir karališkas viščiukas. Sriuba — jautienos sultinys. Ant durų lyg automobilio techninės

apžiūros talonas buvo prismeigtas Niujorko statybos departamento leidimas.

Mironui įėjus jį tučtuojau pasveikino pažįstamas, tačiau niekuo neišsiskiriantis Manhatano užkandinių kvapas. Ore tvyrojo riebalai. Rodės, tik įkvėpk, ir arterijos užsikimš. Padavėja nubalintais kaip šiaudai plaukais pasiūlė jam staliuką. Mironas jos pasiteiravo, kur galėtų rasti vadybininką. Ji pieštuku bedė sau per petį į vyrą už baro.

— Tai Hektoras, — tarė ji. — Jis šio baro savininkas.

Mironas padėkojo jai ir atsisėdo ant kėdės prie baro. Kurį laiką kovojo su noru pasisukioti su kėde, bet paskui nusprendė, kad toks jo elgesys gali būti palaikytas nebrandžiu. Už dviejų kėdžių jo dešinėje sėdėjo nesiskutęs, tikriausiai benamis vyras juodais „Thom McAn" sportbačiais ir sudriskusiu švarku. Jis nusišypsojo ir linktelėjo Mironui. Mironas linktelėjo ir jam nusišypsojo. Vyras vėl įniko į savo kavą. Jis pakėlė pečius ir užsigulė gėrimą, tarsi įtartų, kad kažkas gali mėginti jį atimti.

Mironas paėmė vinilinį meniu su suskilinėjusiu įrišimu. Jis atsivertė meniu, nors iš tiesų neskaitė. Jame buvo daugybė nusitrynusių rodyklinių kortelių, sukištų į apsauginius plastikinius vokelius, siūlančius įvairius patiekalus. Apibūdinimas „nusidėvėjusi" puikiai tiko šiai užkandinei, tačiau nevisiškai teisingai perteikė bendrą atmosferą. Čia buvo gana jauku ir netgi švaru. Baras blizgėjo. Stalo įrankiai, sidabrinis pieno kokteilių plaktuvas ir saturatorius taip pat. Dauguma nuolatinių lankytojų skaitė laikraščius arba šnekučiavosi, lyg būtų valgę namuose. Jie žinojo padavėjos vardą, nors buvo galima lažintis iš paskutinio dolerio, kad ji neprisistatė jiems ir nepasakė, jog bus jų „patarnautoja", kai jie pirmą kartą čia užsuko.

Savininkas Hektoras sukinėjosi aplink kepamąsias groteles. Beveik antra valanda. Pietų metas jau buvo bepasibaigiąs, tačiau lankytojų netrūko. Jis šūktelėjo keletą nurodymų ispaniškai, neatitraukdamas nuo maisto akių. Tada atsisuko mandagiai šypsodamasis, nusišluostė rankas ir pasiteiravo Mirono, kuo galėtų jam padėti. Mironas paklausė, ar jis turįs mokamą telefoną.

— Labai gaila, pone, ne, — atsakė Hektoras. Ispaniškas akcentas buvo juntamas, nors Hektoras labai stengėsi kalbėti taisyklingai. — Artimiausias gatvės kampe. Kairėje pusėje.

Mironas pažiūrėjo į numerį, kurį jam buvo davusi Liza. Garsiai perskaitė. Hektoras vienu metu dirbo keletą darbų. Vartė mėsainius, vyniojo omletą, tikrino bulvytes. Jo akys matė viską — kasą, lankytojus prie baro ir prie staliukų, virtuvę jo kairėje.

— A, šitas,— tarė Hektoras. — Jis virtuvėje.

— Virtuvėje?

— Taip, pone.

Vis dar mandagus.

— Mokamas telefonas virtuvėje?

— Taip, pone, — atsiliepė Hektoras. Jis buvo neaukštas, lieknas po ta balta prijuoste ir juodo poliesterio kelnėmis. Jo nosis buvo patyrusi ne vieną lūžį. Rankos atrodė lyg plieno vijos. — Juo naudojasi mano darbuotojai.

— Negi neturite tarnybinio telefono?

— Žinoma, turime. — Balsas šiek tiek paaštrėjo, tarsi klausimas būtų jį įžeidęs. — Mes ruošiame išsineštinį maistą, taip pat pristatome į namus. Daugybė žmonių užsisako pietus pas mus. Turime ir faksą. Bet aš nenoriu, kad darbuotojai užimtų liniją, suprantate? Jei linija užimta, žmogus skambina kam nors kitam, taip? Todėl aš perkėliau mokamą telefoną į virtuvę.

— Suprantu. — Mironui šovė mintis. — Minutėlę. Tai jūs sakote, kad lankytojai niekada juo nesinaudoja?

— Žinote, pone, jei lankytojas primygtinai reikalauja, aš niekada jam neatsakau. — Geras verslininkas turi būti mandagus. — Tik tas lankytojas turi lankytis „Parkview“. Nuolat.

— Ar yra buvę, kad lankytojas primygtinai reikalautų?

— Ne, pone. Nemanau, jog lankytojai apskritai žino, kad mes jį turime.

— Ar galite pasakyti, kas naudojosi telefonu praėjusį šeštadienį? Šis klausimas jį privertė suklusti.

— Atsiprašau? — Mironas jau žiojosi pakartoti, bet Hektoras jį pertraukė. — Kodėl klausiate?

— Aš vardu Bernis Vorlis, — tarė Mironas. — Esu gamybos kontrolės agentas „AT&T“ kompanijoje. — *Kokios gamybos?*— Kažkas bando mus apgaudinėti, pone, ir mums tai nelabai patinka.

— Apgaudinėti?

— Y511.

— Kas?

— Y511, — pakartojo Mironas. Jei pradedi meluoti, geriau jau tęsti. — Tai elektroninis stebėjimo prietaisas, sukurtas Honkonge. Jis rinkoje pasirodė neseniai, tačiau mes sužinojome, jog kažkas naudoja jį neteisėtai. Pardavinėjamas gatvėse. Kažkas naudojosi jūsų telefonu šių metų kovo devynioliktą dieną, 21valandą 18 minučių. Jie skambino į Kuala Lumpurą ir kalbėjo beveik dvylika minučių. Bendra skambučio kaina yra dvidešimt trys doleriai aštuoniasdešimt du centai, tačiau bauda už Y511 panaudojimą sieks mažiausiai septynis šimtus dolerių ir, galimas daiktas, metus kalėjimo. Be to, mes turėsime paimti telefoną.

Hektoro veide pasirodė neslepiama panika.

— Ką?

Mironas nesididžiavo tuo, ką darė — gąsdino sąžiningą, sunkiai dirbantį imigrantą, tačiau žinojo, jog tokioje situacijoje suveiks valdžios ar didelių nemalonumų baimė. Hektoras nusigręžė ir šūktelėjo kažką ispaniškai berniukui, kuris buvo lyg iš akies trauktas Hektoras. Vaikinukas atsistojo prie grotelių.

— Nesuprantu, pone Vorli.

— Tai viešas telefonas, pone. Jūs ką tik prisipažinote gamybos kontrolės agentui, kad naudojatės viešuoju telefonu privačiais tikslais; tai reiškia, kad juo naudojasi tik jūsų darbuotojai. Tai pažeidžia mūsų įstatymą 1/24B. Paprastai apie tai nepraneščiau, bet kadangi jūs naudojatės ir Y511...

— Bet mes nenaudojame Y511!

— Mes to nežinome, pone. — Mironas kruopščiai vaidino

poną Biurokratą; niekas taip nesugniuždo žmogaus. Nėra juodesnės duobės nei tuščias biurokrato žvilgsnis. — Telefonas stovi jūsų patalpose, — tęsė Mironas nuobodžiai dainingu balsu. — Jūs ką tik paaiškinote man, kad telefonu naudojasi tik jūsų darbuotojai...

— Būtent! — pašoko Hektoras. — Mano darbuotojai! Ne aš!

— Bet jūsų patalpose. Jūs esate atsakingas. — Mironas apsižvalgė su nuobodžiaujančio žmogaus išraiška — išmoko nutaisyti ją laukdamas, kol jį sujungs su Automobilių variklių skyriumi. — Mums taip pat teks patikrinti visus jūsų darbuotojus. Galbūt taip pavyks rasti kaltininką.

Hektoras išpūtė akis. Mironas suprato pasiekęs į tikslą. Manhatane nebuvo restorano, kuriame nedirbtų nors vienas nelegalus imigrantas. Hektoro žandikaulis suglebo.

— Ir viskas tik dėl to, — ištarė jis, — kad kažkas pasinaudojo mokamu telefonu?

— Tas kažkas, pone, panaudojo neteisėtą elektroninį prietaisą Y511. O jūs, pone, atsisakėte bendradarbiauti su gamybos kontrolės agentu, tiriančiu šį reikalą.

— Atsisakiau bendradarbiauti? — Hektoras griebėsi galimo šiaudo, kurį Mironas jam pasiūlė. — Ne, pone, aš neatsisakiau. Aš noriu bendradarbiauti. Labai noriu.

Mironas papurtė galvą.

— Man taip neatrodo.

Hektoras susivaldė ir visu pajėgumu paleido į darbą savo mandagumą.

— Ne, pone, — tarė jis. — Aš labai noriu padėti. Noriu bendradarbiauti su telefonų kompanija. Pasakykite man, ką turiu daryti. Prašau.

Mironas atsiduso, keletą sekundžių patylėjo. Užkandinė šurmuliavo. Skambėjo kasos aparatas, benamis su „Thom McAn" sportbačiais rinko iš purvino delno riebaluotas monetas. Keptuvė šnypštė. Įvairių patiekalų kvapai grūmėsi dėl viešpatavimo, tačiau nė vienam nesisekė. Hektoro veidas iš nerimo vis labiau niaukėsi. Pakaks, pagalvojo Mironas.

— Iš pradžių galėtumėte pasakyti, kas naudojosi telefonu praėjusį šeštadienį, 21 valandą 18 minučių.

Hektoras kilstelėjo pirštą maldaudamas kantrybės. Jis šūktelėjo kažką ispaniškai moteriai (gal poniai Hektor?), dirbančiai prie kasos aparato. Moteris atsišaukė. Ji uždarė stalčių ir priėjo prie jų. Jai priėjus Mironas pastebėjo, kad Hektoras keistai į jį žiūri. Negi jis pradeda suprasti Mirono vaidybą? Galbūt. Bet Mironas nemirksėdamas žiūrėjo į jį, ir Hektoras skubiai nuleido akis. Gal jis kažką įtaria, bet įtaria nepakankamai, kad rizikuotų įžeisti visagalį biurokratą abejodamas jo įgaliojimais.

Hektoras kažką pašnibždomis pasakė moteriai. Ji paskubomis atsakė irgi pašnibždomis. Jis tarstelėjo supratingą „a“. Tada atsisuko į Mironą ir papurtė galvą.

— Viskas aišku, — tarė jis.

— Kas?

— Tai buvo Selė.

— Kas?

— Bent jau aš manau, kad tai buvo Selė. Mano žmona matė ją prie aparato tuo metu. Bet ji sako, kad Selė buvo ten tik minutę ar dvi.

— Ar Selė turi pavardę?

— Guero.

— Ar ji čia?

Hektoras papurtė galvą.

— Jos nėra darbe nuo praėjusio šeštadienio vakaro. Tai ir turėjau galvoje sakydamas, jog viskas aišku. Ji pridirba man nemalonumų ir pabėga.

— Ar ji skambino pranešti, jog serga?

— Ne, pone. Tiesiog ėmė ir neatėjo.

— Ar turite jos adresą?

— Minutėlę, pažiūrėsiu. — Hektoras ištraukė didelę kartoninę dėžę su užrašu „Šalta persikų arbata“. Už jo šnypštė keptuvė, gavusi šviežią blynų tešlos dozę. Aplankai dėžėje buvo tvarkingai sudėti pagal spalvas. Hektoras ištraukė vieną ir atvertė. Jis pervertė lapus, rado tą, kurio ieškojo, ir susiraukė.

— Kas yra? — neiškentė Mironas.

— Selė nedavė mums adreso, — tarė Hektoras.

— O telefono numerį?

— Ne. — Jis pakėlė galvą kažką prisiminęs. — Sakė, kad neturi telefono. Todėl taip dažnai ir naudodavosi šiuo.

— Ar galite pasakyti, kaip panelė Guero atrodo? — pamėgino Mironas.

Hektoras staiga sumišo. Jis dirstelėjo į žmoną, krenkštelėjo.

— Na... rudi plaukai, — pradėjo jis. — Maždaug penkių pėdų penkių colių. Vidutinio ūgio, sakyčiau.

— Dar kas nors?

— Man regis, rudos akys. — Jis užsikirto. — Viskas.

— Kiek jai metų?

Hektoras vėl pažiūrėjo į aplanką.

— Čia parašyta keturiasdešimt penkeri. Turbūt tai tiesa.

— Ar seniai ji čia dirba?

— Du mėnesius.

Mironas linktelėjo, energingai pasitrynė smakrą.

— Panašu, kad tai mūsų veikėja, vardu Karla.

— Karla?

— Žinoma telefoninė apgavikė, — tęsė Mironas. — Mes jau kurį laiką ją sekame. — Jis žvilgtelėjo kairėn, po to dešinėn. Neva konspiracija. — Ar esate girdėję, kad ji pasivadintų Karla arba ją kas nors taip pavadintų?

Hektoras pažvelgė į žmoną. Ši papurtė galvą.

— Ne, niekada.

— Ar ją kas nors lankydavo? Draugai?

Hektoras vėl pažiūrėjo į žmoną. Vėl neigiamas atsakymas.

— Ne, bent jau mes nematėme. Ji beveik su niekuo nebendravo.

Mironas nusprendė pasiknisti giliau ir pasitvirtinti tai, ką jau žinojo. Na, ir kas, jei Hektoras atsisakys pasakyti? Jei nerizikuosi, nieko nepasieksi. Jis palinko į priekį; Hektoras su žmona irgi.

— Galbūt nuskambės nemandagiai, — sušnabždėjo Mironas, — bet ar toji moteris didžiakrūtė?

Abu iškart sulinksėjo.

— Nepaprastai, — tarė Hektoras.

Įtarimas patvirtintas.

Jis uždavė dar keletą klausimų, tačiau visa informacija iš šių vandenų jau buvo išsemta. Prieš išeidamas jis pasakė jiems, jog neturįs jokių priekaištų ir jie gali toliau be baimės pažeidinėti įstatymą 1/24B. Hektoras vos neišbučiavo jam rankų. Mironas pasijuto bjauriai. *Ką šiandien nuveikei, Betmenai? Žinai, Robinai, iš pradžių krūva melo įbauginau sunkiai triūsiančią imigrantų šeimą. Jergutėliau, Betmenai, tu šaunuolis!* Mironas papurtė galvą. Kas toliau — apmėtysi tuščiais alaus buteliais šunį ant avarinių laiptų?

Mironas išėjo iš „Parkview" užkandinės. Minutėlę svarstė, ar nepatraukus į parką kitoje gatvės pusėje, bet kas, jei jis neatsispirs viliojamai pagundai pašerti žiurkes? Ne, negalima rizikuoti. Reikia laikytis atokiau. Jis pasuko Daikmano gatvės metro link, kai jį sustabdė balsas.

— Jūs ieškote Selės?

Mironas atsisuko. Tai buvo tas benamis su „Thom McAn" sportbačiais. Jis sėdėjo ant šaligatvio atsirėmęs į plytinį pastatą. Rankoje laikė tuščią plastikinį puodelį. Elgetauja.

— Pažįsti ją? — paklausė Mironas.

— Ji ir aš... — Jis mirktelėjo ir sukryžiavo pirštus. — Mes ir susipažinome per tą prakeiktą telefoną.

— Kaip įdomu.

Ramstydamasis į sieną vyras atsistojo. Jo veido plaukai buvo žilstelėję, nepakankamai gausūs, kad galėtų būti barzda, tačiau ir ne šeriai. Ilgi plaukai buvo juodi kaip anglis.

— Selė nuolat naudodavosi mano telefonu. Tai mane erzino.

— Tavo telefonu?

— Tuo mokamu telefonu virtuvėje, — tarė jis apsilaižydamas lūpas. — Jis prie pat užpakalinių durų. O aš dažnai kiurksau užpakaliniame kieme, tad girdžiu jį, suprantat? Tai tarsi mano tarnybinis telefonas. — Mironas negalėjo nustatyti benamio amžiaus. Jo veidas

buvo berniokiškas, tačiau pavargęs — nuo nugyventų metų ar sunkaus gyvenimo. Priekyje trūko poros dantų, tad kai jis išsišiepė, Mironas prisiminė mėgstamą Kalėdų dainą „Kalėdoms noriu tik savo dviejų priekinių dantų“. Išties labai graži daina. Ne žaislų, ne vaizdo žaidimų. Vaikis tik norėjo dantų. Kaip nesavanaudiška.

— Aš turėjau mobilųjį, — tęsė senis. — Tiesą sakant, du. Bet juos pavogė. Be to, tie prakeikti daiktai tokie nepatikimi, ypač tarp aukštų pastatų. Ir bet kas gali pasiklausyti, jei turi reikiamą įrangą. O aš, man reikia išlaikyti paslaptį, suprantat? Aplinkui visur šnipai. Ir dar jie sukelia smegenų auglį. Ta elektronika ar kažkas ten. Smegenų augliai užauga dideli kaip tinklinio kamuoliai.

Mironas stengėsi išlaikyti rimtą veidą.

— Aha.

Kas čia ką bando išdurti.

— Tai va, Selė pradėjo naudotis ir juo. Mane tai erzino, suprantat? Aš juk verslininkas. Man skambina svarbiais reikalais. Negaliu leisti, kad linija būtų užimta. Aš teisus, ar ne?

— Neabejotinai, — atsiliepė Mironas.

— Matot, aš Holivudo dramaturgas. — Jis atkišo ranką. — Normanas Lovenšteinas.

Mironas pasistengė prisiminti išgalvotą vardą, kuriuo prisistatė Hektorui.

— Bernis Vorlis.

— Malonu susipažinti, Berni.

— Ar žinai, kur gyvena Selė Guero?

— Žinoma. Mes gi... — Normanas Lovenšteinas sukryžiavo pirštus.

— Girdėjau. Ar gali pasakyti, kur ji gyvena?

Normanas Lovenšteinas papūtė lūpas ir smiliumi pasikasė pasmakrę.

— Nelabai įsimenu adresus ir visa kita, — tarė jis. — Bet galėčiau jus nuvesti.

Įdomu, kiek laiko sugaišiu, pagalvojo Mironas.

— Jei nesunku.

— Ne, jokių problemų. Eime.

— Į kurią pusę?

— Važiuosime A traukiniu, — tarė Normanas. — Iki Šimtas dvidešimt penktosios gatvės.

Jie nuėjo į metro.

— Dažnai vaikštai į kiną, Berni? — paklausė Normanas.

— Tikriausiai kaip ir visi kiti.

— Leisk tau šį tą papasakoti apie filmų kūrimą, — pradėjo jis pagyvėdamas. — Tame nėra jokio spindesio ir grožio. Tai juodas darbas — kurti žmonėms svajones. Visos tos intrigos, pinigai, šlovė, dėmesys... verčia žmones keistai elgtis, supranti? Dabar rašau scenarijų „Paramount". Jie norėtų, kad jame vaidintų Vilisas. Briusas Vilisas. Jis irgi labai susidomėjęs.

— Sėkmės, — palinkėjo Mironas.

Normanas nušvito.

— Ačiū, Berni, labai miela iš tavęs tai girdėti. Rimtai. Labai miela. Norėčiau papasakoti tau, apie ką tas kinas, bet, žinai, mano rankos surištos. Supranti, kaip būna. Holivudas, vagystės. Studija nori, kad viskas būtų laikoma paslapty.

— Suprantu, — tarė Mironas.

— Aš tavim pasitikiu, Berni, negalvok. Bet studija primygtinai reikalauja. Negaliu jų kaltinti, tiesą sakant. Jie turi saugoti savo teises, ar ne?

— Taip.

— Tai veiksmo nuotykių filmas, tiek galiu tau pasakyti. Bet su mintimi, supranti? Ne vien tik šaudymai ir gaudymai. Harisonas Fordas norėjo jame vaidinti, bet jis per senas. Manyčiau, kad Vilisas tiks. Turiu geresnių kandidatūrų, bet ką aš galiu padaryti?

— Aha.

Šimtas dvidešimt penktoji nebuvo pati jaukiausia gatvė mieste. Dieną pakankamai saugu, mąstė Mironas, bet tai, kad jis dabar su savimi turėjo ginklą, vertė jį jaustis šiek tiek saugesnį. Mironui ne-

patiko nešiotis „vamzdį", ir jis retai tai darydavo. Ne todėl, kad būtų labai lepus; tiesiog be jo jautėsi patogiau. Antpečio dėklas spaudėsi į pažastį ir erzino odą, tarsi mūvėtų tvido sargį. Tačiau po vakarykščio susidūrimo su Kamufliažinėmis Kelnėmis ir Plytų Siena būtų kvaila vaikščioti neginkluotam.

— Kuria kryptimi? — paklausė Mironas.

— Į miesto centrą.

Iš Brodvėjaus jie pasuko į pietus. Normanas neužsičiaupdamas pasakojo jam apie Holivudą. Nuodugniai. Mironas linksėjo ir ėjo. Kuo toliau jie ėjo į pietus, tuo gerėjo rajonas. Jie praėjo pro pažįstamus geležinius Kolumbijos universiteto vartus, tada pasuko į kairę.

— Jau čia pat, — pasakė Normanas. — Kvartalo vidury.

Gatvėje rikiavosi neaukšti daugiabučiai, kuriuose daugiausiai gyveno universiteto absolventai ir profesoriai. Keista, pagalvojo Mironas, kad čia gyvena užkandinės padavėja. Bet vėlgi — visas jos dalyvavimas šiame reikale yra keistas — kodėl gyvenamoji vieta turėtų būti kitokia? Jei ji iš viso čia gyvena, o ne, tarkim, su Briusu Vilisu Holivude.

Jo mintis nutraukė Normanas.

— Tu nori jai padėti, taip?

— Ką?

Normanas sustojo. Dabar jo pagyvėjimas blėso.

— Visos tos kalbos, kad esi iš telefonų kompanijos. Tu melavai, taip?

Mironas neatsakė.

— Paklausyk, — tarė jis uždėdamas ranką Mironui ant dilbio. — Hektoras — geras žmogus. Jis atvyko į šią šalį tuščiomis rankomis. Jis sunkiai dirba toje užkandinėje. Jis, jo žmona ir sūnus vergauja ten kiekvieną dieną. Be laisvadienių. Ir kiekvieną dieną jis dreba, kad kas nors visa tai iš jo atims. Tas nerimas... jis aptemdo mąstymą, supranti? Aš — aš neturiu ką prarasti, todėl nieko nebijau. Todėl lengviau viską pastebiu. Supranti, ką noriu pasakyti?

Mironas nežymiai linktelėjo.

Normano akys priblėso suvokus realybę. Mironas pirmą kartą pažiūrėjo į jį, iš tiesų pažiūrėjo. Ne tik į amžių, ūgį ar bruožus. Mironas suprato, kad už to melo ir kliedesių slypi neišsipildžiusios žmogaus svajonės, viltys, norai ir poreikiai — vieninteliai žmonių giminės ištekliai.

— Man neramu dėl Selės, — tęsė Normanas. — Galbūt tai temdo mano mąstymą. Bet aš žinau, kad ji neišvyktų neatsisveikinusi su manimi. Selė to nepadarytų. — Jis nutilo, pažiūrėjo Mironui į akis. — Tu ne iš telefonų kompanijos, ar ne?

— Ne.

— Tu nori jai padėti?

— Taip, — tarė Mironas. — Noriu jai padėti.

Jis linktelėjo ir parodė pirštu.

— Čia. 2E butas.

Mironas nuėjo į atvirą prieangį, o Normanas liko ant šaligatvio. Jis nuspaudė juodą mygtuką, ant kurio buvo parašyta 2E. Niekas neatsakė. Ko čia stebėtis. Jis pamėgino atidaryti lauko duris, tačiau jos buvo užrakintos. Reikia kam nors paskambinti, kad įleistų.

— Tu geriau lik čia, — tarė jis Normanui. Normanas supratingai linktelėjo.

Kodinės durys nelabai sulaiko rimtus nusikaltėlius, tačiau tikrai apsaugo nuo valkatų, norinčių įsikurti vestibiulyje. Mironui tiesiog teks palaukti. Kada nors kas nors išeis arba pareis. Kai durys atsidarys, Mironas įeis tarsi čia gyventų. Niekas neįtars vyruko su rusvai žalsvos spalvos kelnėmis ir susagstomais marškiniais. Jei Normanas stovėtų šalia, gyventojai gali sureaguoti priešingai.

Mironas atsitraukė per porą žingsnių. Pamatęs dvi jaunas moteris, besiartinančias prie durų iš vidaus, jis ėmė tapšnoti per kišenes neva ieškodamas raktų. Tada ryžtingai priėjo prie durų, nusišypsojo ir palaukė, kol jos atidarė duris.Be reikalo vargo vaidindamas. Dvi jaunos moterys — tikriausiai koledžo studentės — praėjo pro jį nepakeldamos akių ir nenutraukdamos pokalbio. Abi kalbėjo nesustodamos, nė viena nesiklausė. Jos nekreipė į jį jokio dėmesio. Stulbina-

mas santūrumas, iš tiesų. Žinoma, iš tokio kampo jos negalėjo matyti jo užnugario, todėl jų savitvarda ne tik pasigėrėtina, bet ir tam tikra prasme suprantama.

Jis atsigręžė į Normaną, kuris su palengvėjimu jam pamojavo.

— Tu eik, — tarė jis. — Aš nenoriu pridaryti problemų.

Mironas leido durims užsidaryti.

Koridorius buvo maždaug toks, kokio tikėjosi. Baltai išdažytas. Jokių juostų ar ornamentų. Jokių paveikslų, išskyrus didžiulę skelbimų lentą, kuri atrodė lyg šizofreniškas politinis manifestas. Tuzinai lapelių skelbė viską, pradedant šokiais, kuriuos organizuoja Vietinių amerikiečių gėjų ir lesbiečių organizacija, ir baigiant poezijos vakarais, organizuojamais grupės, pasivadinusios „Rašo Limbo apžvalga". Ak, tas studentiškas gyvenimas.

Jis pakilo laiptais, kuriuos apšvietė dvi plikos lemputės. Visas tas ėjimas ir laipiojimas laiptais ėmė nepatikti sužeistajam keliui. Sąnarys įsitempė kaip surūdijęs vyris. Mironas pajuto bevelkąs koją paskui save. Jis įsikibo į turėklą galvodamas, kas bus, kai jį senatvėje ims kankinti artritas.

Pastato aukštuose patalpos buvo išdėstytos toli gražu ne simetriškai. Atrodė, jog durys sienoje išmėtytos atsitiktinai. Už kampo, gerokai atokiau nuo kitų butų, Mironas rado duris, pažymėtas 2E. Buto padėtis leido manyti, kad kažkas pastebėjo laisvą plotą koridoriaus gale ir nusprendė įrengti papildomą kambarį ar du. Mironas pasibeldė. Jokio atsako. Ko čia stebėtis. Jis apsižvalgė po koridorių. Nieko nesimato. Mintyse padėkojo Normanui, kad šis liko gatvėje, nes nenorėjo būti pamatytas besilaužiąs į butą.

Įsilaužimai buvo silpnoji Mirono pusė. Bėgant laikui jis šio to išmoko, tačiau spynų rakinėjimas jam priminė vaizdo žaidimą. Jei pakankamai ilgai dirbi, pereini į kitą lygį. Mironas nedirbo. Jam nepatiko. Jis neturėjo tam įgimto talento. Dažniausiai mechanizmus jis patikėdavo Vinui, kaip Barnis filme „Neįmanoma misija".

Jis apžiūrėjo duris, ir jo širdis smuktelėjo. Netgi Niujorke nieko nenustebinsi cilindrinėmis spynomis. Trys iš jų grėsmingai

rikiavosi šeši coliai virš rankenos ir šeši coliai žemiau jos. Vienoje eilėje. Visiškai naujos, sprendžiant iš jų blizgesio. Tai šiek tiek keista. Ar Selė-Karla nepaprastai atsargi, ar tam yra kitokia, neįprastesnė, priežastis? Geras klausimas. Mironas dar kartą apžiūrėjo užraktus. Vinui šis iššūkis būtų patikęs; tuo tarpu Mirono pastangos bus bevaisės.

Jis jau svarstė, ar neišspyrus durų, kai staiga kai ką pastebėjo. Jis prisispaudė prie durų ir pažiūrėjo pro plyšį. Keista. Užraktai neužrakinti. Kam pirkti tokias brangias spynas ir jų nerakinti? Jis paėmė už rankenos. Ši spyna buvo užrakinta, bet ją nesunkiai pavyks atrakinti su kortele.

Jis išsitraukė kortelę. Nebeprisiminė, kada paskutinį kartą ja naudojosi. Ji atrodė kaip nauja. Gal niekada. Jis įspraudė kortelę į plyšį. Nors spyna buvo sena, Mironas užtruko beveik penkias minutes, kol surado tinkamą vietą, kad atlaužtų liežuvėlį. Tada sugriebė už rankenos. Durys ėmė vertis.

Jos buvo prasivėrusios vos per porą centimetrų, kai smogė tvaikas. Kraują stingdanti smarvė iššovė į koridorių lyg suslėgtos dujos. Mironas pajuto, kaip jo skrandis smuktelėjo ir apsivertė. Jis sugaikščiojo ir pajuto sunkumą krūtinėje. Pažinojo šį kvapą, ir jį apėmė siaubas. Rankos vertė kišenes ieškodamos nosinės, tačiau nieko nerado. Jis užsispaudė nosį ir burną alkūnės įlinkiu, kaip Bela Lugosis „Drakuloje“. Nenorėjo eiti į vidų. Nemėgo tokių dalykų. Žinojo, jog vaizdas, kuris laukia jo už šių durų, persekios dar ilgą laiką, sapnuosis naktimis, dažnai ir dienomis. Jis šliesis prie jo kaip geras draugas, plekšnos per petį tuomet, kai jis manys esąs vienas ir nusiraminęs.

Mironas atidarė duris iki galo. Aitrus kvapas prasismelkė pro jo varganą apsaugą. Jis bandė kvėpuoti pro burną, tačiau mintis apie tai, ką jis traukia į save, atėmė bet kokį norą.

Laimė, jam neteko eiti toli, kad rastų tvaiko šaltinį.

12 skyrius

— Oho, Bolitarai, naujas odekolonas?

— Labai juokinga, Dimonte.

Niujorko policijos Žmogžudysčių skyriaus detektyvas Rolandas Dimontė papurtė galvą.

— Jėzau, kokia smarvė. — Jis nevilkėjo uniformos, tačiau jo jokiu būdu nebūtum galėjęs pavadinti „neuniformuotu policininku". Buvo apsirengęs žaliais šilkiniais marškiniais ir džinsais, per daug aptemptais ir pernelyg tamsiai mėlynais. Klešnės sukištos į raudonus gyvatės odos batus; spalva keitėsi atsižvelgiant į pasisukimo kampą, kaip kokiame septintojo dešimtmečio psichodeliniame Hendrikso plakate. Dimontė kramtė dantų krapštuką — įprotis, nusprendė Mironas, kurio jis nusitvėrė pamatęs save veidrodyje ir nutaręs, kad taip atrodo kietas. — Ką nors lietei? — paklausė jis.

— Tik durų rankeną, — atsakė Mironas. Jis jau buvo patikrinęs visą butą, kad įsitikintų, jog jame nėra jokių bjaurių siurprizų. Nebuvo.

— Kaip patekai į vidų?

— Durys buvo neužrakintos.

— Tikrai? — Dimontė kilstelėjo antakį ir atsigręžė į duris. — Užraktas turėtų užsirakinti automatiškai, kai jas uždarai.

— Ar aš pasakiau neužrakintos? Norėjau pasakyti, praviros.

— Žinoma. — Dimontė pagraužė krapštuką, papurtė galvą. Paskui persibraukė per savo riebaluotus plaukus. Ant kaktos prilipusios sruogelės atkakliai laikėsi savo vietoje. — Tai kas gi ji?

— Nežinau, — pasakė Mironas.

Dimontė suraukė veidą, kuris priminė sugniaužtą kumštį. Suprask, abejoja. Subtili kūno kalba nebuvo Dimontės stiprioji pusė.

— Dar šiek tiek per anksti erzinti mane, ar ne, Bolitarai?

— Nežinau, kuo ji vardu. Gal Selė Guero. Gal Karla.

— Aha... — Krapštukas vėl sukruto burnoje. — Man regis, mačiau tave vakar per televiziją. Kad vėl žaisi krepšinį.

— Taip.

Priėjo koroneris. Jis buvo aukštas ir liesas, o akiniai vieliniais rėmeliais atrodė per dideli jo pailgam veidui.

— Ji jau kurį laiką negyva, — paskelbė jis. — Mažiausiai keturias dienas.

— Priežastis?

— Sunku tiksliai pasakyti. Kažkas trenkė jai buku daiktu. Po skrodimo pasakysiu daugiau. — Jis pažiūrėjo į lavoną su profesiniu abejingumu, tada atsigręžė į Dimontę. — Beje, jos netikros.

— Kas?

Jis vangiai mostelėjo į jos torsą.

— Jos krūtys. Tai implantai.

— Jėzau Kristau, — tarė Dimontė, — tai jau glamžai negyvus kūnus?

Pailgas veidas susmuko, žandikaulis nukaro maždaug iki bambos.

— Net nedrįsk taip juokauti, — pašnibždomis tarė koroneris. — Ar žinai, ką mano profesijos atstovui gali padaryti tokie gandai?

— Padėti paaukštinti? — pabandė Dimontė.

Koroneris nenusijuokė. Jis liūdnai pažiūrėjo į Mironą, paskui į Dimontę.

— Manai, tai juokinga, a? Prakeikimas, tu žaidi mano karjera!

— Nusiramink, Pereti, aš tik erzinu tave.

— Erzini? Manai, kad mano karjera koks suknistas žaidimas? Kas tau pasidarė, velniai rautų?

Dimontė prisimerkė.

— Labai jautriai į tai reaguoji, Pereti.

— Stok į mano vietą, — atsiliepė šis atsitiesdamas.

— Jei taip sakai.

— Ką, po galais, tai reiškia?

— „Dama pernelyg daug žada, manyčiau."

— Ką?

— Šekspyras, — tarė Dimontė. — Iš „Makbeto". — Dimontė pažvelgė į Mironą.

— Iš „Hamleto“, — nusišypsojo Mironas.

— Man nusispjaut, kas tai pasakė, — plykstelėjo Peretis. — Neturėtum žaisti su žmogaus reputacija. Tai visiškai neatrodo juokinga.

— Lyg man rūpėtų, ką tu manai, — atrėžė Dimontė. — Dar ką nors gali pasakyti?

— Ji su peruku.

— Peruku? Čia tai bent, Pereti. Byla jau kaip ir išspręsta. Tereikia surasti žudiką, kuris nekenčia perukų ir netikrų papų. Labai padėjai, Pereti. O kokias kelnaites ji dėvi, a? Jau apuostei?

— Aš tik...

— Padaryk man paslaugą, Pereti. — Dimontė dar labiau išsitiesė ir pasitaisė kelnes. Žiūrėk, kas čia svarbiausias. Vėl labai subtilu. — Pasakyk, kada ji mirė. Pasakyk, kaip mirė. Tada mes pasikalbėsime apie jos aksesuarus, gerai?

Peretis pasiduodamas kilstelėjo rankas ir grįžo prie lavono. Dimontė atsisuko į Mironą.

— Implantai ir perukas gali būti svarbu. Jis pasielgė teisingai pasakydamas tau.

— Taip, žinau. Aš tik erzinu jį.

— O citata skamba: „Toji ponia, man rodos, per daug dosni pažadams.“

— Aha... — Dimontė pakeitė krapštukus. Tasai burnoje siūbavo kaip arklio karčiai. — Tai papasakosi man, po galais, kas čia vyksta, ar man teks temptis tave į nuovadą?

Mironas apsimetė nustebęs.

— Tempsies mane į nuovadą?

— Klausyk, Bolitarai, netampyk manęs už kiaušų.

Mironas prisivertęs pažiūrėjo į kruviną lavoną. Jo skrandis neramiai bruzdėjo. Jis jau buvo bepradedąs priprasti prie kvapo, ir toji mintis buvo beveik tokia pat nepakeliama kaip kvapas. Prie jo darbavosi Peretis; jis darė nedidelį pjūvį, kad prieitų prie kepenų. Mironas nukreipė žvilgsnį. Kriminalistai jau irgi dirbo savo darbą, fotografavo ir visa kita. Dimontės partneris Krinskis tylėdamas vaikščiojo aplinkui ir užsirašinėjo.

— Kam jai tokios didelės? — garsiai pagalvojo Mironas.

— Kas?

— Krūtys. Galiu suprasti norą jas pasididinti. Šios visuomenės spaudimą. Bet kam daryti jas tokias dideles?

— Ką čia pliurpi? — paklausė Dimontė.

Priėjo Krinskis.

— Tuose lagaminuose jos daiktai. — Jis parodė į du lagaminus ant grindų. Mironas buvo sutikęs Krinskį keletą kartų. Vaikinas nemėgo šnekėti; regis, jis kalbėdavo taip dažnai, kaip Mironas rakinėdavo spynas. —Sakyčiau, ji ruošėsi išvažiuoti.

— Ar jau radai kokį dokumentą? — paklausė Dimontė.

— Jos piniginėje parašyta Selė Guero, — tyliai tęsė Krinskis. — Kaip ir viename iš pasų.

Jie abu laukė, ką Krinskis dar pasakys. Kai jis ir toliau tylėjo, Dimontė neišlaikė:

— Ką nori pasakyti — viename iš jos pasų? Kiek ji jų turi?

— Tris.

— Jėzau Kristau, Krinski, kalbėk.

— Vienas yra Selės Guero vardu. Kitas — Robertos Smit. Trečias — Karlos Vitni.

— Duokš juos man. — Dimontė peržiūrėjo skirtingus pasus. Mironas žiūrėjo jam per petį. Visose trijose fotografijose ta pati moteris, tik skirtingomis šukuosenomis (vadinasi, perukais) ir skirtingais socialinio draudimo numeriais. Sprendžiant iš antspaudų kiekio, moteris daug keliavo.

Dimontė švilptelėjo.

— Suklastoti pasai, — tarė jis. — Ir netgi labai puikiai. — Jis pervertė kitus lapus. — Be to, ji porą kartų lankėsi Pietų Amerikoje. Kolumbijoje. Bolivijoje. — Jis garsiai užvertė pasus. — Ką gi, ką gi. Regis, mums pakliuvo narkotikų paukštelė.

Mironas mintyse apdirbo šią informaciją. Narkotikų tiekėja — gal tai dalis atsakymo? Jei Selė-Karla-Roberta prekiavo narkotikais, tai galėtų paaiškinti jos ryšį su Gregu Dauningu. Ji buvo jo tie-

kėja. Susitikimas šeštadienį buvo ne kas kita kaip pirkimas. Padavėjos darbas — tik priedanga. Tai taip pat paaiškintų dažną naudojimąsi mokamu telefonu ir galingus užraktus duryse — visi narkotikų prekeiviai saugosi. Ganėtinai logiška. Žinoma, niekas neįtarė, jog Gregas Dauningas vartojo narkotikus, bet jis būtų ne pirmasis visus apkvailinęs.

— Dar kas nors, Krinski? — pasiteiravo Dimontė.

Vaikinas linktelėjo.

— Miegamojo spintelės stalčiuje radau krūvą grynųjų.

Jis vėl nutilo. Dimontė nekantriai išvertė akis.

— Ar suskaičiavai juos?

Vėl linktelėjimas.

— Kiek?

— Šiek tiek daugiau kaip dešimt tūkstančių dolerių.

— Dešimt gabalų grynaisiais, a? — Dimontė atrodė patenkintas. — Parodyk juos man.

Krinskis padavė jam pinigus. Nauji banknotai, perjuosti gumine juostele. Mironas stebėjo Dimontę, sklaidantį juos. Visos šimtinės. Serijos numeriai sudėlioti iš eilės. Mironas pasistengė įsiminti vieną iš jų. Baigęs Dimontė metė paketą Krinskiui. Iš jo veido nedingo šypsena.

— Taip, — tarė Dimontė, — regis, viskas stoja į savo vietas. — Jis nutilo. — Yra tik viena problema.

— Kokia?

Jis parodė į Mironą.

— Tu, Bolitarai. Tu gadini visą šią gražią narkotikų prekeivės mirtį. Ką, po galais, tu veiki?.. — Dimontė užsikirto ir spragtelėjo pirštais. — Kad tave perkūnėlis... — nutęsė jis ir pliaukštelėjo sau per galvą. Žiburėlis akyse padidėjo. — O Dieve!

Dar vienas subtilumo pavyzdys.

— Tau šovė mintis, Roli?

Dimontė nekreipė į jį dėmesio.

— Pereti!

Koroneris pakėlė galvą nuo kūno.

— Ką?

— Tie plastmasiniai papai, — tarė jis. — Mironas pastebėjo, jog jie labai dideli.

— Taip, ir ką?

— Kokio dydžio?

— Ką?

— Kokio jie dydžio?

— Turi galvoje liemenėlės dydį?

— Aha.

— Ar aš tau panašus į apatinių gamintoją? Iš kur man žinoti, velniai rautų?

— Bet jie dideli, tiesa?

— Taip.

— Labai dideli.

— Akis turi, ar ne?

Mironas tylėdamas stebėjo jų pokalbį. Jis bandė atsekti Dimontės logiką — nepaprastai sudėtinga užduotis.

— Ar pasakytum, kad jie didesni už vandens balionus? — tęsė Dimontė.

Peretis truktelėjo pečiais.

— Žiūrint koks balionas.

— Negi tu vaikystėje nedarydavai vandens balionų?

— Aišku, darydavau, — atsakė Peretis. — Bet neprisimenu, kokio jie būdavo dydžio. Aš juk buvau dar vaikas. Daiktai atrodo didesni, kai esi vaikas. Prieš porą metų buvau nuvažiavęs į savo pradinę mokyklą aplankyti trečios klasės mokytoją. Ji tebedirba ten, jei galit tuo patikėti. Ponia Tansmor. Prisiekiu Dievu, pastatas pasirodė man mažas kaip sumautas lėlių namas. Kai buvau vaikas, jis atrodė didžiulis. Atrodė...

— Gerai, mulki, paklausiu paprasčiau. — Dimontė giliai įkvėpė. — Ar jie galėjo būti naudojami narkotikų kontrabandai?

Tyla. Visi kambaryje nuščiuvo. Mironas negalėjo apsispręsti, ar

ką tik išgirdo patį kvailiausią dalyką pasaulyje, ar patį genialiausią. Jis atsisuko į Peretį. Peretis išsižiojęs spoksojo.

— Nagi, Pereti? Ar galėjo?

— Ar galėjo ką?

— Ar galėjo susikišti narkotikus į papus? Pergabenti juos per muitinę juose?

Peretis pažiūrėjo į Mironą. Mironas patraukė pečiais. Peretis atsisuko į Dimontę.

— Nežinau, — lėtai ištarė jis.

— Ar galime sužinoti?

— Reikia juos apžiūrėti.

— Tai ko spoksai į mane, velniai rautų? Žiūrėk.

Peretis padarė kaip lieptas. Dimontė nusišypsojo Mironui; jo antakiai sušoko trumpą šokį. Didžiuojasi savo dedukcija. Mironas tylėdamas laukė.

— Ne, jokiais būdais, — pasakė Peretis.

Dimontei nepatiko jo atsakymas.

— Kodėl ne?

— Randų beveik nesimato, — pasakė Peretis. — Jei ji būtų gabenusi juose narkotikus, jie būtų turėję atplėšti odą ir vėl užsiūti. Pervežus būtų reikėję viską pakartoti iš naujo. Čia nieko panašaus nesimato.

— Tu įsitikinęs?

— Taip.

— Šūdas, — sumurmėjo Dimontė, tada dėbtelėjo į Mironą ir nusitempė jį į kampą. — Klok viską, Bolitarai. Tučtuojau.

Mironas jau svarstė, ką daryti, bet, tiesą sakant, jis neturėjo pasirinkimo. Teks papasakoti. Jis nebegali slėpti Grego Dauningo dingimo. Geriausiu atveju gali tikėtis, kad žinia apie tai nepasklis. Staiga jis prisiminė, jog gatvėje laukia Normanas Lovenšteinas.

— Vieną minutėlę, — tarė jis.

— Ką? Kur, velniai rautų, eini?

— Tuoj grįšiu. Niekur neik.

— Kurgi ne.

Dimontė išsekė paskui jį, nulipo laiptais į prieangį. Normano gatvėje nebuvo. Mironas apsižvalgė. Normano nė ženklo. Ko čia stebėtis. Tikriausiai pabėgo pamatęs farus. Kaltas ar ne, benamiai greitai išmoksta pasišalinti, kai užgriūva policija.

— Kas yra? — paklausė Dimontė.

— Nieko.

— Tai pradėk kalbėti. Pasakok viską.

Mironas papasakojo jam didžiąją dalį. Dimontei iš burnos vos neiškrito krapštukas. Jis nesivargino klausinėti, tik kiekvieną kartą Mironui nutilus šūkteldavo „Jėzau Kristau!" arba „kad tave kur". Kai Mironas baigė, Dimontė žengė atatupstas ir atsisėdo ant prieangio laiptų. Kurį laiką jo akys lakstė į šalis. Turėjo praeiti laiko, kol jis susitvardė.

— Eik tu sau, — išspaudė jis.

Mironas linktelėjo.

— Nori pasakyti, jog niekas nežino, kur Dauningas?

— Jei žino, tai nesako.

— Jis tiesiog dingo?

— Regis, taip.

— O rūsyje yra kraujo?

— Taip.

Dimontė vėl papurtė galvą. Jis pasilenkė ir uždėjo ant dešiniojo bato ranką. Mironas ir anksčiau tai buvo matęs. Tarsi batas būtų jo augintinis. Mironas nesuprato kodėl. Gal gyvatės oda jį ramina? Primena gimdą?

— Tarkim, Dauningas ją nužudė ir pabėgo, — tarė jis.

— Labai plati prielaida.

— Taip, bet tinka, — tarė Dimontė.

— Kaip?

— Pasak tavęs, Dauningą matė su auka šeštadienio vakarą. Iš ko norėtum lažintis, kad kai Peretis pasiguldys ją ant savo stalo, mes sužinosime, kad ji mirė maždaug tuo laiku?

— Tai nereiškia, kad ją nužudė Dauningas.

Dimontė ėmė sparčiau glostyti savo batą. Pro šalį ant ratukinių pačiūžų pravažiavo vyras su šunimi. Šuo lekavo kaip išprotėjęs, bandydamas suspėti su juo. Naujo gaminio idėja: ratukinės pačiūžos šuniui.

— Šeštadienio vakarą Gregas ir auka susitinka kažkokioje skylėje miesto centre. Jie išeina apie vienuoliktą valandą. O toliau mes sužinome, kad ji negyva, o jis dingo. — Dimontė pažiūrėjo į Mironą. — Tai reiškia, kad jis nužudė ją ir pabėgo.

— Tai daug ką reiškia.

— Pavyzdžiui?

— Pavyzdžiui, Gregas tapo žmogžudystės liudininku, išsigando ir pabėgo. Arba jis tapo žmogžudystės liudininku ir buvo pagrobtas. Arba jį nužudė tie patys žmonės.

— Tai kur jo kūnas? — pasiteiravo Dimontė.

— Gali būti bet kur.

— Kodėl nepaliko čia, šalia jos?

— Gal jie nužudė jį kur nors kitur. O gal pasiėmė jo kūną, nes jis įžymus, ir jie nenorėjo skandalo.

Jis paniekinamai vyptelėjo.

— Toli užsimojai, Bolitarai.

— Tu irgi.

— Galbūt. Yra tik vienas būdas sužinoti. — Jis atsistojo. — Turime paskelbti Dauningo paiešką.

— Ei, minutėlę. Nemanau, kad tai gera mintis.

Dimontė pažiūrėjo į Mironą, tarsi šis būtų nenuleidęs tualete vandens.

— Atleiskite, — apsimestinai mandagiai tarė jis. — Tikriausiai sumaišėte mane su kažkuo, kam rūpi jūsų sumauta nuomonė.

— Tu siūlai skelbti žymaus, mylimo sportininko paiešką.

— O tu siūlai man apsiverkti, nes jis žymus, mylimas sportininkas.

— Visai ne, — įnirtingai mąstydamas atrėmė Mironas. — Bet įsivaizduok, kas bus, kai paskelbsi paiešką. Spauda pašėls. Tau pri-

mins Simpsono bylą. Bet yra skirtumas. Tu neturi jokių įkalčių prieš Dauningą. Neturi motyvo. Nieko neturi.

— Dar ne, — sumurmėjo Dimontė. — Bet dar anksti...

— Būtent, anksti. Palauk šiek tiek, tik tiek norėjau pasakyti. Ir elkis apdairiai, nes visas pasaulis seks kiekvieną tavo žingsnį. Liepk tiems mulkiams viršuje nufilmuoti kiekvieną centimetrą. Nepalik nieko atsitiktinumui. Neleisk, kad čia kas nors grįžtų ir pasakytų, jog tu sugadinai ar panaikinai įkalčius. Gauk orderį prieš eidamas į Dauningo namus. Daryk viską pagal įstatymą.

— Galiu visa tai daryti, bet vis tiek reikia paskelbti paiešką.

— Roli, tarkim, Gregas Dauningas jos nežudė. Tu paskelbi paiešką ir žinai, kas atsitinka? Pirma, pasirodai esąs kietakaktis, įsikalęs į galvą, kad žudikas Dauningas. Antra, spauda nepaleis tavęs iš akių — stebės kiekvieną tavo žingsnį, reikalaus įkalčių, kompromituos ir komentuos viską, ką darysi. Trečia, atitempsi dabar čionai Gregą, bet ar žinai, kas sulėks iš paskos?

Dimontė linktelėjo ir susiraukė it paragavęs citrinos.

— Sumauti advokatai.

— Verti svajonių komandos pinigų. Nespėsi nė išsižioti, o jie jau bus užpildę tą ir sustabdę aną — žinai, kaip būna.

— Šūdas, — vėl susiraukė Dimontė.

Mironas linktelėjo.

— Supranti, ką noriu pasakyti?

— Taip, suprantu, — tarė Dimontė. — Bet ir tu kai ką pamiršai, Bolitarai. — Krapštukas jo burnoje išraiškingai sujudėjo. — Pavyzdžiui, jei aš paskelbiu paiešką, tavo slaptasis komandinis tyrimas nueina šuniui ant uodegos. Tu iškrenti.

— Gali būti, — atsakė Mironas.

Dimontė stebėjo jį kreivai šypsodamasis.

— Tai nereiškia, jog tai, ką sakai, yra netiesa. Aš tik nenoriu, kad manytum, jog nesuprantu, ko tu sieki.

— Tu skaitai mane, — pareiškė Mironas, — kaip Vasko da Gama skaito žemėlapį.

Dimontė akimirką varstė jį nuožmiomis akimis; Mironas vos atsispyrė pagundai išversti savąsias.

— Tad štai kaip mes toliau žaisime. Tu liksi komandoje ir tęsi tą savo tyrimą. Aš stengsiuos laikyti paslaptyje tai, ką man papasakojai, tol, — jis reikšmingai iškėlė pirštą, — kol tai naudinga mano bylai. Jei rasiu pakankamai įkalčių, kad atitempčiau čionai Grego užpakalį, paskelbsiu paiešką. O tu ir toliau pranešinėsi apie viską man. Nieko nenutylėdamas. Klausimų bus?

— Tik vienas, — tarė Mironas. — Kur perki sau batus?

13 skyrius

Važiuodamas į treniruotę Mironas paskambino iš automobilio telefono.

— Higinsas, — atsiliepė balsas.

— Fredai? Čia Mironas Bolitaras.

— O, šimtas metų. Kaip gyvuoji, Mironai?

— Negaliu skųstis. O tu?

— Džiaugiuosi kiekviena akimirka čia, Finansų ministerijoje.

— Neabejoju.

— Kaip Vinas? — pasiteiravo Higinsas.

— Taip pat.

— Tas vyrukas šiurpina mane kaip kažin ką, supranti, ką noriu pasakyti?

— Taip, — atsiliepė Mironas, — suprantu.

— Judu nepasiilgote darbo FTB?

— Aš ne, — tarė Mironas. — Nemanau, kad ir Vinas pasiilgo. Jam ten buvo per mažai laisvės.

— Suprantu. Ei, skaičiau, kad tu vėl žaidi.

— Aha.

— Tavo amžiuje ir su skaudamu keliu? Ką čia sugalvojai?

— Ilga istorija, Fredai.

— Gali toliau nesakyti. O, jūs kitą savaitę atvažiuojate žaisti su „Bullets". Ar gali gauti man bilietą?

— Pasistengsiu.

— Puiku, ačiū. Tai ko tau reikia, Mironai?

— Sužinoti, iš kur ir kokiu būdu vienoje vietoje atsirado dešimt gabalų šimtinėmis. Sudėtomis pagal serijos numerius. Serijos numeris B02885601 1A.

— Kaip skubiai tau reikia?

— Kuo greičiau.

— Pasistengsiu. Rūpinkis savimi, Mironai.

— Tu irgi, Fredai.

Mironas nesistengė tausoti savęs per treniruotę. Dėjo visas pastangas. Jausmas buvo nepakartojamas ir visa apimantis. Jis įžengė į savo zoną. Kai jis mesdavo, atrodė, kad nematoma ranka neša kamuolį į krepšį. Kai varinėdavo kamuolį, šis tarsi suaugdavo su ranka. Jo pojūčiai buvo išaštrėję kaip vilko laukinėje gamtoje. Jautėsi taip, tarsi būtų įkritęs į kažkokią juodą duobę ir išniręs prieš dešimt metų aukštųjų mokyklų čempionato finale. Netgi kelio neskaudėjo.

Didesnę treniruotės dalį startinis penketukas kovojo prieš kitus penkis, kurie dažniausiai sėdėdavo ant atsarginių suolelio. Mironas žaidė puikiai. Jo šuoliai buvo nepakartojami. Jautėsi veržlus ir pasirengęs mesti. Jis net du kartus įsiveržė į didžiavyrių valdas ir atkovojo kamuolį.

Kartais jis visiškai pamiršdavo apie Gregą Dauningą ir Karlos-Selės-Robertos sudarkytą kūną, kraują rūsyje ir jį užpuolusius galvažudžius... ir netgi Džesiką. Jo gyslomis sruveno jaudulys — adrenalinas, kurį sportininkas patiria pergalės akimirką. Žmonės kalba apie bėgikų svaigulį, euforiją, išsiskiriančią iš liaukų sekreto, kai kūnas pasiekia ribą. Mironas negalėjo to patvirtinti, tačiau žinojo, kokį svaigulį ir bedugnes gelmes išgyvena sportininkas. Jei žaidi gerai, tavo visas kūnas virpa, o akyse pasirodo gryno džiaugsmo

ašaros. Tas virpulys nepraeina net naktį, kai guli lovoje negalėdamas užmigti ir atgamini geriausias akimirkas, dažnai pamažu, sulėtintai. Kai žaidi blogai, tampi paniuręs ir prislėgtas, ir toji savijauta išlieka ištisas valandas ar netgi dienas. Abu kraštutinumai yra toli gražu neproporcingi kamuolio įmetimo į krepšį, kamuolio atmušimo lazda ar galingai nusviesto disko svarbai. Kai žaidi blogai, stengiesi nuolat priminti sau, kaip kvaila buvo įsivelti į tokią beprasmybę. Kai išplėši svarbią pergalę, užčiaupi tą savo vidinį balsą.

Kol Mironas puldinėjo pirmyn ir atgal paskui kamuolį, pro užpakalines smegenų dureles įslinko viena mintis. Ji slankiojo pakraščiais, slėpėsi už trenerio, iššokdavo priešais akis ir vėl prasmegdavo. *Tu gali*, provokavo toji mintis. *Tu gali žaisti su jais.*

Mirono sėkmės periodas tęsėsi gavus gynybinę užduotį: jam priskyrė Leoną Vaitą, Grego kambario draugą išvykose ir geriausią jo draugą. Mironas ir Leonas šiek tiek susibendravo žaisdami, kaip dažnai susibendrauja komandos draugai ar netgi priešininkai. Jie pašnibždomis persimesdavo skubiais pokštais, kol stovėdavo veidas į veidą laukdami grįžtančio kamuolio. Paplekšnodavo vienas kitam per nugarą, kai kuris nors gražiai sužaisdavo. Leonas aikštėje elgėsi klasiškai. Jokių įžeidžiamų pastabų. Netgi kai Mironui nepavyko įmesti iš po krepšio, Leonas jį padrąsino.

Treneris Donis Volšas pūstelėjo švilpuką.

— Viskas, vyručiai. Įmetate po dvidešimt baudų ir namo.

Leonas ir Mironas paspaudė vienas kitam rankas, susimušė delnais, kaip daro tik vaikai arba profesionalūs sportininkai. Mironui visuomet labiausiai patikdavo ši žaidimo dalis, kai žaidėjus sujungia vos ne kariška draugystė; jis jau ilgą laiką to nebuvo patyręs. Buvo puiku. Žaidėjai pasidalijo į dvi grupes — vienas meta, kitas gaudo atšokusį kamuolį — ir nuėjo prie skirtingų krepšių. Mironui vėl pasisekė, ir jis pateko į porą su Leonu Vaitu. Žaidėjai pasiėmė savo rankšluosčius, vandens butelius ir nužingsniavo pro pigias vietas. Jose rymojo keletas reporterių, atėjusių stebėti treniruotę. Žinoma, tarp jų buvo ir Odrė. Ji pažvelgė į jį su smalsia šypsena. Mironas vos atsi-

spyrė pagundai parodyti jai liežuvį. Arba užpakalį. Kalvinas Džonsonas irgi stebėjo treniruotę. Jis buvo su kostiumu ir rymojo prie sienos lyg pozuodamas nuotraukai. Mironas pabandė nuspėti, ką jis galvoja apie treniruotę, tačiau Kalvino veidas liko neįskaitomas.

Mironas metė pirmas. Jis atsistojo prie baudos linijos, sulig pečių pločiu pražergė kojas ir įsmeigė akis į lanką. Kamuolys įkrito į krepšį.

— Tikriausiai mes dalysimės vienu kambariu, — tarė Mironas.

— Girdėjau tokias kalbas, — atsiliepė Leonas.

— Bet, ko gero, neilgam. — Mironas metė dar kartą. Yra. — Kaip manai, kada grįš Gregas?

Leonas vienu greitu judesiu sugavo atšokusį kamuolį ir metė jį Mironui.

— Nežinau.

— Kaip jaučiasi Gregas? Kulkšnis gyja?

— Nežinau, — vėl atsiliepė Leonas.

Mironas metė trečią kartą. Vėl pataikė. Jo marškinėliai, apsunkę nuo prakaito, jaukiai glostė odą. Jis pasičiupo rankšluostį ir nusišluostė veidą.

— Tu kalbėjaisi su juo?

— Ne.

— Keista.

Leonas padavė kamuolį Mironui.

— Kas keista?

Mironas truktelėjo pečiais, keturis kartus pamušė kamuolį į grindis.

— Girdėjau, kad judu draugai.

Leonas kreivai šyptelėjo.

— Kas tau taip sakė?

Mironas paleido kamuolį. Dar vienas taiklus metimas.

— Kažkas sakė. O gal skaičiau laikraščiuose.

— Netikėk viskuo, ką skaitai, — tarė Leonas.

— Kodėl?

Jis perdavė kamuolį Mironui.

— Spauda mėgsta kurti draugystes tarp balto žaidėjo ir juodo žaidėjo. Jie vis ieško Geilo Sejerso ir Brajeno Pikolo poros*.

— Tai judu nesate artimi?

— Na, mes jau seniai pažįstame vienas kitą.

— Bet nesate artimi?

Leonas keistai į jį pažiūrėjo.

— Kodėl tave tai domina?

— Tik bandau užmegzti pokalbį. Gregas — vienintelė mano sąsaja su šia komanda.

— Sąsaja?

Mironas vėl ėmė mušinėti kamuolį.

— Kadaise mes buvome varžovai.

— Na ir ką?

— O dabar būsime komandos draugai. Kažkaip keista.

Leonas pažiūrėjo į Mironą. Mironas liovėsi mušinėti kamuolį.

— Tikrai manai, kad Gregui teberūpi kažkoks senas koledžo varžovas? — jo balse skambėjo nuostaba.

Nevykęs bandymas, suprato Mironas.

— Tai buvo rimta, — tarė jis. — Turiu galvoje, tuo metu.

Visiškai nevykęs bandymas. Mironas nedrįso net pažiūrėti į Leoną. Jis pasiruošė mesti.

— Tikiuosi, tai neįžeis tavo jausmų, — tarė Leonas, — tačiau aš aštuonerius metus gyvenu su Gregu viename kambaryje. Ir nė karto negirdėjau jo minint tavo vardą. Net kai kalbėdavome apie koledžo laikus.

Mironas jau buvo bemetąs, bet susilaikė. Jis pažiūrėjo į Leoną, bandydamas išlaikyti neutralų veidą. Keisčiausia buvo tai, — kad ir kaip Mironas nenorėjo pripažinti, — kad tai iš tiesų skaudino jo jausmus.

— Mesk, — paragino Leonas. — Noriu nešdintis iš čia.

* *Gale Sayers* ir *Brian Piccolo* — pagrindiniai kino filmo „Brajeno daina" („Brian's Song", 2001) herojai. Filmas pasakoja apie jaudinančią dviejų futbolininkų draugystę.

Prie jų atžirgliojo TiSi. Jis mėtė rankoje kamuolį taip nerūpestingai, kaip suaugusieji mėto greipfrutus. Jis numetė vieną iš kamuolių ir pasisveikino/pasiplekšnojo su Leonu. Tada atsigręžė į Mironą. Jo veide pasirodė plati šypsena.

— Žinau, žinau, — tarė Mironas. — Apkumščiuoti, taip?

TiSi linktelėjo.

— O ką iš tiesų reiškia tas apkumščiavimas?

— Šįvakar, — tarė TiSi. — Mano namuose vakarėlis. Tuomet viską tau atskleisime.

14 skyrius

Dimontė laukė jo Medoulendo stovėjimo aikštelėje. Jis iškišo galvą pro raudonos korvetės langą.

— Sėskis.

— Raudona korvetė, — tarė Mironas. — Ir kodėl aš nesistebiu?

— Tiesiog lipk vidun.

Mironas atidarė dureles ir įslydo ant juodos odos sėdynės. Variklis buvo išjungtas, tačiau Dimontė sėdėjo abiem rankomis įsikibęs į vairą ir žiūrėjo tiesiai priešais save. Jo veidas buvo baltas kaip paklodė. Krapštukas kabojo nukaręs. Jis nesiliovė purtęs galvą. Kokia visgi subtili jo kūno kalba.

— Kas nors atsitiko, Roli?

— Gregas Dauningas, koks jis?

— Ką?

— Tu ką, apkurtai, velniai rautų? — atkirto Dimontė. — Koks jis?

— Nežinau. Jau seniai su juo nesikalbėjau.

— Bet tu pažinojai jį, tiesa? Mokykloje. Koks jis buvo tada? Ar bendraudavo su nukrypusiais tipais?

Mironas pažiūrėjo į jį.

— Nukrypusiais tipais?

— Tiesiog atsakyk į klausimą.

— O ką tai reiškia, po galais? Nukrypę tipai?

Dimontė pasuko užvedimo raktelį. Variklis garsiai suburzgė. Jis užmynė akseleratorių, leido varikliui kurį laiką suktis. Automobilis buvo paruoštas kaip lenktyninis. Variklis riaumote riaumojo. Tikriausiai aplinkui nebuvo nė vienos moters, kuri girdėtų šį vyrišką poravimosi urzgimą, antraip jau būtų puolusios nusirenginėti. Pagaliau Dimontė įjungė pavarą.

— Kur mes važiuojame? — pasiteiravo Mironas.

Dimontė neatsakė. Jis nusileido rampa, vedančia iš arenos į „Giants" stadioną ir žirgų trasą.

— Ar čia koks paslaptingas pasimatymas? — paklausė Mironas. — Kaip jie man patinka.

— Liaukis tauškęs niekus ir atsakyk į mano klausimą.

— Kokį klausimą?

— Kas per žmogus tas Dauningas? Man reikia žinoti apie jį viską.

— Ne to vyruko klausi, Roli. Aš jo taip gerai nepažįstu.

— Sakyk, ką žinai. — Dimontės balsas nepaliko vietos prieštaravimams. Jo tonas buvo ne toks dirbtinai vyriškas kaip paprastai ir jame girdėjosi keistas virpesys. Mironui tai nepatiko.

— Gregas užaugo Naujajame Džersyje, — pradėjo Mironas. — Jis puikus krepšininkas. Išsiskyręs, turi du vaikus.

— Tu susitikinėjai su jo žmona, tiesa?

— Labai seniai.

— Ar pasakytum, kad ji buvo kairioji?

— Roli, tai jau darosi keista.

— Tik atsakyk į mano prakeiktą klausimą. — Tonas buvo piktas ir nekantrus, tačiau jame buvo juntama baimė. — Ar pavadintum jos politines pažiūras radikaliomis?

— Ne.

— Ar ji bendraudavo su nukrypėliais?

— Ar toks žodis išvis yra? Nukrypėliai?

Dimontė papurtė galvą.

— Ar panašu, kad būčiau nusiteikęs malti su tavim šūdą, Bolitarai?

— Gerai, gerai. — Mironas pasiduodamas kilstelėjo rankas. Korvetė važiavo per tuščią stadiono stovėjimo aikštelę. — Ne, Emilė nebendraudavo su nukrypėliais, kad ir kas jie būtų.

Jie pasuko pro trasą ir užvažiavo ant kitos rampos, vedančios atgal į areną. Mironui paaiškėjo, kad jie tiesiog važinėjasi asfaltuotais Medoulendo keliukais.

— Tada grįžkime prie Dauningo.

— Ką tik pasakiau, kad aš su juo jau šimtą metų nesikalbėjau.

— Bet šį tą apie jį žinai, ar ne? Tu aiškiniesi, kur jis dingo; tikriausiai ką nors apie jį skaitei. —Aukštesnė pavara. Dar galingesnis variklio riaumojimas. — Ar pasakytum, kad jis buvo revoliucionierius?

Mironas negalėjo patikėti savo ausimis.

— Ne, pone Pirmininke.

— Ar žinai, su kuo jis bendrauja?

— Nelabai. Sako, kad jo artimiausias draugas yra Leonas Vaitas — jo kambario draugas išvykose, tačiau pastarasis to nepatvirtino. Beje, šis tas įdomaus: po rungtynių, kai žaidžia namuose, Gregas dirba taksistu mieste.

Dimontė suglumo.

— Nori pasakyti, kad jis vežioja keleivius ir visa kita?

— Taip.

— Kodėl jis tai daro, velniai rautų?

— Gregas yra šiek tiek, — Mironas ieškojo tinkamo žodžio, — kitoks.

— Aha... — Dimontė energingai pasitrynė veidą, tarsi skuduru valytų sparną. Jis trynėsi keletą sekundžių nežiūrėdamas į kelią; laimė, jis buvo tuščios stovėjimo aikštelės vidury. — Ar tai padeda jam jaustis normaliam, kaip eiliniai žmonės? Ar gali taip būti? Kad jis nori būti arčiau minios?

— Ko gero, — tarė Mironas.

— Tęsk. Kuo jis domisi? Kokie pomėgiai?

— Jis — gamtos vaikas. Mėgsta žvejoti, medžioti, keliauti pėsčiomis, plaukioti valtimi ir panašiai.

— Vienas iš tų tipų „atgal į gamtą?"
— Panašiai.
— Jei mėgsta gamtą, tikriausiai turi daug draugų?
— Ne. Jis mėgsta gamtą vienumoje.
— Ar nutuoki, kur jis galėtų būti?
— Ne.

Dimontė užmynė ant akceleratoriaus ir apvažiavo areną. Jis sustojo prie Mirono fordo ir įjungė laisvos eigos pavarą.

— Gerai, ačiū už pagalbą. Vėliau pasikalbėsime.
— Pala pala. Maniau, kad mes dirbame išvien.
— Blogai manei.
— Nepasakysi, kas čia vyksta?

Staiga jo balsas sušvelnėjo.

— Ne.

Tyla. Kiti žaidėjai jau buvo išsivažinėję. Fordas vienintelis stovėjo tuščioje aikštelėje.

— Taip blogai? — paklausė Mironas.

Dimontė bauginamai tylėjo.

— Tu sužinojai, kas ji, ar ne? — nesiliovė Mironas. — Nustatei tapatybę?

Dimontė atsilošė. Vėl pasitrynė veidą.

— Dar niekas nepatvirtinta, — sumurmėjo jis.
— Turi man pasakyti, Roli.

Jis papurtė galvą.

— Negaliu.
— Aš niekam nesakysiu. Juk žinai...
— Nešdinkis lauk iš mano automobilio, Mironai. — Jis persisvėrė per Mironą ir atidarė dureles. — Tučtuojau.

15 skyrius

TiSi gyveno amžiaus pabaigos raudonų plytų pilaitėje, apjuostoje šešių pėdų tokių pačių plytų tvora, vienoje iš geresnių gatvių Engl-

vude, Naujajame Džersyje. Kiek tolėliau gyveno Edis Merfis. Kaip ir trys didžiausių Amerikos kompanijų direktoriai ir keletas stambių Japonijos bankininkų. Prie įvažos į kiemą buvo apsaugos postas. Mironas pasakė apsaugininkui savo vardą. Šis patikrino sąraše.

— Prašau pastatyti automobilį kiemo pakrašty. Vakarėlis vyksta tolimiausiame namo gale. — Jis pakėlė geltonais ir juodais dryžiais išdažytus vartus ir pamojo Mironui. Mironas sustojo šalia juodo BMW. Kieme jau buvo tuzinas mašinų, visos blizgančios, šviežiai išvaškuotos, o gal visiškai naujos. Daugiausiai mersedesai. Keli BMW. Bentlis. Jaguaras. Rolsroisas. Mirono fordas išsiskyrė kaip spuogas „Revlon“ reklamoje.

Priešakinė veja buvo nepriekaištingai nudailinta. Tobulai apkarpyti krūmokšniai saugojo ir šliejosi prie plytinio fasado. Kaip stiprus kontrastas šiai didingai aplinkai iš garsiakalbių plyšojo repo muzika. Siaubinga. Atrodė, kad krūmokšniai gūžiasi iš gėdos. Mironas nebuvo labai blogos nuomonės apie repą. Yra ir blogesnės muzikos — Džonas Tešas ir Janis įrodinėja tai kiekvieną dieną. Kai kurios repo dainos Mironui visai patiko ir netgi atrodė giliamintiškos. Jis taip pat suvokė, kad repo muzika parašyta ne jam; jis ne visą ją suprato, bet nujautė, jog ir neturėjo suprasti.

Vakarėlis vyko gerai apšviestoje baseino patalpoje. Maždaug trisdešimties žmonių grupė buvo gana subtiliai pasipuošusi. Mironas vilkėjo mėlyną sportinį švarkelį, susagstomus šviesiais dryželiais marškinius, ryšėjo gėlėtą kaklaraištį, avėjo „J. Murphy“ nevarstomus batelius. Bolitaras, privačios mokyklos auklėtinis. Vinas juo taip didžiuotųsi. Tačiau Mironas jautėsi nepakankamai gerai apsirengęs šalia savo komandos draugų. Rizikuojant būti apšauktam rasistu, reikia pasakyti, kad komandos juodaodžiai — šiuo metu „Drakonuose“ žaidė tik du baltieji — mokėjo rengtis stilingai. Ne Mirono stilius (ar jo neturėjimas), bet tikrai stilingai. Jie atrodė tarsi būtų pasiruošę Milano madų šou. Puikiai pasiūti kostiumai. Šilkiniai iki kaklo susagstomi marškiniai. Be kaklaraiščių. Batai blizga it du vienodi veidrodžiai.

TiSi ilsėjosi giliame krėsle prie sekliojo baseino krašto. Jį supo būrelis baltųjų, kurie atrodė kaip koledžo studentai. Jie juokėsi iš kiekvieno jo žodžio. Mironas pastebėjo ir Odrę su savo įprasta reporterės apranga. Šia proga ji segėjo perlų karolius. Beveik pasipuošė. Vos tik jis žengė žingsnį jų pusėn, prie jo priėjo trisdešimtmetė, o gal vyresnė moteris.

— Labas, — pasisveikino ji.

— Sveika. — Auksaburnis sugrįžo.

— Jūs tikriausiai Mironas Bolitaras. Aš Megė Meison.

— Sveika, Mege.

Jiedu paspaudė vienas kitam ranką. Tvirtas paspaudimas, maloni šypsena.

Ji buvo apsirengusi konservatyviai: balta palaidinė, antracito spalvos švarkelis, raudonas sijonas ir raudoni bateliai. Plaukai krito ant pečių ir atrodė šiek tiek susivėlę, tarsi ji ką tik būtų išleidusi kuodą. Ji buvo liekna, patraukli ir būtų puikiai tikusi vaidinti teisininkę.

Ji nusišypsojo Mironui.

— Jūs nežinote, kas aš, ar ne?

— Atleiskite, nežinau.

— Mane vadina Kumščiuotoja.

Mironas tylėjo. Kai ji nieko nepridūrė, jis sumurmėjo:

— Aha...

— Negi TiSi neužsiminė apie tai?

— Jis minėjo, kad turiu būti apkumš... — Jis užsikirto žodžio viduryje. Ji tik šyptelėjo ir skėstelėjo rankomis. Po kurio laiko Mironas tarė: — Nesuprantu.

— Nėra čia ką suprasti, — dalykiškai tarė ji. — Aš myliuosi su visais komandos vaikinais. Tu naujokas. Todėl dabar tavo eilė.

Mironas prasižiojo, užsičiaupė, vėl išsižiojo.

— Tu nepanaši į gerbėją.

— Gerbėja. — Ji papurtė galvą. — Dieve, nekenčiu šio žodžio.

Mironas užsimerkė ir pasičiupinėjo nosies tiltą.

— Pažiūrėkim, kaip aš tai suprantu.

— Pirmyn.

— Tu esi permiegojusi su kiekvienu „Drakonų“ žaidėju?

— Taip.

— Netgi su vedusiais?

— Taip, — atsiliepė ji. — Su visais, kurie žaidė komandoje nuo 1993 metų. Tada aš pradėjau su „Drakonais“. 1991-aisiais pradėjau su „Giants.“

— Minutėlę. Tu ir „Giants“ gerbėja? Futbolo „Giants“?

— Jau sakiau. Man nepatinka žodis gerbėja.

— Koks žodis būtų tau priimtinesnis?

Ji pakreipė galvą ir nusišypsojo.

— Klausyk, Mironai, aš Volstrito investicijų bankininkė. Aš sunkiai dirbu. Man patinka kulinarijos užsiėmimai ir esu pakvaišusi dėl ritminės aerobikos. Žodžiu, esu gana normali pagal šio pasaulio standartus. Aš niekam nedarau bloga. Nenoriu ištekėti ar užmegzti romano. Užtat turiu šį mažą pomėgį.

— Užsiimінėji seksu su profesionaliais sportininkais.

Ji kilstelėjo pirštą.

— Tik su „Giants“ ir „Drakonų“ vaikinais.

— Malonu matyti ištikimybę komandai, — tarė Mironas, — šioje laisvo pasirinkimo eroje.

Kumščiuotoja nusijuokė.

— Gana juokinga.

— Ar tikrai permiegojai su visais „Giants“ žaidėjais?

— Beveik. Turiu bilietus pirmoje eilėje. Po kiekvienų rungtynių myliuosi su dviem žaidėjais — gynėju ir puolėju.

— Tarsi apdovanotum geriausią žaidėją?

— Būtent.

Mironas truktelėjo pečiais.

— Manyčiau, tuomet verta kovoti dėl kamuolio.

— Taip, — lėtai ištarė ji. — Tikrai verta kovoti dėl kamuolio.

Mironas pasitrynė akis. *Ground control to Major Tom**. Akimirką jis žiūrėjo į ją. Ji, rodės, darė tą patį.

* Deivido Buvio (*David Bowie*) dainos „Space Oddity“ eilutė.

— Kodėl tave pravardžiuoja Kumščiuotoja?

— Ne dėl to, ką tu manai.

— Ką aš manau?

— Kaip gavau tokią pravardę. Visi mano, kad tai dėl to, jog aš dulkinuosi kaip triušis.

— O tai netiesa?

— Ne. — Ji užvertė galvą. — Kaip čia delikačiau paaiškinus?

— Tau rūpi delikatumas?

Ji žvilgtelėjo į jį su švelniu priekaištu.

— Nebūk toks.

— Koks?

— Kaip koks dešiniojo sparno siauraprotis politikas, neandertalietis. Aš turiu jausmus.

— Nesakiau, kad neturi.

— Ne, bet elgiesi taip. Aš nieko neskaudinu. Esu sąžininga. Atvira. Tiesmukiška. Aš valdau, ką ir su kuo darau. Ir jaučiuosi patenkinta.

— Ir nebijai ligų, — išgirdo jis save ir tučtuojau pasigailėjo. Žodžiai patys išslydo; taip kartais atsitinka.

— Ką?

— Atsiprašau, — tarė jis. — Neturėjau to sakyti.

Bet jo žodžiai pataikė į tikslą.

— Vyrai, su kuriais myliuosi, visuomet būna su sargiais, — piktai atkirto ji. — Aš dažnai tikrinuosi. Esu švari.

— Atleisk. Neturėjau nieko sakyti.

Ji nenutilo.

— Ir aš nemiegu su bet kuo, ypač jei įtariu, kad jis gali būti kuo nors apsikrėtęs. Aš labai atsargi.

Šį kartą Mironas prikando liežuvį. Kokia prasmė.

— Aš kaltas, — tarė jis. — Tikrai to nenorėjau; atsiprašau. Prašau priimti mano atsiprašymą.

Jos krūtinė sunkiai kilnojosi, tačiau apsiramino.

— Gerai, — iškvėpė ji. — Atsiprašymas priimtas.

Jų akys vėl susitiko. Jie šypsojosi vienas kitam pernelyg ilgai. Mironas jautėsi lyg konkurso dalyvis. Laimė, tą jų pusiau transą pertraukė viena mintis.

— Ar miegojai ir su Gregu Dauningu? — paklausė jis.

— 1993 metais, — atsakė ji. — Jis buvo vienas iš pirmųjų „Drakonų".

Tikriausiai jo krūtinė išsipūtė iš pasididžiavimo.

— Vis dar su juo susitikinėji?

— Žinoma. Mes geri draugai. Aš su dauguma jų palaikau draugiškus santykius. Ne su visais, bet su dauguma.

— Judu pasikalbate?

— Kartais.

— O pastaruoju metu?

— Paskutinį kartą kalbėjomės prieš mėnesį ar du.

— Gal žinai, ar jis su kuo nors susitikinėja?

Kumščiuotoja smalsiai į jį pažvelgė.

— Kodėl klausi?

Mironas gūžtelėjo.

— Tiesiog palaikau pokalbį. — Ponas Drovusis sugrįžo.

— Keista tema, — tarė ji.

— Supranti, pastaruoju metu daug apie jį galvoju. Visos tos kalbos apie mano buvimą Grego komandoje, mūsų bendra istorija. Tiesiog privertė susimąstyti.

— Privertė susimąstyti apie Grego meilės ryšius? — Ji nepatikėjo.

Mironas pasimuistė, kažką sumurmėjo, ko nė pats nesuprato. Nuo kito baseino galo atskriejo juokas. Būrelis jo naujųjų komandos draugų juokėsi iš kažkokio pokšto. Tarp jų buvo ir Leonas Vaitas. Jis pagavo Mirono žvilgsnį ir jam linktelėjo. Mironas irgi linktelėjo. Mironas suprato, kad nors nė vienas akivaizdžiai į juos nežiūrėjo, visi komandos draugai žinojo, kodėl Kumščiuotoja priėjo prie jo. Jis vėl pasijuto lyg būtų koledže, tik šį kartą nepajuto tos pačios mielos nostalgijos.

Kumščiuotoja prisimerkusi ir susikaupusi įdėmiai jį stebėjo. Mironas stengėsi atrodyti nerūpestingas, bet jautėsi kaip liurbis. Jį veikė tas atviras tyrinėjimas. Jis pabandė atsiliepti į jos žvilgsnį.

Staiga Kumščiuotoja plačiai nusišypsojo ir susidėjo ant krūtinės rankas.

— Dabar aš suprantu, — tarė ji.

— Ką?

— Tai akivaizdu.

— Kas akivaizdu?

— Tu nori atkeršyti.

— Už ką atkeršyti?

Šypsena dar labiau praplatėjo, paskui susitraukė.

— Gregas pavogė iš tavęs Emilę. Dabar tu nori ką nors pavogti.

— Jis jos nepavogė, — skubiai paprieštaravo Mironas. Jis išgirdo gynybinę gaidelę savo balse ir jam tai nepatiko. — Mes išsiskyrėme su Emile dar prieš jiems pradedant susitikinėti.

— Jei taip sakai.

— Sakau. — Ponas Šmaikštusis Atkirtis.

Ji kimiai nusijuokė ir palietė jo ranką.

— Atsipalaiduok, Mironai. Aš tik erzinu tave. — Ji vėl nužvelgė jį. Nuo to akių kontakto Mironui buvo bepradedą skaudėti galvą. Jis įsispoksojo jai į nosį. — Tai ar mes padarysime tai? — paklausė ji.

— Ne.

— Jei bijai ligų...

— Ne. Tiesiog aš su kai kuo susitikinėju.

— Ir ką?

— Tą, kad aš neapgaudinėju jos.

— Kas nori, kad apgaudinėtum? Aš tik noriu pasimylėti su tavim.

— Ir manai, kad šie du dalykai su tuo nė kiek nesusiję?

— Žinoma, ne, — atsakė Kumščiuotoja. — Mudviejų seksas neturi absoliučiai jokios įtakos jūsų santykiams. Aš nenoriu, kad pamirštum savo merginą. Nenoriu tapti tavo gyvenimo dalimi. Nenoriu netgi intymumo.

— Vaje, tu taip romantiškai viską išklojai, — tarė Mironas.

— Bet tai ir yra esmė. Čia nieko romantiška. Tiesiog fizinis aktas. Žinoma, pojūtis puikus, tačiau tai nieko daugiau nei fizinis suartėjimas. Tas pats, kas paspausti ranką.

— Paspausti ranką, — pakartojo Mironas. — Turėtum rašyti sveikinimo atvirukus.

— Tiesiog sakau, kaip yra. Buvusios civilizacijos — kurios buvo kur kas pažangesnio mąstymo nei mes — suprato, kad kūno malonumai nėra jokia nuodėmė. Sekso siejimas su kalte yra moderni, absurdiška sąvoka. Mes paveldėjome seksualinį savininkiškumą iš tų įsitempusių puritonų, kurie norėjo išlaikyti valdžią savo svarbiausiam turimam daiktui — žmonai.

Istorijos žinovė, pagalvojo Mironas. Kaip miela.

— Kur parašyta, — tęsė ji, — kad du žmonės negali pasiekti fizinės ekstazės aukštumų be meilės? Tik pagalvok, kaip tai kvaila. Juk kvaila, ar ne?

— Galbūt, — atsakė Mironas. — Visgi aš atsisakysiu, ačiū.

Ji gūžtelėjo pečiais lyg sakydama: kaip nori.

— TiSi labai nusimins.

— Išgyvens, — atsiliepė jis.

Tyla.

— Ką gi, — tarė ji sunerdama rankas, — eisiu pasišnekučiuoti su kitais. Buvo malonu paplepėti, Mironai.

— Nepaprastai, — sutiko Mironas.

Mironas irgi įsimaišė į minią. Kurį laiką jis šnekučiavosi su Leonu. Leonas supažindino jį su savo žmona, seksualia blondine, vardu Fiona. Kaip iš kokio žurnalo. Ji kalbėjo su atodūsiais ir buvo iš tų moterų, kurios netgi patį paprasčiausią pokalbį paversdavo viena nesibaigiančia dviprasmybe — buvo taip įpratusi naudotis savo fiziniu žavesiu, kad nežinojo, kada jį išjungti. Mironas kurį laiką kalbėjosi su jais, paskui pasišalino.

Barmenas informavo jį, kad jie neturi jokių šokoladinių kokteilių. Tuomet jis užsisakė apelsininį. „Orangina". Ne šiaip apelsinų gėrimas, bet „Orangina". Kaip europietiška. Jis paragavo. Neblogas.

Kažkas paplekšnojo Mironui per nugarą. TiSi. Jis buvo ne su kostiumu, o su baltomis odinėmis kelnėmis ir balta odine liemene. Be marškinių. Su tamsiais akiniais.

— Gerai leidi laiką? — pasiteiravo jis.

— Gana įdomiai, — atsiliepė Mironas.

— Eime. Noriu kai ką parodyti.

Jie tylėdami patraukė žole apaugusia kalva tolyn nuo vakarėlio šurmulio. Šlaitas darėsi vis statesnis, o muzika slopesnė. Repą buvo pakeitusi alternatyviosios muzikos grupė „Cranberries". Mironui patiko jų muzika. Šią minutę skambėjo „Zombis". Doloresa O'Riordan be perstojo kartojo „Tavo galvoje, tavo galvoje", kol, matyt, pavargo ir ėmė šimtą kartų kartoti „Zombis, zombis". Na, gerai, „Cranberries" galėtų padirbėti su dainų tekstais, bet daina vis tiek vykusi. Geras gabalas.

Ten, kur jie atėjo, žibintų nebuvo, bet baseino apšvietimas teikė pakankamai šviesos. Nusileidus į lygumą, TiSi mostelėjo priešais save.

— Štai.

Mironas pažiūrėjo ir beveik išsižiojo iš nuostabos. Jie buvo pakankamai aukštai, kad galėtų nekliudomi matyti įspūdingą Manhatano dangoraižių vaizdą. Šviesų jūra spindėjo kaip vandens lašai. Džordžo Vašingtono tiltas atrodė taip arti, kad beveik galėjai jį paliesti. Kurį laiką jie abu stovėjo tylėdami.

— Gražu, a? — ištarė TiSi.

— Labai.

Jis nusiėmė akinius.

— Aš dažnai čia ateinu. Vienas pats. Čia gera vieta pamąstyti.

— Ir aš taip manyčiau.

Jie vėl nutilo.

— Ar Kumščiuotoja jau pasakė tau? — paklausė Mironas.

TiSi linktelėjo.

— Nusivylei?

— Ne, — tarė TiSi. — Žinojau, kad atsisakysi.

— Iš kur?

TiSi gūžtelėjo.

— Nujaučiau. Bet nesileisk jos apkvailinamas. Kumščiuotoja geras žmogus. Ji tikriausiai artimiausias mano žmogus, kurį galėčiau pavadinti draugu.

— O tie vyrukai, su kuriais kalbėjaisi?

TiSi kreivai šyptelėjo.

— Kalbi apie tuos baltuosius?

— Aha.

— Jie ne draugai, — tarė TiSi. — Jei rytoj liaučiausi žaidęs krepšinį, jie visi pažiūrėtų į mane taip, tarsi šikčiau ant jų sofos.

— Poetiškai pasakyta, TiSi.

— Tai tiesa, žmogau. Mano padėtyje neturi draugų. Gyvenimiškas faktas. Juodas ar baltas, nieko nereiškia. Žmonės sukiojasi aplink mane, nes esu turtinga superžvaigždė. Jie tikisi, jog gaus ką nors nemokamai. Tai viskas.

— Ir tau neskaudu?

— Nesvarbu, skaudu ar ne, — tarė TiSi. — Taip jau yra. Aš nesiskundžiu.

— Nesijauti vienišas? — paklausė Mironas.

— Čia daug kas jaučiasi vienišas.

— Ne tai norėjau pasakyti.

— Žinau, ką norėjai pasakyti. — TiSi pakraipė galvą į šonus, tarsi bandydamas atsipalaiduoti prieš rungtynes. — Žmonės kalba apie šlovės kainą, bet ar žinai, kokia toji tikroji kaina? Pamiršk tas nesąmones apie asmeninį gyvenimą. Taip, aš neinu į kiną. Didelio čia daikto, velniai rautų — ten, iš kur aš kilęs, vis tiek negali sau to leisti. Tikroji kaina yra ta, kad niekas nežiūri į tave kaip į žmogų. Esi tik daiktas, blizgutis, kaip vienas iš tų mersedesų. Vargingesni broliai galvoja, kad esu auksinės kopėčios, kur ant kiekvieno laiptelio kažkas

padėta. Turtingi baltieji mano, kad esu prabangus naminis gyvūnas. Kaip su O. J. Simpsonu. Pameni tuos vyrukus, kurie naršė po jo trofėjų kambarį?

Mironas linktelėjo.

— Aš nesiskundžiu, nesuprask manęs klaidingai. Tai daug geriau, nei pilstyti benziną ar dirbti šachtoje. Bet aš nė minutei neturiu pamiršti, jog vienintelis dalykas, skiriantis mane nuo eilinio juoduko gatvėje, yra krepšinis. Viskas. Susižeisiu kelį, kaip kad atsitiko tau, ir atsidursiu gatvėje. Negaliu to pamiršti. Nė akimirkai. — Jis atšiauriai pažiūrėjo į Mironą, ir jo žodžiai pakibo gaiviame ore. — Todėl kai kokia karšta pupytė žiūri į mane, tarsi būčiau ypatingas, ji žiūri ne į mane. Supranti, ką noriu pasakyti? Ją akina mano pinigai ir šlovė. Visus akina, vyrus ar moteris.

— Tai mudu niekada negalėtume būti draugai? — paklausė Mironas.

— Ar klaustum, jei būčiau koks kvėša degalinės patarnautojas?

— Galbūt.

— Nesąmonė, — nusišypsodamas atsiliepė jis. — Žinai, žmonės skundžiasi, kad esu arogantiškas. Kad elgiuosi taip, tarsi visi jie priklausytų man. Tarsi būčiau kokia primadona. Bet jie siunta, nes aš permatau juos. Aš žinau tiesą. Jie visi mano, kad esu neišmanėlis nigeris — savininkai, treneriai, visi, — tai kodėl turėčiau juos gerbti? Jie kalbasi su manimi tik todėl, kad sugebu gerai mėtyti kamuolį. Esu tik beždžionė, uždirbanti jiems pinigus. Kai nebemėtysiu, viskas bus baigta. Aš jiems tik dar vienas bukagalvis iš geto, kurio juodai subinei ne vieta ant jų tualeto. — Jis nutilo, tarsi būtų pritrūkęs kvapo. Tada pažiūrėjo į Manhataną. Regis, vaizdas jį atgaivino. — Ar pažįsti Aiziją Tomą? — paklausė jis.

— Iš Detroito „Pistons?“ Taip, buvome kartą susitikę.

— Kartą girdėjau, kaip jis davė interviu, tikriausiai tuomet, kai „Pistons“ laimėjo čempionatą. Vienas tipas jo paklausė, ką jis darytų, jei nebūtų krepšininkas. Žinai, ką pasakė Aizija?

Mironas papurtė galvą.

— Jis pasakė, jog būtų Jungtinių Valstijų senatoriumi. — TiSi spigiai nusijuokė. Garsas nuaidėjo ramiame ore. — Brolis tikras pamišėlis, ar ne? Aizija iš tiesų tiki tuo mėšlu. Jungtinių Valstijų senatorius — ką jis nori apmauti, po galais? — Jis vėl nusijuokė, šį kartą labiau prisiverstinai. — Aš, aš žinau, kuo būčiau. Dirbčiau plieno fabrike, naktinėje pamainoje, arba galbūt sėdėčiau kalėjime, o gal būčiau negyvas, kas žino. — Jis papurtė galvą. — Jungtinių Valstijų senatorius. Šūdas.

— O kaip krepšinis? — paklausė Mironas.

— Ką krepšinis?

— Tau patinka jį žaisti?

TiSi pralinksmėjo.

— Tu tuo tiki, ar ne? Tiki tomis nesąmonėmis apie „meilę krepšiniui".

— O tu ne?

TiSi papurtė galvą. Ant jo nuskusto pakaušio atsispindėjo mėnulis, suteikdamas jam beveik mistinį švytėjimą.

— Aš niekada tuo netikėjau, — atsakė jis. — Krepšinis buvo tik priemonė tikslui pasiekti. Užsidirbti pinigų. Susikurti gyvenimą.

— Ar kada nors patiko pats žaidimas?

— Taip, tikriausiai patiko. Tai buvo geriausia, iš ko galėjau rinktis, supranti? Tik nemanau, kad patiko pats žaidimas — lakstymas, šokinėjimas ir kitas mėšlas. Krepšinis tiesiog padėjo man iškilti. Visur kitur aš buvau tik dar vienas kvailas juodaodis, tačiau krepšinio aikštelėje aš tapau žmogumi. Didvyriu. Neįtikėtina, kai su tavimi taip elgiamasi. Supranti, ką noriu pasakyti?

Mironas linktelėjo. Jis suprato.

— Ar galiu dar kai ko paklausti?

— Pirmyn.

— Kam tos visos tatuiruotės ir žiedai?

Jis nusišypsojo.

— Tau nepatinka?

— Ne, tiesiog smalsu.

— Tarkim, man tiesiog tai patinka, — tarė TiSi. — Patenkintas?

— Taip.

— Bet netiki, ar ne?

Mironas truktelėjo pečiais.

— Nelabai.

— Jei atvirai, man tai nelabai patinka. Bet užtat padeda verslui.

— Verslui?

— Krepšinio verslui. Užsidirbti pinigų. Daug pinigų. Žinai, kiek aš užsidirbu iš reklamų? Krūvas. Kodėl? Nes įžūlumas gerai perkamas. Pažiūrėk į Deoną. Į Rodmaną. Kuo labiau išsidirbinėju, tuo daugiau jie man moka.

— Vadinasi, tai tiesiog vaidyba?

— Taip, didesnė dalis. Nors man irgi patinka šokiruoti. Tačiau daugiausia darau tai dėl spaudos.

— Bet spauda narsto tave po gabalėlį, — tarė Mironas.

— Nesvarbu. Jie rašo apie mane, vadinasi, uždirba man pinigų. Viskas labai paprasta. — Jis nusišypsojo. — Leisk man nušviesti tau protą, Mironai. Spauda yra kvailiausias gyvūnas žaliojoje Dievo žemelėje. Žinai, ką ketinu padaryti vieną dieną?

Mironas papurtė galvą.

— Vieną dieną aš atsikratysiu visų tų žiedų, tatuiruočių ir pradėsiu rengtis gražiai. Paskui imsiu mandagiai kalbėti, na, žinai, su visais tais, „taip, pone“, ir „taip, ponia“, imsiu taukšti visą tą mėšlą apie komandines pastangas, kurio jie taip mėgsta klausytis. Žinai, kas bus? Tie patys mulkiai, kurie aiškina, kad aš griaunu žaidimo vientisumą, puls bučiuoti mano juodą užpakalį, tarsi šis būtų Blarnio akmuo.* Jie ims rašyti, kaip aš neva stebuklingai pasikeičiau. Koks aš esąs didvyris. Nors iš tiesų aš tik pakeisiu savo vaidybą. — TiSi plačiai nusišypsojo Mironui.

— Tu kietas riešutėlis, TiSi, — tarė Mironas.

* Blarnio pilyje, Airijoje, yra įmūrytas akmuo, kurį pabučiavęs, anot legendos, įgauni iškalbingumo dovaną.

TiSi nusigręžė atgal į vandenį. Mironas stebėjo jį tyloje. Jis ne iki galo patikėjo TiSi išvedžiojimais. Juose slypėjo kai kas daugiau. TiSi nemelavo, bet ir nesakė tiesos — arba galbūt negalėjo pripažinti tiesos netgi pats sau. Jam gėlė širdį. Jis iš tiesų tikėjo, kad niekas negali jo mylėti, o tai yra skaudu, nesvarbu, kas būtum. Tai suteikia nesaugumo pojūtį. Verčia slėptis ir statyti užtvaras. Liūdniausia tai, kad TiSi bent iš dalies teisus. Kam jis rūpėtų, jei nebūtų profesionalus krepšininkas? Kur būtų dabar, jei ne jo gebėjimas žaisti? TiSi buvo lyg graži mergina, kurioje norisi įžvelgti sielą — tačiau tik todėl, kad ji graži. Pašalink tą fizinį grožį — tapk bjauria mergina — ir niekas nesivargins krapštyti paviršiaus, kad rastų grožį viduje. Pašalink TiSi fizinį gebėjimą, ir jį ištiks toks pat likimas.

Iš tiesų TiSi nebuvo toks arogantiškas, kokį jį matė visuomenė, ir ne toks kietas, kuo norėjo įtikinti Mironą. Mironas nebuvo psichologas, tačiau buvo tikras, kad visos tos tatuiruotės ir auskarai yra ne vien tam, kad užsidirbtų pinigų. Kam taip save žaloti, kai turi iš anksto paruoštą atsakymą? Ne, čia svarbūs ir kiti veiksniai. Pats kadaise buvęs krepšinio žvaigždė, Mironas žinojo kai kuriuos iš jų; visgi jiedu su TiSi buvo iš visiškai skirtingų pasaulių, todėl likusiųjų jis negalėjo taip lengvai suprasti.

TiSi suardė jų abipusę tylą.

— Dabar noriu kai ko tavęs paklausti, — tarė jis.

— Klausk.

— Kodėl tu čia? — paklausė TiSi.

— Čia? Jei kalbi apie savo namus...

— Komandą. Paklausyk, žmogau, mačiau tave žaidžiantį, kai mokiausi mokykloje. Universitetinėje lygoje. Buvai puikus žaidėjas. Bet tai buvo seniai. Tikriausiai supranti, kad daugiau nebegali taip žaisti. Turėjai suprasti per šiandienos treniruotę.

Mironas pasistengė nuslėpti nuostabą. Ar jis ir TiSi buvo toje pačioje treniruotėje? Na, taip, žinoma, ir, žinoma, TiSi teisus. Argi Mironas neprisimina tų dienų, kai buvo komandos žvaigždė? Argi neprisimena, kaip apžaisdavo likusius atsarginius, kai startinis penketukas imdavo vangiai bėgioti po aikštę be jokio stimulo? Argi ne-

prisimena, kokie nusivylę jausdavosi atsarginiai, kvailai tikėjęsi, kad jie tokie pat geri kaip startinis penketukas, kai šie pavargdavo nuo tikro žaidimo ir atsipalaiduodavo? O tuomet Mironas mokėsi koledže. Žaisdavo tikriausiai dvidešimt penkis žaidimus per sezoną — o šie vyrukai žaidžia beveik šimtą, ir su labai rimtais varžovais.

Pakankamai geros formos, kad žaistų su šiais vyrukais? Ką jis norėjo apgauti?

— Aš tik noriu pamėginti, — tyliai atsiliepė Mironas.

— Niekaip negali pamiršti, a?

Mironas neatsiliepė. Jie vėl nugrimzdo į trumpą tylą.

— O, vos nepamiršau, — prabilo TiSi. — Girdėjau, kad tas aukštas šulas iš „Lock-Horne Securities“ yra geras tavo draugas. Tai tiesa?

— Taip.

— Ar tai buvo tas susilaižęs baltapūkis, su kuriuo kalbėjaisi po rungtynių?

Mironas linktelėjo.

— Jo vardas Vinas.

— Tu žinai, kad Kumščiuotoja dirba Volstrite, ar ne?

— Ji man sakė.

— Kumščiuotoja nori pakeisti darbą. Kaip manai, ar tavo draugas galėtų su ja pasikalbėti?

Mironas truktelėjo pečius.

— Galiu jo paklausti. — Vinas tikrai įvertins jos požiūrį į sekso vaidmenį senovinėse civilizacijose. — Kam ji dirba šiuo metu?

— Nedidelei bendrovei, „Kimmel Brothers“. Bet ji nori daugiau, supranti? Jie nesutinka pakelti jos į partneres, nors ji viską daro už juos.

TiSi sakė dar kažką, bet Mironas nebesiklausė. „Kimmel Brothers“. Mironas tučtuojau prisiminė šį pavadinimą. Kai jis nuspaudė numerio perrinkimo mygtuką ant telefono Grego namuose, atsiliepusi moteris pasakė „Kimmel Brothers“. O Kumščiuotoja ką tik pasakė Mironui nesikalbėjusi su Gregu jau mėnesį ar du.

Sutapimas? Mironui taip neatrodė.

16 skyrius

Kumščiuotoja jau buvo išėjusi.

— Ji atėjo dėl tavęs, — tarė TiSi. — Kai reikalas neišdegė, ji išėjo. Rytoj ryte jai reikia į darbą.

Mironas pažiūrėjo į laikrodį. Pusė dvyliktos. Ilga diena. Laikas trumpam sudėti bluostą. Jis atsisveikino ir pasuko prie automobilio. Prie jo laukė Odrė — susidėjusi ant krūtinės rankas, sukryžiavusi kojas. Lyg niekur nieko.

— Važiuoji pas Džesiką? — pasiteiravo ji.

— Taip.

— Gal pavėžėtum?

— Šok į vidų.

Odrės veide nušvito šypsena, tokia pati, kokia šypsojosi jam per treniruotę. Tuomet jis pagalvojo, jog ji buvo sužavėta jo žaidimu; dabar tapo aiškiau, jog joje labiau atsispindi pašaipa nei susižavėjimas. Jis tylėdamas atrakino dureles. Ji nusivilko mėlyną švarkelį ir pasidėjo jį ant užpakalinės sėdynės; jis pasielgė taip pat. Po juo ji vilkėjo žalią megztinį aukšta apykakle. Odrė pasitaisė apykaklę, atlenkdama ją dar kartą. Tada išsisegė perlų auskarus ir susikišo į priekinę džinsų kišenę. Mironas užvedė automobilį.

— Man jau pradeda viskas aiškėti, — pasakė Odrė.

Mironui nepatiko jos balso tonas. Per daug tvirtas. Odrės nereikėjo pavėžėti namo, jis tuo neabejojo. Ji norėjo pasikalbėti su juo vienumoje. Tai kėlė jam nerimą. Jis nerūpestingai šyptelėjo ir tarė:

— Tikiuosi, tai nesusiję su mano užpakaliu, a?

— Ką?

— Džesika sakė, kad judvi aptarinėjote mano užpakalį.

Odrė nusijuokė.

— Ką gi, kad ir kaip nesinori pripažinti, bet jis iš tiesų atrodė gana gražus.

Mironas pasistengė nuslėpti pasitenkinimą.

— Tai nusprendei parašyti straipsnį?

— Apie tavo užpakalį?

— Taip.

— Žinoma, — atsiliepė ji. — Manau, galėtume gana plačiai jį nušviesti.

Mironas sudejavo.

— Tu bandai pakeisti temą, — tarė ji.

— Mes turėjome temą?

— Aš sakiau tau, jog man viskas pradeda aiškėti.

— Čia tema?

Jis pažiūrėjo į ją. Odrė sėdėjo sulenkusi kairią koją ir pasikišusi po savimi kulkšnį, kad galėtų visu kūnu būti atsisukusi į jį. Jos veidas buvo platus, nežymiai strazdanotas, nors jis galėjo prisiekti, kad vaikystėje ji jų turėjo daugiau. Prisimenate tą gana mielą padaužą mergiotę šeštoje klasėje? Štai ji suaugusi. Tikrai ne gražuolė. Bent jau klasikine to žodžio prasme. Tačiau Odrė turėjo tokio žemiško patrauklumo, kuris vertė norėti apkabinti ją ir vartytis lapuose gaivią rudens dieną.

— Stebiuosi, kad taip ilgai užtrukau, — tęsė ji. — Viskas ganėtinai akivaizdu.

— Ar turėčiau suprasti, apie ką kalbi?

— Ne, — atsiliepė ji. — Turėtum ir toliau vaidinti mulkį.

— Mano specializacija.

— Gerai, tuomet vairuok ir klausykis. — Jos rankos nesustodamos judėjo ore kartu su balsu. — Supranti, mane suklaidino tie poetiški išvedžiojimai. Aš sutelkiau visą dėmesį į juos. Tačiau tavo pasakojimas apie amžinus varžovus yra ne pats svarbiausias dalykas. Ne toks svarbus, kaip, tarkim, tavo praeities ryšiai su Emile.

— Nesuprantu, apie ką tu kalbi.

— Tu nežaidei Mėgėjų lygoje. Nežaidei jokioje vasaros lygoje. Tik galbūt kartą per savaitę žaidi kiemo krepšinį. Dažniausiai tu lankaisi mokytojo Kvono salėje su Vinu — o ten nėra krepšinio aikštės.

— Kur link lenki?

Ji nustebusi skėstelėjo rankomis.

— Tu netobulinai savo įgūdžių. Nežaidei niekur, kur tave būtų galėję pamatyti Klipas, Kalvinas ar Donis. Tai kodėl „Drakonai" priėmė tave į komandą? Nematau prasmės. Ar tas ėjimas buvo skirtas žiniasklaidai? Nepanašu. Nes teigiamas atgarsis bus minimalus, o jei tau nepavyks — tai, pripažinkim, labai tikėtina — jo visiškai neliks. Bilietai puikiai perkami. Komandai puikiai sekasi. Šiuo metu jiems nereikia jokių triukų žiniasklaidos dėmesiui patraukti. — Ji nutilo ir pakeitė sėdėjimo padėtį. — Be to, negalima pamiršti laiko, kada tave pakvietė.

— Laiko?

— Taip, — atsiliepė ji. — Kodėl dabar? Kodėl taip vėlai, kai sezonas jau įpusėjęs? Atsakymas akivaizdus. Laikas pasirinktas neatsitiktinai.

— Ir kodėl?

— Todėl kad netikėtai dingo Gregas.

— Jis nedingo, — pataisė ją Mironas. — Jis susižeidė. Štai kodėl dabar. Gregas susižeidė. Atsivėrė vakansija. Aš ją užpildžiau.

Odrė nusišypsojo ir papurtė galvą.

— Vis dar nori vaidinti mulkį, a? Puiku, pirmyn. Tu teisus. Dauningas tariamai susižeidė ir gydosi kažkur vienumoje. Žinai, Mironai, aš gera reporterė, tačiau kad ir kaip stengčiausi, negaliu surasti tos paslaptingos vietos. Pasitelkiau visus geriausius ryšius, tačiau nieko neišsiaiškinau. Ar tau tai neatrodo šiek tiek keista?

Mironas gūžtelėjo.

— Galbūt, — tęsė ji, — jei Dauningas iš tiesų būtų ieškojęs nuošalios vietos, kur galėtų gydytis sužeistą kulkšnį — sužeidimą, kurio, beje, nesimato nė viename rungtynių vaizdo įraše — jis būtų ją radęs. Bet jei jis iš tiesų tik gydosi, kam taip slėptis?

— Kad tokios rakštys kaip tu jam netrukdytumėt, — atsiliepė Mironas.

Odrė prunkštelėjo.

— Pasakei su tokiu įsitikinimu, Mironai. Tarsi beveik tuo tikėtum.

Mironas nutylėjo.

— Tačiau leisk man dar kai ką pridurti, tuomet galėsi liautis vaidinęs mulkį. — Odrė ėmė lenkti bežiedžius, su šiokiomis tokiomis nuospaudomis pirštus. — Pirma, aš žinau, kad tu dirbai federalams. Vadinasi, sugebi atlikti tyrimą. Antra, žinau, kad Dauningas turi įprotį dingti. Ir anksčiau yra taip padaręs. Trečia, žinau Klipo situaciją su kitais savininkais. Artinasi didysis balsavimas. Ketvirta, žinau, kad vakar lankeisi pas Emilę, ir abejoju, ar norėdamas iš naujo įžiebti ugnį.

— Iš kur apie tai sužinojai? — paklausė Mironas.

Ji tik šyptelėjo ir nuleido ranką.

— Viską sudėjus peršasi viena išvada: tu ieškai Grego Dauningo. Jis vėl dingo. Deja, šį kartą labai netinkamu metu; prieš akis balsavimas dėl Klipo partnerystės ir atkrintamosios varžybos. Tavo darbas yra jį surasti.

— Turi velniškai gerą vaizduotę, Odre.

— Taip, — sutiko ji, — bet mes abu žinome, kad aš teisi, todėl baikime tuos žaidimus ir eikime prie esmės: aš noriu dalyvauti.

— Dalyvauti. — Mironas papurtė galvą. — Jūs, reporteriai, ir jūsų žargonas.

— Aš nenoriu tavęs išduoti, — tęsė ji. Jos koja tebebuvo sulenkta ant sėdynės. Veidas spindėte spindėjo nekantrumu, kaip mokinuko, laukiančio paskutiniojo skambučio gegužės mėnesį. — Manau, turėtume susijungti. Aš galiu padėti. Turiu puikių šaltinių. Galiu uždavinėti klausimus nesibaimindama prarasti priedangą. Aš puikiai pažįstu tą komandą.

— Ir ko tiksliai nori už savo pagalbą?

— Visos istorijos. Būsiu pirmoji reporterė, sužinojusi, kur jis yra, kodėl pradingo ir visa kita. Tu pasižadi papasakoti tik man; aš gaunu išskirtines teises.

Jie pravažiavo pro keletą pigių motelių ir degalinių eilę Ketvirtajame kelyje. Apšiurę moteliai Naujajame Džersyje visuomet pavadinami įmantriai, nes pavadinimai nuslepia jų socialinį statusą. Dabar, pavyzdžiui, jie važiavo pro „Mandagumo užeigą“. Ši nuostabi

įstaiga ne tik apdovanos jus mandagiu elgesiu, bet, pasak iškabos, darys tai kas valandą už 19,82 dolerio. Įsidėmėkit, ne už dvidešimt, bet už 19,82 dolerio — taip pigu dėl to, spėjo Mironas, kad patalynę tikriausiai keitė praėjusiais metais. PIGAUS ALAUS DEPAS, pasak kitos iškabos, buvo pastatas Mironui iš dešinės. Tiesa reklamoje. Kaip miela. „Mandagumo užeiga" turėtų pasimokyti iš jų.

— Mes abu žinome, kad galėčiau parašyti jau dabar, — tarė Odrė. — Išeitų gana neblogas straipsnis — Dauningas iš tiesų nesusižeidė, o tu atėjai į komandą jį surasti. Bet aš linkusi derėtis dėl didesnės istorijos.

Mironas, mokėdamas už kelius, mąstė. Jis nužvelgė jos nekantrų veidelį. Akys žibėjo, plaukai stovėjo piestu kaip kokios pabėgėlės iš laivo Palestinoje filme „Exodus". Pasiruošusi kovoti, kad atgautų savo tėvynę.

— Turi man pažadėti, — tarė jis.

— Ką?

— Nesvarbu, kas atsitiktų, nesvarbu, kokia neįtikima gali pasirodyti ši istorija, tu nepulsi rašyti. Neparašysi nieko, kol jis nebus surastas.

Odrė beveik pašoko nuo sėdynės.

— Ką turi galvoje? Ar labai neįtikima?

— Pamiršk tai, Odre. Rašyk, ką nori.

— Gerai, gerai, sutarta, — nuolankiai pakėlusi rankas skubiai tarė ji. — Turėjai suprasti, kad toks pasakymas sužadins mano smalsumą.

— Pažadi?

— Taip, taip, pažadu. Pasakok.

Mironas papurtė galvą.

— Pirma tu papasakok, — tarė jis. — Kodėl Gregas norėtų dingti?

— Kas žino? — atsiliepė ji. — Tas vyrukas profesionalus keistuolis.

— Ką gali papasakoti apie jo skyrybas?

— Tik tiek, kad jos velniškai piktos.

— Ką esi girdėjusi?

— Jie kovoja dėl vaikų. Abu bando įrodyti, jog kitas yra netinkamas tėvas.

— Ir kaip jie tai daro?

— Nežinau. Viskas laikoma paslaptyje.

— Emilė man sakė, kad Gregas iškrėtė keletą bjaurių triukų, — tarė Mironas. — Gal ką nors žinai?

Kurį laiką Odrė kramtė apatinę lūpą.

— Girdėjau gandus — nepatvirtintus — kad Gregas pasamdė privatų detektyvą ją sekti.

— Kodėl?

— Nežinau.

— Gal kad nufilmuotų? Sugautų su kitu vyru?

Ji gūžtelėjo.

— Tai tik gandai. Aš nežinau.

— Ar žinai privataus detektyvo vardą arba kam jis dirba?

— Gandai, Mironai. Gandai. Profesionalaus krepšininko skyrybos nėra žemę drebinanti naujiena. Aš jų taip atidžiai nesekiau.

Mironas mintyse pasižymėjo patikrinti Grego dokumentus, gal ras čekį kokiai nors detektyvų firmai.

— Kokie buvo Grego ir Marčio Felderio santykiai?

— Jo agento? Man regis, geri.

— Emilė sakė, kad Felderis prarado Grego milijonus.

Odrė gūžtelėjo.

— Nieko apie tai negirdėjau.

Vašingtono tiltas buvo ganėtinai tuščias. Jie laikėsi kairės ir išsuko į pietinį Henrio Hadsono kelią. Dešinėje lyg juodų žvynų paklodė spindėjo Hadsono upė; dešinėje iš plakato draugiška, tačiau tvirta šypsena šypsojosi Tomas Brokau. Užrašas po jo nuotrauka sakė: „NBC žinios — dabar dar daugiau nei kada nors.“ Labai dramatiška. Ką, po galais, jie norėjo tuo pasakyti?

— Ką žinai apie asmeninį Grego gyvenimą? — tęsė Mironas. — Merginas, drauges ir panašiai?

— Kalbi apie pastovią?

— Taip.

Ji panardino pirštus į tankias garbanas, tada pasitrynė sprandą.

— Buvo viena tokia. Jis tai slėpė, tačiau man atrodo, kad jie kurį laiką gyveno kartu.

— Kuo ji vardu?

— Jis man taip ir nepasakė. Kartą mačiau juos restorane. „Saddle River Inn“. Jis neatrodė laimingas.

— O kaip atrodė ji?

— Kiek pamenu, nieko ypatinga. Brunetė. Ji sėdėjo, tad negaliu pasakyti nei ūgio, nei svorio.

— Amžius?

— Nežinau. Trisdešimt su viršum.

— Kodėl manai, kad jie kartu gyveno?

Klausimas buvo paprastas, tačiau ji užsikirto ir pakėlė akis.

— Leonas prasitarė, — tarė ji.

— Ką jis sakė?

— Jau nebeprisimenu. Kažką apie merginą. Paskui užsičiaupė.

— Kada tai buvo?

— Prieš tris ar keturis mėnesius. Gal anksčiau.

— Leonas leido suprasti, kad jis ir Gregas nėra tokie artimi, kad žiniasklaida pučia iš to didesnį burbulą, nei yra iš tiesų.

Odrė linktelėjo.

— Dabar tarp jų tvyro įtampa, tačiau aš manau, kad tai laikina.

— Iš kur ta įtampa?

— Nežinau.

— Kiek laiko ji tvyro?

— Neilgai. Gal kokias pastarąsias porą savaičių.

— Ar kas nors atsitiko tarp Grego ir Leono?

— Ne. Jie seni draugai. O draugai kartais susikivirčija. Aš nevertinau to rimtai.

Mironas giliai atsiduso. Draugai iš tiesų kartais susikivirčija, tačiau jie pasirinko keistą laiką.

— Ar pažįsti Megę Meison?

— Kumščiuotoją? Žinoma.

— Ar ji ir Gregas buvo artimi?

— Klausi, ar jie dulkinosi...

— Ne, ne apie tai.

— Ką gi, jie dulkinosi. Tuo nė kiek neabejoju. Kad ir ką kalbėtų Kumščiuotoja, ji pasiguldė ne visus komandos vyrukus. Kai kurie ją atstūmė. Nedaugelis, pripažįstu. Bet kai kurie. Ji jau bandė suvilioti tave?

— Vos prieš porą valandėlių.

Odrė nusišypsojo.

— Numanau, kad prisijungei prie tų kelių išdidžiųjų, Neišdulkintųjų.

— Teisingai numanai. Bet kokie jos santykiai su Gregu? Ar jie artimi?

— Gana artimi, sakyčiau. Tačiau Kumščiuotoja artimiausiai draugauja su TiSi. Jiedu neišskiriami. Ir ne vien dėl sekso. Nesuprask manęs klaidingai. Esu tikra, kad TiSi ir Megė mylėjosi ir retsykiais vis dar mylisi. Bet jie tarsi brolis ir sesuo. Keista.

— Kaip sutaria TiSi ir Gregas? — paklausė Mironas.

— Neblogai, kaip komandos žvaigždės. Bet ir ne per geriausiai.

— Gal nušviestum plačiau?

Ji patylėjo rikiuodama mintis.

— Jau penkerius metus TiSi ir Dauningas dalijasi rampų šviesomis. Matau, kad aikštelėje jie demonstruoja abipusę pagarbą vienas kitam, tačiau už jos ribų beveik nesikalba. Arba labai mažai. Nesakau, kad jie nemėgsta vienas kito, tačiau krepšinis yra darbas, kaip ir bet kuris kitas. Darbe gali pakęsti bendradarbį, bet po darbo su juo nesibičiuliauji. — Ji apsidairė. — Išsuk ties Septyniasdešimt devintąja.

— Vis dar gyveni Aštuoniasdešimt pirmojoje?

— Taip.

Mironas išsuko ir sustojo prie šviesoforo Riversaido kelyje.

— Dabar tavo eilė, Mironai. Kodėl jie pasamdė tave?

— Kaip ir sakei. Jie nori, kad surasčiau Gregą.

— Ką jau pavyko išsiaiškinti?

— Nedaug ką.

— Tai ko taip susirūpinai, kad nepulčiau rašyti straipsnio?

Mironas dvejojo.

— Pažadu nieko nesakyti, — priminė ji. — Daviau tau žodį.

Reikia žaisti garbingai. Jis papasakojo jai apie kraują Grego rūsyje. Odrė išsižiojo. O kai papasakojo apie Salės-Karlos kūną, pamanė, kad ją ištiks širdies priepuolis.

— Dieve mano, — iškvėpė Odrė, kai jis baigė. — Tu manai, kad ją nužudė Dauningas.

— Aš to nesakiau.

Ji sudribo sėdynėje. Jos galva maskatavosi ant pagalvėlio, tarsi kaklas būtų jos nebelaikęs.

— Jėzau, tai bent istorija.

— Ta, kurios negali paskelbti.

— Nepriminк man. — Ji vėl atsitiesė. — Kaip manai, ar informacija nutekės greitai?

— Gali būti.

— Kodėl aš negaliu būti ta, kuri priims tą nutekėjimą?

Mironas papurtė galvą.

— Dar ne. Kol kas nieko negalima atskleisti. Nedrįsk visko sugadinti.

Ji niūriai linktelėjo.

— Manai, kad Dauningas ją nužudė ir pabėgo?

— Nėra tokių įrodymų. — Mironas sustojo prie jos namo. — Dar vienas klausimas, — tarė jis. — Ar Gregas buvo įsivėlęs į ką nors nešvaraus?

— Pavyzdžiui?

— Dėl ko jį galėtų persekioti galvažudžiai?

Ir vėl jos susijaudinimas buvo apčiuopiamas. Toji moteris buvo kaip elektros srovė.

— Apie ką čia kalbi? Kokie galvažudžiai?

— Pora žaliūkų stebėjo Grego namą.

Jos veidas švytėjo tikrąja žodžio prasme.

— Galvažudžiai? Kalbi apie profesionalius gangsterius?

— Gali būti. Dar tiksliai nežinau. Kaip manai, kas galėtų sieti Gregą su jais arba kad ir su tos moters nužudymu? Gal narkotikai?

Odrė tučtuojau papurtė galvą.

— Tik ne narkotikai.

— Kodėl esi tokia tikra?

— Dauningas pamišęs dėl sveiko gyvenimo būdo, tikras sveikuolis.

— Riveris Feniksas irgi toks buvo.

Ji vėl papurtė galvą.

— Ne narkotikai. Esu tuo tikra.

— Pagalvok apie tai, — pasakė jis. — Gal ką nors sugalvosi.

— Būtinai, — atsiliepė ji. — Apmąstysiu viską, apie ką mes kalbėjomės.

— Tik pasistenk būti atsargi.

— Jokių problemų. — Ji išlipo iš automobilio. — Labos nakties, Mironai. Ačiū, kad pasitikėjai manimi.

— Tarsi būčiau turėjęs pasirinkimą.

Odrė nusišypsojo ir uždarė dureles. Jis nulydėjo ją akimis iki namo. Tada apsisuko ir nuvažiavo atgal į Septyniasdešimt devintąją. Vėl įsuko į Henrio Hadsono kelią, Džesikos namų link. Jau buvo besiekiąs telefono, kad paskambintų jai, kai šis suskambo. Prietaisų skydelio laikrodis rodė septynias minutes po pusiaunakčio. Tikriausiai Džesika.

— Alio?

Skambino ne Džesika.

— Dešinė juosta, per tris automobilius nuo tavęs. Tave seka.

Skambino Vinas.

17 skyrius

— Kada grįžai? — paklausė Mironas.

Vinas neatsakė į klausimą.

— Tave sekantis automobilis yra tas pats, kurį matėme prie Grego namų. Jis priklauso kažkokiam sandėlių masyvui Atlantik Sityje. Jokių žinomų ryšių su mafija, bet dėl to galėčiau ginčytis.

— Ar seniai mane seki?

Vinas vėl nuleido klausimą negirdomis.

— Tie du tipai, kurie užpuolė tave aną vakarą. Kaip jie atrodė?

— Stambūs, — tarė Mironas. — Vienas tikras milžinas.

— Trumpai apsikirpęs?

— Taip.

— Jis automobilyje, kuris seka paskui tave. Keleivio vietoje.

Mironas nesivargino klausti, kaip Vinas sužinojo apie jį užpuolusius banditus. Jis beveik žinojo atsakymą.

— Jie jau kurį laiką šnekasi telefonu, — tęsė Vinas. — Manyčiau, derina veiksmus su kažkuo kitu. Pradėjo kalbėtis iškart po to, kai sustojai Aštuoniasdešimt pirmojoje. Minutėlę. Netrukus perskambinsiu.

Vinas padėjo ragelį. Mironas pažiūrėjo į galinio vaizdo veidrodėlį. Automobilis tebebuvo ten, kur Vinas ir sakė. Po minutėlės telefonas vėl suskambo.

— Ką? — atsiliepė Mironas.

— Aš ką tik vėl kalbėjausi su Džesika.

— Kaip tai vėl?

Vinas nekantriai atsiduso. Jis nemėgo aiškinti.

— Jei jie ketina pulti tave šiąnakt, logiška manyti, kad tai įvyks prie jos namų.

— Taip.

— Todėl aš paskambinau jai prieš dešimt minučių. Pasakiau, kad apsižvalgytų, ar nepastebės ko nors neįprasta.

— Ir?

— Priešais jos namus stovi baltas furgonas be skiriamųjų ženklų, — atsakė Vinas. — Iš jo niekas neišlipo.

— Vadinasi, jie ruošiasi pulti, — tarė Mironas.

— Taip, — pritarė Vinas. — Gal man užkirsti jiems kelią?

— Kaip?

— Galėčiau nukenksminti tave sekantį automobilį.

— Ne, — atsiliepė Mironas. — Leiskime jiems veikti ir pažiūrėkime, kur tai nuves.

— Nesupratau?

— Tiesiog pridenk mane. Jei jie mane sučiups, galbūt nugabens pas bosą.

Vinas prunkštelėjo.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Tu komplikuoji paprastą reikalą, — tarė Vinas. — Argi nebūtų paprasčiau pašalinti tuos du automobilyje? Tada galėtume priversti juos papasakoti apie jų bosą.

— Mane neramina būtent toji „priversti" dalis.

— Na, žinoma, — pasipiktino Vinas. — Labai atsiprašau už etikos trūkumą. Akivaizdu, kad yra kur kas išmintingiau rizikuoti tavo gyvybe, nei priversti kažkokį sumautą mafiozą išgyventi nemalonią akimirką.

Vinas sugebėdavo išdėstyti reikalo esmę taip, kad ši įgaudavo bauginamą prasmę. Mironas turėjo sau priminti, kad logika dažnai baugina labiau nei jos nebuvimas — ypač jei tai susiję su Vinu.

— Jie tik samdomi parankiniai, — prabilo Mironas. — Jie nieko nežinos.

Tyla.

— Gerai pastebėta, — sutiko Vinas. — Bet, tarkim, jie paprasčiausiai nušaus tave.

— Tai būtų neprotinga. Jie domisi manimi, nes mano, kad žinau, kur yra Gregas.

— O mirusieji nekalba, — pridūrė Vinas.

— Būtent. Jie nori priversti mane kalbėti. Todėl tiesiog sek iš paskos. Jei mane nuveš į kokią nors vietą, kuri gerai saugoma...

— Aš susitvarkysiu.

Mironas tuo neabejojo. Jis stipriau suspaudė vairą. Pulsas padažnėjo. Lengva atmesti galimybę, kad tave nušaus, kai logiškai analizuoji situaciją, tačiau visiškai kas kita išlipti iš automobilio gatvėje,

kur tavęs laukia nedraugiškai nusiteikę tipai. Vinas stebės furgoną. Mironas irgi. Jei vietoje žmogaus pirmiau pasirodys vamzdis, situacija taps aiški.

Jis išsuko iš greitkelio. Manhatano gatvės turėtų būti tiesios ir lygios, tolygiai suplanuotos. Gatvės tiesiasi į šiaurę ir pietus bei į rytus ir vakarus. Jos sunumeruotos. Tiesios. Tačiau privažiavus Grinvič Vilidžą ar Soho apima jausmas, kad šias gatves tapė Dali. Jokių numerių, išskyrus ten, kur gatvės sukasi ar kertasi su tikrus pavadinimus turinčiomis gatvėmis. Pamirškit tiesumą ir sistemą.

Laimė, Spring gatvė buvo tiesi. Pro Mironą prazvimbė dviratininkas, tačiau daugiau nieko nesimatė. Baltas furgonas stovėjo ten, kur ir turėjo stovėti. Be skiriamųjų ženklų, kaip Džesika ir sakė. Langai buvo tamsinti, tad į vidų pažiūrėti negalėjai. Mironas nematė Vino automobilio, bet juk jis ir neturėjo matyti. Jis lėtai judėjo gatve. Pravažiavo pro furgoną. Jam pravažiavus, suburzgė furgono variklis. Mironas pasuko link namo kvartalo pabaigoje. Furgonas pajudėjo nuo šaligatvio.

Spektaklis prasideda.

Mironas sustojo, ištiesino vairą, išjungė variklį. Įsidėjo į kišenę raktelius. Furgonas slinko vis arčiau. Mironas išsitraukė revolverį ir pakišo jį po sėdyne. Šiuo metu ginklas jam nepadės. Jei jie jį sučiups, apieškos. Jei ims šaudyti, atsišaudydamas tik gaiš laiką. Vinas pašalins grėsmę arba ne.

Jis uždėjo ant durų rankenėlės ranką. Baimė gniaužė gerklę, bet jis nesustojo. Nuspaudė rankenėlę, atidarė dureles ir išlipo. Buvo tamsu. Gatvių apšvietimas Soho rajone buvo niekam tikęs, blankūs žibintai neįveikė tamsos. Šviesos, sklindančios iš langų netoliese, labiau keistai švytėjo nei apšvietė gatvę. Joje gulėjo plastikiniai šiukšlių maišai. Dauguma buvo praplėšti; ore sklandė sugedusio maisto tvaikas. Furgonas pamažu artinosi. Pro užpakalines dureles iššoko vyras ir nedvejodamas prisiartino prie Mirono. Vyras buvo juodu megztuku aukšta apykakle ir juodu apsiaustu. Jis nukreipė į Mironą ginklą. Furgonas sustojo, prasivėrė šoninės durys.

— Lipk į vidų, žąsine, — tarė ginkluotasis vyras.

Mironas bakstelėjo į save pirštu.

— Man sakai?

— Tučtuojau, mulki. Krutink subinę.

— Čia golfas ar antkrūtinis?

Vyras su ginklu prislinko arčiau.

— Aš pasakiau tučtuojau.

— Nėra čia ko pykti, — tarė Mironas, tačiau žengė furgono link. — Jei antkrūtinis, gali man pasakyti. Labai šauniai atrodo. — Kai Mironas nervindavosi, jo burna neužsičiaupdavo. Jis žinojo, jog tai gali jį pražudyti; Vinas ne kartą buvo tai pastebėjęs. Bet Mironas negalėjo savęs sustabdyti. Tai tarsi burnos viduriavimas ar kita kokia liga.

— Judinkis.

Mironas įlipo į furgoną. Ginkluotasis vyras nusekė jam iš paskos. Viduje buvo dar du vyrai, trečias sėdėjo prie vairo. Visi apsirengę juodai, išskyrus vieną, kuris, atrodė, viskam vadovavo. Jis vilkėjo mėlyną kostiumą šviesiais dryželiais. Nepriekaištingą geltono kaklaraiščio mazgą palei kaklą laikė auksinis smeigtukas. Kaip europietiškai prašmatnu. Jo plaukai buvo ilgi, išbalinti dažais, o įdegis per daug tobulas, kad būtų nuo saulės. Jis labiau panėšėjo į senstantį banglentininką nei į profesionalų mafiozą.

Furgono vidus buvo pagamintas pagal užsakymą, tačiau netinkamai. Visos sėdynės išplėštos, išskyrus vairuotojo. Palei vieną sieną buvo odinis suolelis, ant kurio sėdėjo tik Kostiumuotasis. Visas furgono grindis ir šonus dengė laimo žalumo purus kilimas, kuris net Elviui būtų pasirodęs per daug rėksmingas

Vyras dryžuotu kostiumu nusišypsojo; jo rankos gulėjo ant kelių, visiškai nerūpestingai. Furgonas pajudėjo sparčiau.

Ginkluotasis vyras paskubomis apieškojo Mironą.

— Sėsk, žąsine, — paliepė jis.

Mironas atsisėdo ant kilimu dengtų grindų. Perbraukė ranka per jo gaurus.

— Laimo žaluma, — tarė jis Kostiumuotajam. — Gražu.

— Užtat pigu, — tarė Kostiumuotasis. — Taigi mums nereikia jaudintis dėl kraujo dėmių.

— Galvojate į priekį, — lyg niekur nieko linktelėjo Mironas, nors jo liežuvis prilipo prie gomurio. — Apdairu.

Kostiumuotasis nesivargino atsakyti. Jis taip pasižiūrėjo į vyrą su ginklu ir golfu-antkrūtiniu, kad šis net krūptelėjo. Vyras krenkštelėjo.

— Čia ponas Baronas, — tarė ginkluotasis vyras Mironui, parodydamas į Kostiumuotąjį. — Visi vadina jį Didžiuoju B. — Jis vėl krenkštelėjo. Kalbėjo taip, tarsi repetuotų kalbą, o tai, spėjo Mironas, tikriausiai ir darė. — Jį vadina Didžiuoju B, nes jam labai patinka laužyti kaulus.

— Vaje, moterys tikriausiai metasi jam po kojomis, — tarė Mironas.

Didysis B nusišypsojo parodydamas baltus kaip dantų pastos reklamoje dantis.

— Ištiesk jo koją, — tarė jis.

Vyras su golfu-antkrūtiniu prispaudė vamzdį Mironui prie smilkinio — pakankamai stipriai, kad liktų įspaudas. Tada kita ranka apsivijo kaklą, įrėmė į trachėją alkūnę ir pasilenkęs sušnabždėjo:

— Nė nemėgink spurdėti, žąsine.

Jis privertė Mironą atsigulti. Kitas vyras apsižergė jį per krūtinę ir prispaudė prie grindų kojas. Mironui pasidarė sunku kvėpuoti. Jį apėmė panika, tačiau jis nesipriešino. Bet koks judesys šiuo metu būtų klaidingas. Reikia žaisti toliau ir žiūrėti, kas bus.

Didysis B lėtai atsistojo nuo suolelio. Jo akys buvo įsmeigtos į Mirono skaudamą kelį; veide žaidė patenkinta šypsena.

— Vieną ranką uždėsiu ant distalinio šlaunikaulio, o kitą ant proksimalinio blauzdikaulio, — paaiškino jis tokiu tonu, kokiu chirurgas aiškintų studentui. — Tada mano nykščiai atsidurs ties girnelės viduriu. Kai mano nykščiai nusileis, aš išplėšiu tavo kelio girnelę. — Jis pažiūrėjo Mironui į akis. — Sužalosiu audinius, keletą kitų sausgyslių. Nutrauksiu raiščius. Bijau, kad gali labai skaudėti.

Mironas netgi nebandė šmaikštauti.

— Ei, minutėlę, — skubiai tarė jis. — Nėra priežasties mane žaloti.

Didysis B nusišypsojo, gūžtelėjo.

— O argi turi būti priežastis?

Mironas išplėtė akis. Jo pilve susirangė baimė.

— Palaukite, — greitomis tarė jis. — Aš kalbėsiu.

— Žinau, kad kalbėsi, — atsiliepė Didysis B. — Tik pirma pavedžiosi mus už nosies...

— Ne, tikrai ne.

— Prašau manęs nepertraukinėti. Tai labai nemandagu. — Šypsenos nebebuvo. — Kur aš baigiau?

— Pirma jis pavedžios mus už nosies, — priminė vairuotojas.

— Taip, tiesa, ačiū. — Jis vėl parodė Mironui baltus dantis. — Iš pradžių tu išsisukinėsi. Tuščiai kalbėsi. Tikėsies, kad mes nuvešime tave į kokią nors vietą, kur tavo partneris galėtų tave išgelbėti.

— Partneris?

— Tu ir Vinas vis dar draugai, ar ne?

Jis pažįsta Viną. Negerai.

— Koks Vinas?

— Būtent, — tarė Didysis B. — Tai ir turėjau galvoje kalbėdamas apie vedžiojimą už nosies. Pakaks.

Jis prisiartino. Mironas ėmė muistytis, bet vyras jam į burną įkišo ginklo vamzdį. Jis atsimušė į dantis ir užėmė kvapą. Mironas pajuto šaltą metalinį vamzdžio skonį.

— Pirma sužalosiu kelį. Tada pasikalbėsime.

Kitas užpuolikas ištiesino Mirono koją, o jį laikęs tipas ištraukė iš burnos vamzdį ir prispaudė prie smilkinio. Jų gniaužtai sustiprėjo. Didysis B nuleido ranką prie Mirono kelio ir išskėtė pirštus.

— Palaukit! — šūktelėjo Mironas.

— Ne, —ramiai atsiliepė Didysis B.

Mironas pradėjo spurdėti. Jo rankos užčiuopė ant grindų krovinio rankeną, tokią, prie kurios rišamas krovinys. Jis įsikibo į ją ir pasiruošė. Ilgai laukti nereikėjo.

Trenksmas sudrebino automobilį. Mironas buvo tam pasiruošęs. Visi kiti ne. Jie išlakstė į šonus, atpalaiduodami gniaužtus. Pažiro stiklai. Ore girdėjosi metalo, atsimušusio į metalą, džerždimas. Sucypė stabdžiai. Mironas laikėsi įsikibęs į rankeną, kol furgonas sumažino greitį. Tada susirietė į kamuolį ir nusirideno kuo toliau nuo nelaimės. Pasigirdo šūksniai, durys atsidarė. Mironas išgirdo šūvius. Balsų nebuvo įmanoma išskirti. Vairuotojas nėrė lauk pro atviras duris. Didysis B liuoktelėjo jam iš paskos kaip koks žiogas. Atsidarė šoninės durys. Mironas pakėlė galvą tą akimirką, kai į furgoną įžengė Vinas su ginklu rankoje. Vyras su golfu-antkrūtiniu jau buvo atsipeikėjęs. Jis čiupo savo ginklą.

— Mesk, — paliepė Vinas.

Vyras su golfu-antkrūtiniu nepakluso. Vinas iššovė jam į veidą. Tada atsisuko į kitą vyrą, kuris buvo apsižergęs Mironą per krūtinę.

— Mesk ginklą, — tarė Vinas.

Vyras pakluso. Vinas jam nusišypsojo.

— Greitai mokaisi.

Vino akys ramiai, nešokinėdamos apžvelgė furgoną. Jo kūnas beveik nejudėjo, rodės, kad jis sklendžia oru, o ne vaikšto. Judesiai buvo trumpi ir taupūs. Paskui akys grįžo prie belaisvio. To, kuris vis dar kvėpavo.

— Kalbėk, — paliepė Vinas.

— Aš nieko nežinau.

— Netinkamas atsakymas, — tarė Vinas. Jis kalbėjo ramiai, ir jo dalykiškas tonas baugino labiau nei bet kokie šūkavimai. — Jei nieko nežinai, vadinasi, esi nevertingas; jei esi nevertingas, baigsi gyvenimą kaip jis. — Jis mostelėjo į nejudantį kūną prie savo kojų.

Vyras kilstelėjo rankas. Jo akys buvo paklaikusios iš baimės.

— Ei, sekundėlę. Čia jokia paslaptis. Tavo bičiulis girdėjo, kas tas vyrukas. Baronas. Jis vardu Baronas. Bet visi vadina jį Didžiuoju B.

— Didysis B darbuojasi centrinėje šalies dalyje, — tarė Vinas. — Kas jį pakvietė?

— Nežinau; prisiekiu.

Vinas prikišo ginklą arčiau.

— Tu vėl daraisi nevertingas.

— Tai tiesa, aš pasakyčiau, jei žinočiau. Žinau tik tiek, kad Didysis B atskrido vakar, vėlai vakare.

— Ko?

— Tai kažkaip susiję su Gregu Dauningu. Tai viskas, ką žinau, prisiekiu.

— Kiek Dauningas skolingas?

— Nežinau.

Vinas priėjo dar arčiau. Jis įrėmė vamzdį vyrui į tarpuakį.

— Aš retai nepataikau iš tokio atstumo.

Vyras sudribo ant kelių. Vinas irgi atsiklaupė su ginklu rankoje.

— Prašau. — Jo balse skambėjo gailus maldavimas. — Aš daugiau nieko nežinau. — Jo akys prisipildė ašarų. — Prisiekiu Dievu, nežinau.

— Aš tavim tikiu, — tarė Vinas.

— Vinai, — įsikišo Mironas.

Vinas nenuleido nuo vyro akių.

— Nesijaudink, — tarė jis. — Aš tik norėjau įsitikinti, kad mūsų draugas pasakė viską. Išpažintis apvalo sielą, argi ne taip?

Vyras paskubomis sulinksėjo.

— Ar viską išpažinai?

Jis vėl sulinksėjo.

— Tikrai?

Linksėjimai.

Vinas nuleido ginklą.

— Tada eik. Dink.

Antrą kartą kartoti nereikėjo.

18 skyrius

Vinas pažiūrėjo į negyvą kūną, tarsi tai būtų durpių maišas.

— Geriau nešdinamės iš čia.

Mironas linktelėjo. Jis įkišo į kelnių kišenę ranką ir išsitraukė mobilųjį telefoną. Gana naujas gamintojų triukas. Nei jis, nei Vinas nenutraukė ryšio po jų pokalbio. Linija buvo atvira; Vinas galėjo girdėti viską, kas vyko furgone. Pasitarnavo taip pat gerai, kaip ir bet kuri pasiklausymo aparatūra ar radijo ryšys.

Jie žengė į vėsią naktį. Buvo Vašingtono gatvėje. Dieną čia apstu krovinius išvežiojančių sunkvežimių, tačiau naktį buvo visiškai tylu. Kažkas ryte aptiks bjaurų siurprizą.

Paprastai Vinas važinėja jaguaru, tačiau į furgoną trenkėsi 1983 metų ševrolė „Nova". Sumalė jį visiškai. Bet nesvarbu. Vinas turėjo keletą tokių automobilių, kuriuos laikė Naujajame Džersyje ir naudojo nelabai teisėtiems sekimams ar kitai veiklai. Šio automobilio niekas neatseks. Jo numeriai ir dokumentai padirbti. Niekas niekada neras savininko.

Mironas pažiūrėjo į jį.

— Tavo kilmės žmogus ševrolė „Nova"? — Jis caktelėjo liežuviu.

— Žinau, — atsiduso Vinas. — Manęs vos neišbėrė, kol jame sėdėjau.

— Jei tave pamatytų kas nors iš klubo...

Vinas nusipurtė.

— Net nedrįsk taip galvoti.

Mirono kojos vis dar drebėjo. Net kai Didysis B jau tiesė ranką į jo kelį, Mironas žinojo, jog Vinas ras būdą jam sutrukdyti. Tačiau mintis, jog jis vos nebuvo sužalotas visam gyvenimui, neleido atsipalaiduoti raumenims blauzdose ir šlaunyse. Jis vis čiupinėjo skaudamą kelį, tarsi norėtų įsitikinti, jog šiam nieko neatsitiko. Kai pažiūrėjo į Viną, Mirono akyse blizgėjo ašaros. Vinas pastebėjo jas ir nusisuko.

— Iš kur pažįsti tą Didįjį B? — paklausė Mironas eidamas Vinui iš paskos.

— Jis darbuojasi centrinėse valstijose, — atsiliepė Vinas. — Be to, jis taip pat puikus Rytų kovos menų žinovas. Kartą buvome susitikę Tokijuje.

— Ir kokiose srityse jis darbuojasi?

— Įprastose — lošimas, narkotikai, paskolų aferos, turto prievartavimas. Šiek tiek prostitucija.

— Tai ką jis veikia čia?

— Pasirodo, Gregas Dauningas jam pinigų skolingas, — tarė Vinas, — tikriausiai praloštų. Didysis B specializuojasi lošimuose.

— Gera turėti specializaciją.

— Taigi. Manau, kad tavasis ponas Dauningas skolingas jiems didelę pinigų sumą. — Vinas žvilgtelėjo į Mironą. — Tai gera žinia tau.

— Kodėl?

— Nes peršasi prielaida, jog Dauningas ne negyvas, o pabėgo. Didysis B be reikalo nežudo. Jis nežudys žmogaus, kuris skolingas jam daug pinigų.

— Mirusieji nemoka skolų.

— Būtent. Be to, jis aiškiai ieško Dauningo. Jei būtų jį nužudęs, dabar neieškotų.

Mironas minutėlę galvojo.

— Tai lyg ir patvirtintų Emilės žodžius. Ji sakė, kad Gregas neturėjo pinigų. Lošimas tai paaiškintų.

Vinas linktelėjo.

— Gal malonėtum apšviesti, kas dar atsitiko, kol manęs nebuvo? Džesika užsiminė, jog radai kažkokią negyvą moterį.

Mironas jam viską papasakojo. Kalbant kilo naujų versijų. Jis pabandė jas surikiuoti. Baigęs Mironas griebėsi pirmosios.

— Tarkim, — pradėjo jis, — kad Dauningas iš tiesų skolingas Didžiajam B. Tai galėtų paaiškinti, kodėl jis pagaliau sutiko pasirašyti reklamos sutartį. Jam reikia pinigų.

— Tęsk, — linktelėjo Vinas.

— Taip pat tarkim, kad Didysis B — ne kvailys. Jam reikia pinigų, taip? Todėl jis nepadarytų Gregui nieko bloga. Gregas uždirba pinigus savo stipriu kūnu. Sulaužyti kaulai neigiamai paveiktų jo finansinę padėtį ir kartu galimybę sumokėti skolą.

— Tiesa, — pritarė Vinas.

— Tad tarkim, Gregas jiems daug skolingas. Galbūt Didysis B nori įbauginti jį kitu būdu.

— Kokiu?

— Nužudydamas jam artimą žmogų. Kaip perspėjimą.

— Gali būti, — vėl linktelėjo Vinas.

— Tarkim, jie sekė Gregą. Pamatė jį su Karla. Pamanė, kad jie artimi. — Mironas pažiūrėjo į Viną. —Argi jos nužudymas nebūtų stiprus perspėjimas?

Vinas susiraukė.

— Manai, kad ją nužudė Didysis B, norėdamas pagąsdinti Dauningą?

— Įmanoma.

— Kodėl jis tiesiog nesulaužė jai keleto kaulų? — paklausė Vinas.

— Nes Didysis B dar asmeniškai nedalyvavo spektaklyje, pameni? Jis atskrido vakar vakare. Nužudymą tikriausiai organizavo koks nors samdinys.

Vinui vis tiek nepatiko.

— Tavo versija neįtikinama — geriausiu atveju. Jei nužudymas iš tiesų buvo perspėjimas, tai kur dabar Dauningas?

— Pabėgo.

— Kodėl? Nes bijojo dėl savo gyvybės?

— Taip.

— Ir jis pabėgo tučtuojau po to, kai sužinojo apie Karlos mirtį? — paklausė Vinas. — Šeštadienio naktį?

— Greičiausiai.

— Tada jis jau buvo įsibauginęs? Dėl žmogžudystės?

— Taip.

— Aha.

Vinas stabtelėjo ir nusišypsojo Mironui.

— Kas yra?

— Malonėk paaiškinti, — pradėjo Vinas dainingu balsu. — Jei Karlos kūnas buvo aptiktas tik šiandien, kaip Dauningas sužinojo apie nužudymą praėjusį šeštadienio naktį?

Mironas pajuto šaltuką.

— Kad tavo versija neiširtų, — tęsė Vinas, — Gregas turėjo padaryti vieną iš trijų dalykų. Pirma, jis turėjo būti žmogžudystės liudininkas; antra, aptikti kūną po nužudymo; trečia, pats įvykdyti žmogžudystę. Be to, jos bute buvo didelė grynųjų suma. Kodėl? Kam skirti tie pinigai? Kad Gregas galėtų sumokėti skolą Didžiajam B? Jei taip, kodėl jo žmonės jų nepaėmė? Arba dar geriau, kodėl Dauningas pats jų nepaėmė, kai buvo ten?

Mironas papurtė galvą.

— Per daug skylių, — tarė jis. — O mes vis dar neišsiaiškinome, kas siejo Dauningą ir tą Karlą ar Selę, kuo ji ten vardu.

Vinas linktelėjo. Jie vėl pajudėjo.

— Dar vienas dalykas, — tarė Mironas. — Negi iš tiesų manai, kad mafija žudytų moterį, nes ji buvo bare su Gregu?

— Labai abejotina, — sutiko Vinas.

— Vadinasi, iš esmės ši versija žlugo.

— Ne iš esmės, — pataisė Vinas. — Visiškai.

Jie ėjo toliau.

— Žinoma, — prabilo Vinas, — gali būti, kad Karla dirbo Di džiajam B.

Mironas pajuto ledinio piršto dūrį. Jis suprato, kur lenkia Vinas, bet vis tiek paklausė:

— Ką?

— Gal toji Karla buvo Didžiojo B ryšininkė. Rinko jam pinigus. Ji susitikinėja su Dauningu, nes šis skolingas daug pinigų. Dauningas pažada sumokėti. Bet jis neturi pinigų. Jis žino, kad jie jį pričiups. Nes jis jau pakankamai ilgai delsia. Todėl nueina į jos butą, nužudo ją ir pabėga.

Tyla. Mironas bandė nuryti seiles, bet gerklė buvo tarsi užšalusi. Gerai, kad jie kalbasi. Tai padeda. Jo kojos buvo vis dar kaip guminės po šio įvykio, tačiau iš tiesų jį neramino tai, kaip lengvai pamiršo tą lavoną furgone. Žinoma, jis tikriausiai profesionalus žudikas. Taip, jis sukišo vamzdį jam į burną ir nemetė ginklo, kai Vinas jam liepė.

Taigi pasaulis tikriausiai bus geresnis be jo. Tačiau anksčiau Mironas būtų vis tiek jautęs graužatį dėl jo kaip dėl žmogaus, bet dabar, jei visiškai atvirai, to nejautė. Jis bandė sužadinti savyje nors kokią užuojautą, tačiau jam buvo liūdna tik dėl to, kad nejaučia liūdesio.

Pakaks savianalizės. Mironas nusipurtė ją ir tarė:

— Šiame scenarijuje irgi yra neatitikimų.

— Kokių?

— Kam Gregui ją žudyti? Kodėl tiesiog nepabėgus prieš susitikimą tame bare?

Vinas pagalvojo.

— Teisingai pastebėta. Nebent per susitikimą kažkas atsitiko, ir jis nesusivaldė.

— Pavyzdžiui, kas?

Vinas gūžtelėjo.

— Ir vėl grįžtame prie tos Karlos, — tarė Mironas. — Kažkaip ji čia neįsipaišo. Juk net narkotikų prekeiviai taip nesimaskuoja — nedirba padavėjomis užkandinėse, neslepia pagal seriją sudėtų šimtinių, nenešioja perukų ir nelaiko padirbtų pasų. Be to, tau reikėjo pamatyti Dimontę šiandien. Jis žinojo, kas ji tokia, ir buvo apimtas panikos.

— Ar susisiekei su Higinsu iš Finansų ministerijos? — pasiteiravo Vinas.

— Taip. Jis tikrina serijos numerius.

— Tai galėtų padėti.

— Mums taip pat reikia skambučių išklotinės iš „Parkview“ užkandinės. Kad sužinotume, kam skambino Karla.

Toliau jie kurį laiką žingsniavo tylėdami. Nenorėjo stabdyti taksi taip arti nusikaltimo vietos.

— Vinai?

— Taip?

— Kodėl aną vakarą nenorėjai ateiti į rungtynes?

Vinas ėjo. Mironas neatsiliko. Po kurio laiko Vinas tarė:

— Tu taip ir neperžiūrėjai įrašo?

Mironas žinojo, jog Vinas kalba apie tą dieną, kai susižeidė kelį.

— Ne.

— Kodėl ne?

Mironas patraukė pečiais.

— Nėra prasmės.

— Ne, prasmė yra.

Vinas ėjo nesustodamas.

— Gal pasakytum kokia?

— Jei būtum peržiūrėjęs, galbūt būtum su tuo susitaikęs. Peržiūrėjimas būtų reiškęs pabaigą.

— Nesuprantu, — tarė Mironas.

— Žinau, — linktelėjo Vinas.

— Pamenu, kad tu jį žiūrėjai, — tarė Mironas. — Daug kartų žiūrėjai.

— Turėjau priežastį.

— Keršto.

— Kad įsitikinčiau, ar Bertas Vesonas nesužeidė tavęs tyčia, — pataisė Vinas.

— Tu norėjai jam atsilyginti.

— Reikėjo man leisti. Tada galbūt būtum sugebėjęs viską pamiršti.

Mironas papurtė galvą.

— Tu visuomet griebiesi smurto, Vinai.

Vinas susiraukė.

— Nebūk toks melodramatiškas. Žmogus bjauriai su tavim pasielgė. Atsilyginus tuo pačiu lengviau viską pamiršti. Tai ne kerštas. Tai pusiausvyros atstatymas. Esminis žmogaus poreikis palaikyti pusiausvyrą.

— Tai tavo poreikis, — tarė Mironas, — ne mano. Mano kelis nebūtų išgijęs, jei būtum sužalojęs Bertą Vesoną.

— Bet tuomet būtum turėjęs pabaigą.

— Ką reiškia pabaiga? Aš bjauriai susižeidžiau. Ir viskas.

Vinas papurtė galvą.

— Tu taip ir neperžiūrėjai įrašo.

— Tai nieko nebūtų pakeitę. Kelis jau buvo sužalotas. Įrašo peržiūra nieko nebūtų pakeitusi.

Vinas neatsiliepė.

— Nesuprantu, — tęsė Mironas. — Aš gyvenau toliau po sužeidimo. Niekada nesiskundžiau, ar ne?

— Niekada.

— Neverkiau, nekeikiau dievų ir nedariau nieko panašaus.

— Niekada, — pakartojo Vinas. — Niekada nebuvai mums našta.

— Tai kodėl manai, kad turiu išgyventi tai iš naujo?

Vinas stabtelėjo ir pažiūrėjo į jį.

— Tu atsakei į savo klausimą, bet nenori to girdėti.

— Tik nereikia man tų kung fu žiogo filosofinių tauškalų, — atrėžė Mironas. — Kodėl neatėjai į rungtynes?

Vinas vėl pajudėjo.

— Peržiūrėk įrašą, — pasakė jis.

19 skyrius

Mironas įrašo nežiūrėjo. Užtat susapnavo sapną.

Sapne jis matė Bertą Vesoną, artėjantį prie jo. Matė piktdžiugišką, beveik svaiginančią neapykantą Berto veide. Sapne Mironas turėjo pakankamai laiko išvengti nelaimės. Tiesą sakant, netgi per daug. Tačiau negalėjo pajudėti — kaip ir daugelyje kitų sapnų. Jo kojos neklausė, pėdos klimpo į lakųjį smėlį, o neišvengiama nelaimė vis artėjo.

Tačiau realybėje Mironas nematė Berto Vesono. Niekas jo neperspėjo. Mironas sukosi ant dešinės kojos, kai įvyko smarkus susidūrimas. Jis greičiau išgirdo nei pajuto trekštelėjimą. Iš pradžių nebuvo jokio skausmo, tik didžiulė nuostaba. Ji tęsėsi ne ilgiau kaip akimirką, tačiau tai buvo sustojusi akimirka, nuotrauka, kurią Mironas išsitraukdavo tik sapnuose. Tada atėjo skausmas.

Sapne Bertas Vesonas buvo beveik šalia. Bertas buvo stambus, aukštas, jėga besiskinantis kelią žaidėjas, tokie paprastai būna ledo ritulyje. Jis nebuvo labai talentingas, tačiau turėjo gremėzdišką povyzą ir mokėjo ja naudotis. Ji padėjo jam daug pasiekti, tačiau dabar jie žaidė profesionalų komandoje. Bertą pašalins prieš sezono pradžią — ironija, kad nei jis, nei Mironas niekada nežais profesionalaus krepšinio. Bent jau iki šio laiko.

Sapne Mironas stebėjo artėjantį Bertą Vesoną ir laukė. Kažkur pasąmonėje jis žinojo, jog pabus dar prieš susidūrimą. Visuomet pabusdavo. Dabar jis lūkuriavo tarp košmaro ir pabudimo, tame mažame langelyje, kur vis dar miegi, bet suvoki, kad tai sapnas, ir nors jis gali būti bauginantis, tu nori jį tęsti ir pamatyti, kaip viskas baigsis, nes tai tik sapnas ir tu esi saugus. Tačiau realybė netrukus užvers tą langą. Visuomet užveria. Kildamas į paviršių Mironas žinojo, kad ir koks būtų atsakymas, jis nesuras jo savo naktinėse kelionėse į praeitį.

— Tau skambina, — tarė Džesika.

Mironas sumirksėjo ir atsivertė ant nugaros. Džesika buvo jau apsirengusi.

— Kiek valandų? — pasiteiravo jis.

— Devynios.

— Ką? Kodėl nepažadinai?

— Tau reikėjo išsimiegoti. — Ji ištiesė jam telefoną. — Esperansa.

Jis paėmė jį.

— Alio?

— Jėzau, negi niekada nemiegi savo lovoje? — tarė Esperansa.

Jis nebuvo nusiteikęs šmaikštauti.

— Kas yra?

— Skambina Fredas Higinsas iš Finansų ministerijos. Pamaniau, kad norėsi atsiliepti.

— Sujunk. — Spragtelėjimas. — Fredai?

— Taip, kaip sekasi, Mironai?

— Gerai. Ar pavyko ką nors išsiaiškinti apie tą seriją?

Fredas dvejodamas patylėjo.

— Tu įmynei į gilų mėšlą, Mironai. Labai gilų.

— Kalbėk.

— Kai kas nenori, kad tai iškiltų aikštėn, supranti? Turėjau velniškai pasistengti, kad gaučiau informaciją.

— Prisiekiu mama, niekam nesakysiu.

— Gerai. — Higinsas giliai įkvėpė. — Banknotai yra iš Tuskono Arizonoje, — tarė jis. — Tiksliau, iš „First City National Bank of Tusscon". Jie buvo pagrobti per ginkluotą apiplėšimą.

Mironas skubiai atsisėdo lovoje.

— Kada?

— Prieš du mėnesius.

Mironas prisiminė antraštes, ir jam gyslose sustingo kraujas.

— Mironai?

— Kranklių brigada, — išspaudė Mironas. — Tai buvo jų darbas?

— Taip. Ar esi dirbęs su jų byla, kai dirbai FTB?

— Ne, neteko. — Bet jis prisiminė. Mironas ir Vinas dirbdavo su ypatingomis ir beveik prieštaringo pobūdžio bylomis — labai slaptomis. Jie puikiai tiko tokiam darbui — kas galėtų įtarti, kad buvusi krepšinio žvaigždė ir turtingas Mein Laino auklėtinis yra slaptieji agentai? Jie galėjo sukiotis bet kokiuose sluoksniuose nesukeldami įtarimo. Mironui ir Vinui nereikėjo kurti legendų; jų realus gyvenimas buvo geriausia, ką Biuras turėjo. Bet Mironas nebuvo nuolatinis darbuotojas. Jų numylėtinis buvo Vinas, o Mironas dažniausiai tenkindavosi antraeiliu vaidmeniu, kai Vinas nuspręsdavo, kad jam reikalinga pagalba.

Tačiau jis žinojo apie Kranklių brigadą. Apie juos žinojo dauguma žmonių, kurie šį tą girdėjo apie septintojo dešimtmečio ekstremistus. Suburti savo charizmatiškojo vado Koulo Vaitmeno, Krankliai buvo radikali grupuotė, tokia kaip Pati Herst pagrobusi grupė. Krankliai irgi mėgino pagrobti žinomą žmogų, tačiau auka žuvo. Grupuotė pasitraukė į pogrindį. Jų buvo keturi. Nepaisant didžiulių FTB pastangų, keturi pabėgėliai, įskaitant Koulą Vaitmeną, kuris su savo šviesiais kaip Vino plaukais ir puikiu išsilavinimu niekada nepanėšėjo į ekstremistą, slapstėsi beveik ketvirtį amžiaus.

Keisti Dimontės klausimai apie radikalią politiką ir „nukrypėlius“ nebeatrodė tokie keisti.

— Ar auka buvo viena iš Kranklių? — paklausė Mironas.

— Negaliu pasakyti.

— Ir nereikia, — tarė Mironas. — Žinau, kad tai buvo Liza Gorman.

Vėl stojo trumpa tyla.

— Iš kur, po galais, sužinojai?

— Implantai, — pasakė Mironas.

— Ką?

Liza Gorman, ugninga raudonplaukė, buvo viena iš Kranklių brigados įkūrėjų. Per jų pirmąją „misiją“ — nepavykusį mėginimą sudeginti universiteto chemijos laboratoriją — policija nugirdo kodinį vardą: SS. Vėliau buvo atskleista, kad vyriškoji brigados dalis vadino ją SS, Staliaus Svajone, nes ji buvo „plokščia kaip lenta ir lengvai patiesiama“. Septintojo dešimtmečio radikalai, nepaisant jų vadinamųjų progresyvių idėjų, buvo didžiausi pasaulio moterų diskriminacijos šalininkai. Dabar paaiškėjo, kam buvo reikalingi implantai. Visi, kuriuos Mironas apklausė, prisiminė vieną skiriamąjį „Karlos“ bruožą — didžiules krūtis. Liza Gorman garsėjo savo plokščia krūtine — argi reikia geresnės maskuotės nei didžiuliai krūtų implantai?

— Federalai ir policija nutarė bendradarbiauti, — tarė Higinsas. — Jie stengiasi dar kurį laiką išlaikyti tai paslaptyje.

— Kodėl?

— Jie seka jos butą. Tikisi, kad galbūt dar kas nors užsuks.

Mironas visiškai suglumo. Jis norėjo sužinoti daugiau apie tą paslaptingą moterį, ir dabar sužinojo: tai Liza Gorman, žymi radikalė, kurios niekas nebuvo matęs nuo 1975 metų. Maskuotė, skirtingi pasai, implantai — dabar viskas paaiškėjo. Ji nebuvo narkotikų prekeivė, ji buvo ieškoma moteris.

Bet jei Mironas tikėjosi, kad tiesa apie Lizą padės jam jo tyrime, tai labai klydo. Koks ryšys galėjo sieti Gregą Dauningą ir Lizą

Gorman? Kaip profesionalus krepšininkas susipainiojo su ieškoma ekstremiste, kuri nuėjo į pogrindį, kai Gregas buvo dar vaikas? Absoliučiai jokios logikos.

— Kiek jie pagrobė per ginkluotą užpuolimą? — paklausė Mironas.

— Sunku pasakyti, — atsakė Higinsas. — Apie penkiolika tūkstančių grynaisiais, tačiau jie išsprogdino ir saugyklas. Dėl jose buvusių daiktų draudimo kompanija sulaukė ieškinio už daugiau nei pusę milijono, tačiau didelė jo dalis buvo melaginga. Žinai, kaip būna — žmogų apiplėšia, o jis pareiškia laikęs seife ne vieną „Rolex", o dešimt.

— Antra vertus, — tarė Mironas, — jei kas nors laikė seife nelegalius pinigus, tas nesikreipė. Tiesiog nurijo nuoskaudą, ir tiek. — Ir vėl grįžtame prie narkotikų ir pinigų už juos. Ekstremistams pogrindyje reikėjo pinigų. Jie plėšė bankus, šantažavo buvusius narius, kurie išsižadėjo savo idėjų, prekiavo narkotikais. — Tad jų galėjo būti ir daugiau.

— Taip, sunku pasakyti.

— Dar ką nors turi?

— Nieko, — tarė Higinsas. — Viskas laikoma griežčiausioje paslaptyje, o aš tam ratui nepriklausau. Negaliu apsakyti, Mironai, kaip buvo sunku gauti šią informaciją. Lieki man skolingas.

— Aš jau pažadėjau tau bilietus, Fredai.

— Priešais aikštelę?

— Pasistengsiu.

Į kambarį sugrįžo Džesika. Pamačiusi Mirono veidą, ji sustojo ir klausiamai į jį pažiūrėjo. Mironas padėjo ragelį ir viską jai papasakojo. Ji išklausė. Prisiminęs Esperansos pajuokavimą Mironas suprato, kad jis čia miega jau ketvirtą naktį iš eilės — pasaulio ir olimpinis rekordas po santykių atnaujinimo. Tai kėlė Mironui susirūpinimą. Ne todėl, kad jam čia nepatiko. Patiko. Ir ne todėl, kad jis bijojo įsipareigojimų ar visų kitų tų nesąmonių; priešingai, jis troško jų. Tačiau dalis jo vis dar bijojo — senos žaizdos taip greitai neužgyja.

Mironas turėjo įprotį per daug atsiskleisti. Jis tai žinojo. Su Vinu ar Esperansa viskas gerai. Jais jis visiškai pasitikėjo. Džesiką jis mylėjo visa širdimi, tačiau Džesika jį įskaudino. Jis nenorėjo per daug skubėti. Nenorėjo skubinti įvykių, nenorėjo taip atsiverti, bet širdžiai neįsakysi. Bent jau Mirono. Jame grūmėsi dvi pirmykštės vidinės jėgos: natūralus instinktas atiduoti visą save, kai myli, ir išgyvenimo instinktas išvengti skausmo.

— Visas šis reikalas, — tarė Džesika, kai jis baigė pasakoti, — yra per daug keistas.

— Taip, — sutiko Mironas. Vakar vakare jie beveik nepasikalbėjo. Jis patikino ją, jog jam viskas gerai, ir jie nuėjo miegoti. — Tikriausiai turėčiau tau padėkoti.

— Už ką?

— Tai tu paskambinai Vinui.

Ji linktelėjo.

— Po to, kai tie banditai tave užpuolė.

— Man regis, sakei, kad nesikiši.

— Klysti. Sakiau, kad neketinu tavęs sulaikyti. Yra skirtumas.

— Tu teisi.

Džesika ėmė kramtyti apatinę lūpą. Ji vilkėjo džinsus ir gerokai per didelį bluzoną. Plaukai tebebuvo drėgni po dušo.

— Manau, tu turėtum persikelti pas mane, — tarė ji.

Jos žodžiai kirto jam tiesiai į žandikaulį.

— Ką?

— Nenorėjau taip tiesmukai išrėžti, — tarė ji. — Bet man nelabai sekasi kalbėti užuolankomis.

— Tai mano darbas.

Ji papurtė galvą.

— Tu visuomet pasirenki netinkamą metą savo juokeliams.

— Tu teisi, atleisk.

— Klausyk, Mironai, aš nelabai moku kalbėti apie tokius dalykus. Tu tai žinai.

Jis linktelėjo. Žinojo.

Ji pakreipė galvą, gūžtelėjo, nervingai šyptelėjo.

— Tiesiog man patinka, kai tu šalia. Gera jausti tave.

Jo širdis šokinėjo, dainavo ir virpėjo iš baimės.

— Tai didelis žingsnis.

— Ne toks jau ir didelis. Šiaip ar taip, tu daug laiko praleidi čia. Ir aš tave myliu.

— Aš irgi tave myliu.

Pauzė užtruko šiek tiek ilgiau nei derėjo. Džesika prabilo pirmoji, kol tyla nepadarė nepataisomos žalos.

— Dabar nieko nesakyk, — paskubomis pratarė ji. — Tau reikia pagalvoti. Aš pasirinkau netinkamą metą, tau dabar ne tai rūpi. O gal būtent todėl ir pasirinkau, nežinau. Bet nieko nesakyk. Tiesiog pagalvok. Neskambink man šiandien. Ar šįvakar. Aš ateisiu į rungtynes, bet po jų eisiu su Odre išgerti. Šiandien jos gimtadienis. Šiąnakt miegok namuose. Galbūt pasikalbėsime rytoj, gerai. Rytoj?

— Rytoj, — sutiko Mironas.

20 skyrius

Didžioji Sindė sėdėjo prie priimamojo stalo. Tikriausiai nederėtų sakyti „sėdėjo". Tai skamba taip pat, kaip posakis apie kupranugarį, bandantį pralįsti pro adatos skylutę. Visos keturios stalo kojos kybojo ore, o viršus svyravo ant Didžiosios Sindės kelių kaip supimosi lenta. Jos kavos puodelis dingo mėsingose kaip sofos pagalvėlės rankose. Trumpi pasišiaušę plaukai šiandien buvo dar rausvesni. Makiažas priminė Mironui vaikystę, kai išsitepliodavo aptirpusiomis kreidelėmis. Lūpų dažai buvo balti, tarsi iš dokumentinio filmo apie Elvį. Ant milžiniško dydžio marškinėlių buvo užrašas CLUB SODA NOT SEALS.* Mironui prireikė kelių sekundžių, kad suprastų. Politiškai korektiška, bet juokinga.

* Organizacijos PETA šūkis, raginantis saugoti ruonius. Šiuo atveju *club* yra liepiamosios nuosakos veiksmažodis *mušk*, todėl susidaro žodžių žaismas.

Paprastai ji suurgzdavo pamačiusi Mironą. Šiandien meiliai nusišypsojo ir suplazdeno blakstienomis. Vaizdas dar labiau gąsdino nei Betė Deivis filme „Kas atsitiko mažylei Džeinei?“, ką tik prisirijusi steroidų. Didžioji Sindė atkišo didįjį pirštą ir pakilnojo į viršų.

— Pirma linija? — pamėgino Mironas.

Ji papurtė galvą. Pirštas sušmėžavo dar smarkiau. Ji užvertė akis į lubas. Mironas pasekė jos žvilgsnį, bet nieko nepamatė. Sindė pavartė akis. Šypsena sustingo jos veide, kaip klouno.

— Nesuprantu, — neiškentė Mironas.

— Vinas nori jus matyti, — tarė ji.

Tai buvo pirmas kartas, kai Mironas išgirdo jos balsą, ir jis jį apstulbino. Ji kalbėjo kaip viena iš tų žvitrių telefoninių pardavėjų, kurioms žmonės skambina ir pernelyg smulkiai aiškina, kaip pagerėjo jų gyvenimas nusipirkus žalią Rašmoro kalno formos vazą.

— Kur Esperansa? — paklausė jis.

— Vinas toks mielas.

— Ji čia?

— Vinas mano, jog tai svarbu.

— Aš tik...

— Einate pas Viną, — pertraukė jį Sindė. — Ir netikrinate savo vertingiausios bendradarbės. — Meili šypsena.

— Aš netikrinu. Tik norėjau paklausti...

— Kur Vino kabinetas. Jis dviem aukštais aukščiau. — Ji garsiai atsigėrė kavos, tiksliau, „šliurptelėjo“. Briedžiai trijų valstijų spinduliu išsilakstė ieškoti patelių.

— Pasakyk jai, kad aš grįšiu, — tarė Mironas.

— Būtinai. — Ji suplazdeno blakstienomis. Jos atrodė kaip du tarantulai mirties kančiose. — Geros dienos.

Kampinis Vino kabinetas buvo priešais Penkiasdešimt antrąją gatvę ir Park Aveniu. Geriausias vaizdas auksiniam „Lock-Horne Securities“ berniukui. Mironas nugrimzdo į vieną iš minkštų tamsiai raudonos odos krėslų. Ant apmuštų sienų kabėjo keletas paveikslų lapių medžioklės tema. Tuzinai vyriškų vyrų ant arklių, pasipuošę

juodomis skrybėlėmis, raudonais apsiaustais, baltomis kelnėmis, juodais batais, ginkluoti šautuvais ir šunimis, joja medžioti mažo kailinio žvėrelio. Ak, tas mokėjimas nugalėti. Galbūt mažumėlę perlenkta. Tas pat, jei naudotum deglą cigaretei prisidegti.

Vinas spausdino nešiojamuoju kompiuteriu, kuris atrodė labai vienišas ant didžiulės plokštumos, kurią Vinas vadino stalu.

— Tuose kompiuterių diskeliuose, kuriuos radome Grego namuose, aptikau kai ką įdomaus.

— O?

— Pasirodo, mūsų draugas ponas Dauningas turėjo pašto dėžutę svetainėje „America Online". — tarė Vinas. — Šeštadienį jis gavo štai šį laišką. — Vinas atsuko kompiuterį, kad Mironas matytų ekraną.

Tema: Seksas!

Data: 3-11 14:51:36 EST

Nuo: Rugsėjo pupytė

Kam: Dauning22

Susitinkam šįvakar dešimtą. Ten, kur ir tarėmės. Ateik. Pažadu nežabotos ekstazės naktį.

— F

Mironas pažiūrėjo į Viną.

— Nežabotos ekstazės naktį?

— Ji turi rašytojos talentą, ar ne? — tarė Vinas.

Mironas nusivaipė.

Vinas pridėjo prie širdies ranką.

— Net jei jai nepavyktų įgyvendinti pažado, — tęsė jis, — vis tiek reikia žavėtis jos sugebėjimu rizikuoti, atsidavimu savo amatui.

— Aha, — numykė Mironas. — Tai kas toji F?

— Rugsėjo pupytės anketos internete neradau, — paaiškino Vinas. — Nors tai nieko nereiškia. Daugelis vartotojų neturi anketų. Jie nenori, kad kiti žinotų jų tikrąjį vardą. Tačiau aš manau, kad F yra dar vienas mūsų brangiosios velionės Karlos slapyvardis.

— Jau žinome tikrąjį Karlos vardą, — tarė Mironas.

— O?

— Liza Gorman.

Vinas išrietė antakius.

— Atsiprašau?

— Liza Gorman. Kaip toji iš Kranklių brigados.

Jis pasakojo Vinui apie Fredo Higinso skambutį. Vinas atsilošė kėdėje ir sunėrė pirštus. Kaip paprastai, jo veidas buvo neįskaitomas.

— Vis įdomiau ir įdomiau, — Mironui baigus tarė Vinas.

— Dabar reikia išsiaiškinti, — pasakė Mironas, — koks ryšys galėjo sieti Gregą Dauningą ir Lizą Gorman.

— Stiprus, — tarė Vinas linkteldamas į ekraną. — Praleisti nežabotos ekstazės naktį, jei tikėtume šia hiperbole.

— Su Liza Gorman?

— O kodėl gi ne? — Vinas beveik ėmė ją ginti. — Neturėtum diskriminuoti dėl amžiaus ar implantų. Taip nesąžininga.

Ponas Lygiosios Teisės.

— Ne dėl to, — tarė Mironas. — Apsimeskim, kad Gregas degė meile Lizai Gorman, net jei niekas neapibūdino jos kaip gražuolės ...

— Tu toks lėkštas, Mironai, — tarė Vinas, nusivylusiai purtydamas galvą. — Negi nepagalvojai, ką Gregas matė po išore? Pagaliau ji turėjo dideles krūtis.

— Kaip visuomet, kalbėdamas apie seksą, — atsiliepė Mironas, — tu pamiršti svarbiausia.

— O tai būtų?

— Kaip jie susipažino?

Vinas vėl sunėrė pirštus, galiukais paliesdamas nosį.

— Ak, — tarė jis.

— Taigi, ak. Kalbame apie moterį, kuri daugiau kaip dvidešimt metų gyveno pogrindyje. Keliavo po pasaulį, tikriausiai neapsistodama vienoje vietoje ilgam laikui. Prieš du mėnesius ji buvo Arizonoje, plėšė banką. Dirbo padavėja nedidelėje užkandinėje Daikmano gatvėje. Kaip galėjo ši moteris susipažinti su Gregu Dauningu?

— Sunku, — pripažino Vinas, — bet įmanoma. Tai įrodo daugelis dalykų.

— Pavyzdžiui?

Vinas parodė į kompiuterio ekraną.

— Šis laiškas kalba apie praeitą šeštadienio vakarą — tą patį vakarą, kai Gregas ir Liza Gorman susitiko viename Niujorko bare.

— Pigiame bare, — pataisė Mironas. — Kodėl ten? Kodėl nėjo į viešbutį ar pas ją?

— Galbūt todėl, kad buvo neparanku. Galbūt, kaip tu užsiminei, Liza Gorman vengė viešumos. Toks baras būtų geras pasirinkimas. — Jis liovėsi narstęs pirštus ir ėmė lengvai barbenti į stalą. — Bet tu, mano drauge, kai ką pamiršti.

— Ką?

— Moteriškus drabužius Grego namuose, — tarė Vinas. — Tavo tyrimas leido mums manyti, kad Gregas turėjo slaptą meilužę. Tik kyla klausimas: kodėl? Kam taip stengtis slėpti meilės ryšį? Vienas galimas paaiškinimas — slaptoji meilužė buvo žymioji Liza Gorman.

Mironas nebežinojo, ką galvoti. Odrė matė Gregą restorane su moterimi, kuri neatitiko Lizos Gorman išvaizdos apibūdinimo. Bet ką tai reiškė? Tai galėjo būti kita moteris. Galėjo būti visiškai nekaltas susitikimas. Dar vienas meilės ryšys, kas žino? Visgi Mironui buvo sunku įsivaizduoti romantišką ryšį tarp Grego Dauningo ir Lizos Gorman. Kažkas jam nelipo, ir gana.

— Turi būti koks nors būdas sužinoti tikrąjį Rugsėjo pupytės vardą, — tarė jis. — Įsitikinti, ar jis tikrai nuves mus pas Lizą Gorman arba vieną jos slapyvardžių.

— Pažiūrėsiu, ką galima padaryti. Aš neturiu jokių kontaktų su „America Online“, bet vienas mūsų pažįstamas galėtų turėti. — Vinas pagraibė už savęs ir atidarė apmuštas mažo šaldytuvo dureles. Jis pamėtėjo Mironui skardinę šokoladinio gėrimo, o pats įsipylė nestipraus šviesaus alaus. Vinas visuomet gerdavo tik silpną alų. — Grego pinigų beveik neįmanoma aptikti, — tarė jis. — Abejoju, ar jų daug likę.

— Tai patvirtintų Emilės žodžius.

— Tačiau, — tęsė Vinas, — man pavyko rasti vieną stambų išėmimą.

— Kiek?

— Penkiasdešimt tūkstančių dolerių grynaisiais. Šiek tiek užtrukau, nes jie buvo sąskaitoje, kurią tvarko Martinas Felderis.

— Kada jis juos išėmė?

— Keturios dienos prieš dingstant.

— Kad apmokėtų lošimo skolas?

— Galbūt.

Suskambo Vino telefonas. Jis atsiliepė ir tarė:

— Artikuliuokite. Puiku, sujunkite.

Po akimirkos jis perdavė ragelį Mironui.

— Man? — paklausė Mironas.

Vinas nudelbė jį žvilgsniu.

— Ne. Perduodu jį tau, nes man per sunku laikyti.

Visi tokie šmaikštuoliai. Mironas paėmė telefoną.

— Alio?

— Apačioje laukia policijos automobilis. — Dimontė, loja kaip visuomet. — Nešk į jį savo subinę.

— Kas atsitiko?

— Aš sumautame Dauningo name, štai kas. Turėjau beveik grąžte išgręžti iš teisėjo orderį.

— Labai vaizdinga kalba, Roli.

— Neknisk man proto, Bolitarai. Sakei, kad name yra kraujo.

— Rūsyje, — pataisė Mironas.

— Aš ir esu rūsyje, — atrėžė jis. — Ir jis švarus kaip kūdikio užpakalis.

21 skyrius

Rūsys iš tiesų buvo švarus. Jokio kraujo.

— Turi būti kokių nors mikroelementų, — tarė Mironas.

Dimontės krapštukas, rodės, tuoj lūš tarp sukąstų dantų.

— Mikroelementų?

— Taip. Įžiūrimų su mikroskopu, ar panašiai.

— Su mik... — Dimontė įraudęs pamojavo rankomis. — Ir ką, po galais, duos tie mikroelementai? Jie nė velnio neįrodys. Mikroelementų neįmanoma patikrinti.

— Įrodys, kad čia būta kraujo.

— Ir ką? — riktelėjo Dimontė. — Pereik su mikroskopu per bet kurį namą Amerikoje ir tikrai rasi kraujo pėdsakų. Kam tai rūpi, velniai rautų?

— Nežinau, ką tau pasakyti, Roli. Čia buvo kraujo.

Po namą sukiojosi kokie penki laboratorijos policininkai — be uniformų, be specialiųjų automobilių. Čia buvo ir Krinskis. Vaizdo kamera jo rankoje jau buvo išjungta. Po pažastimi jis laikė pasikišęs voką su kažkokiais dokumentais. Mironas parodė į jį.

— Koronerio ataskaita?

Rolandas Dimontė žengė į priekį užstodamas Mironui kelią.

— Ne tavo reikalas, Bolitarai.

— Aš žinau apie Lizą Gorman, Roli.

Krapštukas iškrito jam iš burnos.

— Kaip, po galais?..

— Nesvarbu.

— Kurgi ne, velniai rautų. Ką dar žinai? Jei ką nors slepi, Bolitarai...

— Nieko neslepiu, bet manau, kad galiu padėti.

Dimontė prisimerkė. Ponas Įtarusis.

— Kaip padėti?

— Tiesiog pasakyk Gorman kraujo grupę. Tik tiek. Jos kraujo grupę.

— Kodėl turėčiau, kad tave kur?

— Nes nesi visiškas mulkis, Roli.

— Nemalk šūdo. Kodėl nori žinoti?

— Pameni, kai pasakojau tau, kad radau rūsyje kraujo?

— Aha.

— Aš kai ką nutylėjau.

Dimontė piktai į jį dėbtelėjo.

— Ką?

— Mes paėmėme šiek tiek kraujo tyrimams.

— Mes? Kas, velniai rautų, yra... — jis nutilo. — O Jėzau, tik nesakyk, kad čia įsivėlęs tas psichopatas jupis?

Pažinti Viną reiškė mylėti jį.

— Norėčiau atlikti nedidelius mainus.

— Kokius mainus?

— Tu pasakai man, kokia kraujo grupė minima ataskaitoje. Aš pasakau tau, kokios grupės kraujo mes radome rūsyje.

— Eik velniop, Bolitarai. Galiu suimti tave už trukdymą policijos tyrimui.

— Kokį trukdymą? Nebuvo jokio tyrimo.

— Vis tiek galiu nutarkuoti tavo užpakalį už įsilaužimą į namą.

— Jei galėtum tai įrodyti. Ir jei Gregas būtų čia ir pateiktų kaltinimus. Klausyk, Roli...

— AB teigiama, — tarė Krinskis. Jis nekreipė dėmesio į piktą Dimontės žvilgsnį ir tęsė. — Tai gana reta grupė. Tokią turi tik keturi procentai žmonių.

Jie abu sužiuro į Mironą. Mironas linktelėjo.

— AB teigiama. Ta pati.

Dimontė suglumęs kilstelėjo rankas.

— Minutėlę. Ką nori tuo pasakyti? Kad ji buvo nužudyta čia ir pergabenta?

— Aš nieko nenoriu pasakyti, — atsiliepė Mironas.

— Nes mes neradome jokių požymių, kad kūnas būtų buvęs pergabentas, — tęsė Dimontė. — Visiškai jokių. Jų ir nereikėjo ieškoti. Nes nukraujavimas — noriu pasakyti, kad jei ji būtų nužudyta čia, tuomet jos bute nebūtume radę tiek daug kraujo. Juk pats matei, ar ne?

Mironas linktelėjo.

Dimontės akys be tikslo šokinėjo į šalis. Mironas beveik galėjo matyti, kaip jis perjungia vidinius bėgius ir pagaliau sustoja.

— Tu juk žinai, ką tai reiškia, ar ne, Bolitarai?

— Ne, Roli, kodėl tau neapšvietus manęs?

— Tai reiškia, kad žudikas atėjo čionai po nužudymo. Tai vienintelis paaiškinimas. Ir žinai, kas galėjo tai padaryti? Tavo bičiulis Dauningas. Iš pradžių mes radome jo pirštų atspaudus aukos bute...

— Ką?

Dimontė linktelėjo.

— Taip. Dauningo pirštų atspaudai buvo ant durų staktos.

— Bet ne iš vidaus?

— Taip, iš vidaus.

— Bet niekur kitur?

— Koks skirtumas, velniai griebtų? Pirštų atspaudai įrodo, kad jis buvo nusikaltimo vietoje. Ko dar tau reikia? Tikriausiai taip ir buvo. — Jis įsikišo į burną naują krapštuką. Naujas krapštukas naujai versijai. — Dauningas ją nužudo. Tada grįžta namo pasiimti daiktų ar panašiai. Jis skuba, todėl palieka rūsyje pėdsakus. Paskui pabėga. Po kelių dienų sugrįžta ir viską sutvarko.

Mironas papurtė galvą.

— Ko iš viso reikėjo leistis į rūsį?

— Į skalbyklą, — atsakė Dimontė. — Jis atėjo išsiskalbti drabužių.

— Skalbykla viršuje, šalia virtuvės, — tarė Mironas.

Dimontė patraukė pečiais.

— Tada gal atėjo pasiimti lagamino.

— Jie miegamojo spintoje. Čia tik vaikų žaidimų kambarys, Roli. Ko jam čia galėjo prireikti?

Tai privertė Dimontę trumpam susimąstyti. Mironą irgi. Jokios logikos. Ar Liza Gorman buvo nužudyta čia ir nugabenta į jos butą Manhatane? Sprendžiant iš fizinių požymių — ne. Ar ji galėjo būti sužeista čia?

Pala pala.

Galbūt viskas prasidėjo čia. Galbūt rūsyje įvyko susirėmimas.

Bandant ją apraminti arba apsvaiginti, buvo pralietas kraujas. O toliau kas? Ar žudikas įkišo ją į automobilį ir nuvežė į Manhataną? O paskui — kas? — ganėtinai judrioje gatvėje žudikas pastatė automobilį, užtempė jos sužeistą kūną laiptais į viršų, įėjo į jos butą ir nužudė?

Ar taip galėjo būti?

Iš pirmo aukšto pasigirdo šūksnis.

— Detektyve! Mes kai ką radome! Paskubėkite!

Dimontė apsilaižė lūpas.

— Įjunk kamerą, — tarė jis Krinskiui. Būtina filmuoti visas svarbias akimirkas. Kaip Mironas jam ir sakė. — Lik čia, Bolitarai. Nenoriu, kad tavo bjauri marmūzė pakliūtų į juostą ir paskui man tektų aiškintis.

Mironas nusekė iš paskos, tačiau laikydamasis saugaus atstumo. Krinskis ir Dimontė užlipo į virtuvę. Pasuko į kairę. Į skalbyklą. Visos keturios sienos buvo išklijuotos geltonais viniliniais tapetais su baltų viščiukų motyvais. Emilės skonis? Ko gero, ne. Žinant Emilę, ji tikriausiai nėra buvusi skalbykloje.

— Čionai, — pasakė kažkieno balsas. Mironas laikėsi atokiau. Jis matė, jog džiovyklė buvo atitraukta nuo sienos. Dimontė pasilenkė ir pažiūrėjo už jos. Krinskis persilenkė per jį, kad galėtų viską nufilmuoti. Dimontė atsilenkė ir atsitraukė. Jis labai stengėsi išlaikyti rimtą veido išraišką — šypsena blogai atrodytų juostoje — tačiau jam sunkiai sekėsi. Jis užsitraukė porą guminių pirštinių ir iškėlė radinį.

Beisbolo lazda buvo ištepta krauju.

22 skyrius

Kai Mironas grįžo į biurą, prie priimamojo stalo sėdėjo Esperansa.

— Kur Didžioji Sindė? — pasiteiravo Mironas.

— Pietauja.

Mirono akyse šmėstelėjo vaizdas, kaip Fredo Flinstouno automobilis svyra į šoną nuo sunkių brontozauro šonkaulių*.

— Vinas papasakojo man, kas vyksta, — tarė Esperansa. Ji vilkėjo melsvą palaidinę su iškirpte. Ant liekno tamsaus kaklo išdidžiai tilindžiavo auksinė širdutė. Jos visuomet išsitaršiusių plaukų sruogelė buvo įsipynusi į didžiulius lanko formos auskarus. Ji vienu pirštu ją ištraukė. — Tai kas atsitiko name?

Jis papasakojo jai apie išvalytas kraujo dėmes ir beisbolo lazdą. Paprastai klausydamasi Esperansa mėgdavo dirbti kitus darbus. Šį kartą nedirbo. Sėdėjo ir žiūrėjo jam į akis. Kai ji taip žiūrėdavo, žvilgsnis tapdavo toks įdėmus, jog kartais būdavo sunku jį atlaikyti.

— Nelabai suprantu, — tarė ji. — Prieš dvi dienas judu su Vinu radote rūsyje kraujo.

— Taip.

— Per tą laiką kažkas išvalė kraują, bet paliko nusikaltimo įrankį?

— Regis, taip.

Esperansa minutėlę galvojo.

— Gal tarnaitė?

— Policija patikrino tai. Ji jau trečia savaitė nėra ten buvusi.

— Turi minčių?

Jis linktelėjo.

— Kažkas bando pakišti Gregą. Tai vienintelis logiškas paaiškinimas.

Esperansa skeptiškai išrietė antakį.

— Iš pradžių palikdamas, o paskui išvalydamas kraują?

— Ne, pradėkime nuo pradžių. — Mironas prisitraukė kėdę ir atsisėdo priešais ją. Jis galvojo apie tai visą kelią atgal ir norėjo išsikalbėti. Kampe jam iš kairės fakso aparatas leido neaiškius garsus. Mironas luktelėjo, kol garsas nutilo. — Gerai, — tarė jis, — pirmoji mano prielaida yra ta, kad žudikas žinojo, jog tą vakarą Gregas bus

* Turimas omeny animacinis serialas „Flinstounai".

su Liza Gorman — galbūt sekė juos, galbūt laukė jų netoli jos buto. Kad ir kaip buvo, jis žinojo, jog jie susitiks.

Esperansa linktelėjo, atsistojo. Ji priėjo prie fakso aparato ir pažiūrėjo į gautą dokumentą.

— Gregui išėjus, žudikas nužudo Lizą Gorman. Žinodamas, jog Gregas gali būti geras atpirkimo ožys, jis paima iš nusikaltimo vietos kraujo ir palieka Grego name. Tai sukels įtarimą. Negana to, žudikas taip pat paima ir nusikaltimo įrankį ir užkiša jį už džiovyklės.

— Bet tu ką tik sakei, jog kraujas buvo išvalytas, — įsiterpė ji.

— Taip. Čia jau darosi sudėtingiau. Tarkim, aš norėčiau apsaugoti Gregą Dauningą. Nueinu į jo namus ir randu kraują. Pameni, aš noriu apsaugoti Gregą nuo įtarinėjimų žmogžudyste. Ką aš darau?

Ji prisimerkusi tyrinėjo gautą dokumentą.

— Išvalai kraują.

— Būtent.

— Vaje, ačiū. Ar gausiu auksinę žvaigždę? Gali pradėti tuo rūpintis.

— Paklausyk dar truputėlį, gerai? Taigi aš pamatau kraują ir išvalau. Bet — čia svarbiausia dalis — kai pirmą kartą buvau name, niekur nemačiau lazdos. Ir tai nėra tik pavyzdys. Tai realus gyvenimas. Mudu su Vinu matėme tik kraują rūsyje. Nebuvo jokios beisbolo lazdos.

— Minutėlę, — tarė Esperansa. — Tu sakai, kad kažkas išvalė kraują norėdamas apsaugoti Gregą nuo įtarinėjimų žmogžudyste, bet nieko nežinojo apie lazdą?

— Taip.

— Kas?

— Nežinau.

Esperansa papurtė galvą. Ji grįžo prie stalo ir paspaudė keletą kompiuterio klaviatūros klavišų.

— Nesueina galai.

— Kodėl ne?

— Tarkim, aš siaubingai įsimylėjusi Gregą Dauningą, — tarė ji vėl eidama prie fakso. — Esu jo namuose. Dėl kažkokios neįsivaizduojamos priežasties atsiduriu vaikų žaidimo kambaryje. Nesvarbu,

kur esu. Galiu būti nors ir savo bute. Arba lankausi tavajame. Galiu būti bet kur.

— Taip.

— Ir pamatau kraują — ant grindų, ant sienos, bet kur. — Ji stabtelėjo, atsisuko į jį. — Kaip manai, kokią išvadą aš padaryčiau?

Mironas papurtė galvą.

— Nesuprantu, ką nori pasakyti.

Esperansa akimirką patylėjo.

— Tarkim, tu dabar išeitum, — vėl prakalbo ji, — ir nueitum į tos kalės Džesikos butą.

— Nevadink jos taip.

— Nesvarbu. Tarkim, įėjęs rastum ant sienos kraujo. Kokia būtų tavo pirmoji reakcija?

Mironas lėtai linktelėjo. Dabar jis ėmė suprasti, kur link ji suka.

— Susirūpinčiau dėl Džesikos.

— O antroji reakcija? Kai sužinotum, kad jai viskas gerai?

— Tikriausiai susidomėčiau. Kieno tas kraujas? Kaip jis ten atsidūrė? Kažkas panašaus.

— Teisingai, — paskubomis linktelėjo ji. — Negi pultum galvoti, „vaje, geriau reikia viską išvalyti, kol kalės neapkaltino kieno nors nužudymu“.

— Liaukis ją taip vadinusi.

Esperansa abejingai numojo ranka.

— Pagalvotum taip ar ne?

— Ne, tokiomis aplinkybėmis ne, — atsakė Mironas. — Vadinasi, kad mano versija pasitvirtintų...

— Tavasis sergėtojas turėjo žinoti apie žmogžudystę, — užbaigė ji vėl grįždama prie kompiuterio. — Jis arba ji taip pat turėjo žinoti, kad Gregas į tai kažkaip įsivėlęs.

Mirono galva sukosi nuo galimybių.

— Tu manai, kad ją nužudė Gregas, — tarė jis. — Manai, kad jis grįžo į namus po nužudymo ir paliko nusikaltimo pėdsakus — kraują rūsyje. Tada pasiuntė į namus savo sergėtoją, kad šis panaikintų pėdsakus.

Esperansa susiraukė.

— Ką čia kalbi, velniai rautų?

— Aš tik...

— Aš visai taip nemanau, — tarė Esperansa. Ji susegė fakso lapus. — Jei Gregas būtų pasiuntęs ką nors atsikratyti įkalčių, tai nebūtumėte radę ginklo.

— Taip. Ir ką tai mums sako?

Esperansa gūžtelėjo, kažką raudonai apibrėžė fakso lape.

— Tu čia didysis detektyvas. Tu ir aiškinkis.

Mironas minutėlę mąstė. Jam į galvą tučtuojau šovė kitas atsakymas, kurio jis labai nenorėjo priimti.

— Yra dar viena galimybė, — ištarė jis.

— Kokia?

— Klipas Arnšteinas.

— O ką jis?

— Aš papasakojau Klipui apie kraują rūsyje.

— Kada?

— Prieš dvi dienas.

— Kaip jis reagavo?

— Išsigando, — atsakė Mironas. — Be to, jis turi motyvą — bet koks skandalas atimtų iš jo galimybę valdyti „Drakonus". Prakeikimas, štai kodėl jis pasamdė mane. Kad galėtų viską kontroliuoti. Daugiau niekas nežinojo apie kraują rūsyje. — Mironas nutilo, atsilošė ir dar kartą perkratė viską mintyse. — Žinoma, aš neturėjau progos papasakoti Klipui apie Lizos Gorman žmogžudystę. Jis netgi nežinojo, kad kraujas ne Grego. Jis tik žinojo, kad rūsyje yra kraujo. Ar jis eitų taip toli? Ar rizikuotų viską slėpti, jei nežinotų apie Lizą Gorman?

Esperansa nežymiai šyptelėjo.

— Galbūt jis žino daugiau nei manai.

— Kodėl taip sakai?

Ji ištiesė jam faksogramą.

— Čia tarpmiestinių skambučių sąrašas iš mokamo telefono

„Parkview“ užkandinėje, — tarė ji. — Aš jau sutikrinau jį su savuoju kompiuteryje. Pažiūrėk, kieno numerį apibrėžiau.

Mironas pažiūrėjo. Skambutis, trukęs dvylika minučių, buvo iš „Parkview“ užkandinės keturios dienos iki Grego dingimo. Numeris, kuriuo skambinta, buvo Klipo.

23 skyrius

— Liza Gorman skambino Klipui? — Mironas pažiūrėjo į Esperansą. — Kas čia, po galais, vyksta?

— Paklausk Klipo, — gūžtelėjo Esperansa.

— Žinojau, kad jis kažką nuo manęs slepia, — nenurimo Mironas, — bet aš nesuprantu. Kaip šioje lygtyje įsipaišo Klipas?

— Aha... — Ji pervertė dokumentus ant savo stalo. — Žinai, aš turiu daug darbo. Noriu pasakyti, sporto agento darbo. Tu šįvakar žaidi, ar ne?

Mironas linktelėjo.

— Tai ir paklausk Klipą. Nes kol kas mes tik sukame ratus.

Mironas peržvelgė sąrašą.

— Daugiau joks numeris nekrito tau į akis?

— Dar ne, — atsakė ji. — Bet aš noriu aptarti su tavimi kai ką kita.

— Ką?

— Turime problemą su klientu.

— Su kuo?

— Su Džeisonu Bleiru.

— Kas atsitiko?

— Jis įsižeidęs, — tarė ji. — Jam nepatinka, kad aš tvarkau jo kontraktą. Sako, kad pasamdė tave, o ne kažkokią — ji nupiešė ore kabutes — „menkai apsirengusią imtynininkę su gražiu užpakaliu“.

— Taip ir pasakė?

— Aha. Gražus užpakalis. Nė nepastebėjo mano kojų. — Esperansa papurtė galvą.

Mironas nusišypsojo.

— Tai kuo jis nepatenkintas?

Už jų skambtelėjo lifto skambutis. Šiame aukšte stoja tik vienas. Liftas atsidaro tiesiai į „MB SportsReps" priimamąjį. Tai madinga, bent jau jam taip sakė. Kai durys atsivėrė, iš lifto išlipo du vyriškiai. Mironas iškart juos atpažino. Kamufliažinės Kelnės ir Plytų Siena. Abu buvo ginkluoti. Jie nutaikė ginklus į Mironą ir Esperansą. Už jų pasirodė Didysis B, tarsi ką tik būtų buvęs pakviestas į pokalbių šou. Plati šypsena, rankos mostas, sveikinantis minią.

— Kaip tavo kelis, Mironai? — pasiteiravo jis.

— Geriau nei tavo furgonas.

Didysis B nusijuokė.

— Tas Vinas, — nutęsė jis. — Visuomet kupinas netikėtumų. Kaip jis sužinojo, kada į mus trenktis?

Nebuvo priežasties nesakyti.

— Mes buvome įjungę savo mobiliuosius.

Didysis B papurtė galvą.

— Genialu, iš tiesų. Aš apstulbintas. — Jis dėvėjo šiek tiek per daug blizgantį kostiumą ir ryšėjo raudoną kaklaraištį. Marškinių rankogaliai buvo susegti segtukais ir išsiuvinėti monogramomis: Didysis B. Pernelyg demonstruoja savo pravardę. Ant dešiniojo riešo buvo stora, virvės pynimo auksinė apyrankė.

— Kaip jūs čia pakliuvote? — paklausė Mironas.

— Negi manai, kad mus gali sustabdyti keli samdyti farai?

— Visgi norėčiau išgirsti, — tarė Mironas.

Didysis B patraukė pečiais.

— Paskambinau į „Lock-Horne Securities" ir pasakiau, kad ieškau naujo finansinio patarėjo savo milijonams. Kažkoks nekantraujantis jaunas kumetis liepė tučtuojau ateiti. Aš nuspaudžiau ne penkiolikto, o dvylikto aukšto mygtuką. — Jis skėstelėjo rankas. — Ir aš čia. — Jis nusišypsojo Esperansai. Kai įdegusiame veide švystelėjo pernelyg balti dantys, Mironui pasirodė, jog jis uždegė naktinę lempą.

— Ir kas gi ši patraukli būtybė? — mirktelėjęs pasiteiravo Didysis B.

— Vaje,— tarė Esperansa, — kuriai moteriai nepatiktų būti vadinamai būtybe?

Didysis B vėl nusijuokė.

— Ši damutė turi drąsos, — tarė jis. — Man tai patinka. Labai patinka.

— Tarsi man rūpėtų, — atsiliepė Esperansa.

Vėl juokas.

— Gal galėčiau minutėlę jūsų dėmesio, panele?..

— Monė Penė, — užbaigė ji. Ištarė puikiai imituodama Šoną Konerį. Ne tobulai, bet neblogai.

Didysis B vėl nusijuokė. Tas žmogus tikra hiena.

— Gal malonėtumėt pakviesti čionai Viną? Per garsiakalbį, jei nieko prieš. Pasakykite, kad ateitų neginkluotas.

Ji pažiūrėjo į Mironą. Mironas linktelėjo. Ji surinko numerį. Per garsiakalbį nuaidėjo Vino balsas:

— Artikuliuokite.

— Čia pas tave atėjo kažkoks susilaižęs blondinas su dirbtiniu įdegiu, — tarė ji.

— A, aš jo laukiau, — atsiliepė Vinas. — Sveikas, Didysis B.

— Labas, Vinai.

— Nujaučiu, kad esi lydimas gerai ginkluotos kompanijos.

— Tikrai taip, Vinai, — tarė Didysis B. — Jei mėginsi ką nors iškrėsti, tavo draugai gyvi neišeis.

— „Neišeis gyvi?“ — pakartojo Vinas. — Tikėjausi geriau, Didysis B, iš tiesų. Būsiu po minutėlės.

— Ateik neginkluotas, Vinai.

— Nė nesitikėk. Bet smurto nebus. Pažadu.

Telefonas spragtelėjo. Keletą sekundžių visi dairėsi vieni į kitus tarsi svarstytų, ko tikėtis.

— Aš juo nepasitikiu, — tarė Didysis B. Jis atsisuko į Plytų Sieną. — Nuvesk merginą į kitą kambarį. Palįskite po stalu ar dar kur nors. Jei išgirsi šūvius, ištaškyk jai galvą.

Plytų Siena linktelėjo.

Didysis B nukreipė savo dėmesį į Kamufliažines Kelnes.

— Nusitaikyk į Bolitarą.

— Gerai.

Didysis B irgi išsitraukė ginklą. Kai skambtelėjo lifto skambutis, jis pritūpė ir nusitaikė. Durys atsidarė, tačiau tai buvo ne Vinas. Iš lifto išniro Didžioji Sindė, visai kaip dinozauras iš kiaušinio.

— Jėzau Kristau! — ištarė Kamufliažinės Kelnės. — Kas gi čia, po galais?

Didžioji Sindė suurzgė.

— Kas ji, Bolitarai? — piktai paklausė Didysis B.

— Mano naujoji administratorė.

— Liepk jai palaukti kitame kambaryje.

Mironas jai linktelėjo.

— Viskas gerai. Ten yra Esperansa.

Sindė vėl urgztelėjo, tačiau paklausė. Pakeliui į Mirono kabinetą ji praėjo pro Didįjį B. Šalia jos jo ginklas atrodė kaip vienkartinis žiebtuvėlis. Ji atidarė duris, dar kartą urgztelėjo ir uždarė.

Tyla.

— Jėzau Kristau, — pakartojo Kamufliažinės Kelnės.

Maždaug po trisdešimties sekundžių liftas vėl skambtelėjo. Didysis B vėl pritūpė ir nusitaikė. Durys atsivėrė. Pro jas išžengė Vinas. Jis lengvai pasipiktino pamatęs į jį nukreiptą ginklą. Jo balsas buvo griežtas.

— Juk sakiau, kad smurto nebus.

— Tu turi informaciją, kurios mums reikia, — tarė Didysis B.

— Aš puikiai tai žinau, — atsiliepė Vinas. — Dabar nuleisk ginklą, ir mes pasikalbėsime civilizuotai.

Didysis B tebesitaikė į Viną.

— Tu ginkluotas?

— Žinoma.

— Duokš čionai savo ginklą.

— Ne. Ir tai ne ginklas. Ginklai. Daugiskaita.

— Pasakiau...

— Girdėjau, Orvili.

— Nevadink manęs taip.

Vinas atsiduso.

— Puiku, *Didysis B*, — tai sakydamas jis papurtė galvą. — Tu komplikuoji situaciją labiau nei būtina.

— Ką tai turėtų reikšti?

— Tai reiškia, kad būdamas protingas vyras tu per dažnai pamiršti, jog brutali jėga nėra vienintelis būdas. Yra situacijų, kur reikalinga savitvarda.

Vinas pamokslauja apie savitvardą, pagalvojo Mironas. Kas toliau? Ksavjera Holander* ims pamokslauti apie monogamiją?

— Tik pagalvok, ką jau pridirbai, — tęsė Vinas. — Pirma, užsiundei ant Mirono porą mėgėjų...

— Mėgėjų! — Kamufliažinėms Kelnėms tai nepatiko. — Tu ką čia vadini...

— Užsičiaupk, Toni, — paliepė Didysis B.

— Ar girdėjai, kaip jis mane pavadino? Mėgėju?

— Sakiau užsičiaupk, Toni.

Bet Tonis Kamufliažinės Kelnės negalėjo nutilti.

— Žinai, aš irgi turiu jausmus, Didysis B.

Didysis B piktai jį nužvelgė.

— Jei neužsičiaupsi, kentės tavo kairysis šlaunikaulis.

Tonis tučtuojau nutilo.

Didysis B vėl atsigręžė į Viną.

— Atleisk už sutrukdymą.

— Atsiprašymas priimtas.

— Tęsk.

— Kaip jau sakiau, — prakalbo Vinas, — pirmiausia bandai sumušti Mironą. Tada mėgini jį pagrobti ir sužaloti. Ir viskas dėl nieko.

* *Xaviera Hollander* — buvusi elitinė prostitutė ir viešnamio šeimininkė, vėliau parašiusi ne vieną knygą apie prostituciją.

— Ne dėl nieko, — paprieštaravo Didysis B. — Mums reikia Dauningo.

— Ir kodėl manai, kad Mironas žino, kur jis yra?

— Judu buvote jo namuose. Paskui staiga Bolitaras atsidūrė Dauningo komandoje. Tiesą sakant, jis užima jo vietą treniruočių sąraše.

— Ir?

— Aš nesu toks kvailas. Jūs kažką žinote.

— Ir kas, jei žinome? — Vinas skėstelėjo rankomis. — Kodėl paprasčiausiai nepaklausei? Ar tau bent buvo šovusi tokia mintis? Ar kada nors esi pagalvojęs, kad geriausia būtų tiesiog paklausti?

— Aš klausiau! — įsikišo Kamufliažinės Kelnės. Dabar jis gynėsi. — Gatvėje! Paklausiau jo, kur Gregas. Jis ėmė atsikalbinėti.

Vinas pažiūrėjo į jį.

— Ar esi tarnavęs kariuomenėje? — paklausė jis.

Kamufliažinės Kelnės suglumo.

— Ne.

— Tu esi nieko vertas chuliganėlis, — tarė Vinas tokiu pačiu tonu, kokiu aptarinėdavo vertybinių popierių kainas. — Apgailėtina ektoplazma, dėvinti karišką aprangą. Tai įžeidimas bet kuriam žmogui, dalyvavusiam tikrame mūšyje. Jei dar kartą sutiksiu tave apsirengusį panašiais apdarais, smarkiai sužalosiu. Ar aiškiai pasakiau?

— Ei...

— Tu nepažįsti šito vyruko, Toni, — įsiterpė Didysis B. — Todėl tiesiog linksėk ir tylėk.

Vinas atsisuko į Didįjį B.

— Mes galime padėti vieni kitiems šioje situacijoje, — tarė jis.

— Kaip?

— Taip jau atsitiko, kad mes irgi ieškome prapuolėlio pono Dauningo. Todėl norėčiau kai ką pasiūlyti.

— Klausau.

— Visų pirma, — tarė Vinas, — nuleiskite ginklus.

Didysis B įtariai nužvelgė jį.

— Iš kur man žinoti, ar galiu tavim pasitikėti?

— Jei būčiau norėjęs tave nužudyti, — atsakė Vinas, — būčiau padaręs tai vakar vakare.

Didysis B minutėlę pagalvojo, linktelėjo ir nuleido ginklą. Jis davė ženklą Kamufliažinėms Kelnėms, kuris pasekė jo pavyzdžiu.

— Kodėl nenužudei? — paklausė Didysis B. — Tokioje pačioje situacijoje aš tikriausiai būčiau tave nužudęs.

— Tai ir turėjau galvoje kalbėdamas apie brutalią jėgą, — tarė Vinas. — Apie nereikalingas aukas. Mums reikia vienam kito. Jei būčiau tave nužudęs, šiandien negalėčiau pateikti šio pasiūlymo.

— Pakankamai sąžininga. Įdėmiai klausau.

— Numanau, kad ponas Dauningas skolingas tau gana didelę sumą.

— Labai didelę.

— Puiku, — tarė Vinas. — Papasakok mums, ką žinai. Mes jį surasime, tau nieko nekainuos. Kai mes jį surasime, tu pažadėsi jo neliesti, jei jis sumokės skolą.

— O jei nesumokės?

Vinas šyptelėjo ir ištiesė rankas delnais į viršų.

— Kas mes tokie, kad kištumėmės į tavo reikalus?

Didysis B susimąstė, bet neilgam.

— Gerai, man tinka, — tarė jis. — Bet aš nesikalbu prie samdinių. — Jis atsigręžė į Kamufliažines Kelnes. — Eik, pasėdėk kitame kambaryje.

— Kodėl?

— Nes jei kas nors nuspręs tave kankinti, tu nieko nežinosi.

Kamufliažiniui atsakymas pasirodė labai logiškas. Netaręs nė žodžio, jis nuėjo į Mirono kabinetą.

— Gal prisėskime? — pasiūlė Vinas.

Jie taip ir padarė. Didysis B užsimetė koją ant kojos ir nedelsdamas pradėjo.

— Dauningas yra įjunkęs į lošimą. Ilgą laiką jam gana gerai sekėsi. O tai yra blogai, kai žmogus turi polinkį. Kai laimė nuo jo nu-

sigręžė — taip būtinai kada nors atsitinka — jis vis tikėjosi atsilošti. Visi tikisi. Jei jie turi tiek pinigų, kiek jų turi Dauningas, aš jiems leidžiu. Tegu kasasi sau kapą. Mano verslui tik į naudą. Tačiau tuo pačiu metu turiu juos atidžiai stebėti. Tai labai subtilus reikalas. Juk nesinori, kad jie imtų kastis sau kapą kur nors Kinijoje. — Jis pažiūrėjo į Mironą. — Supranti, ką noriu pasakyti?

Mironas linktelėjo.

— Kinijoje.

— Taip. Taigi Dauningas ėmė pralošinėti stambias sumas. Labai stambias. Jis niekada nesumokėdavo laiku, bet visuomet atsiskaitydavo. Kartais leisdavau jam pralaimėti du su puse ar net tris.

— Šimtus tūkstančių? — pasitikslino Mironas.

— Taip. — Didysis B nusišypsojo. — Tikriausiai nepažįsti nė vieno lošėjo, a?

Mironas nutylėjo. Jis neketino pasakoti šiam šliužui savo gyvenimo istorijos.

— Tai taip pat blogai kaip alkoholis ar heroinas, — tęsė Didysis B. — Jie nebegali sustoti. Tam tikra prasme lošimas netgi blogiau. Žmonės geria ir vartoja narkotikus, kad pabėgtų nuo nevilties. Lošimas irgi turi šį elementą, tačiau kartu tarsi ištiesia tau draugišką vilties ranką. Kai loši, tavęs nepaleidžia viltis. Tu tiki, kad esi vos per žingsnį nuo sėkmės. Čia ir visa gudrybė. Jei turi viltį, nesiliauji lošęs. Tačiau kol loši, viltis visuomet yra.

— Labai gilu, — tarė Vinas. — Grįžkime prie Grego Dauningo.

— Trumpai tariant, Gregas liaujasi mokėjęs skolas. Jos pasiekia pusę milijono. Aš pradedu jį spausti. Jis pareiškia, kad yra visiškai bankrutavęs, bet aš neturėčiau jaudintis, nes jis ketina pasirašyti kažkokią didelę reklamos sutartį, kuri uždirbs jam milijonus.

„Forte“ sutartis, pagalvojo Mironas. Dabar aiškėja, kodėl Gregas staiga pakeitė savo nuostatą dėl reklamų.

— Pasiteiravau, kada jis gausiąs tuos pinigus už reklamą. Jis sako, po maždaug pusės metų. Pusės metų? Kai skola pusė milijono ir vis didėja? Pasakiau jam, kad taip netinka. Kad jis turįs sumokėti

dabar. Jis atsakė neturįs pinigų. Todėl aš paprašiau jo parodyti gerą valią.

Mironas suprato, kur link krypsta kalba.

— Jis sumažino skirtumą.

— Klysti. Jis turėjo sumažinti skirtumą. Buvo lažinamasi, kad „Drakonai" laimės prieš „Charlotte" aštuoniais taškais. Dauningas turėjo pasirūpinti, kad „Drakonai" laimėtų mažiau nei aštuoniais. Didelio čia daikto.

— Jis sutiko?

— Žinoma. Rungtynės vyko sekmadienį. Aš pastačiau krūvą pinigų už „Charlotte". Krūvą pinigų.

— O Gregas nežaidė, — užbaigė už jį Mironas.

— Teisingai, — linktelėjo Didysis B. — „Drakonai" laimėjo dvylika taškų. Gerai, tarkim, jis susižeidė. Kaip teigia laikraščiai. Netikėta trauma, tai ne jo kaltė. Nesupraskit manęs klaidingai. Jis vis dar atsakingas už tai, ką praradau. Kodėl turėčiau mokėti už jo netikėtą traumą? — Jis nutilo laukdamas, ar kas nors užginčys jo logiką. Niekas nesivargino. — Todėl ėmiau laukti, kada Dauningas paskambins, bet jis taip ir nepaskambino. Dabar jis skolingas man beveik du milijonus. Vinai, tikiuosi, supranti, kad negaliu sėdėti sudėjęs rankų?

Vinas linktelėjo.

— Kada paskutinį kartą Gregas davė tau pinigų? — paklausė Mironas.

— Jau senokai. Nežinau. Prieš penkis, gal šešis mėnesius.

— Pastaruoju metu nieko?

— Nieko.

Jie dar truputėlį pasikalbėjo. Į kambarį sugrįžo Esperansa, Didžioji Sindė, Kamufliažinis ir Plytų Siena. Vinas ir Didysis B pakeitė temą ir ėmė kalbėtis apie bendrus pažįstamus, užsiiminėjančius Rytų kovos menais. Dar po kelių minučių Didysis B ir jo palyda išėjo. Kai lifto durys užsidarė, Didžioji Sindė atsisuko ir plačiai nusišypsojo Esperansai. Paskui ėmė šokinėti ratu. Grindys sudrebėjo.

Mironas klausiamai pažvelgė į Esperansą.

— Tasai dičkis, — tarė Esperansa, — kuris buvo su mumis kitame kambaryje.

— Jis ką?

— Jis paprašė Sindės telefono numerio.

Didžioji Sindė šokinėjo kaip vaikas. Žemiau esančio aukšto gyventojai tikriausiai jau ieškojo priedangos, tarsi tai būtų paskutinė Pompėjos diena. Mironas pažiūrėjo į Viną.

— Ar atkreipei dėmesį į tai, kad pastaruoju metu Gregas nedavė jam jokių pinigų?

Vinas linktelėjo.

— Akivaizdu, kad tie penkiasdešimt tūkstančių, kuriuos išsiėmė prieš dingdamas, buvo skirti ne skoloms apmokėti.

— Tai kam?

— Tikriausiai kad galėtų pabėgti.

— Vadinasi, jis žinojo prieš keturias dienas, kad bėgs, — tarė Mironas.

— Panašu į tai.

Mironas minutėlę pagalvojo.

— Tuomet žmogžudystės metas negali būti sutapimas. Jei Gregas ketino dingti, negali būti, kad jis atsitiktinai pasirinko tą dieną, kai buvo nužudyta Liza Gorman.

— Abejotina, — sutiko Vinas.

— Manai, kad ją nužudė Gregas?

— Visi įkalčiai veda ta linkme, — tarė Vinas. — Aš tau sakiau, kad tie pinigai buvo išimti iš sąskaitos, kurią tvarko Martis Felderis. Galbūt ponas Felderis žino atsakymą.

Mironas susimąstė. Didžioji Sindė staiga liovėsi šokinėjusi. Ji apkabino Esperansą ir uždainavo. Meilė.

— Jei Felderis žinojo, jog Gregas ruošiasi sprukti, — tarė Mironas, — kodėl paliko tas žinutes Grego atsakiklyje?

— Galbūt norėdamas sugluminti mus. Arba jis nežinojo Grego ketinimų.

— Paskambinsiu jam, — tarė Mironas. — Gal jis sutiks priimti mane rytoj.

— Šįvakar tu žaidi, ar ne?

— Taip.

— Kelintą?

— Pusę aštuonių. — Mironas pažiūrėjo į laikrodį. — Tačiau turiu išvykti nedelsdamas, jei noriu pirma pasikalbėti su Klipu.

— Aš vairuosiu, — pareiškė Vinas. — Norėčiau susipažinti su šiuo ponu Arnšteinu.

Jiems išvažiavus Esperansa patikrino balso pašto žinutes, tada susitvarkė stalą. Jos dvi fotografijos — su barzdota koli veislės kale Chloja, priimančia Geriausios veislės prizą Vestčesterio šunų parodoje, ir su ja pačia, kaip su Mažąja Pokahonta, bei Didžiąja Sinde, kaip su Didžiąja Vade Mama, demonstruojančiomis savo diržus Nuostabiųjų imtynininkių klube — buvo pargriautos Sindės kelių.

Žiūrėdama į fotografijas ji nesiliovė galvoti apie Mirono žodžius. Jam nedavė ramybės laiko pasirinkimas. Žmogžudystės laiko. Dauningo dingimo laiko. Bet kaip Liza Gorman pasirinko laiką? Kodėl ji atvyko į Niujorką būtent tada? Bankas Tuskone buvo apiplėštas prieš du mėnesius; Liza Gorman pradėjo dirbti „Parkview" užkandinėje irgi prieš du mėnesius. Nuo policijos besislapstantis nusikaltėlis turėtų bėgti kuo toliau nuo nusikaltimo vietos, tas tiesa, bet kodėl ji bėgo į tokią tankiai apgyvendintą vietą kaip Niujorkas? Kodėl?

Kuo daugiau Esperansa apie tai galvojo, tuo labiau stebėjosi. Čia slypi kažkokia paslaptis. Per tą banko užpuolimą turėjo įvykti kažkas, kas pastūmėjo Lizą Gorman atvykti į Niujorką. Esperansa dar minutę ar dvi gromuliavo šią mintį. Tada stvėrė telefoną ir paskambino vienam iš Mirono ir Vino artimiausių kontaktų Biure.

— Jiems reikia visko, ką turite apie Kranklių brigados banko užpuolimą Tuskone, — pasakė ji. — Ar galite atsiųsti man bylos kopiją?

— Gausite ją iki rytojaus ryto.

24 skyrius

Viną ir Mironą siejo neįprasta aistra Brodvėjaus miuziklams. Šią akimirką iš Vino garso sistemos jaguare plyšojo „1776-ieji" garso takelis. Vienas Kontinentinio kongreso delegatas sušuko: „Kas nors atidarykite langą!" Tai įžiebė aršų disputą dėl lango atidarymo naudos („Filadelfijoje karšta kaip pragare") ir jo neatidarymo („per daug musių"). Išsisklaidę per ginčą, žmonės liepė Džonui Adamsui sėstis. Istorija.

— Kas vaidino pirmąjį Tomą Džefersoną? — paklausė Vinas. Jis žinojo atsakymą. Gyvenimas su Mirono draugais buvo nesibaigianti viktorina.

— Filme ar ant scenos?

Vinas susiraukė.

— Aš nesidomiu kino versijomis.

— Kenas Hovardas, — atsakė Mironas.

— Teisingai. Koks žymiausias pono Hovardo vaidmuo?

— Treneris „Baltajame šešėlyje".

— Vėl teisingas atsakymas. Pirmąjį Džoną Adamsą?

— Viljamas Danielsas.

— Geriausiai žinomas kaip?

— Bjaurusis chirurgas iš „Šv. Kitur".

— Aktorė, atlikusi Martos Džeferson vaidmenį?

— Betė Bakli. Geriausiai žinoma kaip Abė iš „Aštuoneto".

— Neblogai, — nusišypsojo Vinas.

Mironas spoksojo pro langą į pastatus ir automobilius, susiliejančius į vieną pulsuojančią masę, ir galvojo apie Džesiką. Apie persikraustymą pas ją. Nėra priežasties nesutikti. Jis myli ją. Ji myli jį. Maža to, ji žengė pirmąjį žingsnį — pirmą kartą, kiek jis galėjo prisiminti. Dažniausiai tarpusavio santykiuose vienas partneris turi daugiau valdžios nei kitas. Tiesiog taip natūraliai susiklosto. Tobulą balansą rasti sunku. Jų atveju šiuo metu Džesikos žodis buvo lemiamas. Mironas tai žinojo — jei nebūtų žinojęs, nuolatinės Esperansos

pastabos būtų jį skaudinusios. Tai nereiškia, kad jis myli Džesiką labiau ar kad Džesika myli jį mažiau. O gal reiškia. Mironas nebežinojo, ką galvoti. Jis tik žinojo, kad akimirkos, kai Džesika žengia žingsnį — ypač tokios, kur ji atsiveria — yra retos. Mironas norėjo pasinaudoti proga, pastūmėti jų santykius į priekį. Jis ilgai laukė, kol ji ištars tokius žodžius. Bet kažkas jį stabdė. Kaip ir su TiSi, buvo daugybė veiksnių, stumiančių ir traukiančių prie jo.

Jo galva sukosi nuo minčių ir abejonių, bet nė viena neišsiveržė į priekį. Dabar jis labiausiai norėjo su kuo nors pasikalbėti. Kai mąstai garsiai su artimu draugu, kyla geriausi sprendimai. Bet su kuo? Esperansa, jo patikimiausia patikėtinė, nekenčia Džesikos. Vinas... kai kalba pakrypsta apie širdies reikalus, Vinas nėra pats geriausias patarėjas; kažkas jame jau seniai perdegė.

Vis dėlto Mironas išgirdo save sakant:

— Džesika pasiūlė man persikraustyti pas ją.

Minutėlę Vinas tylėjo, tada tarė:

— Ar tu gausi visą atkrintamųjų varžybų sumą?

— Ką?

— Tu per vėlai prisijungei prie komandos. Ar išsiaiškinai, kokią dalį gausi nuo atkrintamųjų?

— Nesijaudink. Tuo pasirūpinta.

Vinas linktelėjo. Jo akys buvo įsmeigtos į kelią. Spidometro rodyklė virpėjo ties aštuoniasdešimties mylių per valandą — greitis, kuriam trečiasis kelias nebuvo skirtas. Vinas nuolat keitė juostas. Mironas jau beveik įprato prie Vino vairavimo, bet vis tiek stengėsi nežiūrėti pro priekinį stiklą.

— Pasiliksi rungtynėms? — paklausė Mironas.

— Su sąlyga.

— Kokia?

— Kad ten bus Kumščiuotoja, — atsiliepė Vinas. — Sakei, jog ji ieško darbo. Galbūt galėsiu tuo pačiu metu ją ištardyti.

— Ką ketini sakyti?

— Tai, — tarė Vinas, — yra mūsų abiejų problema. Jei tu pa-

klausi jos apie Dauningo skambutį, prarasi priedangą. Jei paklausiu aš, ji susidomės kodėl, kas ir panašiai. Kad ir kaip būtų, jai kils įtarimų, nebent toji Kumščiuotoja būtų visiška vėpla. Tačiau jei ji žino ką nors svarbaus, tikriausiai meluos.

— Tai ką siūlai?

Vinas pakreipė galvą, tarsi būtų giliai susimąstęs.

— Galbūt aš permiegosiu su ja, — nutarė jis. — Kol ji skendės aistros sūkuriuose, priversiu ją kalbėti.

— Ji miega tik su „Giants" ir „Drakonų" vyrais, — pasakė Mironas. Tada susiraukė ir pridūrė: — Permiegoti su ja?

Vinas patraukė pečiais.

— Žinoma, galėčiau išplakti ją gumine žarna, — tarė jis. — Nebent, žinoma, jai tai patinka.

— Gal turi kitų pasiūlymų?

— Dabar kaip tik svarstau. — Jie tylėdami pasuko į kelią Medoulendo link. Iš grotuvo Abigailė Adams aiškino Džonui Adamsui, jog moterims Masačusetse reikia smeigtukų. Akimirką Vinas niūniavo kartu su muzika. Tada prakalbo. — Kai dėl Džesikos, — jis nukėlė vieną ranką nuo vairo ir mostelėjo ja, — ne manęs reikia klausti tokių dalykų.

— Žinau.

— Tu labai išgyvenai, kai ji paliko tave pirmą kartą, — pridūrė jis. — Nesuprantu, kam rizikuoti dar kartą tai išgyventi.

Mironas pažiūrėjo į jį.

— Tu iš tiesų nesupranti, ar ne?

Vinas neatsiliepė.

— Tai labai liūdna, Vinai.

— Taip, — atsakė šis, — labai tragiška.

— Aš rimtai, — tarė Mironas.

Vinas dramatiškai prisidėjo ranką prie kaktos.

— O, kaip liūdna, kad aš galiu niekada nepatirti to skausmo gelmių, į kurias puolei, kai tave paliko Džesika. Pasigailėkit šito vaiko.

— Juk žinai, kad yra ne tik skausmas.

Vinas nuleido ranką, papurtė galvą.

— Ne, mano drauge, nėra. Tikra buvo tavo skausmas. Visa kita, ką jautei, buvo tik žiauri apgaulė.

— Tu tikrai taip manai?

— Taip.

— Apie visus santykius?

Vinas papurtė galvą.

— To niekada nesakiau.

— O kaip mūsų draugystė? Ar tai irgi žiauri apgaulė?

— Kalbame ne apie mus, — tarė Vinas.

— Aš tik bandau suprasti...

— Nėra ką suprasti, — pertraukė jį Vinas. — Daryk, kaip manai esant geriausia. Kaip jau sakiau, ne su manim turėtum kalbėtis.

Tyla. Priešais juos dunksojo arena. Daugelį metų ji buvo vadinama Brendano Berno arena, — nepopuliaraus gubernatoriaus, kuris valdė miestą tuo metu, kai kompleksas buvo pastatytas, vardu. Tačiau pastaruoju metu sporto komitetui prireikė pinigų, tad pavadinimas buvo pakeistas į Kontinentinių oro linijų areną — nelabai skambų, tačiau ir senasis pavadinimas nekėlė noro užtraukti dainą. Brendanas Bernas ir jo buvę liokajai pasipiktino tokiu akiplėšiškumu. Koks nesąžiningumas, šaukė jie. Tai gubernatoriaus Berno palikimas. Kaip jie galį taip elgtis? Bet Mironui pavadinimo pakeitimas nekėlė problemų. Kas geriau — apmokestinti žmones, kad būtų surinkti dvidešimt septyni milijonai dolerių, ar įžeisti politiko ego? Kai pagalvoji, nėra nė ką lyginti.

Mironas dirstelėjo į Viną. Jo akys buvo įsmeigtos į kelią, rankos tvirtai spaudė vairą. Mironas mintimis nuklydo į tą rytą prieš penkerius metus, kai jį paliko Džesika. Jis slampinėjo vienas po namus, kai į duris pasibeldė Vinas. Mironas atidarė.

Vinas prakalbo be ilgos įžangos.

— Eime. Nupirksiu tau merginą. Tau reikia pasidulkinti.

Mironas papurtė galvą.

— Tikrai nenori?

— Ne, — atsiliepė Mironas.

— Tuomet padaryk man paslaugą.

— Kokią?

— Niekur neik ir neprisigerk, — tarė Vinas. — Tai būtų taip banalu.

— O pasidulkinti nebūtų?

Vinas papūtė lūpas.

— Tai bent jau būtų gera banalybė.

Paskui Vinas apsisuko ir išėjo. Tuo viskas ir baigėsi. Jie daugiau niekada nekalbėjo apie Mirono santykius su Džesika. Nereikėjo ir dabar užsiminti. Mironui derėjo tai žinoti.

Tokį Vino elgesį buvo galima paaiškinti. Dabar Mironas žiūrėjo į savo draugą ir nuoširdžiai jo gailėjo. Vino nuomone, gyvenimas buvo viena ilga pamoka, kaip rūpintis savimi. Rezultatai ne visuomet malonūs, užtat efektyvūs. Vinas nebuvo patyręs žiaurių emocinių kančių ar kitokių dramų, tačiau jis nebuvo ir robotas, kaip kartais norėdavo priversti žmones manyti. Tiesiog jis buvo išmokęs per daug nepasitikėti ir nepriklausyti nuo kitų. Jam rūpėjo nedaugelis žmonių, tačiau tuos, kurie rūpėjo, nepaprastai brangino. Visas likęs pasaulis jam mažai tereiškė.

— Parūpinsiu tau vietą šalia Kumščiuotojos, — tyliai ištarė Mironas.

Vinas linktelėjo ir įsuko į stovėjimo aikštelę. Mironas pasakė savo vardą Klipo sekretorei, ir jie buvo palydėti į Klipo kabinetą. Ten jau buvo Kalvinas Džonsonas, jis stovėjo Klipui iš dešinės. Klipas sėdėjo prie stalo. Šiandien jis atrodė senesnis: skruostai papilkėję, oda aplinkui burną labiau suglebusi. Atrodė, kad ir atsistoti jam prireikė daugiau pastangų.

Akimirką Klipas žiūrėjo į Viną.

— Tai tikriausiai ponas Lokvudas.

Jis netgi žinojo apie Viną — vėl puikiai pasiruošęs.

— Taip, — atsakė Mironas.

— Jis padeda mums spręsti mūsų problemą?

— Taip.

Vyrai susipažino. Paspaudė vieni kitiems rankas. Susėdo. Kaip ir visuomet tokiose situacijose Vinas tylėjo. Jo akys klaidžiojo po kabinetą viską fiksuodamos. Jam patiko kurį laiką stebėti žmones prieš pradedant su jais kalbėtis, ypač jiems įprastoje aplinkoje.

— Taigi, — pradėjo Klipas, išspausdamas pavargusią šypseną, — ką mes turime?

— Kai kreipėtės į mane pirmą kartą, — prakalbo Mironas, — baiminotės, kad atskleisiu ką nors nešvaraus. Norėčiau žinoti, kas tas kas nors.

Klipas pasistengė nutaisyti linksmą veidą.

— Nieko asmeniška, Mironai, — tarė jis tyliai nusijuokdamas, — bet jei tai žinočiau, nebūčiau tavęs samdęs.

Mironas papurtė galvą.

— Neįtikinote.

— Ką?

— Gregas ir anksčiau dingdavo.

— Tai ką?

— Tą, kad anais kartais nieko nešvaraus neįtarėte, — tarė Mironas. — Kodėl dabar?

— Jau sakiau tau. Artinasi balsavimas dėl savininkų.

— Ir tai vienintelis jūsų rūpestis?

— Žinoma, ne, — atsakė Klipas. — Nerimauju ir dėl Grego.

— Bet anksčiau niekada nesamdėte žmogaus, kad jį surastų. Ko jūs bijote?

Klipas gūžtelėjo pečiais.

— Tikriausiai nieko. Tiesiog noriu būti pasiruošęs. Kodėl klausi? Ką sužinojai?

Mironas papurtė galvą.

— Nieko panašaus, Klipai. Jūs mėgstate rizikuoti. Visuomet mėgote. Esu matęs, kaip keitėte populiarius, patyrusius veteranus į neišmėgintus naujokus. Esu matęs, kaip rizikavote puldamas, užuot sutvirtinęs gynybą. Jūs niekada nebijojote peržengti ribos, rizikuoti viskuo.

Klipas silpnai šyptelėjo.

— Tokios strategijos trūkumas, — tarė jis, — yra tas, kad tu irgi pralioši. Ir kartais labai daug.

— Ką pralošėte šį kartą? — paklausė Mironas.

— Kol kas nieko, — atsakė Klipas. — Bet jei Gregas negrįš, tai gali kainuoti mano komandai čempionato žiedą.

— Aš ne apie tai. Čia vyksta kažkas svarbesnio.

— Atleisk, — tarė Klipas skėsteldamas rankas. — Aš tikrai nesuprantu, apie ką kalbi. Pasamdžiau tave, nes man tai pasirodė protinga mintis. Gregas dingo. Tu teisus, jis dingdavo ir anksčiau, bet niekada sezonui įpusėjus ir niekada artėjant čempionatui. Tai tiesiog jam nebūdinga.

Mironas dirstelėjo į Vino pusę. Šis apsimetinėjo nuobodžiaująs.

— Ar pažįstate moterį, vardu Liza Gorman? — pamėgino Mironas.

Akies krašteliu Mironas pastebėjo, kaip sukluso Kalvinas.

— Ne, — atsiliepė Klipas. — O turėčiau?

— O moterį, vardu Karla arba Selė?

— Ką? Nori žinoti, ar aš kada nors pažinojau moterį, vardu...

— Pastaruoju metu. Arba bet kokią moterį, susijusią su Gregu Dauningu.

Klipas papurtė galvą.

— Kalvinai?

Kalvinas irgi papurtė galvą, tačiau šiek tiek abejodamas.

— Kodėl klausi? — pasiteiravo Klipas.

— Nes dingimo naktį Gregas buvo su ja, — atsakė Mironas.

Klipas išsitiesė kėdėje ir išpyškino:

— Ar radai ją? Kur ji? Galbūt jie kartu.

Mironas vėl pažiūrėjo į Viną. Šį kartą Vinas nežymiai linktelėjo. Jis irgi tai pastebėjo.

— Ji negyva, — tarė Mironas.

Iš Klipo veido dingo paskutiniai raudonio likučiai. Kalvinas ir toliau tylėjo, tik užsimetė koją ant kojos. Jam tai jau buvo didelis judesys.

— Negyva?

— Jei tiksliau, nužudyta.

— O Dieve... — Klipo akys šokinėjo nuo veido prie veido, tarsi ieškodamos kažkokio atsakymo ar paguodos. Nieko nerado.

— Ar tikrai nesate girdėję apie Lizą Gorman, Karlą ar Selę? — paklausė Mironas.

Klipas išsižiojo, užsičiaupė. Neišleido nė garso. Tada pamėgino dar kartą.

— Nužudyta?

— Taip.

— Ir ji buvo su Gregu?

— Jis paskutinis asmuo, matęs ją gyvą. Jo pirštų atspaudai rasti nusikaltimo vietoje.

— Nusikaltimo vietoje? — Jo balsas drebėjo, akys apsiblausė. — Dieve mano, tas kraujas, kurį radote rūsyje, — tarė jis. — Kūnas buvo Grego namuose?

— Ne. Ji buvo nužudyta savo bute Niujorke.

Klipas suglumo.

— Bet aš maniau, kad radote kraujo Grego rūsyje. Žaidimų kambaryje.

— Taip. Bet dabar jo ten jau nėra.

— Nėra? — Klipo balse skambėjo nuostaba ir pasipiktinimas. — Ką nori tuo pasakyti — nėra?

— Tą, kad kažkas jį išvalė. — Mironas žiūrėjo tiesiai į Klipą. — Tą, kad pastarosiomis dienomis kažkas lankėsi Grego namuose ir mėgino užgniaužti nemalonų skandalą.

Klipas krūptelėjo. Į jo akis grįžo gyvybė.

— Manai, kad tai buvau aš?

— Jūs buvote vienintelis, kuriam papasakojau apie kraują. Jūs norėjote tai nuslėpti.

— Aš leidau spręsti tau, — paprieštaravo Klipas. — Pasakiau, kad, mano nuomone, nereikėtų niekam sakyti, bet aš gerbčiau bet kokį tavo sprendimą. Žinoma, aš norėčiau išvengti skandalo. Kas

nenorėtų? Bet aš niekada taip nepasielgčiau. Turėtum tai žinoti, Mironai.

— Klipai, — tarė Mironas. — Aš turiu velionės telefono išklotinę. Ji skambino jums keturios dienos prieš žmogžudystę.

— Skambino man?

— Išklotinėje yra jūsų biuro numeris.

Jis prasižiojo kažką sakyti, užsikirto, tada pamėgino dar kartą.

— Gal ji ir skambino, bet tai nereiškia, kad kalbėjosi su manim. — Jo balsas skambėjo neužtikrintai. — Gal ji kalbėjosi su mano sekretore.

Vinas krenkštelėjo. Tada prašneko pirmą kartą nuo atėjimo.

— Pone Arnšteinai?

— Taip.

— Su visa derama pagarba, pone, — tęsė Vinas, — turiu pasakyti, kad jūsų melas jau pradeda įgristi.

Klipas išsižiojo. Jis buvo įpratęs, kad pavaldiniai bučiuotų jam užpakalį, o ne vadintų melagiu.

— Ką?

— Mironas jus labai gerbia, — tarė Vinas. — Tai kelia susižavėjimą. Paprastai žmonės nelengvai pelno Mirono pagarbą. Bet jūs pažįstate nužudytąją. Kalbėjotės su ja telefonu. Mes turime įrodymų.

Klipas prisimerkė.

— Kokių įrodymų?

— Visų pirma išklotinę...

— ...bet aš ką tik sakiau...

— O antra, jūsų žodžius, — užbaigė Vinas.

Klipas nutilo. Jo veidas tapo atsargus.

— Apie ką, po galais, kalbate?

Vinas sunėrė pirštus.

— Šiek tiek anksčiau Mironas paklausė, ar pažįstate Lizą Gorman ar moterį, vardu Karla arba Selė. Pamenat?

— Taip. Aš pasakiau, kad nepažįstu.

— Teisingai. O tada jis pasakė jums — cituoju jo žodžius, nes tai

svarbu — „nes dingimo naktį Gregas buvo su ja". Pripažįstu, sakinio struktūra nelabai rišli, bet tikslinga. Ar pamenat kitus du klausimus, pone Arnšteinai?

Klipas žiūrėjo sutrikęs.

— Ne.

— Jūs pasakėte — vėlgi, cituoju — „Ar radai *ją*? Kur *ji*?" — Vinas nutilo.

— Taip, ir ką?

— Jūs pasakėte *ją*. Po to pasakėte *ji*. O Mironas klausė, ar pažįstate Lizą Gorman, Karlą ar Selę. Argi ne logiška būtų manyti, jog jis kalba apie tris skirtingas moteris? Kodėl ne *jas*, o *ją*? Bet jūs, pone Arnšteinai, iškart nusprendėte, jog visi trys vardai priklauso vienai moteriai. Jums tai neatrodo keista?

— Ką? — Bet dabar Klipo pyktis buvo apsimestinis. — Jūs vadinate tai įrodymais?

Vinas pasilenkė į priekį.

— Mironui gerai atlyginama už jo pastangas. Dėl šios priežasties paprastai rekomenduočiau jam tęsti tyrimą. Patarčiau dirbti savo darbą ir imti iš jūsų pinigus. Jei jūs norite supainioti savo tyrimą, argi mes galime trukdyti? Žinoma, Mironas nepaklausytų. Jis labai smalsus. Dar blogiau, jis turi iškrypusį supratimą apie tiesą, net kai jos niekas neprašo.

Vinas nutilo, atsikvėpė, vėl atsilošė. Užuot sunėręs pirštus, jis ėmė švelniai baksnoti jų galiukais. Visų akys buvo nukreiptos į jį.

— Bėda ta, — tęsė jis, — jog buvo nužudyta moteris. Negana to, kažkas prikišo nagus nusikaltimo vietoje. Kažkas dingo; gali būti, jog dabar jis žudikas arba kita auka. Kitaip tariant, situacija per daug pavojinga, kad apsimestume, jog niekas nevyksta. Galimos išlaidos nusveria galimą naudą. Kaip verslininkas, pone Arnšteinai, turėtumėt tai suprasti.

Klipas tylėjo.

— Tai gal tuomet išsiaiškinkime, a? — Vinas išskėtė rankas, tada vėl sunėrė pirštus. — Mes žinome, kad nužudytoji auka kalbėjosi su

jumis. Arba jūs pasakote, ką ji sakė, arba mes paspaudžiame vieni kitiems rankas ir išsiskiriame.

— Pirmiausia ji kalbėjosi su manim, — prabilo Kalvinas. Jis pasimuistė kėdėje. Vengė Klipo akių, tačiau be reikalo. Klipas neatrodė nusiminęs dėl šio proveržio. Jis tik dar giliau grimzdo į kėdę kaip bliūkštantis balionas. — Ji prisistatė Karlos vardu, — tęsė Kalvinas.

Nežymiai linktelėjęs, Vinas atsilošė kėdėje. Jis atliko savo vaidmenį. Vadžios vėl buvo Mirono rankose.

— Ką ji pasakė? — paklausė Mironas.

— Ji sakė, kad turi kažką kompromituojančio apie Gregą. Sakė, kad galėtų išardyti franšizę.

— Ką ji turėjo?

Į pokalbį įsiterpė Klipas.

— Mes taip ir nesužinojome, — tarė jis. Akimirką Klipas dvejojo — kad laimėtų laiko arba susiimtų, pagalvojo Mironas. — Nenorėjau tau meluoti, Mironai. Atsiprašau. Tiesiog stengiausi apsaugoti Gregą.

— Jūs irgi su ja kalbėjotės?

Klipas linktelėjo.

— Po to, kai ji paskambino, Kalvinas atėjo pas mane. Kai ji paskambino kitą kartą, kalbėjomės abu. Ji pasakė, jog už tylėjimą nori pinigų.

— Kiek?

— Dvidešimt tūkstančių dolerių. Mes turėjome susitikti pirmadienį vakare.

— Kur?

— Nežinau, — atsakė Klipas. — Ji turėjo pranešti apie susitikimo vietą pirmadienio rytą, bet taip ir nepaskambino.

Tikriausiai todėl, kad buvo negyva, pagalvojo Mironas. Mirusieji retai skambina.

— Ir ji taip ir nepasakė jums didžiosios paslapties?

Klipas ir Kalvinas klausiamai susižvalgė. Kalvinas linktelėjo. Tada Klipas atsisuko į Mironą.

— Jai nereikėjo sakyti, — liūdnai pareiškė Klipas. — Mes jau žinojome.

— Ką žinojote?

— Gregas lošė. Jis buvo skolingas pinigų labai blogiems vyrukams.

— Jūs jau žinojote, kad jis lošia?

— Taip.

— Iš kur?

— Gregas pats pasakė.

— Kada?

— Maždaug prieš mėnesį, — pasakė Klipas. — Jis norėjo, kad jam padėtume. Aš... aš visuomet buvau jam kaip tėvas. Rūpinausi juo. Jis man labai rūpi. — Klipas pažiūrėjo į Mironą skausmo kupinomis akimis. — Ir tu man rūpi, Mironai. Štai kodėl visa tai taip sunku.

— Kas taip sunku?

Bet jis neatsakė.

— Aš norėjau jam padėti. Įkalbėjau kreiptis į specialistus.

— Ar jis paklausė?

— Gregas tik praėjusią savaitę pradėjo lankytis pas gydytoją. Psichiatrą, kuris specializuojasi priklausomybės nuo lošimo klausimais. Mes taip pat įkalbėjome jį pasirašyti reklamos sutartį, — pridūrė jis. — Kad galėtų apmokėti lošimo skolas.

— Ar Martis Felderis žinojo apie lošimą? — paklausė Mironas.

— Negaliu tiksliai pasakyti, — tarė Klipas. — Psichiatras papasakojo man, kokių neįtikėtinų dalykų griebiasi lošėjai, kad nuslėptų savo priklausomybę. Bet Martis Felderis tvarko didžiąją dalį Grego pinigų. Nustebčiau, jei jis nežinotų.

Už Klipo nugaros kabėjo plakatas su šių metų komanda. Minutėlę Mironas žiūrėjo į jį. Kapitonai, TiSi ir Gregas klūpėjo pirmoje eilėje. Gregas plačiai šypsojosi. TiSi veide atsispindėjo jam būdinga pašaipa.

— Vadinasi, — tarė Mironas, — kai samdėte mane, jau įtarėte, kad Grego dingimas gali būti susijęs su lošimu.

— Ne. — Kiek pagalvojęs Klipas pridūrė. — Bent jau ne taip, kaip tu manai. Aš netikėjau, kad Grego bukmekeris galėtų padaryti jam ką nors bloga. Maniau, kad sandėris su „Forte" nupirko jam laiko.

— Taip kaip tuomet?

— Aš nerimavau dėl jo sveiko proto. — Klipas parodė į Gregą plakate. — Gregas ir šiaip jau nėra iš sugebančių išlaikyti pusiausvyrą, bet aš baiminausi, kad spaudimas dėl lošimo skolų dar labiau paveiks jo ir taip jau abejotiną būseną. Jis myli savo įvaizdį, kad ir kaip keistai tai skambėtų. Jam patinka būti sirgalių numylėtiniu — labiau už pinigus. Bet jei jo fanai sužinotų tiesą, kas žino, kaip jie reaguotų? Todėl aš nerimavau, kad jis nepakels tokio spaudimo. Kad palūš.

— O ką jūs manote apie tą nužudytą moterį? — paklausė Mironas.

Klipas įnirtingai papurtė galvą.

— Pažįstu Gregą geriau nei kas kitas. Kai jis jaučiasi įspraustas į kampą, bėga. Jis tikrai nieko nenužudytų. Tikiu tuo visa širdimi. Jis nemėgsta smurto. Gregas jau seniai suprato, kokį pavojų kelia smurtas.

Kurį laiką visi tylėjo. Mironas ir Vinas laukė, kad Klipas paaiškintų plačiau.

— Pone Arnšteinai, ar turite dar ką pasakyti? — neiškentė Vinas, kai Klipas ir toliau tylėjo.

— Ne. Tai viskas.

Netaręs nė žodžio, Vinas atsistojo ir išėjo iš kabineto. Mironas gūžtelėjo ir pajudėjo eiti paskui jį.

— Mironai?

Jis atsigręžė į Klipą. Senis atsistojo. Jo akys buvo drėgnos.

— Sėkmės rungtynėse, — tyliai ištarė jis. — Pagaliau tai tik žaidimas. Nepamiršk to.

Mironas linktelėjo, vėl sutrikdytas Klipo elgesio. Jis išskubėjo ir pasivijo Viną.

— Turi man bilietą? — paklausė Vinas.

Mironas padavė.

— Prašyčiau apibūdinti tą Kumščiuotoją.

Mironas nupasakojo. Kai jie priėjo liftą, Vinas tarė:

— Vis dėlto tavasis ponas Arnšteinas nepapasakojo visos tiesos.

— Kas nors konkretaus ar tik nuojauta?

— Aš nesivadovauju nuojauta, — atsakė Vinas. — Ar tu juo tiki?

— Nesu tikras.

— Bet tau jis patinka, ar ne?

— Taip.

— Net jei jau prisipažino tau melavęs?

— Taip.

— Tuomet leisk pateikti įdomų scenarijų, — tarė Vinas. — Kas, išskyrus Gregą, gali daug prarasti, jei į viešumą iškils jo priklausomybė lošimui? Kas, išskyrus Gregą, turi didžiausią motyvą nutildyti Lizą Gorman? Ir pagaliau jei Gregas Dauningas galėjo padaryti siaubingą gėdą frančizei — netgi devalvuoti ją ir sugriauti Klipo Arnšteino šansus išlaikyti valdžią — kas būtų labiausiai norėjęs, kad Gregas Dauningas dingtų?

Mironas nesivargino atsakyti.

25 skyrius

Vieta šalia Kumščiuotojos buvo tuščia. Vinas atsisėdo ir apdovanojo ją pačia didžiausia šypsena.

— Labas vakaras.

— Sveiki, — nusišypsojo ji.

— Jūs tikriausiai panelė Meison.

Ji linktelėjo.

— O jūs Vinzoras Hornas Lokvudas III. Atpažinau jus iš nuotraukos *Forbes*.

Jie žiūrėdami į akis paspaudė vienas kitam ranką. Rankos paleido viena kitą; akys — ne.

— Malonu susipažinti, panele Meison.

— Prašau, vadinkite mane Mege.

— Gerai. — Vinas akimirką praplatino šypseną. Aikštelėje nuaidėjo sirena. Baigėsi pirmasis kėlinys. Jis pamatė, kaip Mironas atsistojo, užleisdamas vietą komandos draugams. Matydamas jį su uniforma NBA aikštelėje, Vinas pajuto keistą, nemalonų jausmą. Jis nenorėjo žiūrėti. Atsigręžė į Kumščiuotoją. Ji viltingai žiūrėjo į jį.

— Kaip suprantu, jūs ieškote darbo mano firmoje, — tarė Vinas.

— Taip.

— Ar neprieštarausite, jei užduosiu keletą klausimų?

— Prašom.

Ji paskatinamai mostelėjo ranka.

— Šiuo metu jūs dirbate „Kimmel Brothers", ar ne?

— Taip.

— Kiek biržos verteivų dirba jums šiuo metu? — paklausė Vinas.

— Mažiau nei dešimt. Mes nedidelė firma.

— Suprantu. — Vinas sunėrė pirštus apsimesdamas, jog svarsto jos žodžius. — Ar dirbate jiems ir savaitgaliais?

— Kartais.

— Savaitgalių vakarais?

Ji šiek tiek prisimerkė, tada vėl atsipalaidavo.

— Kartais, — pakartojo.

— O praėjusį šeštadienio vakarą?

— Atsiprašau?

— Jūs pažįstate Gregą Dauningą, argi ne?

— Žinoma, bet...

— Neabejoju, jog žinote, — tęsė Vinas, — kad nuo praėjusio šeštadienio nakties jo niekas nematė. Įdomu tai, kad paskutinis telefono numeris, kurį surinko ponas Dauningas, buvo jūsų biuro. Ar prisimenate tą skambutį?

— Pone Lokvudai...

— Maldauju. Vadinkite mane Vinu.

— Nežinau, ko jūs siekiate...

— Viskas labai paprasta, patikėkit, — pertraukė ją Vinas. — Va-

kar vakare jūs pasakėte mano bendradarbiui ponui Bolitarui, jog nesikalbėjote su Gregu Dauningu jau keletą mėnesių. Tačiau, kaip ką tik minėjau, turiu informacijos, kuri prieštarauja jūsų teiginiui. Iškyla tam tikras neatitikimas — neatitikimas, panele Meison, verčiantis suabejoti jūsų sąžiningumu. „Lock-Horne Securities" to netoleruoja. Mano darbuotojai privalo būti nepriekaištingos reputacijos. Dėl šios priežasties norėčiau, kad paaiškintumėt šį prieštaravimą.

Vinas išsitraukė iš kišenės maišelį su žemės riešutais. Jis išlukšteno keletą su pavydėtinu tvarkingumu, trumpais tikslingais judesiais sužėrė lukštus į kitą maišelį, tada pedantiškai vieną po kito susidėjo riešutus į burną.

— Iš kur jūs žinote, kad ponas Dauningas skambino į mano biurą? — paklausė Kumščiuotoja.

— Prašyčiau, — kreivai nužvelgdamas ją tarė Vinas. — Nešvaistykime laiko tokioms banalybėms. Jo skambutis yra patvirtintas faktas. Jūs tai žinote. Judėkime toliau.

— Aš nedirbau praėjusį šeštadienio vakarą, — tarė ji. — Tikriausiai jis skambino kam nors kitam.

Vinas paniuro.

— Man pradeda nepatikti jūsų taktika, panele Meison. Kaip ką tik man prisipažinote, jūsų firma nedidelė. Galėčiau paskambinti jūsų darbdaviui, jei norite. Neabejoju, kad jis mielai pasakytų ponui Vinzorui Hornui Lokvudui III, dirbote tą vakarą ar ne.

Kumščiuotoja atsilošė, sukryžiavo ant krūtinės rankas ir ėmė stebėti žaidimą. „Drakonai" pirmavo 24:22. Jos akys sekiojo kamuolį aikštelėje.

— Daugiau neturiu jums ką pasakyti, pone Lokvudai.

— Ak. Darbas jūsų daugiau nebedomina?

— Ne.

— Jūs klaidingai suprantate, — tarė Vinas. — Aš kalbu ne tik apie „Lock-Horne Securities". Kalbu apie bet kokį, įskaitant dabartinį, jūsų darbdavį.

Ji atsisuko į jį.

— Ką?

— Turite dvi galimybes, — tarė Vinas. — Leiskite man jas aiškiai išdėstyti, kad galėtumėt pasirinkti tinkamiausią sau. Pirmoji: jūs pasakote man, kodėl Gregas Dauningas skambino jums šeštadienį vakare. Pasakote, kodėl melavote apie tai Mironui. Papasakojate man viską, ką žinote apie jo dingimą.

— Kokį dingimą? — pertraukė ji. — Maniau, kad jis susižeidė.

— Antroji galimybė, — tęsė Vinas. — Jūs ir toliau tylite arba meluojate man, todėl aš pradedu skleisti gandus mūsų verslo rate apie jūsų abejotiną sąžiningumą. Jei tiksliau, aš paskelbsiu, kad tam tikros federalinės tarnybos tiria rimtus kaltinimus dėl pinigų iššvaistymo.

— Bet... — ji užsikirto ir nutilo. — Jūs taip nepasielgsite.

— Ne? — Jis nutaisė linksmą veidą. — Aš esu Vinzoras Hornas Lokvudas III. Mano žodis tokiais klausimais nesvarstytinas. Kai aš baigsiu, jūs vargu ar rasite drabužininkės darbą pakelės restorane. — Jis nusišypsojo ir pakreipė jos pusėn maišelį su riešutais. — Gal riešutėlį?

— Jūs pamišėlis.

— O jūs normali, — atkirto Vinas. Jis pažiūrėjo į aikštę. — Tarkim, tasai jaunas patarnautojas, šluostantis nuo grindų žaidėjų prakaitą. Jo darbas tikriausiai vertas, — Vinas išraiškingai truktelėjo pečiais, — net nežinau. Sakyčiau, mažų mažiausiai feliacijos.

Vinas meiliai nusišypsojo jai.

— Aš išeinu.

Ji pajudėjo stotis.

— Ar permiegosite su manim? — paklausė jis.

Ji pasibaisėjusi pažiūrėjo į jį.

— Ką?

— Ar permiegosite su manim? Jei pasirodysite labai gera, galbūt pagalvosiu dėl jūsų darbo mano firmoje.

Ji sukando dantis.

— Aš ne prostitutė, — iškošė ji.

— Ne, jūs ne prostitutė, — tarė Vinas pakankamai garsiai, kad atsisuktų keletas galvų. — Jūs veidmainė.

— Apie ką čia kalbate?

Vinas parodė jai į kėdę.

— Prašyčiau prisėsti.

— Geriau pastovėsiu.

— Nenorėčiau, kad tektų šaukti. — Jis vėl parodė į kėdę. — Prašau.

Nenuleisdama nuo jo įtarių akių, ji atsisėdo.

— Ko jūs norite?

— Aš jums patrauklus, ar ne?

Ji susiraukė.

— Mano nuomone, esate pats šlykščiausias žmogus, kokį...

— Aš kalbu tik apie išvaizdą, — tarė Vinas. — Fizinį patrauklumą, pamenat? Kaip sakėte vakar vakare Mironui, seksas yra tik fizinis aktas. Tas pats, kas paspausti žmogui ranką — nors tokia analogija verčia mane suabejoti jūsų partnerio šaunumu. Taigi, rizikuodamas pasirodyti nekuklus, aš žinau, jog nesu fiziškai nepatrauklus. Kai pagalvoji, kiek krepšininkų pasiguldėte į lovą per savo žvaigždišką karjerą, tarp jų tikrai turėjo būti bent vienas, kuris buvo mažiau fiziškai patrauklus nei *moi*.

Ji prisimerkė. Atrodė suintriguota ir pasibaisėjusi vienu metu.

— Galbūt, — sutiko ji.

— Visgi atsisakote permiegoti su manim. O tai, mano brangioji, yra veidmainiavimas.

— Kodėl? — atkirto Kumščiuotoja. — Aš nepriklausoma moteris. Aš renkuosi.

— Taip sakote, — atsiliepė Vinas. — Bet kodėl renkatės tik „Giants“ ir „Drakonų“ vyrukus? — Kai ji šiek tiek per ilgai uždelsė atsakyti, Vinas nusišypsojo ir pamojavo pirštu. — Turėtumėt bent jau sąžiningai pripažinti, kodėl renkatės būtent juos.

— Regis, daug apie mane žinote, — tarė Kumščiuotoja. — Kodėl pats man nepasakote?

— Puiku. Jūs tučtuojau paskelbiate tą keistą taisyklę apie „Drakonus", „Giants" ir kitus. Jūs nustatote ribas. O aš ne. Jei moteris man patinka, to gana. Bet jums reikia to atsitiktinio naujų narių įšventinimo į komandą. Nes taip atskiriate save.

— Atskiriu save nuo ko?

— Nuo vadinamųjų laisvųjų paukštyčių. Kaip ką tik sakėte man, jūs ne prostitutė. Jūs renkatės, velniai rautų. Jūs ne kekšė.

— Teisingai. Ne kekšė.

Jis nusišypsojo.

— Bet kas yra kekšė? Moteris, kuri miega su visais? Ne. Nes taip darote jūs. Juk nekritikuotumėt kolegės dėl tos pačios priežasties. Tai kas iš tiesų yra kekšė? Jūsų žodžiais tariant, tokių nėra. Nebent, žinoma, jums reiktų paneigti, jog esate kekšė, kai aš imu abejoti. Kodėl?

— Neišgalvokite daugiau, nei iš tiesų yra, — tarė Kumščiuotoja. — Žodis „kekšė" turi neigiamą atspalvį. Tai vienintelė priežastis, kodėl nenoriu būti taip vadinama.

Vinas skėstelėjo rankas.

— Bet iš kur tas neigiamas atspalvis? Jei kekšė, pagal definiciją, yra pasileidusi moteris, moteris, kuri miega su visais, kodėl neapsivijus šio termino abiem kojomis? Kam statyti tas užtvaras? Kam kurti dirbtines ribas? Jūs naudojatės krepšininkais, kad paskelbtumėt apie savo nepriklausomybę. Bet tai sako ką kita. Tai sako, kad jūs jaučiatės neužtikrinta ir nesaugi.

— Ir todėl esu veidmainė?

— Žinoma. Grįžtam prie mano prašymo permiegoti su manim. Jei seksas yra tik fizinis aktas, tuomet mano šiurkštus elgesys su jumis neturėtų turėti jam jokios įtakos — nebent seksas yra šis tas daugiau nei tik fizinis suartėjimas. Tai kaip yra iš tiesų?

Ji šyptelėjo, paskubomis papurtė galvą.

— Jūs įdomus žmogus, pone Lokvudai. Galbūt aš visgi permiegosiu su jumis.

— Taip negerai, — atsiliepė Vinas.

— Ką?

— Jūs padarysite tai tik tam, kad įrodytumėt, jog aš klystu. Tai, mano brangioji, yra taip pat apgailėtina ir nesaugu kaip ir dabartinis jūsų elgesys. Bet mes nukrypstame nuo temos. Papasakosite man apie savo pokalbį su Gregu Dauningu ar man teks žlugdyti jūsų reputaciją?

Ji atrodė suglumusi. Būtent to jis ir siekė.

— Žinoma, yra ir trečia galimybė, — tęsė Vinas, — kuri labai primena antrąją. Negana to, kad bus sužlugdyta jūsų reputacija, jums bus pateikti kaltinimai žmogžudyste.

Ji išplėtė akis.

— Ką?

— Gregas Dauningas yra rimtas įtariamasis žmogžudystės byloje. Jei išaiškės, kad jūs kokiu nors būdu jam padėjote, jūs tapsite bendrininke. — Jis nutilo, susiraukė. — Nors, jei atvirai, nemanau, kad apygardos prokuroras pateiks apkaltinamąjį nuosprendį. Nesvarbu. Pradėsiu nuo jūsų reputacijos. O paskui pažiūrėsim.

Kumščiuotoja piktai žiūrėjo į jį.

— Pone Lokvudai?

— Taip.

— Užsikrušk, — metė ji.

Vinas atsistojo.

— Nepaneigiamai geresnė galimybė nei dabartinė kompanija. — Jis nusišypsojo ir nusilenkė. Jei būtų buvęs su skrybėle, būtų palietęs jos kraštą. — Geros dienos.

Vinas pasišalino aukštai iškėlęs galvą. Žinoma, tokiam beprotiškam elgesiui buvo paaiškinimas. Ji nekalbės. Jis suprato tai beveik iš karto. Ji protinga ir lojali. Pavojingas, tačiau žavėtinas derinys. Bet tai, ką jis pasakė, ją supurtys. Netgi geriausi iš mūsų supanikuotų arba bent jau imtų veikti. Jis palauks lauke ir ją paseks.

Jis žvilgtelėjo į švieslentę. Antrojo kėlinio vidurys. Rungtynės nekėlė jam jokio susidomėjimo. Tačiau kai jis buvo prie vartų, per garsiakalbį nuaidėjo pranešimas:

— Trojų Eriksoną keičia Mironas Bolitaras.

Vinas sudvejojo. Tada žengė išėjimo link. Jis nenorėjo žiūrėti. Bet paskui vėl stabtelėjo ir atsisuko į aikštę.

26 skyrius

Mironas sėdėjo ant tolimojo suolelio krašto. Jis žinojo, jog nežais, bet krūtinę vis tiek veržė plieniniai varžybų jaudulio žiedai. Kai buvo jaunesnis, Mironui patikdavo svarbių varžybų įtampa, netgi kai jaudulys virsdavo beveik paralyžiumi. Tačiau prasidėjus rungtynėms jis tučtuojau išnykdavo. Vos tik jis susidurdavo su priešininku, imdavo vytis pasiklydusį kamuolį ar mesdavo atšokęs nuo priešininko, drugeliai nurimdavo, o minios šūksniai ir švilpimas susiliedavo į foninę muziką.

Daugiau kaip dešimtmetį Mironas nebuvo jautęs jaudulio prieš varžybas, todėl žinojo tai, ką visuomet įtarė: šis didžiulis nervingumas tiesiogiai susijęs su krepšiniu. Ir su niekuo kitu. Nei versle, nei asmeniniame gyvenime jis nebuvo patyręs nieko panašaus. Netgi įnirtingi fiziniai susirėmimai — iškreiptas pakilimas, jei tokį kada nors jautė — neprilygo šiam jauduliui. Jis tikėjosi, kad šis išskirtinai su sportu susijęs jausmas išblės su amžiumi ir branda, kad toks nereikšmingas įvykis kaip krepšinio varžybos praras savo beveik biblinę svarbą, kad toks sąlyginai nesvarbus dalykas laikui bėgant nepadidės iki epinių dydžių. Suaugęs žmogus supranta tai, ko neverta aiškinti vaikui — kad praleistą mokyklos šokių vakarą ar neįmestą baudą ateityje primins tik nežymus skausmas. Vis dėlto Mironas, patogiai įsitaisęs savo ketvirtojoje dešimtyje, išgyveno tuos pačius sustiprėjusius ir paaštrėjusius jausmus kaip jaunystėje. Jie neišblėso su amžiumi. Jie tiesiog snaudė, kaip Kalvinas jį ir perspėjo, tikėdamiesi galimybės išsijudinti, galimybės, kuri paprastai niekada nepasitaiko per žmogaus gyvenimą.

Ar jo draugai teisūs? Ar jam šito reikia? Argi jis nepamiršo viso šito? Jis pastebėjo tribūnose Džesiką. Ji stebėjo veiksmą aikštelėje, o

jos veide atsispindėjo keistas susikaupimas. Atrodė, kad jos vienintelės netrikdė jo sugrįžimas, bet vėlgi — jos nebuvo jo gyvenime, kai jis sukosi krepšinio sūkuryje. Ar moteris, kurią jis myli, nesuprato, ar?..

Jis sustingo.

Kai sėdi ant suolelio, arena gali pasirodyti labai maža. Pavyzdžiui, jis matė Viną, besikalbantį su Kumščiuotoja. Matė Džesiką. Matė kitų žaidėjų žmonas ir merginas. O tada tiesiai priešais save pamatė tėvus, įeinančius pro vartus. Jo akys skubiai grįžo į aikštę. Jis ėmė ploti ir šaukti skatindamas komandos draugus, apsimesdamas, kad yra susidomėjęs rungtynių baigtimi. Jo tėtis ir mama. Jie tikriausiai anksčiau grįžo iš kelionės.

Jis paskubomis metė žvilgsnį į tribūnas. Dabar jie sėdėjo netoli Džesikos, šeimos ir draugų sekcijoje. Jo mama žiūrėjo tiesiai į jį. Net per atstumą jis matė sutrikusį žvilgsnį jos ašarotose akyse. Tėčio akys lakstė į šonus; žandikaulis buvo įsitempęs, tarsi jis kauptųsi prieš pažvelgdamas į aikštę. Mironas suprato. Viskas buvo per daug pažįstama, kaip atgijęs senas šeimos filmas. Jis vėl nukreipė žvilgsnį į šoną.

Iš žaidimo pasišalino Leonas Vaitas. Jis užėmė laisvą vietą šalia Mirono. Patarnautojas apgaubė jo pečius rankšluosčiu ir padavė vandens butelį. Leonas užsivertęs godžiai truktelėjo, jo kūnas blizgėjo nuo prakaito.

— Vakar mačiau tave besikalbantį su Kumščiuotoja, — tarė Leonas.

— Aha.

— Gavai?

Mironas papurtė galvą.

— Likau neapkumščiuotas.

Leonas susijuokė.

— Ar kas nors tau sakė, kaip ji gavo šią pravardę?

— Ne.

— Kai ji užsiveda, kai tikrai įsijaučia, pradeda tuksnoti koja — aukštyn žemyn. Kaire koja. Visuomet kaire. Įsivaizduok, ji guli ant nugaros, tu darbuojiesi kiek išgali, ir staiga jos kairė koja ima tuksnoti aukštyn žemyn. Tau atrodo, kad tave kažkas kumščiuoja, supranti?

Mironas linktelėjo. Suprato.

— Todėl jei ji šito nedaro — jei vyrukas lieka neapkumščiuotas — jis lyg ir neatliko savo pareigos. Jis negali rodyti savo veido. Turi vaikščioti nunarinęs galvą. — Paskui jis pridūrė: — Tai gana rimta tradicija.

— Kaip uždegti menorą per Hanuką, — tarė Mironas.

Leonas nusijuokė.

— Na, ne visai.

— O tave kada nors kumščiavo, Leonai?

— Aišku, kartą. — Paskui skubiai pridūrė: — Bet tai buvo, kai dar nebuvau vedęs.

— Ar seniai esi vedęs?

— Mudu su Fiona vedę šiek tiek daugiau nei metus.

Mirono širdis nusirito į lifto šachtą. Fiona. Leono žmonos vardas Fiona. Jis pažiūrėjo į apvalių formų blondinę tribūnose. Fiona prasideda raide F.

— Bolitarai!

Mironas pakėlė galvą. Jį šaukė Donis Volšas, vyriausiasis treneris.

— Taip?

— Eini vietoje Eriksono. — Volšas spjaute išspjovė žodžius, tarsi jie būtų nagų nuokarpos. — Užimk gynėjo pozicijas. Su Kilėjum.

Mironas pažiūrėjo į trenerį, tarsi šis kalbėtų svahilių kalba. Vyko antrasis kėlinys. Rezultatas buvo lygus.

— Kokio velnio lauki, Bolitarai? Vietoje Eriksono. Tučtuojau.

Leonas pliaukštelėjo jam per nugarą.

— Varyk, žmogau.

Mironas atsistojo. Jo kojos vos lankstėsi. Lempų šviesoje kaip šikšnosparniai skraidė mintys apie žmogžudystę ir dingimus. Jis pabandė nuryti seiles, tačiau burna buvo išdžiūvusi. Pamažu nubėgo prie sekretoriaus stalelio. Arena sukosi aplinkui tarsi girto lova. Jis nesąmoningai nusitraukė ir numetė ant grindų treningus, kaip gyvatė, keičianti odą. Tada linktelėjo sekretoriui.

— Vietoje Eriksono, — ištarė.

Po dešimties sekundžių nuaidėjo sirena.

— Trojų Eriksoną keičia Mironas Bolitaras.

Jis išbėgo į aikštę rodydamas į Eriksoną. Jo komandos draugai nustebo jį pamatę.

— Volesas tavo, — pasakė Eriksonas.

Regis Volesas. Vienas taikliausių gynėjų. Mironas atsistojo šalia jo ir pasiruošė. Volesas tyrinėjo jį su smagia šypsenėle.

— LB pasirengęs, — pašaipiai nusijuokęs šūktelėjo Volesas. — Sumautas LB pasiruošęs.

Mironas žvilgtelėjo į TiSi.

— LB?

— Lėtas Baltasis, — pasakė jam TiSi.

— Ak.

Visi kiti giliai kvėpavo ir buvo suprakaitavę. Mironas jautėsi sustingęs ir nepasiruošęs. Jo akys grįžo prie Voleso. Netrukus atskries kamuolys. Kažkas patraukė Mirono dėmesį, ir jis pakėlė akis. Netoli išėjimo stovėjo Vinas. Susidėjęs ant krūtinės rankas. Jų akys trumpam susitiko. Vinas nežymiai linktelėjo. Pasigirdo švilpukas. Žaidimas prasidėjo.

Regis Volesas nieko nelaukdamas ėmė taukšti nesąmones.

— Čia tai geras, — tarė jis. — Seni, aš padarysiu tave savo boba.

— Pirma turėsi nusivesti vakarienės ir į kiną, — atsiliepė Mironas.

Volesas pažvairavo į jį.

— Nevykęs atsakymas, seni.

Sunku ginčytis.

Volesas pasilenkė, pasiruošė. Tada papurtė galvą.

— Šūdas. Mano senelė, ir ta geriau dengtų.

— Tai tegu ji ir būna tavo boba, — tarė Mironas.

Volesas įdėmiai pažiūrėjo į jį, linktelėjo.

— Jau geriau.

„Pacers“ įmetė kamuolį į aikštę. Volesas pabandė aplenkti Mironą po krepšiu. Tai buvo tik į gera. Fizinis kontaktas. Niekas neat-

palaiduoja tų plieninių žiedų geriau nei kova dėl padėties. Jų kūnai žnektelėjo vienas į kitą. Būdamas šešių pėdų keturių colių ūgio ir dviejų šimtų dvidešimties svarų svorio, Mironas nesileido nustumiamas. Volesas pamėgino nustumti jį nugara, bet Mironas nenusileido ir atstatė jam į užpakalį kelį.

— Žmogau, — suniurnėjo Volesas, — koks tu stiprus.

Ir tada jis atliko judesį, kurio Mironas beveik nepastebėjo. Jis taip staiga pasuko Mirono kelį, kad šis beveik nespėjo pasukti galvos. Pasinaudodamas Mironu kaip atsvara, Volesas pašoko aukštai į orą. Kaip „Apollo" erdvėlaivis, sklendžiantis iš arenos, spėjo pagalvoti Mironas. Jis bejėgiškai stebėjo, kaip Volesas ištiestomis rankomis sugriebia kamuolį, skriejantį lanko lygyje. Tada jis lyg sustingo ore, bet paskui tęsė kilimą, tarsi pati žemės trauka būtų nusprendusi akimirkai sustingti. Kai Regis Volesas pagaliau ėmė leistis, jis prisitraukė kamuolį sau už galvos, o tada su bauginama jėga metė jį į krepšį.

Dėte įdėjo.

Volesas nusileido išskėstomis rankomis, laukdamas plojimų. Jo kandžios pastabos vaikėsi Mironą po visą aikštę.

— Sveikas atvykęs į NBA, buvusysis. Ar niekada nebuvusysis. Nesvarbu, kas būtum, velniai rautų. O, žmogau, argi ne gražiai įdėjau, a? Kaip aš atrodžiau ore? Būk atviras. Mano sportbačių padai atrodo gražiai, ar ne? Aš toks gražus. Toks labai gražus. Kaip jauteisi, kai tėškiau tau į veidą? Nagi, seni, man tu gali pasakyti.

Mironas stengėsi jį ignoruoti. „Drakonai" metė, bet nepataikė. „Pacers" atkovojo atšokusį kamuolį ir nubėgo į kitą aikštės pusę. Volesas suvaidino grįžtąs prie krepšio, bet paskui išdygo prie tritaškių linijos. Jis pagavo jam perduotą kamuolį ir vienu judesiu pasiuntė jį į krepšį. Kamuolys nuzvimbė. Trys taškai.

— Oho, seni, ar girdėjai tą garsą? — nesiliovė Regis Volesas. — Tą zvimbimą? Nėra mielesnio garso žemėje. Girdi mane? Nėra mielesnio garso. Netgi moters, dejuojančios per orgazmą.

Mironas pažiūrėjo į jį.

— Moterys patiria orgazmus?

Volesas nusijuokė.

— Neblogai, seni. Neblogai.

Mironas žvilgtelėjo į laikrodį. Jis žaidžia trisdešimt keturias sekundes, o jo priešininkas įmetė jau penkis taškus. Mironas skubiai paskaičiavo. Tokia sparta Volesas gali sumesti iki šešių šimtų taškų per rungtynes.

Pašaipaus minios baubimo nereikėjo ilgai laukti. Ne taip kaip jo jaunystėje, minios triukšmas nesusiliejo į foninę muziką. Jis netapo vienu neaiškiu garsu, sirgalių padrąsinamais šūksniais. Ar nušvilpimu priešininkų arenoje — ko tu tikiesi ir netgi keistai džiūgauji, kai jis pasigirsta. Tačiau girdėti, kaip savi sirgaliai nušvilpia tavo pasirodymą, girdėti, kaip sava minia atsisuka prieš tave — to Mironas nebuvo patyręs. Dabar jis girdėjo minią kaip niekada anksčiau — kaip vieningą paniekos organizmą ir aiškius balsus, šūkaujančius užgaulius šūksnius. „Tu užknisi, Bolitarai!“ „Eik lauk!“ „Susimušk kitą kelį ir sėskis!“ Jis bandė juos ignoruoti, tačiau kiekvienas šūksnis smeigė kaip durklas.

Jį užvaldė išdidumas. Jis neleis Volesui pelnyti taškų. Taip liepė jo protas. Taip sakė širdis. Bet, kaip netrukus įsitikino Mironas, jo kelis taip nemanė. Jis paprasčiausiai buvo per lėtas. Per tą laiką Volesas įmetė dar šešis taškus ir iš viso turėjo vienuolika. Mironui pavyko įmesti du. Jis ėmė žaisti tai, ką anksčiau vadindavo „apendikso“ krepšiniu; tai reiškė, kad kai kurie žaidėjai aikštėje buvo tarsi apendiksas — jie arba nereikalingi, arba skausmingi. Jis stengėsi nesimaišyti po kojomis ir padėti TiSi. Perduodavo kamuolį kitiems arba vengdavo jo. Kėlinio pabaigoje pamatęs nesaugomą krepšį metė, tačiau „Pacers“ centras atmušė kamuolį į minią. Pasigirdo kurtinantis baubimas. Mironas pakėlė galvą. Jo mama ir tėtis sėdėjo sustingę it dvi statulos. Gretimoje tribūnoje grupelė gerai apsirengusių vyrų skandavo sudėję rankas prie burnų: „Bolitaras užkniso.“ Mironas pastebėjo Viną, skubiai einantį jų link. Vinas ištiesė ranką rėksnių vadui. Vadas paspaudė ją. Ir krito ant žemės.

Keisčiausia buvo tai, kad nors Mironas ir gadino žaidimą, nors

jį ir toliau triuškino gynyboje bei neefektyviame puolime, senasis pasitikėjimas savimi išliko. Jis norėjo likti aikštėje. Jis vis nesiliovė ieškojęs progos mesti, sąlyginai nesutrikdytas, kaip žmogus, kuriam nebesvarbi jokia panieka, žmogus, ignoruojantis vis ryškėjančius įrodymus, kuriuos 18 812 žmonių minia (pasak garsiakalbio) aiškiai matė. Jis žinojo, jog laimė atsigręš. Tiesiog jis dabar prastokos formos, ir tiek. Greitai viskas pasikeis.

Jis suvokė, jog mąsto panašiai kaip Didžiojo B apibūdintas nepataisomas lošėjas.

Netrukus kėlinys baigėsi. Eidamas iš aikštelės, Mironas vėl pakėlė akis į savo tėvus. Jie atsistojo ir nusišypsojo jam. Jis irgi nusišypsojo ir linktelėjo. Jis pažiūrėjo į grupelę gerai apsirengusių rėksnių. Jų niekur nesimatė. Vino irgi.

Per pertrauką niekas nesikalbėjo su juo, ir Mironas daugiau nebegavo progos žaisti. Jis įtarė, jog už to stovi Klipas. Kodėl? Ką Klipas bando įrodyti? „Drakonai" laimėjo dviem taškais. Kai visi susirinko persirengimo kambaryje ir ėmė persirenginėti, Mirono žaidimas jau buvo pamirštas. Žiniasklaida apspito TiSi, kuris žaidė puikiai, įmetė trisdešimt tris taškus ir atkovojo aštuoniolika kamuolių. TiSi praeidamas patapšnojo Mironui per nugarą, bet nieko nepasakė.

Mironas atsirišo sportbačių raištelius. Įdomu, ar tėvai lauks jo? Tikriausiai ne. Jie supras, kad jis nori pabūti vienas. Jo tėvai, nors ir mėgo kištis į jo gyvenimą, buvo gana supratingi ir žinojo, kada reikia dingti. Jie lauks jo namuose, nemiegos visą naktį, jei reikės. Iki šios dienos jo tėvas nemiegodavo, žiūrėdavo televizorių ir laukdavo, kol Mironas sugrįš. Vos tik Mironas įkišdavo į duris raktą, tėvas apsimesdavo miegąs — jo akiniai kabėdavo ant nosies galo, o ant krūtinės gulėdavo laikraštis. Jam trisdešimt dveji, o jo tėvas tebelaukia, kada jis pareis. Jėzau, juk jis pakankamai suaugęs, ar ne?

Už kampo, nedrąsiai žvalgydamasi, jo laukė Odrė. Ji prisiartino tik tuomet, kai jis pamojo. Ji įsikišo bloknotą ir pieštuką į rankinę ir truktelėjo pečiais.

— Pažiūrėk į šviesiąją pusę, — tarė ji.

— Kokią?

— Tavo užpakalis tebėra gražus.

— Tai dėl tų sportinių trumpikių, — tarė Mironas. — Jos daro stebuklus.

— Daro stebuklus?

Jis gūžtelėjo.

— Ei, su gimtadieniu.

— Ačiū, — padėkojo Odrė.

— Saugokis Kovo idų, — dramatiškai perspėjo Mironas.

—Idos kovo penkioliktoji, — tarė Odrė. — Šiandien septynioliktoji.

— Taip, žinau. Bet niekada nepraleidžiu progos pacituoti Šekspyrą. Mėgstu pasirodyti esąs protingas.

— Smegenys ir dailus užpakalis, — tarė Odrė. — Kam rūpi, jei nemoki šoninių judesių.

— Keista, — atsiliepė Mironas. — Džesė dėl to niekada nesiskundžia.

— Bent jau tau į akis, — nusišypsojo Odrė. — Malonu matyti tave tokį linksmą.

Jis irgi nusišypsojo, truktelėjo pečiais.

Odrė apsidairė įsitikindama, jog netoliese nieko nėra.

— Turiu tau kai ką, — tarė ji.

— Apie ką?

— Apie privatų detektyvą skyrybų byloje.

— Jį pasamdė Gregas?

— Arba jis, arba Felderis, — atsakė ji. — Turiu informacijos šaltinį, kuris atlieka elektronikos darbus „ProTec Investigations“. Jie atlieka visus Felderio užsakymus. Mano šaltinis nežino smulkmenų, bet prieš du mėnesius jis padėjo sumontuoti stebėjimo kamerą „Glenpointo“ viešbutyje. Žinai tokį?

Mironas linktelėjo.

— Viešbutis Aštuoniasdešimtajame kelyje? Maždaug už penkių mylių nuo čia?

— Taip. Mano šaltinis nežino, kam ji buvo skirta ir kuo viskas baigėsi. Jis tik žino, jog darbas buvo susijęs su Dauningo skyrybomis. Jis taip pat patvirtino akivaizdų dalyką: šis daikčiukas paprastai skirtas partneriui sekti norint sugauti jį nusikaltimo vietoje.

Mironas susiraukė.

— Prieš du mėnesius?

— Aha.

— Bet tuomet Gregas ir Emilė jau buvo išsiskyrę, — tarė Mironas. — Skyrybos jau buvo beveik baigtos. Kokia prasmė?

— Skyrybos — taip, — sutiko ji. — Bet kova dėl vaikų globos buvo tik beprasidedanti.

— Taip, ir ką? Vieniša moteris susitiko su meilužiu. Šiomis dienomis ir šiame amžiuje toks dalykas vargu ar įrodo netinkamumą būti tėvu ar motina.

Odrė papurtė galvą.

— Tu toks naivus.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Juosta, kurioje motina su kažkokiu eržilu užsiiminėja velniai žino kuo? Mes vis dar gyvename moteris diskriminuojančioje visuomenėje. Ji tikrai padarytų įtaką teisėjo sprendimui.

Mironas kurį laiką mąstė, bet jam vis tiek atrodė keista.

— Visų pirma tu darai prielaidą, kad teisėjas vyras, negana to, neandertalietis. Antra — jis kilstelėjo rankas ir gūžtelėjo — dešimtasis dešimtmetis, dėl Dievo. Moteris, išsiskyrusi su vyru, užsiiminėja seksu su kitu vyru? Vargu ar tai sudrebintų žemę.

— Daugiau nežinau, ką tau pasakyti, Mironai.

— Turi dar ką nors?

— Tai viskas, — tarė ji. — Bet aš stengiuosi.

— Ar pažįsti Fioną Vait?

— Leono žmoną? Mes sveikinamės. O ką?

— Ar ji buvęs modelis?

— Modelis? — Odrė susijuokė. — Gal ir galima būtų taip pasakyti.

— Ar ji pozavo kokiam nors kalendoriui?

— Taip.

— Gal žinai, kurį mėnesį?

— Ne. Kodėl klausi?

Jis papasakojo jai apie elektroninį laišką. Dabar jis buvo beveik tikras, kad panelė F buvo Fiona Vait, toji Rugsėjo pupytė, nes — galėjo kirsti lažybų — ji atstovavo rugsėjui kalendoriuje. Odrė įdėmiai klausėsi.

— Galiu patikrinti, — tarė ji, kai jis baigė. — Pažiūrėsiu, ar ji iš tiesų buvo rugsėjo gražuolė.

— Labai padėtum.

— Tai daug ką paaiškintų, — tęsė Odrė. — Tą įtampą tarp Dauningo ir Leono.

Mironas linktelėjo.

— Klausyk, turiu bėgti. Džesė nuėjo atvaryti automobilio. Nepamiršk informuoti manęs.

— Gerai, smagiai praleiskit laiką.

Jis nusitrynė rankšluosčiu, persirengė. Nesiliovė galvoti apie paslaptingąją Grego merginą, tą, kuri gyveno jo namuose. Ar tai galėjo būti Fiona Vait? Jei taip, tai paaiškintų būtinybę slapstytis. Ar galėjo Leonas Vaitas apie tai sužinoti? Tai paaiškintų jo priešiškumą Gregui. Tai ką mes turime? Ir kaip visa tai susiję su Grego lošimu ir Lizos Gorman šantažu?

Minutėlę, nepadėkit ragelio.

Akimirkai pamirškim lošimą. Tarkim, kad Liza Gorman kažką žinojo apie Gregą Dauningą ir tas kažkas galingumu prilygo, o gal net viršijo, lošimo skolas. Tarkim, ji kažkokiu būdu sužinojo, kad Gregas turi romaną su geriausio draugo žmona. Tarkim, kad ji nusprendė šantažuoti šia informacija Gregą ir Klipą. Kiek Gregas sumokėtų, kad jo sirgaliai ir komandos draugai nesužinotų apie išdavystę? Kiek Klipas sumokėtų, kad ši kovinė galvutė nesprogtų įsibėgėjus čempionatui?

Verta pasidomėti.

27 skyrius

Mironas sustojo prie šviesoforo, skiriančio Pietų Livingstono aveniu ir JFK* alėją. Per pastaruosius trisdešimt metų ši sankryža beveik nepasikeitė. Dešinėje dunksojo pažįstamas plytinis „Nero" restorano fasadas. Anksčiau čia buvo „Džimio Džonsono" kepsninė, bet tai buvo mažiausiai prieš dvidešimt penkerius metus. Kitame kampe tebebuvo ta pati „Galf" degalinė, o dar kitame — nedidelė gaisrinė, už kurios driekėsi neišdirbta žemė.

Jis įsuko į Hobarto Gepo kelią. Bolitarų šeima atsikraustė į Livingstoną, kai Mironui buvo tik šešios savaitės. Ir nuo tada, palyginti su likusiu pasauliu, čia mažai kas tepasikeitė. Daugelį metų pažįstami vaizdai dabar ne tiek guodė, kiek kėlė stingulį. Jis ėmė nieko nebepastebėti. Žiūri, bet nieko nematai.

Įvažiavęs į tą pačią gatvę, kurioje tėtis mokė jį važiuoti dviračiu su Betmeno atspindžiu užpakalyje, jis pasistengė tinkamai įvertinti namus, supusius jį visą jo gyvenimą. Žinoma, šis tas pasikeitė, tačiau jo širdyje viskas liko kaip 1970 metais. Jis ir jo tėvai tebevadino namus jų pirmųjų savininkų vardais, tarsi tai būtų Pietų plantacijos. Pavyzdžiui, Rekinai jau daugiau kaip dešimtmetį negyveno Rekinų name. Mironas nepažinojo tų, kurie gyveno Kiršnerių, Rotų ar Parkerių namuose. Kaip ir Bolitarai, Rekinai, Kiršneriai ir visi kiti atsikraustė į šį gyvenamąjį kvartalą, kai jis dar buvo naujas, kai dar galėjai pamatyti Šnektmanų fermos likučius, kai buvo manoma, jog Livingstonas užkampis, taip toli nuo Niujorko — dvidešimt penkios mylios — kaip vakarų Pensilvanija. Rekinai, Kiršneriai ir Rotai nugyveno čia didesniąją savo gyvenimo dalį. Jie atsikėlė su mažais vaikais, užaugino juos, išmokė važinėti dviračiais toje pačioje gatvėje, kur ir Mironas išmoko, išsiuntė juos į Burnet Hilo pradinę mokyklą, po to į Heritadž viduriniąją ir galiausiai į Livingstono gimnaziją. Paskui vaikai išvyko į koledžą ir apsilankydavo tik per atostogas. Netrukus

* Angl. santr. *John Fitzgerald Kennedy*.

po to pasklido kvietimai į vestuves. Kai kurie ėmė rodyti anūkų nuotraukas, nustebusiai purtydami galvas, kaip greitai lekia laikas. Po kiek laiko Rekinai, Kiršneriai ir Rotai išsikėlė. Miestelis, skirtas vaikams auginti, jiems buvo nebereikalingas. Staiga jų įprasti namai pasidarė per dideli, per tušti, todėl jie pardavė juos naujoms jaunoms šeimoms su mažais vaikais, kurie netrukus eis į Burnet Hilo pradinę, paskui į Heritadž vidurinę ir galiausiai į Livingstono gimnaziją.

Gyvenimas, nusprendė Mironas, ne taip jau ir skiriasi nuo tų slegiančių reklaminių filmukų apie gyvybės draudimą.

Kai kuriems senbuviams pavyko išsilaikyti. Galėjai nesunkiai pasakyti, kurie namai priklausė jiems, nors vaikai jau buvo užaugę, jie buvo pasistatę priestatus ir dailias verandas; be to, rūpestingai prižiūrėjo vejas. Matyti, jog ką tik vejas nupjovė Braunai ir Goldšteinai. Ir, žinoma, Elas ir Elena Bolitarai.

Mirono fordas įsuko į įvažą, ir žibintų šviesos nuslydo priešakiniu kiemu — tarsi prožektoriaus spindulys per kalėjimo aikštę. Jis pastatė automobilį asfaltuotoje aikštelėje netoli krepšinio lanko. Išjungė variklį. Akimirką žiūrėjo į krepšį. Akyse stojo vaizdas, kaip tėvas kelia jį į viršų, kad jis galėtų pasiekti krepšį. Ar tas vaizdas iškilo iš jo prisiminimų, ar iš vaizduotės, jis negalėjo pasakyti. Bet nesvarbu.

Pasukus į namą, kieme užsidegė judesio jutiklio lempos. Nors jutikliai buvo įmontuoti prieš trejus metus, jo tėvams jie kėlė didžiulį pasigėrėjimą — ši technologija, jų manymu, prilygo ugnies atsiradimui. Kai jutikliai buvo įmontuoti, mama su tėčiu palaimingai leido valandas mėgindami naująjį mechanizmą, bandydami pranerti nepastebėti po jo akimi ar labai lėtai praeiti, kad jutiklis nepastebėtų jų. Kartais gyvenime malonumai yra labai paprasti.

Jo tėvai sėdėjo virtuvėje. Kai jis įėjo, jie abu skubiai apsimetė kažkuo užsiėmę.

— Labas, — tarė jis.

Jie pažiūrėjo į jį pakreipę galvas ir per daug susirūpinusiomis akimis.

— Labas, mielasis, — atsiliepė mama.

— Sveikas, Mironai, — tarė tėtis.

— Anksti grįžote iš Europos, — tarė Mironas.

Abi galvos sulinksėjo, lyg prisipažindamos padariusios nusikaltimą.

— Norėjome pamatyti tave žaidžiantį, — pasakė mama. Švelniai, tarsi eidama per ploną ledą su litavimo lempa.

— Kaip kelionė? — pasiteiravo Mironas.

— Puiki, — atsakė tėtis.

— Nuostabi, — pridūrė mama. — Maistas buvo nepakartojamas.

— Bet porcijos mažos, — įsiterpė tėtis.

— Kaip tai mažos? — atkirto mama.

— Aš tik komentuoju, Elena. Maistas buvo geras, bet porcijos mažos.

— Tu ką, jas matavai, ar ką? Ką reiškia mažos?

— Maža reiškia maža. O tos buvo mažos.

— Mažos. Tarsi jam reikėtų didesnių. Tas vyras ėda kaip arklys. Nepakenktų numesti dešimt svarų, Elai.

— Man? Aš nestorėju.

— Ne? Tavo kelnės darosi tokios ankštos, kad galima pamanyti, jog vaidini kokiam šokių filme.

Tėtis jai mirktelėjo.

— Neatrodė, kad tau kilo problemų, kai nutraukei jas nuo manęs kelionėje.

— Elai! — šūktelėjo ji, tačiau irgi šypsodamasi. — Vaikui girdint! Kas tau pasidarė?

Tėtis pažiūrėjo į Mironą ir skėstelėjo rankas.

— Mes buvome Venecijoje, — paaiškindamas tarė jis. — Romoje.

— Daugiau gali nepasakoti, — tarė Mironas. — Prašau.

Jie nusijuokė. Kai juokas nutilo, jo motina pakuždomis paklausė:

— Kaip tu, mielasis?

— Gerai.

— Tikrai?

— Tikrai.

— Mano nuomone, visai neblogai sužaidei, — tarė tėtis. — Porą kartų gražiai perdavei kamuolį TiSi. Tikrai gražiai. Gerai pasirodei.

Tėtis visuomet mato šviesiąją pusę.

— Aš per daug apsižiojau.

Tėtis įnirtingai papurtė galvą.

— Manai, kad kalbu taip tik todėl, kad pasijustum geriau?

— Žinau, kad kalbi taip tik todėl, kad pasijusčiau geriau.

— Nesvarbu, — tarė tėtis. — Niekada nebuvo svarbu. Tu tai žinai.

Mironas linktelėjo. Jis žinojo. Buvo matęs ne vieną įkyrų tėvą, kurie bandė įgyvendinti savo tuščias svajones, versdami savo atžalas nešti naštą, kurios patys nesugebėjo panešti. Bet ne jo tėvas. Niekuomet. Elas Bolitaras niekada neįkyrėjo savo sūnui pretenzingomis istorijomis apie savo fizinį pajėgumą. Jis niekada jo nevertė, gebėjo puikiai apsimesti esąs beveik abejingas, tačiau kartu aiškiai parodė, jog jam labai rūpi. Taip, tai akivaizdus prieštaravimas, bet tėčiui kažkaip pavykdavo. Gaila, bet Mirono karta nemokėjo pripažinti tokio stebuklo. Jo karta liko neapibrėžta — plėšoma tarp Vudstoko bytnikų ir MTV, per jauni, kai oro bangas valdė *trisdešimtmečiai*, o dabar per seni „Beverli Hilsui, 90210“ ar „Melrouzui“. Mironui atrodė, kad jis priklauso Kaltės kartai, kurios gyvenimas buvo daugybė reakcijų ir atsakomųjų reakcijų. Nes kai tie valdingi tėvai sukraudavo viską ant sūnų pečių, sūnūs savo ruožtu atsigręždavo ir dėl savo būsimųjų nesėkmių kaltindavo tėvus. Jo karta buvo mokoma gręžiotis atgal ir tiksliai nurodyti tuos momentus, kai jų tėvai sugriovė jiems gyvenimus. Mironas to niekada nedarė. Jei ir atsigręždavo atgal, jei imdavo narstyti tėvų praeities žygius, tai tik tam, kad išnarpliotų jų paslaptis, kol dar neturi savų vaikų.

— Žinau, kaip viskas atrodė šįvakar, — tarė jis, — bet iš tiesų aš nesijaučiu taip blogai.

Mama šnirptelėjo.

— Mes žinom. — Jos akys buvo raudonos. — Ji vėl šniurkštelėjo.

— Juk neverksi dėl...

Ji papurtė galvą.

— Tu jau didelis. Žinau. Bet kai vėl pamačiau tave aikštelėje, pirmą kartą po tokio ilgo...

Ji nutilo. Tėtis nusuko akis į šoną. Jie visi trys tokie patys. Juos traukia nostalgija, kaip paparacius žvaigždutės.

Mironas patylėjo, kol įsitikino, jog balsas nedrebės.

— Džesika nori, kad persikelčiau pas ją, — tarė jis.

Jis tikėjosi prieštaravimų, bent jau iš motinos. Mama neatleido Džesikai už tą pirmąjį kartą, kai ji paliko Mironą; Mironas abejojo, ar kada nors atleis. Tėtis, kaip jam įprasta, elgėsi kaip geras žurnalistas — buvo neutralus, bet niekada nežinojai, kokios mintys slypėjo po tais nepriekaištingai suformuluotais klausimais.

Mama pažiūrėjo į tėtį. Tėtis pažiūrėjo į mamą ir uždėjo jai ant peties ranką. Tada mama tarė:

— Visada gali sugrįžti.

Mironas vos nepaprašė paaiškinti, bet užsičiaupė ir tik linktelėjo. Tada visi trys susėdo aplink virtuvės stalą ir ėmė kalbėtis. Mironas pasikepė sau sūrio. Mama nepasisiūlė jam padėti. Jos nuomone, šunis buvo galima pririšti prie namų, o žmonių ne. Ji daugiau niekada nebegamino, ir Mironas priėmė tai kaip teigiamą dalyką. Jos beprotiška meilė buvo žodinė, ir jam to užteko.

Jie papasakojo jam apie kelionę. Jis labai trumpai ir miglotai paaiškino, kodėl vėl žaidžia profesionalų krepšinį. Po valandos susiruošė į savo kambarį pusrūsyje. Jis gyveno jame nuo šešiolikos metų, nuo tada, kai jo sesuo išvažiavo mokytis į koledžą. Pusrūsis buvo padalytas į du kambarius — svetainę, kuria jis beveik nesinaudojo, nebent turėdavo svečių, todėl ji buvo tvarkinga, ir į miegamąjį, kuris labai priminė paauglio kambarį. Mironas įšliaužė į lovą ir nužvelgė plakatus ant sienų. Dauguma buvo iš jo paauglystės, nublukę, atsilupusiais kraštais.

Mironas visuomet mėgo „Celtics" — jo tėvas užaugo netoli Bostono — tad du mėgstamiausi plakatai buvo su Džonu Havličeku,

septintojo ir aštuntojo dešimtmečių „Celtics" žvaigžde, ir Lariu Birdu, devintojo dešimtmečio komandos žvaigžde. Dabar jis vedžiojo akimis nuo Havličeko į Birdą. Mironas turėjo kaboti šalia jų. Tai buvo jo vaikystės svajonė. Kai „Celtics" pasirinko jį į komandą, jis beveik nenustebo. Žinojo, jog pasidarbavo aukštesnės jėgos. Taip jau buvo lemta, kad jis bus kita „Celtics" legenda.

Tačiau Bertas Vesonas pastojo jam kelią.

Mironas susidėjo už galvos rankas. Jo akys prisitaikė prie šviesos. Kai suskambo telefonas, jis abejingai siektelėjo ragelio.

— Mes turime tai, ko tu ieškai, — tarė elektroniškai pakeistas balsas.

— Atsiprašau?

— Tą patį daiktą, kurį norėjo pirkti Dauningas. Jis kainuos tau penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Surink pinigus. Rytoj vakare paskambinsime ir pasakysime, kur ir kaip.

Skambintojas padėjo ragelį. Mironas pamėgino perrinkti numerį, tačiau skambintojas buvo ne ryšio zonoje. Jis nuleido ant pagalvės galvą. Tada įsispoksojo į du plakatus ir ėmė laukti, kada atslinks miegas.

28 skyrius

Martino Felderio biuras buvo Medisono aveniu, netoli nuo Mirono kontoros. Agentūros pavadinimas —„Felder Inc."; protingas pavadinimas, leidžiantis aiškiai suprasti, jog Martis sėdi Medisono aveniu ne tam, kad reklamuotų žvaigždes. Guvi administratorė džiūgavo galėdama palydėti Mironą į Marčio kabinetą.

Durys jau buvo atidarytos.

— Marti, pas tave atėjo Mironas.

Martis. Mironas. Vienas iš tų tam tikros rūšies biurų. Visi vadinami vardais. Visi apsirengę naujais, tvarkingais, tačiau kasdieniais drabužiais. Martis, kuris, kaip spėjo Mironas, buvo daugiau kaip

penkiasdešimties, vilkėjo mėlynus džinsinius marškinius ir ryšėjo ryškiai oranžinį kaklaraištį. Jo retėjantys plaukai buvo prilipdyti prie pakaušio, beveik kaip skiauterė, bet ne visai. Kelnės buvo bananų respublikos žalumo ir standžiai išlygintos. Oranžinės kojinės derėjo prie kaklaraiščio, o batai priminė minkštas šlepetes.

— Mironai! — šūktelėjo jis purtydamas Mironui ranką. — Džiugu tave matyti.

— Ačiū, kad sutikai taip greitai mane priimti, Marti.

Jis abejingai numojo ranka.

— Prašau, Mironai. Dėl tavęs — bet kuriuo metu.

Jie keletą kartų buvo susitikę įvairiuose sporto ir sporto agentų renginiuose. Mironas žinojo, jog Martis turi — pasitelkiant klišę — griežto, bet teisingo vyruko reputaciją. Taip pat Martis mėgo, kad apie jį ir jo sportininkus rašytų spauda. Jis buvo parašęs porą knygų apie kelius į sėkmę, kurios padėjo populiarinti jo vardą ir jo globojamus sportininkus. Negana to, Martis atrodė kaip mylimas, kuklus dėdulė. Žmonėms jis iškart patikdavo.

— Ko galėčiau pasiūlyti? — paklausė jis. — Gal kavos su pienu?

— Ne, ačiū.

Jis nusišypsojo, papurtė galvą.

— Jau seniausiai ketinau tau paskambinti, Mironai. Prašom, sėskis.

Išskyrus keistas skulptūras, išraitytas iš neoninių lempų, sienos buvo plikos. Jo stalas buvo stiklinis, lentynos iš stiklo pluošto. Nesimatė jokių dokumentų. Viskas spindėjo tarsi kosminio laivo viduje. Felderis mostelėjo į kėdę priešais stalą; pats atsisėdo į kitą kėdę. Du lygiaverčiai partneriai, susėdę paplepėti. Jokių juos skiriančių ar bauginančių stalų.

Felderis negaišo laiko.

— Nereikia nė sakyti, Mironai, kad tavo vardas šioje srityje sparčiai populiarėja. Tavo klientai absoliučiai tavimi pasitiki. Savininkai ir vadovai gerbia ir bijo, — jis užakcentavo baimę, — tavęs. Tai retas atvejis, Mironai. Labai retas. — Jis tekštelėjo delnais į šlaunis ir palinko į priekį. — Ar tau patinka būti sporto agentu?

— Taip.

— Tai gerai, — reikšmingai linktelėjo jis. — Labai svarbu mėgti tai, ką darai. Profesijos pasirinkimas yra pats svarbiausias sprendimas — svarbesnis netgi už sutuoktinio pasirinkimą. — Jis pažiūrėjo į lubas. — Kas yra pasakęs, jog žmogui gali pabosti kiti žmonės, bet mylimas darbas — niekada?

— Vinkas Martindeilas?— spėjo Mironas.

Felderis susijuokė ir lyg susigribęs droviai šyptelėjo.

— Bet tu tikriausiai atėjai ne tam, kad klausytumeisi mano filosofinių išvedžiojimų, — tarė jis. — Todėl leisk atskleisti kortas. Pasakyti tiesiai šviesiai. Kaip tau patiktų dirbti „Felder Inc.?"

— Dirbti čia?

Darbo pokalbio taisyklė Nr. 1: Apstulbink juos sąmojingumu.

— Štai koks mano sumanymas, — tarė Felderis. — Aš noriu padaryti tave vyresniuoju viceprezidentu. Tavo atlyginimas būtų labai dosnus. Tu ir toliau savo klientams galėtum skirti asmeninį Bolitaro dėmesį, kurio jie tikisi, be to, savo dispozicijoje turėtum visus „Felder Inc." resursus. Pagalvok apie tai, Mironai. Čia dirba daugiau kaip šimtas darbuotojų. Mes turime nuosavą kelionių agentūrą, kuri viską organizuoja. Turime — ak, vadinkime daiktus tikraisiais vardais, ar ne? — pasiuntinukus, kurie pasirūpina visomis smulkmenomis, kurios tokios reikšmingos mūsų versle ir leidžia tau spręsti rimtus klausimus. — Jis kilstelėjo ranką tarsi stabdydamas Mironą, nors šis nė nekrustelėjo. — Taip, žinau, tu turi partnerę, panelę Esperansą Diaz. Žinoma, ji irgi būtų priimta. Su aukštesniu atlyginimu. Be to, kaip suprantu, ji šiais metais baigia Teisės fakultetą. Čia daug erdvės karjeros galimybėms. — Jis sumosikavo ir pridūrė: — Tai ką manai?

— Žinoma, — tarė Felderis, kilsteldamas rankas tarsi pasiduotų. — Nenoriu tavęs spausti, Mironai. Pagalvok. Tikrai nesitikiu, jog atsakysi man šiandien.

— Dėkingas už pasiūlymą, — tarė Mironas, — bet iš tiesų norėjau pasikalbėti apie kitą reikalą.

— Prašom. — Jis atsilošė, susidėjo rankas ant kelių ir nusišypsojo. — Sakyk.

— Tai dėl Grego Dauningo.

Šypsena nesuvirpėjo, tačiau jos ryškumas priblėso.

— Grego Dauningo?

— Taip. Turiu keletą klausimų.

Felderis tebesišypsojo.

— Tu, žinoma, supranti, kad negaliu atskleisti nieko, ką manau esant konfidencialia informacija.

— Žinoma, — pritarė Mironas. — Aš tik norėčiau sužinoti, kur jis.

Martis Felderis akimirką patylėjo. Tai jau ne susitikimas dėl prekių partijos pardavimo. Tai derybos. Geras derybininkas būna bauginamai kantrus. Jis privalo apgalvoti klausimus, tačiau dar svarbiau yra mokėti klausytis. Jis turi priversti priešininką kalbėti. Po kelių sekundžių Felderis paklausė:

— Kodėl tau tai rūpi?

— Noriu pasikalbėti su juo, — atsakė Mironas.

— Ar galiu paklausti, apie ką?

— Deja, tai konfidencialu.

Jie žiūrėjo vienas į kitą atvirais ir draugiškais veidais, bet dabar kaip du sukčiaujantys lošėjai, kurie nenori parodyti kortų.

— Mironai, — prakalbo Felderis, — privalai suprasti mano padėtį. Aš nenoriu atskleisti tokio pobūdžio informacijos, kai net nenumanau, kodėl tau reikia su juo pasikalbėti.

Laikas šį tą pamėtėti.

— Aš grįžau pas „Drakonus" ne tam, kad žaisčiau krepšinį. Mane pasamdė Klipas Arnšteinas, kad surasčiau Gregą.

Felderis nustebęs išrietė antakius.

— Surastum? Bet aš maniau, kad jis kažkur gydosi sužeistą kulkšnį.

Mironas papurtė galvą.

— Šią istoriją Klipas papasakojo spaudai.

— Štai kaip. — Felderis ranka pasirėmė smakrą ir lėtai linktelėjo. — O tu bandai jį surasti?

— Taip.

— Tave pasamdė Klipas? Pats tave pasirinko? Tai buvo jo mintis?

Mironas atsakė teigiamai į visus klausimus. Dabar Felderio veide žaidė nežymi šypsena, tarsi jis būtų prisiminęs kokį nors pokštą.

— Neabejoju, jog Klipas jau pasakė tau, kad Gregas yra taip pasielgęs ir anksčiau.

— Taip.

— Tada nesuprantu, kam taip jaudintis, — tarė Felderis. — Vertiname tavo pagalbą, Mironai, bet ji tikrai nebūtina.

— Tu žinai, kur jis?

Felderis dvejojo.

— Mironai, dar kartą prašau suprasti mano padėtį. Jei vienas iš tavo klientų norėtų pasislėpti, negi nepaisytum jo noro ir negerbtum jo teisių?

Mironas užuodė blefą.

— Žiūrint, kokia situacija, — tarė jis. — Jei klientas turėtų didelių nemalonumų, aš tikriausiai padaryčiau viską, kad padėčiau jam.

— Kokių didelių nemalonumų? — paklausė Felderis.

— Pirmiausia dėl lošimo. Gregas skolingas daug pinigų tokiems labai nemaloniems vyrukams. — Felderis vis dar nerodė jokios reakcijos. Šiuo atveju Mironui tai atrodė geras ženklas. Žmonės, ką tik išgirdę apie kliento skolas, paprastai parodo bent kokią nuostabą. — Tu žinojai apie jo aistrą lošimui, ar ne, Marti?

Felderis prakalbo lėtai, tarsi sverdamas kiekvieną žodį rankinėmis svarstyklėmis.

— Tu vis dar naujokas šiame versle, Mironai. Naujokai linkę demonstruoti entuziazmą, kuris ne visuomet būna savo vietoje. Aš esu Grego Dauningo agentas. Tai suteikia man tam tikrą atsakomybę, bet nesuteikia visiškos veiksmų laisvės vadovauti jo gyvenimui. Tai, ką jis arba kitas klientas daro laisvu laiku, neturėtų būti ir nėra mano rūpestis. Mūsų visų labui. Mes rūpinamės kiekvienu klientu, tačiau nesame tėvai ar gyvenimo būdo vadovai. Šitai būtina suprasti kuo anksčiau.

Pamokslo reziumė: jis žino apie lošimą.

— Kodėl Gregas prieš dešimt dienų išsiėmė penkiasdešimt tūkstančių? — paklausė Mironas.

Felderio veide vėlgi nebuvo jokios reakcijos. Arba jo nebeįmanoma nustebinti tuo, ką žinojo Mironas, arba jis sugeba atsieti ryšį tarp savo smegenų ir veido raumenų.

— Juk žinai, kad negaliu aptarinėti to su tavim — net patvirtinti, kad toks išėmimas įvyko. — Jis vėl tekštelėjo delnais per šlaunis ir išspaudė šypseną. — Padaryk mums abiem paslaugą, Mironai. Pagalvok apie mano pasiūlymą ir mesk šį reikalą. Gregas netrukus pasirodys. Visuomet pasirodo.

— Nebūčiau toks tikras, — tarė Mironas. — Šį kartą jis pateko į rimtą bėdą.

— Jei kalbi apie tariamas lošimo skolas...

Mironas papurtė galvą.

— Ne.

— Tada apie ką?

Kol kas Mironas nieko neišgavo iš šio žmogaus. Užuomina, kad jis žino apie lošimo problemas, buvo metimas iš po krepšio. Jis suprato, jog Mironas apie tai žinojo. Neigdamas būtų pasirodęs nekompetentingas arba nesąžiningas. Martis Felderis gudrus. Jis nežengs klaidingo žingsnio. Mironas pamėgino pakeisti kryptį.

— Kodėl filmavai Grego žmoną?

Jis sumirksėjo.

— Atsiprašau?

— „ProTec." Tai agentūros, kurią pasamdei, pavadinimas. Jie įmontavo sekimo aparatūrą „Glenpointo" viešbutyje. Norėčiau žinoti kodėl.

Felderio veidas pralinksmėjo.

— Padėk man susigaudyti, Mironai. Iš pradžių sakai, kad mano klientas pakliuvo į rimtą bėdą. Tvirtini norįs jam padėti. Tada imi daryti nepagrįstas prielaidas dėl filmavimo. Man sunku suprasti, kur link suki.

— Aš tik bandau padėti tavo klientui.

— Geriausia, ką gali padaryti dėl Grego, tai papasakoti man, ką žinai. Aš jo advokatas, Mironai. Stengiuosi jo labui — o ne tam, kas gali padėti „Drakonams", Klipui ar dar kam nors. Sakei, kad jis turi nemalonumų. Sakyk, kokių.

Mironas papurtė galvą.

— Pirma papasakok man apie vaizdajuostę.

— Ne.

Na štai. Aukščiausio lygio derybos smunka į elementarų. Netrukus jie ims rodyti vienas kitam liežuvius, bet kol kas abiejų veidai išliko malonūs. Jie žaidžia laukimo žaidimą. Kas palūš pirmas? Mironas mintyse perbėgo situaciją. Pagrindinė derybų taisyklė: neužmiršk, ko nori tu ir ko nori tavo priešininkas. Gerai. Tai ką turi Felderis, ko reikia Mironui? Informaciją apie penkiasdešimt tūkstančių, vaizdajuostę ir galbūt dar šį tą. Ką turi Mironas, ko reikia Felderiui? Nedaug ką. Mironas sukėlė jo smalsumą užsiminęs apie rimtus nemalonumus. Gali būti, kad Felderis jau žino, į kokią bėdą papuolė Gregas, bet jis vis dar nori sužinoti, ką žino Mironas. Galutinė išvada: Mironui labiau reikia informacijos. Jam teks žengti žingsnį. Laikas skelbti statomą sumą. Ir be jokių subtilybių.

— Ne aš turėčiau šito klausinėti, — tarė Mironas.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Tai turėtų daryti žmogžudysčių skyriaus detektyvai.

Felderis beveik nekrustelėjo, bet jo vyzdžiai keistai išsiplėtė.

— Ką?

— Vienam žmogžudysčių skyriaus detektyvui trūksta štai tiek, — Mironas iškėlė beveik suglaustus nykštį ir smilių, — Grego paieškai paskelbti.

— Žmogžudysčių skyriaus detektyvas?

— Taip.

— Bet kas gi buvo nužudytas?

Mironas papurtė galvą.

— Pirma vaizdajuostė.

Felderis buvo ne iš tų, kurie skuba. Jis susidėjo ant kelių rankas, pažiūrėjo į lubas, patrepseno koja. Neskubėdamas svarstė „už“ ir „prieš“, išlaidas ir pelną, visa kita. Rodės, tuoj ims braižyti schemas.

— Tu niekada nedirbai advokatu, Mironai?

Mironas papurtė galvą.

— Gavau advokato praktikos teisę. Tuo viskas ir baigėsi.

— Tau pasisekė, — tarė Felderis. Jis atsiduso ir pavargusiai nuleido rankas. — Žinai, kodėl žmonės kuria anekdotus apie advokatų niekšybes? Nes jie tokie yra. Ir tai ne jų kaltė. Tikrai. Kalta sistema. Sistema skatina apgaudinėti, meluoti ir elementariai niekšiškai elgtis. Įsivaizduok, jei dalyvautum Mažosios lygos varžybose. Ir pasakytum vaikams, kad šiandien teisėjų nebus — kad jie patys bus teisėjais. Argi tai nesukeltų neetiško elgesio? Tikriausiai. Paskui pasakytum mažiesiems išdykėliams, jog jie privalo laimėti, nesvarbu kokiomis priemonėmis. Pasakytum jiems, kad jų vienintelė pareiga yra laimėti ir kad jie turėtų pamiršti apie tokius dalykus kaip sąžiningas žaidimas ir sportinė dvasia. Tokia ir mūsų teisinė sistema, Mironai. Mes leidžiame apgaudinėti abstraktaus didesnio gėrio labui.

— Nevykusi analogija, — tarė Mironas.

— Kodėl?

— Toji dalis apie teisėjų nebuvimą. Advokatai turi stoti prieš teisėjus.

— Nedaugelis iš jų. Dauguma bylų išsprendžiamos prieš teisėjui jas pamatant. Tu tai žinai. Bet nesvarbu, mano mintis aiški. Sistema skatina advokatus meluoti ir apsimetus iškraipyti kliento interesus. Tas mėšlas apie kliento interesus tapo universaliausiu pasiteisinimu bet kam. Tai žlugdo mūsų teisinę sistemą.

— Kaip įdomu, iš tiesų, — tarė Mironas. — Ir visa tai susiję su vaizdajuoste?..

— Labai tiesiogiai, — tarė Felderis. — Emilės Dauning advokatė melavo ir iškraipė tiesą. Iki neetiškų ir nereikalingų kraštutinumų.

— Kalbi apie vaikų globą?

— Taip.

— Ką ji padarė?

Jis šyptelėjo.

— Duosiu tau užuominą. Jungtinėse Valstijose šis tvirtinimas užregistruojamas viename iš trijų vaikų globos atvejų. Tai tapo beveik bendrine praktika, kuria mėtomasi kaip ryžiais per vestuves, nors ji griauna gyvenimus.

— Vaiko tvirkinimas?

Felderis nesivargino atsakyti.

— Mes jautėme turį užgniaužti šį bjaurų ir pavojingą melą. Ištaisyti pusiausvyrą, taip sakant. Aš tuo nesididžiuoju. Nė vienas iš mūsų nesididžiuoja. Bet ir nesigėdiju. Negali kovoti sąžiningai, jei tavo priešininkas naudoja žalvarinius antkrumplius. Privalai daryti, ką gali, kad išgyventum.

— Ir ką tu darei?

— Mes nufilmavome Emilę Dauning gana delikačioje situacijoje.

— Ką turi galvoje sakydamas „delikačioje?“

Felderis atsistojo ir išsitraukė iš kišenės raktą. Jis atrakino spintą, išėmė vaizdajuostę. Tada atidarė kitą spintą. Joje buvo televizorius ir vaizdo grotuvas. Jis įkišo vaizdajuostę ir paėmė nuotolinio valdymo pultą.

— Dabar tavo eilė, — tarė jis. — Sakei, kad Gregas turi rimtų nemalonumų.

Laikas Mironui ką nors duoti. Kita svarbiausia derybų taisyklė: nebūk kiaulė ir ne tik imk. Po kiek laiko tai atsirūgs.

— Mes manome, kad moteris galėjo šantažuoti Gregą, — tarė jis. — Ji turi keletą slapyvardžių. Paprastai prisistato Karla, bet galėjo prisistatyti Sele arba Liza. Ji buvo nužudyta praėjusio šeštadienio vakarą.

Šį kartą Felderis nustebo. Ar bent jau suvaidino nustebusį.

— Tikiuosi, policija neįtaria Grego...

— Įtaria, — tarė Mironas.

— Bet kodėl?

Mironas neatskleidė visų kortų.

— Gregas buvo paskutinis asmuo, matęs ją nužudymo naktį. Jo pirštų atspaudai rasti nusikaltimo vietoje. O jo namuose rastas nusikaltimo įrankis.

— Jie apieškojo jo namus?

— Taip.

— Bet jie negali.

Jau žaidžia pasirengusį iškraipyti advokatą.

— Jie gavo orderį. Ar pažįsti tą moterį? Tą Karlą ar Selę?

— Ne.

— Ar numanai, kur Gregas?

— Ne.

Mironas stebėjo jį, bet negalėjo pasakyti, meluoja jis ar ne. Išskyrus labai retus atvejus, stebint žmonių akis ar kūno kalbą paprastai sunku pasakyti, ar žmogus meluoja. Nervingi, nenustygstantys vietoje žmonės irgi sako tiesą, o geras melagis gali atrodyti toks nuoširdus kaip Alanas Alda per televizijos maratoną. Tiesiog vadinamieji „kūno kalbos tyrinėtojai" yra apkvailinami užtikrinčiau.

— Kodėl Gregas išsiėmė penkiasdešimt tūkstančių grynaisiais? — paklausė Mironas.

— Aš nesiteiravau, — atsakė Felderis. — Kaip ką tik paaiškinau, tokie dalykai — ne mano rūpestis.

— Manei, kad jam reikia pinigų lošti.

Felderis vėl nepasivargino atsakyti. Jis atplėšė nuo grindų akis.

— Sakei, kad toji moteris jį šantažavo.

— Taip.

Jis įdėmiai pažiūrėjo į Mironą.

— Ar žinai, ką ji žinojo apie jį?

— Nesu tikras. Manau, tai susiję su lošimu.

Felderis linktelėjo. Vis dar žiūrėdamas tiesiai prieš save, jis nukreipė nuotolinio valdymo pultą į televizorių ir nuspaudė mygtuką. Ekranas nušvito pilka spalva. Pasirodė nespalvotas vaizdas. Viešbučio kambarys. Kamera apėmė vaizdą nuo grindų iki lubų. Kambaryje

nieko nebuvo. Skaitmeninis laikrodis rodė laiką. Aplinka priminė Mironui vieną iš tų vaizdajuosčių, kuriose buvo nufilmuotas Merionas Beris*, vartojantis kokainą.

O jergutėliau.

Ar gali taip būti? Seksas vargu ar įrodytų jos, kaip vaiko globėjos, netinkamumą, bet narkotikai? Argi gali būti geresnis būdas pusiausvyrai ištaisyti, kaip pasakė Felderis, nei parodyti motiną, šniaukščiančią, traukiančią ar besibadančią viešbučio kambaryje? Kaip tai paveiktų teisėją?

Bet, kaip Mironas netrukus pamatys, jis klydo.

Atsidarė kambario durys. Emilė įėjo viena. Dvejodama apsidairė. Atsisėdo ant lovos, tačiau tučtuojau pašoko. Ėmė žingsniuoti po kambarį. Vėl atsisėdo. Patikrino vonios kambarį, išėjo, vėl ėmė žingsniuoti. Jos pirštai lietė viską, ką rasdavo pakeliui — viešbučio brošiūras, kambarių aptarnavimo meniu, televizijos programą.

— Ar garsas yra? — paklausė Mironas.

Martis Felderis papurtė galvą. Jis tebežiūrėjo į ekraną.

Mironas lyg užhipnotizuotas stebėjo nervingą Emilės ritualą. Staiga ji sustingo ir atsisuko į duris. Tikriausiai išgirdo beldimą. Ji nedrąsiai prisiartino. Ieško pono Tobulojo? Tikriausiai, pamanė Mironas. Bet kai Emilė pasuko rankeną ir atidarė duris, jis suprato vėl suklydęs. Į kambarį įžengė ne ponas Tobulasis.

Tai buvo ponia Tobuloji.

Abi moterys kurį laiką kalbėjosi. Pasiėmė gėrimų iš kambario mini baro. Tada pradėjo nusirenginėti. Mirono skrandis susitraukė. Kol jos pasiekė lovą, jis buvo pamatęs daugiau nei pakankamai.

— Išjunk.

Felderis išjungė nežiūrėdamas į ekraną.

— Aš kalbėjau nuoširdžiai. Nesididžiuoju tuo.

— Koks šaunuolis, — tarė Mironas.

Dabar jis suprato įnirtingą Emilės priešiškumą. Ją išties nufil-

* *Marion Barry*, JAV politikas, slapta nufilmuotas viešbučio kambaryje vartojantis narkotikus.

mavo delikačioje situacijoje — bet ne su kitu vyru, o su moterimi. Žinoma, įstatymas to nedraudžia. Tačiau daugumą teisėjų tai paveiktų. Toks jau tas pasaulis. Ir, jei kalbėtume apie tokį pasaulį, Mironas žinojo kitą ponios Gudbar pravardę: Kumščiuotoja.

29 skyrius

Mironas ėjo į biurą svarstydamas, ką visa tai reiškė. Visų pirma tai reiškė, jog Kumščiuotoja šioje istorijoje yra daugiau nei tik nekaltas nukrypimas. Bet kas ji iš tiesų? Ar ji pakišo Emilę — o gal irgi buvo nufilmuota jai nežinant? Ar jos pastovios meilužės, ar tik vienos nakties nuotykis? Felderis tvirtina nežinąs. Vaizdajuostėje neatrodo, kad moterys buvo gerai pažįstamos — bent jau toje dalyje, kurią jis matė, bet jis nėra tokių dalykų ekspertas.

Mironas traukė į rytus Penkiasdešimtąja gatve. Kažkoks albinosas su „Mets" kepuraite ir geltonais šortais ant suplyšusių džinsų grojo indišku sitaru. Jis traukė aštuntojo dešimtmečio klasiką — „The Night Chicago Died". Jo balsas priminė Mironui pagyvenusią kinę, dirbančią skalbykloje. Albinosas buvo pasidėjęs skardinį puodelį ir krūvą kasečių. Užrašas skelbė: „Autentiškas Benis ir jo stebuklingas sitaras, tik 10 dolerių." Autentiškas. Ak. Kas gi norėtų apsimetinėjančio albinoso, sitaro, aštuntojo dešimtmečio muzikos — na, jau ne, pone.

Benis jam nusišypsojo. Pasiekęs tą dalį, kur sūnus sužino, jog žuvo šimtas policininkų, galbūt netgi berniuko tėvas, Benis apsiverkė. Kokia jaudinanti scena. Mironas įkišo į puodelį dolerį. Tada perėjo gatvę ir mintimis grįžo prie vaizdajuostės. Ar verta kreipti į ją dėmesį? Jis jau žiūrėdamas vaizdajuostę jautėsi it koks nešvankus vujaristas, o dabar jautėsi taip pat atgamindamas ją mintyse. Tikriausiai tai tik keistas nukrypimas. Koks gali būti ryšys tarp jos ir Lizos Gorman nužudymo? Jo nuomone, joks; antra vertus, jis vis dar neapčiuopia ryšio tarp Lizos Gorman ir Grego lošimo ar kuo ji apskritai čia dėta.

Visgi vaizdajuostė neabejotinai kelia keletą gana svarbių klausimų. Visų pirma tariami kaltinimai Gregui dėl vaikų tvirkinimo. Ar juose yra tiesos, o gal, kaip pastebėjo Martis Felderis, Emilės advokatė žaidžia negarbingą žaidimą? Ir argi Emilė nesakė Mironui, jog padarytų bet ką, kad išsaugotų vaikus? Netgi nužudytų. Kaip reagavo Emilė, kai sužinojo apie vaizdajuostę? Paakinta šio pasibaisėtino teisių pažeidimo, kaip toli Emilė eitų?

Mironas įžengė į biurų pastatą Parko aveniu. Lifte apsikeitė trumpais šypsniais su jauna moterimi dalykiniu kostiumėliu. Čia dvokė vaistinės odekolonu, tokiu, kuriuo gausiai apsilaisto koks nors tipas, nusprendęs, kad neturi laiko išsimaudyti. Moteris šnirptelėjo ir pažiūrėjo į Mironą.

— Aš nenaudoju odekolono, — pasakė jis.

Ji neatrodė įtikinta. O galbūt keikė vyrų giminę už tokį įžeidimą. Šiomis aplinkybėmis tai suprantama.

— Pamėginkite nekvėpuoti, — pasakė jis.

Ji pažiūrėjo į jį pažaliavusiu veidu.

Kai jis įėjo į biurą, Esperansa nusišypsojo ir pasisveikino:

— Labas rytas.

— O ne, — sudejavo Mironas.

— Kas atsitiko?

— Anksčiau tu su manimi nesisveikindavai. Niekuomet.

— Sveikindavausi.

Mironas papurtė galvą.

— Et tu, Esperansa?

— Ką čia kalbi?

— Girdėjai, kas atsitiko vakar vakare. Tu stengiesi būti — drįstu pasakyti —man maloni.

Jos akys plykstelėjo.

— Manai, man rūpi tas žaidimas? Kad tau kiekvienam žingsnyje svilino užpakalį?

Mironas papurtė galvą.

— Per vėlu, — tarė jis. — Tau rūpi.

— Nerūpi. Tu žaidei sumautai. Susitaikyk su tuo.

— Puikus bandymas.

— Ką puikus bandymas? Žaidei sumautai. S-U-M-A-U-T-A-I. Apgailėtinas pasirodymas. Man buvo gėda, kad tave pažįstu. Atėjau į darbą susigūžusi iš gėdos.

Jis pasilenkė ir pabučiavo ją į skruostą.

Esperansa atgalia ranka nusivalė skruostą.

— Dabar reikės pasiskiepyti.

— Man viskas gerai, — tarė Mironas. — Tikrai.

— Tarsi man rūpėtų. Tikrai.

Suskambo telefonas. Ji pakėlė ragelį.

— „MB SportsReps." O taip, Džeisonai, jis čia. Minutėlę. — Ji ištiesė ragelį. — Džeisonas Blairas.

— Tas padugnė, kuris sakė, jog turi gražų užpakalį?

Ji linktelėjo.

— Primink jam apie mano kojas.

— Atsiliepsiu kabinete. — Jo akį patraukė fotografija, gulinti ant dokumentų krūvos. — Kas čia?

— Kranklių brigados byla.

Jis paėmė neryškią nuotrauką, darytą 1973 metais, vienintelę nuotrauką, kurioje jie buvo visi septyni. Jis greitai rado Lizą Gorman. Gerai neįsižiūrėjo į Lizą, kai aptiko ją, bet sprendžiant iš to, ką matė, niekas nepasakytų, jog Karla ir Liza Gorman buvo ir tas pats asmuo.

— Ar galiu ją trumpam pasiimti? — paklausė jis.

— Kaip nori.

Jis nuėjo į kabinetą ir pakėlė ragelį.

— Kaip gyvuoji, Džeisonai?

— Kur buvai, velniai rautų?

— Nieko nauja. O kaip tu?

— Nevaidink čia gudruolio. Pakišai mano kontraktą tai damutei, o ji viską sumovė. Svarstau, ar man nepalikus MB.

— Nurimk, Džeisonai. Ką ji sumovė?

Jo balsas net užlūžo iš nuostabos.

— Tu nežinai?

— Ne.

— Mes jau buvome įpusėję derybas su „Red Sox“, tiesa?

— Taip.

— Aš noriu likti Bostone. Mes abu tai žinome. Bet turime kelti didelį triukšmą, neva aš išvykstu. Taip sakei. Priversk juos galvoti, kad nori pakeisti komandą. Kad jie duotų daugiau pinigų. Aš laisvas agentas. Štai ką mes turime padaryti, tiesa?

— Taip.

— Mes nenorime, kad jie žinotų, kad aš vėl noriu būti komandoje, taip?

— Tiesa. Iki tam tikro laipsnio.

— Velniop laipsnį, — atkirto jis. — Aną dieną mano kaimynas gauna laišką iš „Sox“, kuriame jie prašo atnaujinti sezoninį bilietą. Spėk, kieno nuotrauka puikuojasi ant skrajutės sakydama, jog aš grįšiu? Nagi. Spėk.

— Tikriausiai tavo, Džeisonai?

— Tu velniškai teisus, mano! Taigi aš skambinu panelei Gražiajam užpakaliukui...

— Jos ir kojos gražios.

— Ką?

— Jos kojos. Ji nėra labai aukšta, tad jos nelabai ilgos. Bet dailios.

— Ar baigsi knisti man protą, Mironai? Klausyk. Ji sako, kad „Sox“ paskambino ir paprašė leidimo panaudoti mano nuotrauką, net jei su manimi nepasirašyta sutartis. Ji sako, prašom! Prašom, velniai griebtų! Tai ką dabar tie subingalviai „Red Sox“ pagalvos, a? Aš pasakysiu tau, ką. Jie pagalvos, kad aš vis tiek pasirašysiu su jais sutartį. Per ją mes neteksime mūsų įtakos.

Esperansa atidarė duris nepasibeldusi.

— Gavome šį rytą. — Ji metė sutartį ant Mirono stalo. Tai buvo Džeisono sutartis. Mironas ėmė ją vartyti.

— Įjunk garsiakalbį, kad girdėtų tas besmegenis, — tarė Esperansa.

Mironas įjungė.

— Džeisonai.

— O jėzau, Esperansa, dink iš linijos, velniai rautų. Aš kalbuosi su Mironu.

Ji nekreipė į jį dėmesio.

— Nors ir nenusipelnai žinoti, aš užbaigiau tavo sutartį. Gavai viską, ko norėjai, ir dar daugiau.

Jis sukluso.

— Keturiais šimtais tūkstančių daugiau per metus?

— Šešiais šimtais tūkstančių. Plius papildomas ketvirtis milijono kaip premija už sutarties pasirašymą.

— Kaip... ką?..

— „Sox“ susimovė, — tarė ji. — Vos tik jie išspausdino tavo nuotrauką ant tos skrajutės, sandoris, galima sakyti, buvo baigtas.

— Nesuprantu.

— Viskas labai paprasta, — atsakė ji. — Laiškai buvo išsiuntinėti su tavo nuotrauka. Todėl žmonės pirko bilietus. Tuo metu aš paskambinau į administraciją ir pasakiau, kad tu nusprendei pasirašyti sutartį su „Rangers“ Teksase. Pasakiau, kad sutartis beveik aptarta. — Ji pasimuistė kėdėje. — Dabar, Džeisonai, trumpam įsivaizduok save jų padėtyje. Ką darysi? Kaip paaiškinsi visiems tiems, kurie pirko bilietus, jog Džeisonas Blairas, kurio nuotrauka puikavosi paskutiniuose laiškuose, nežais, nes Teksaso „Rangers“ pasiūlė daugiau?

Tyla. Paskui:

— Velniop tą tavo užpakalį ir kojas, — tarė Džeisonas. — Tu turi nuostabiausias smegenis, kokias tik esu matęs.

— Kas nors dar? — pasiteiravo Mironas.

— Eik treniruotis, Mironai. Po to, kaip žaidei vakar vakare, tau reikia. Aš noriu aptarti smulkmenas su Esperansa.

— Aš atsiliepsiu savo kabinete, — tarė Esperansa.

Mironas paprašė Džeisoną luktelėti.

— Puikus ėjimas, — pagyrė jis ją.

Ji truktelėjo pečiais.

— Kažkoks vaikis „Red Sox“ rinkodaros skyriuje susimovė. Kartais taip atsitinka.

— Tu puikiai susidorojai.

Jos balsas buvo perdėtai ramus.

— Mano alsuojanti krūtinė kupina pasididžiavimo.

— Pamiršk, jog iš viso ką nors sakiau. Eik, atsiliepk.

— Ne, iš tiesų, mano gyvenimo tikslas yra būti tokiai kaip tu.

Mironas papurtė galvą.

— Tu niekada neturėsi tokio užpakalio kaip manasis.

— Tas tiesa, — pripažino ji prieš išeidama.

Likęs vienas Mironas stvėrė Kranklių brigados nuotrauką. Jis atpažino tris narius, kurie tebebuvo laisvėje — Gloriją Katz, Siuzaną Milano ir paslaptingąjį Kranklių vadą bei įžymiausią narį Koulą Vaitmeną. Niekas nekėlė tokio žiniasklaidos susidomėjimo ir įtūžio kaip Koulas Vaitmenas. Mironas mokėsi pradinėje mokykloje, kai Krankliai išsislapstė, tačiau jis vis dar prisiminė tas istorijas. Koulą buvo galima palaikyti Vino broliu — šviesiaplaukis, aristokratiškų bruožų, turtingos šeimos. Nors visi kiti nuotraukoje buvo apšiurę ir ilgaplaukiai, Koulas buvo švariai nusiskutęs, su konservatyvia šukuosena, tik žandenos šiek tiek per ilgos — duoklė septintojo dešimtmečio madai. Vargiai atitinka Holivudo sukurtą radikalaus kairiojo paveikslą. Bet, kaip Mironas pasimokė iš Vino, išvaizda dažnai būna apgaulinga.

Jis padėjo fotografiją ir surinko Dimontės numerį. Išgirdęs šiurkštų pasisveikinimą, Mironas pasiteiravo, ar šis turįs ką nors nauja.

— Ar manai, kad dabar mudu partneriai, Bolitarai?

— Kaip Starskis ir Hačas*, — atsiliepė Mironas.

— Varge, kaip jie man patiko, — tarė Dimontė. — Ta jų mašinytė. Draugystė su Meškinu Faziu.

— Meškinu Hagiu.

— Ką?

— Jo vardas buvo Meškinas Hagis, o ne Fazis.

— Tikrai?

* 8-ajame dešimtmetyje JAV populiaraus detektyvinio televizijos serialo „Starsky and Hutch" pagrindiniai veikėjai.

— Neturiu laiko, Roli. Leisk tau padėti, jei tik galėsiu.

— Tu pirmas. Ką turi?

Vėl derybos. Mironas papasakojo jam apie Grego lošimą. Numanydamas, jog Rolis jau irgi turi telefonų išklotinę, papasakojo ir apie įtarimus šantažu. Nutylėjo tik apie vaizdajuostę. Tai būtų nesąžininga; pirmiausia reikia pasikalbėti su Emile. Dimontė uždavė keletą klausimų. Pasitenkinęs tarė:

— Gerai, ką nori sužinoti?

— Ar Grego namuose radote dar ką nors?

— Nieko, — atsakė Dimontė. — Tikrąja žodžio prasme, nieko. Pameni, pasakojai man apie moteriškus daikčiukus miegamajame? Moteriškus drabužius, losjonus ir panašiai?

— Taip.

— Ką gi, kažkas atsikratė ir jų. Jokių moters buvimo žymių.

Taigi, pagalvojo Mironas, meilužės versija vėl kelia savo bjaurią galvą. Meilužė sugrįžta į namą ir išvalo kraują, kad apsaugotų Gregą. Tada paslepia ir savo pėdsakus, kad jų santykiai liktų paslaptyje.

— O kaip liudininkai? — pasiteiravo Mironas. — Kas nors Lizos name ką nors matė?

— Niekas nieko. Mes apėjome visą rajoną. Niekas nieko nematė. Visi buvo kažkuo užsiėmę. A, dar šis tas: spauda jau pasigavo žinią apie nužudymą. Naujiena paskelbta šio ryto laikraščiuose.

— Pasakei jiems jos tikrą vardą?

— Gal išprotėjai? Žinoma, ne. Jie mano, jog tai eilinis įsilaužimas ir nužudymas. Bet štai kas. Šį rytą mums paskambino anonimas. Pasiūlė patikrinti Grego namus.

— Juokauji.

— Ne. Moteriškas balsas.

— Kažkas bando jį pakišti, Roli.

— Ką tu sakai, Šerlokai. Tikriausiai kažkokia mergiotė. O ir nužudymas nesukėlė sensacijos. Straipsnis nukištas į paskutinius puslapius, kaip ir visos nereikšmingos žmogžudystės. Susilaukė susidomėjimo tik todėl, kad tai įvyko šalia koledžo.

— Ar pasidomėjai šiuo ryšiu? — paklausė Mironas.

— Kokiu ryšiu?

— Kad šalia Kolumbijos universitetas. Pusė septintojo dešimtmečio judėjimų prasidėjo jame. Gali būti, kad jų gretose dar likę pritariančiųjų. Galbūt kažkas padėjo Lizai Gorman.

Dimontė dramatiškai atsiduso.

— Bolitarai, negi manai, kad visi farai mulkiai?

— Ne.

— Manai, kad esi vienintelis, kuris apie tai pagalvojo?

— Supranti, — tarė Mironas, — mane vadina apdovanotuoju.

— Tik ne šios dienos sporto skiltyje.

Smūgis žemiau juostos.

— Tai ką išsiaiškinai?

— Ji išsinuomojo butą iš kažkokio pakvaišėlio, fanatiško kairiojo komunisto, vadinamojo Kolumbijos profesoriaus, vardu Sidnis Baumanas.

— Koks tu tolerantiškas, Roli.

— Ech, kartais prarandu ryšį, kai ilgiau nenueinu į tuos Pilietinių laisvių susirinkimus. Kad ir kaip būtų, tas raudonskūris nekalba. Sako, kad ji tik išsinuomojo iš jo ir sumokėjo grynaisiais. Mes visi žinome, jog jis meluoja. Federalai bandė jį paspirginti, bet jis turi visą komandą tų bjaurybių liberaliųjų advokatų. Išvadino mus nacių kiaulėmis ir panašiai.

— Tai ne komplimentas, Roli. Jei kartais nežinai.

— Ačiū, kad apšvietei. Dabar jį seka Krinskis, bet kol kas nieko neturi. Turiu pasakyti, kad tasai Baumanas ne vėpla. Tikriausiai žino, kad stebime.

— Ką dar apie jį žinote?

— Išsiskyręs. Vaikų neturi. Skaito paskaitas apie egzistencializmą ir kitą niekam tikusį realiame pasaulyje mėšlą. Pasak Krinskio, daugiausia laiko praleidžia padėdamas benamiams. Tai tarsi jo kasdienė rutina — slampinėti su valkatomis po parkus ir prieglaudas. Pakvaišėlis, kaip ir sakiau.

Vinas įėjo į kabinetą nepasibeldęs. Jis pasuko tiesiai į kampą ir atidarė spintos dureles, kur buvo didelis veidrodis. Apsižiūrėjo šukuoseną. Susiglostė ją, nors kiekviena sruoga buvo tobula. Tada praskėtė kojas ir nuleido rankas. Apsimetė imąs golfo lazdą. Paskui pamažu ėmė suktis stebėdamas veidrodyje, kad ranka būtų tiesi, o suspaudimas — laisvas. Jis nuolat taip darydavo, kartais eidamas gatve netgi stabteldavo priešais parduotuvės langą. Svorių kilnotojai ima mankštinti raumenis pamatę savo atspindį, o golfo žaidėjai, matyt, šlifuoja judesius, pagalvojo Mironas. Velniškai erzinantis įprotis.

— Kas nors dar, Roli?

— Nieko. O tu?

— Nieko. Pasikalbėsime vėliau.

— Nekantrauju, Hačai, — tarė Dimontė. — Žinai ką? Krinskis toks jaunas, kad nė neprisimena to serialo. Liūdna, ar ne?

— Šiandienos jaunimas, — tarė Mironas. — Jokios kultūros.

Mironas padėjo ragelį. Vinas tebestudijavo savo judesį veidrodyje.

— Pasakok, — tarstelėjo jis.

Mironas papasakojo. Kai baigė, Vinas tarė:

— Ta Fiona, buvusi kalendorinė gražuolė. Regis, ji nusipelno būti apklausta Vinzoro Horno Lokvudo III.

— Aha, — atsiliepė Mironas. — Bet gal pirma papasakok, kaip Vinzorui Hornui Lokvudui III sekėsi apklausti Kumščiuotoją.

Vinas susiraukė, pataisė tariamos lazdos suspaudimą.

— Ji gana nekalbi, — tarė jis. — Todėl ėmiausi savitos taktikos.

— Kokia tai taktika?

Vinas papasakojo jam apie jų pokalbį. Mironas tik papurtė galvą.

— Tai tu pasekei ją?

— Taip.

— Ir?

— Ir nėra ką daug pasakoti. Po varžybų ji nuvažiavo pas TiSi. Pernakvojo. Iš jo namų niekur reikšmingiau nepaskambinta. Arba jos nesutrikdė mūsų pokalbis, arba ji nieko nežino.

— Arba, — pridūrė Mironas, — ji žinojo, jog buvo sekama.

Vinas vėl susiraukė. Arba jam nepatiko Mirono prielaida, arba nusivylė savo sukamuoju judesiu. Tikriausiai pastaruoju. Jis nusisuko nuo veidrodžio ir žvilgtelėjo į Mirono stalą.

— Ten Kranklių brigada?

— Taip. Vienas iš jų panašus į tave.

Mironas parodė į Koulą Vaitmeną. Vinas minutėlę žiūrėjo.

— Nors šis vyras išties gražus, jam trūksta mano stiliaus pajautimo ir įspūdingumo, malonaus galantiškumo.

— O ką jau kalbėti apie tavo kuklumą.

Vinas ištiesė ranką.

— Na, matai.

Mironas vėl pažiūrėjo į nuotrauką. Prisiminė, ką Dimontė sakė apie profesoriaus Sidnio Baumano kasdienę rutiną. Ir jam iškart viskas paaiškėjo. Jo kraujas sustingo gyslose. Mintyse jis pakeitė Koulo išvaizdą, atiduodamas duoklę plastinei chirurgijai ir laikui. Nevisiškai sutapo, bet pakankamai.

Liza Gorman užsimaskavo iškreipdama savo ryškiausius bruožus. Argi ne logiška būtų manyti, jog Koulas Vaitmenas padarė tą patį?

— Mironai?

Jis pakėlė galvą.

— Man regis, aš žinau, kur rasti Koulą Vaitmeną.

30 skyrius

Hektoras neapsidžiaugė vėl pamatęs Mironą „Parkview" užkandinėje.

— Mes manome, jog radome Selės bendrininką, — pasakė Mironas.

Hektoras valė baro paviršių.

— Jo vardas Normanas Lovenšteinas. Pažįstate jį?

Hektoras papurtė galvą.

— Benamis. Dažnai slampinėja kieme ir naudojasi jūsų mokamu telefonu.

Hektoras liovėsi valęs.

— Manot, įsileisčiau benamį į savo virtuvę? Ir mes net neturime kiemo. Pažiūrėkit.

Atsakymas Mirono nenustebino.

— Aną dieną, kai buvau čia, jis sėdėjo prie baro, — pamėgino jis. — Toks nesiskutęs. Ilgi juodi plaukai. Nutriušęs smėlio spalvos lietpaltis.

Nepaleisdamas iš rankų skudurėlio, Hektoras linktelėjo:

— Regis, žinau, apie ką kalbate. Su juodais sportbačiais?

— Taip.

— Jis dažnai čionai užsuka. Bet aš nežinau jo vardo.

— Ar jis kada nors kalbėdavosi su Sele?

Hektoras patraukė pečiais.

— Gal. Kai ji aptarnaudavo jį. Nežinau.

— Kada jis buvo čia paskutinį kartą?

— Nemačiau jo nuo to karto, kai čia lankėtės jūs, — tarė Hektoras.

— Ir nepažįstate jo?

— Ne.

— Ir nieko apie jį nežinote?

— Ne.

Mironas ant popierėlio užrašė savo telefono numerį.

— Jei pamatysite jį, prašom paskambinti. Už tai siūlomas tūkstančio dolerių atlygis.

Hektoras pažiūrėjo į numerį.

— Čia jūsų darbo telefonas? „AT&T?“

— Ne. Čia mano asmeninis.

— Aha, — numykė Hektoras. — Aną kartą, po to, kai išėjote, paskambinau į „AT&T.“ Nėra jokio Y511 ir nėra jokio darbuotojo, vardu Bernis Vorlis. — Jis neatrodė labai nusiminęs, tačiau ir nešokinėjo iš džiaugsmo. Tik laukė, stebėdamas Mironą įdėmiu žvilgsniu.

— Aš melavau jums, — prisipažino Mironas. — Atsiprašau.

— Koks jūsų tikras vardas? — pasiteiravo Hektoras.

— Mironas Bolitaras.

Jis ištiesė jam savo kortelę. Hektoras minutėlę tyrinėjo ją.

— Jūs sporto agentas?

— Taip.

— Ką sporto agentas turi bendra su Sele?

— Ilga istorija.

— Nereikėjo meluoti. Tai negerai.

— Žinau, — atsakė Mironas. — Nebūčiau to daręs, jei reikalas nebūtų toks svarbus.

Hektoras įsikišo kortelę į marškinių kišenę.

— Manęs laukia lankytojai.

Jis nusisuko. Mironas pasvarstė, ar nepaaiškinus daugiau, bet nebuvo prasmės.

Vinas laukė jo ant šaligatvio.

— Na, ir?

— Koulas Vaitmenas yra benamis, kuris vadina save Normanu Lovenšteinu.

Vinas pamojo taksi. Vairuotojas su turbanu sustojo. Jie įlipo. Mironas pasakė jam, kur važiuoti. Vairuotojas linktelėjo; jam sujudėjus, turbanas įsirėmė į taksi lubas. Iš garsiakalbių sklido sitaro muzika, pešiodama orą aštriais it skustuvas nagais. Siaubinga. Benis su savo Stebuklinguoju sitaru palyginti buvo tikras virtuozas. Bet vis tiek geriau nei Naujojo amžiaus muzika.

— Jis niekuo neprimena žmogaus toje senoje nuotraukoje, — tarė Mironas. — Pasidaręs plastinę operaciją. Užsiauginęs plaukus ir nusidažęs juos juodai.

Jie stabtelėjo prie šviesoforo. Šalia sustojo mėlynas sportinis automobilis, vienas iš tų, kurie šokinėja grojant garsiai muzikai. Netgi jų taksi ėmė purtytis nuo decibelų lygio. Užsidegė žalia. Sportinis šovė į priekį.

— Ėmiau galvoti, kaip maskavosi Liza Gorman, — tęsė Mi-

ronas. — Ji pasirinko svarbiausią moterišką atributą ir pakeitė jį iš pagrindų. Koulas buvo puikiai išauklėtas, tvarkingas turtuoliukas. Jis tapo apšepusiu valkata.

— Apšepusiu valkata *žydu*, — pataisė Vinas.

— Teisingai. Todėl kai Dimontė pasakė, jog profesorius Baumanas mėgsta bendrauti su benamiais, man kilo mintis.

Turbanas pravėrė burną.

— Kelias.

— Ką?

— Kuriuo keliu. Henrio Hadsono ar Brodvėjaus.

— Henrio Hadsono, — atsiliepė Vinas. Jis vėl atsigręžė į Mironą. — Tęsk.

— Aš manau, buvo taip: Koulas Vaitmenas įtarė, jog Liza Gorman pakliuvo į kažkokią bėdą. Galbūt ji jam nepaskambino ar nesusitiko. Bet jis negalėjo pats to patikrinti. Jis nėra kvailas, jei tiek metų sugeba slapstytis. Jis žinojo, jog jei ją ras policija, ims regzti pinkles ir jam — ką jie dabar ir daro.

— Taigi, — tarė Vinas, — jis suorganizuoja viską taip, kad tai padarytum tu.

Mironas linktelėjo.

— Jis slampinėja aplinkui užkandinę tikėdamasis, jog kas nors užsimins apie Selę. Nugirdęs mane kalbant su Hektoru supranta, jog aš — geriausia išeitis. Pripliauškia niekų, kad jie susipažino naudodamiesi mokamu telefonu užkandinėje. Aiškina, neva jie meilužiai. Tas jo pasakojimas, žinoma, turėjo daug trūkumų, bet aš nesivarginau aiškintis. Taigi jis nuveda mane pas ją. Man įėjus į vidų, pasislepia ir laukia, kas bus. Pamato atvažiuojant policiją. Galbūt netgi pamato, kaip jie išneša kūną — iš saugaus atstumo. Tai patvirtina, ką jis visą laiką įtarė. Liza Gorman negyva.

Vinas minutėlę galvojo.

— Ir dabar tu manai, kad profesorius Baumanas bandys susisiekti su juo, kai aplankys benamius?

— Taip.

— Taigi kitas mūsų tikslas yra rasti Koulą Vaitmeną.

— Taip.

— Tarp vargšų murzių kokioje nors Dievo pamirštoje prieglaudoje?

— Taip.

Vinas nutaisė skausmingą išraišką.

— O varge.

— Galėtume pamėginti paspęsti jam spąstus, — tarė Mironas. — Tačiau tai gali per ilgai užtrukti.

— Kokius spąstus?

— Man regis, kad tai jis skambino man praėjusią naktį, — tarė Mironas. — Kad ir kokį šantažo planą turėjo Liza Gorman, būtų logiška manyti, kad Vaitmenas irgi apie jį žinojo.

— Bet kodėl tu? — paklausė Vinas. — Jei jis turi ką nors nešvaraus apie Gregą Dauningą, kodėl pasirinko prievartavimo taikiniu tave?

Šis klausimas nedavė ramybės ir Mironui.

— Nežinau, — lėtai ištarė jis. — Galiu tik spėti, kad tas Vaitmenas atpažino mane užkandinėje. Gal mano, kad palaikau artimus ryšius su Gregu Dauningu. Kai nepavyko susisiekti su Gregu, nusprendė išmėginti mane.

Suskambo Mirono mobilusis. Jis spustelėjo mygtuką ir atsiliepė.

— Sveikas, Starski.

Skambino Dimontė.

— Aš Hačas, — tarė Mironas. — Starskis — tu.

— Nesvarbu, — atrėmė Dimontė. — Pamaniau, kad norėsi kuo skubiau atvilkti savo subinę į nuovadą.

— Ką nors turi?

— Jei taip galima pavadinti žudiko, išeinančio iš Gorman buto, nuotrauką, — tarė Dimontė.

Mironas vos nepaleido iš rankų telefono.

— Rimtai?

— Aha. Ir žinai ką?

— Ką?
— Tai moteris.

31 skyrius

— Siūlau sandėrį, — tarė Dimontė. Jie vinguriavo per tikras policininkų, liudininkų ir visokių kitokių asmenybių jungtines tautas. Vinas pasiliko laukti lauke. Jis nemėgo policininkų, o ir jiems jis nebuvo tas, kurį mielai pasikviestų ledų. Visiems bus geriau, jei jis laikysis atokiau. — Vaizdajuostėje matome dalinį įtariamosios vaizdą. Bėda ta, kad negalime nustatyti tapatybės. Pamaniau, gal tu ją atpažinsi.

— Kokioje vaizdajuostėje?

— Brodvėjaus rytuose, tarp Šimtas dešimtosios ir Šimtas vienuoliktosios gatvių, yra krovos garažas, — tarė Dimontė. Jis žingsniavo sparčiai, žingsniu lenkdamas Mironą. Vis atsigręždavo įsitikinti, jog Mironas eina iš paskos. — Jie prekiauja namų elektronika. Bet žinai, kaip būna — visi darbininkai vagia, tarsi tai būtų jų konstitucinė teisė. Todėl kompanija visur įmontavo stebėjimo kameras. Filmuoja viską. — Jis nesustodamas papurtė galvą, apdovanojo Mironą šypsena, kurioje nešvytravo dantų krapštukas, ir pridūrė: — Gerasis vyresnysis brolis. Kartkartėmis kas nors nufilmuoja nusikaltimą, o ne krūvą farų, mušančių įtariamąjį.

Jie įžengė į nedidelį tardymo kambarį. Mironas pažiūrėjo į stiklą. Žinojo, kad jis vienpusis — tą žino visi, kas susidūrė su policijos darbu arba žiūri filmus. Mironas abejojo, ar kitapus kas nors yra, bet vis tiek kyštelėjo liežuvį. Ponas Brandusis. Prie televizoriaus su vaizdo magnetofonu stovėjo Krinskis. Šiandien jau antrą kartą Mironas žiūrės filmą. Jis tikėjosi, kad šis bus padoresnis.

— Sveikas, Krinski, — tarė Mironas.

Krinskis vos vos linktelėjo. Ponas Plepusis.

Mironas pažiūrėjo į Dimontę.

— Aš vis dar nesuprantu, kaip krovos garažo kamera galėjo nufilmuoti žudiką.

— Viena iš kamerų yra įmontuota prie vartų, — paaiškino Dimontė. — Tiesiog kad būtų matyti, ar niekas neiškrito iš sunkvežimio jam išvažiuojant, jei supranti, ką noriu pasakyti. Toji kamera užgriebia dalį šaligatvio. Gali matyti praeinančius žmones. — Jis atsirėmė į sieną ir parodė Mironui į kėdę. — Suprasi, kai pamatysi.

Mironas atsisėdo. Krinskis įjungė vaizdo magnetofoną. Vėl nespalvotas vaizdas. Garso nėra. Tik šį kartą filmuota iš viršaus. Mironas pamatė sunkvežimio priekį, o už jo — šaligatvio kraštą. Juo ėjo vos vienas kitas žmogus; tie, kurie ėjo, atrodė tarsi neryškūs siluetai.

— Iš kur ją gavote? — paklausė Mironas.

— Ką?

— Šią vaizdajuostę?

— Aš visuomet patikrinu aplinkinius objektus, — atsiliepė Dimontė, pasitaisydamas kelnes. — Garažų masyvus, sandėlius, kitas panašias vietas. Šiomis dienomis jie visi turi kameras.

Mironas linktelėjo.

— Puiku, Roli. Aš sužavėtas.

— Oho, — iškvėpė Dimontė, — dabar galėsiu mirti patenkintas.

Kokie visi šmaikštuoliai. Mironas nukreipė dėmesį atgal į ekraną.

— Kokios trukmės tos vaizdajuostės?

— Dvylikos valandų, — atsakė Dimontė. — Jos pakeičiamos devintą ryto ir devintą vakaro. Iš viso yra aštuonios kameros. Jie laiko vaizdajuostes tris savaites. Paskui panaudoja iš naujo. — Jis ištiesė pirštą. — Štai ji ateina. Krinski.

Krinskis spustelėjo mygtuką, ir ekranas sustingo.

— Moteris, kuri ką tik pasirodė kadre. Dešinėje. Eina į pietus, vadinasi, tolyn nuo nusikaltimo vietos.

Mironas pamatė susiliejusį vaizdą. Jis negalėjo įžiūrėti nei veido, nei ūgio. Ji avėjo aukštakulniais, vilkėjo ilgą paltą su puošnia apykakle. Buvo sunku nusakyti ir jos svorį. Tačiau plaukai atrodė pažįstami. Mironas nutaisė abejingą balsą.

— Taip, matau ją.

— Pažiūrėk į jos dešiniąją ranką, — pasakė Dimontė.

Mironas pažiūrėjo. Joje buvo kažkas tamsus ir ilgas.

— Neįžiūriu.

— Mes turime padidintą vaizdą. Krinski.

Krinskis padavė Mironui dvi dideles nespalvotas nuotraukas. Pirmoje buvo padidinta moters galva, tačiau veido vis tiek nesimatė. Antroje — ilgas tamsus daiktas jos rankoje atrodė ryškesnis.

— Mes manome, jog tai plastikinis šiukšlių maišas, apie kažką apvyniotas, — tarė Dimontė. — Gana keista forma, ar ne?

Mironas pažiūrėjo į nuotrauką ir linktelėjo.

— Tu manai, kad tai beisbolo lazda.

— O tau taip neatrodo?

— Taip, — atsiliepė Mironas.

— Mes radome tokį šiukšlių maišą Gorman virtuvėje.

— Ir tikriausiai dar pusėje Niujorko virtuvių, — pridūrė Mironas.

— Tas tiesa. Dabar pažiūrėk į datą ir laiką ekrane.

Kairiajame ekrano kampe skaitmeninis laikrodis rodė 02:12: 32. Ankstyvas sekmadienio rytas. Vos kelias valandas po to, kai Liza Gorman sėdėjo bare su Gregu Dauningu.

— Ar kamera užfiksavo ją einant kita kryptimi? — paklausė Mironas.

— Taip, bet nelabai aiškiai. Krinski.

Krinskis ėmė atsukinėti vaizdajuostę. Po kelių sekundžių sustabdė, ir ekrane vėl pasirodė vaizdas. Dabar laikrodis rodė 01:41:12. Šiek tiek anksčiau nei prieš pusvalandį.

— Žiūrėk, — tarė Dimontė.

Vaizdas beveik skriete praskriejo pro šalį. Mironas atpažino moterį tik iš ilgo palto puošnia apykakle. Šį kartą ji rankoje nieko nesinešė.

— Leisk dar kartą pažiūrėti aną dalį, — tarė Mironas. — Nuo pat pradžių.

Dimontė linktelėjo Krinskiui. Šis surado reikiamą kadrą ir nu-

spaudė mygtuką. Nors Mironas negalėjo matyti moters veido, jos eisena atrodė gerai pažįstama. Žmogaus eisena gali būti gana išskirtinė. Mironas pajuto gerklėje susirangantį nerimą.

Dimontė prisimerkęs stebėjo jį.

— Atpažįsti ją, Bolitarai?

Mironas papurtė galvą.

— Ne, — sumelavo jis.

32 skyrius

Esperansai patiko sudarinėti sąrašus.

Pasidėjusi priešais save Kranklių brigados bylą, ji chronologine tvarka pasižymėjo tris svarbiausias aplinkybes.

1. Kranklių brigada apiplėšia banką Tuskone.
2. Po keleto dienų mažiausiai vienas iš Kranklių (Liza Gorman) atsiduria Manhatane.
3. Netrukus po to Liza Gorman susiranda žinomą profesionalų krepšininką.

Kažkas ne taip.

Ji atsivertė bylą ir paskubomis peržvelgė brigados istoriją. 1975 metais Krankliai pagrobė Hantą Flutvortą, leidybos magnato Kuperio Flutvorto dvidešimt dvejų metų sūnų. Kai kurie Krankliai, įskaitant Koulą Vaitmeną ir Lizą Gorman, buvo Hanto mokslo draugai San Franciske. Garsusis Kuperis Flutvortas neketino sėdėti ir žiūrėti, kaip kiti tvarko jo reikalus. Jis pasamdė grupę samdinių, kad išgelbėtų jo sūnų. Antpuolio metu jaunasis Hantas buvo nušautas į galvą vieno iš Kranklių. Iš visų brigados narių, dalyvavusių pagrobime, keturiems pavyko pasprukti.

Į kabinetą įšuoliavo Didžioji Sindė. Neišlaikę vibracijos, nuo Esperansos stalo nusirideno rašikliai.

— Atsiprašau, — tarė Sindė.

— Nieko tokio.

— Man paskambino Timis, — tarė Sindė. — Mes susitinkame penktadienį vakare.

Esperansa susiraukė.

— Jo vardas Timis?

— Aha, — atsiliepė Sindė. — Argi ne miela?

— Nepaprastai žavu.

— Būsiu konferencijų kambaryje, — pasakė Sindė.

Esperansa vėl sutelkė dėmesį į bylą. Atsivertė puslapį, kuriame buvo aprašytas Tuskono banko užpuolimas — pirmasis grupinis per daugiau nei penkerius metus. Apiplėšimas įvyko bankui užsidarant. Federalai manė, kad jiems padėjo vienas iš banko apsaugininkų, bet jie iki šiol neturėjo jokių įrodymų, išskyrus jo kairiąsias pažiūras. Buvo pagrobta 15 000 dolerių grynaisiais, tačiau plėšikai nepatingėjo išsprogdinti saugyklos seifus. Rizikinga. Federalai iškėlė versiją, kad Krankliai kažkaip sužinojo, jog ten laikomi narkotikų pinigai. Banko kameros užfiksavo du žmones, nuo galvos iki kojų apsirengusius juodai ir su juodomis slidininkų kaukėmis. Nebuvo rasta jokių pirštų atspaudų, plaukų ar pluošto. Ničnieko.

Esperansa dar kartą perskaitė bylą, bet nieko nauja nepastebėjo. Ji pabandė įsivaizduoti, kokie buvo paskutinieji dvidešimt metų likusiems Krankliams, kurie turėjo nuolat slapstytis, niekada per ilgai neapsistoti vienoje vietoje, kartkartėmis išvykti iš šalies, paskui sugrįžti, pasitikėti tik savo senais bičiuliais, kuriais niekada nežinai, ar gali visiškai pasikliauti. Ji pasičiupo popieriaus lapą ir pasižymėjo dar keletą dalykų:

Liza Gorman → banko apiplėšimas → šantažas.

Nagi, mąstė ji sekdama strėlytėmis. Lizai ir Krankliams reikėjo lėšų, todėl jie apiplėšė banką. Tai išsisprendė. Ir, šiaip ar taip, tai paaiškino pirmąją strėlytę. Neaiški buvo antra jungtis.

Banko apiplėšimas → šantažas.

Trumpai tariant, kas tame banko apiplėšime privertė ją atvažiuoti į Rytų pakrantę ir pradėti šantažuoti Gregą Dauningą? Ji pamėgino suformuluoti galimybes.

1. Dauningas įsivėlęs į banko apiplėšimą.

Ji sukluso. Įmanoma, mąstė Esperansa. Jam reikėjo pinigų lošimo skoloms apmokėti. Jis galėjo griebtis neteisėtos veiklos. Tačiau ši hipotezė vis tiek neatsako į svarbiausią klausimą: kaip jie susipažino? Kaip Liza Gorman ir Gregas Dauningas apskritai susitiko?

Tai, jautė ji, buvo raktas į atsakymą.

Ji pasižymėjo antrą punktą. Ir susimąstė.

Kokia dar gali būti jungtis?

Niekas nešovė į galvą, tad ji nutarė pamėginti iš kito galo. Pradėti nuo šantažo ir grįžti atgal. Kad galėtų šantažuoti Dauningą, Liza Gorman turėjo aptikti ką nors inkriminuojančio. Kada? Esperansa nubrėžė kitą strėlytę:

Banko apiplėšimas <——> Šantažas

Esperansą apėmė nemaloni nuojauta. Banko apiplėšimas. Kažkas, ką jie aptiko per banko apiplėšimą, leido jiems imtis šantažo.

Ji paskubomis pervertė bylą, nors jau žinojo, kad to ten nėra. Esperansa čiupo telefoną ir surinko numerį. Išgirdusi balsą tarė:

— Ar turite sąrašą tų žmonių, kurie nuomojosi seifus?

— Kažkur yra, — atsakė balsas. — Kodėl klausi, jums jo reikia?

— Taip.

Gilus atodūsis.

— Gerai, paieškosiu. Bet pasakyk Mironui, kad jis lieka man skolingas. Didžiai skolingas.

— Tu viena? — pasiteiravo Mironas, kai Emilė atidarė duris.

— Taip, o ką? — atsiliepė ji koketiškai šypsodamasi. — Ką nori pasiūlyti?

Jis prasibrovė pro ją. Emilė atšoko ir nustebusi prasižiojo. Jis pasuko tiesiai prie fojė spintos ir ją atidarė.

— Ką čia darai, velniai rautų?

Mironas nesivargino atsakyti. Jo rankos įnirtingai stumdė pakabas į dešinę ir į kairę. Ilgai ieškoti nereikėjo. Jis ištraukė ilgą paltą su puošnia apykakle.

— Kai kitą kartą eisi žudyti, — tarė jis, — atsikratyk drabužių, kuriais vilkėjai.

Ji žengė porą žingsnių atgal ir užsidengė ranka burną.

— Nešdinkis, — iškošė ji.

— Aš suteikiu tau galimybę papasakoti tiesą.

— Man nerūpi, ką tu suteiki. Nešdinkis lauk iš mano namų.

Jis pakilnojo paltą.

— Manai, aš vienintelis, kuris žino? Policija turi vaizdajuostę su nusikaltimo vieta. Tu vilkėjai šį paltą.

Jos kūnas suglebo. Veidas atrodė taip, tarsi būtų gavusi smūgį į saulės rezginį.

Mironas nuleido pakabą su paltu.

— Tu padėjai žmogžudystės ginklą savo senuosiuose namuose, — tarė jis. — Ištepliojai krauju rūsį. — Jis nusisuko ir beveik bėgte nubėgo į svetainę. Jame tebebuvo krūva bulvarinių laikraščių. Jis parodė į ją. — Vis tikrinai laikraščius laukdama, kada apie tai parašys. Kai perskaitei apie rastą kūną, anonimiškai paskambinai į policiją.

Jis pažvelgė į Emilę. Jos akys lakstė į šonus ir žvilgėjo.

— Man vis nedavė ramybės tasai žaidimų kambarys, — tarė Mironas. — Kodėl, klausinėjau savęs, Gregas ėjo žudyti ten? Bet dabar viskas aišku. Jis nėjo. Kraujas galėjo likti ten nepastebėtas ištisas savaites, jei būtų reikėję.

Emilė sugniaužė kumščius. Tada papurtė galvą ir pagaliau prabilo.

— Tu nesupranti.

— Tai paaiškink.

— Jis norėjo mano vaikų.

— Todėl pakišai jį dėl žmogžudystės.

— Ne.

— Dabar ne laikas meluoti, Emile.

— Aš nemeluoju, Mironai. Aš nepakišau jo.

— Tu palikai ginklą...

— Taip, — pertraukė ji, — dėl šito tu teisus. Bet aš nepakišau jo. — Ji užsimerkė ir atsimerkė, tarsi atlikdama mini meditaciją. — Negali pakišti žmogaus už tai, ką jis padarė.

Mironas sustingo. Emilė spoksojo į jį akmeniniu veidu. Jos rankos tebebuvo sugniaužtos į mažus kumštelius.

— Nori pasakyti, kad ją nužudė Gregas?

— Aišku. — Ji pajudėjo jo pusėn, pamažu, išnaudodama sekundes, kaip boksininkas išnaudoja skaičiavimą iki aštuonių po netikėto kairiojo kablio. Paėmė iš jo rankų paltą. — Ar man iš tiesų jį sunaikinti, ar galiu pasitikėti tavim?

— Manyčiau, tu pirma man paaiškink.

— Gal kavos?

— Ne, — atsisakė Mironas.

— Aš noriu. Eime. Pasikalbėsime virtuvėje.

Ji aukštai iškėlė galvą ir nužingsniavo ta pačia eisena, kurią Mironas buvo matęs vaizdajuostėje. Jis nusekė paskui ją į ryškiai baltą virtuvę. Virtuvėje karaliavo plytelės. Dauguma žmonių tikriausiai pagalvotų, jog dėl tokio dekoro verta numirti; Mirono nuomone, tai priminė prabangaus restorano tualetą.

Emilė paėmė naujo modelio kavinuką, kokius dabar visi naudojo.

— Tikrai nenori? Iš „Starbucks". *Kona Hawaiian* rūšis.

Mironas papurtė galvą. Emilė jau susitvardė. Ji vėl kontroliavo save; jis neturėjo nieko prieš. Save kontroliuojantis žmogus daugiau kalba, bet mažiau mąsto.

— Bandau sugalvoti, nuo ko pradėti, — tarė ji pildama į kavinuką karštą vandenį. Ore iškart pasklido sodrus aromatas. Jei ši scena būtų kavos reklama, vienas iš jų dabar sakytų „Aaach". — Ir nesakyk, kad pradėčiau nuo pradžių, nes imsiu rėkti.

Mironas kilstelėjo rankas, parodydamas, kad nieko panašaus nedarys.

Emilė nuspaudė plunžerį, sulaukė pasipriešinimo, tada nuspaudė dar kartą.

— Vieną dieną ji priėjo prie manęs prekybos centre, — pradėjo Emilė. — Kaip iš giedro dangaus nukrito. Aš siekiu maišelio su šaldytais riestainiais, o toji moteris ima pasakoti man, jog turi kai ką,

kas galėtų sužlugdyti mano vyrą. Sako, kad jei aš nesumokėsiu, ji paskambins žurnalistams.

— Ką tu pasakei?

— Paklausiau, ar jai nereikia 25 centų telefonui, — susijuokė Emilė, liovėsi spaudžiusi plunžerį ir atsitiesė. — Pamaniau, kad ji juokauja. Pasakiau, pirmyn, žlugdyk tą niekšą. Ji tik linktelėjo ir pasakė, jog paskambins.

— Ir viskas?

— Aha.

— Kada tai buvo?

— Nežinau. Prieš dvi tris savaites.

— Ir kada ji vėl susisiekė su tavim?

Emilė atidarė spintelę ir ištraukė puodelį. Ant jo buvo kažkoks piešinukas iš animacinio filmuko. Ant šono buvo išpiešti žodžiai: GERIAUSIA MAMA PASAULYJE.

— Užteks abiem, — tarė ji.

— Ne, ačiū.

— Tikrai nenori?

— Ne, — atsakė Mironas. — Kas buvo toliau?

Ji pasilenkė ir įsižiūrėjo į kavinuką, tarsi jis būtų krištolinis rutulys.

— Po kelių dienų Gregas iškrėtė man siaubingą... — Ji nutilo. Dabar ji kalbėjo kitaip, lėčiau, atsargiau. — Kaip ir sakiau tau aną kartą. Jis pasielgė siaubingai. Smulkmenos nesvarbu.

Mironas linktelėjo, bet nieko nepasakė. Nėra reikalo užsiminti jai apie vaizdajuostę ir išmušti iš vėžių. Reikia leisti jai kalbėti — tai yra svarbiausia.

— Todėl kai ji sugrįžo ir pasakė man, jog Gregas ketina dosniai sumokėti jai už tylėjimą, aš pasakiau, kad sumokėsiu dar daugiau, jei ji kalbės. Ji pasakė, kad man tai kainuos. Aš pasakiau, kad man nerūpi kiek. Bandžiau apeliuoti į ją kaip į moterį. Papasakojau jai netgi apie savo situaciją, kaip Gregas stengiasi atimti iš manęs vaikus. Ji, rodės, užjautė, tačiau kartu leido aiškiai suprasti, kad negali sau leisti filantropijos. Jei man reikia informacijos, aš turėsianti sumokėti.

— Ar ji pasakė, kiek?

— Šimtą tūkstančių dolerių.

Mironas vos susilaikė nešvilptelėjęs. Rimtai užsimota. Tikriausiai Liza Gorman ketino melžti juos abu, melžti taip ilgai, kiek bus saugu. Arba drėbė sumą iš peties, nes žinojo, jog vėl teks slapstytis. Kad ir kaip buvo, regis, Liza Gorman norėjo susirinkti pinigus iš visų suinteresuotų pusių — Grego, Klipo ir Emilės. Paimti pinigus už tylėjimą. Paimti pinigus už kalbėjimą. Šantažistai tokie ištikimi, kaip politikai per rinkimų kampaniją.

— Ar žinai, ką ji turėjo apie Gregą? — paklausė jis.

Emilė papurtė galvą.

— Ji man nepasakė.

— Bet tu buvai pasirengusi sumokėti jai šimtą gabalų?

— Taip.

— Nors ir nežinojai už ką?

— Taip.

Mironas skėstelėjo rankomis.

— Iš kur žinojai, kad ji ne kokia nors psichė?

— Atvirai? Nežinojau. Bet aš galėjau prarasti vaikus, dėl Dievo meilės. Buvau apimta nevilties.

Ir, pagalvojo Mironas, Emilė parodė tą neviltį Lizai Gorman, kuri savo ruožtu tuo pasinaudojo.

— Tai tu vis dar nežinai, ką ji žinojo apie jį?

Emilė papurtė galvą.

— Ne.

— Gal tai susiję su Grego lošimu?

Ji suglumusi prisimerkė.

— Kaip tai su lošimu?

— Ar žinojai, kad Gregas lošė?

— Žinoma. Na, ir kas?

— Ar žinai, iš kokių sumų?

— Iš nedidelių, — atsakė ji. — Kartais nuvažiuodavo į Atlantą. Kartais pastatydavo penkiasdešimt dolerių už futbolo rungtynes.

— Tu taip manai?

Jos akys nuslinko jo veidu, bandydamos jį įskaityti.

— Ką nori tuo pasakyti?

Mironas pažiūrėjo pro langą į kiemą. Baseinas tebebuvo uždengtas, tačiau kai kurios liepsnelės jau buvo grįžusios iš kelionės į pietus. Koks tuzinas jų grūmėsi dėl vietos lesykloje, nuleidusios galvas, džiaugsmingai plakdamos sparnais.

— Gregas įjunkęs į lošimą, — tarė Mironas. — Per pastaruosius metus jis iššvaistė milijonus. Ne Felderis pradangino jo pinigus — Gregas juos pralošė.

Emilė neryžtingai papurtė galvą.

— To negali būti, — tarė ji. — Gyvenau su juo beveik dešimt metų. Būčiau pastebėjusi.

— Lošėjai išmoksta tai slėpti, — pasakė Mironas. — Jie meluoja, apgaudinėja ir vagia — daro viską, kad tik gautų pinigų. Tai priklausomybė.

Kažkas žybtelėjo jos akyse.

— Tai toji moteris turėjo įrodymų, jog Gregas lošia?

— Aš taip manau, — atsiliepė Mironas. — Bet negaliu tiksliai pasakyti.

— Bet Gregas iš tiesų lošė? Ir pralošė daug pinigų?

— Taip.

Atsakymas sužadino Emilės veide viltį.

— Tada joks teisėjas pasaulyje nepriteistų jam globos, — tarė ji. — Aš laimėsiu.

— Teisėjas mieliau atiduotų vaikus lošėjui nei žudikui, — tarė Mironas. — Arba tam, kas pakiša netikrus įkalčius.

— Aš tau jau sakiau. Jie nėra netikri.

— Tu taip sakai. Bet grįžkime prie to, kas nutiko šantažuotojai. Tu sakei, kad ji norėjo šimto gabalų.

Emilė grįžo prie kavinuko.

— Taip.

— Kaip tu turėjai jai sumokėti?

— Ji liepė man laukti prie mokamo telefono šalia „Grand Junjon" prekybos centro šeštadienį vakare. Aš turėjau prisistatyti ten vidurnaktį su pinigais. Ji paskambino man lygiai vidurnaktį ir padiktavo adresą Šimtas vienuoliktojoje gatvėje. Turėjau nuvykti tenai antrą ryto.

— Ir tu nuvažiavai į Šimtas vienuoliktąją gatvę antrą ryto su šimtu tūkstančių dolerių? — Mironas pasistengė nuslopinti nuostabą balse.

— Man pavyko surinkti tik šešiasdešimt tūkstančių, — pataisė ji.

— Ar ji tai žinojo?

— Ne. Žinau, tai skamba beprotiškai, bet tu nesupranti, kokia neviltis buvo mane apėmusi. Tuo metu būčiau padariusi bet ką.

Mironas suprato. Jis puikiai žinojo, ką gali motinos. Meilė apsuka protą; motiniška meilė visiškai jį atima.

— Tęsk, — paragino jis.

— Kai pasukau už kampo, pamačiau iš pastato išeinantį Gregą, — tarė Emilė. — Apstulbau. Jis buvo pasistatęs apykaklę, bet aš vis tiek pamačiau jo veidą. — Ji pažiūrėjo į Mironą. — Aš gana ilgai gyvenau su juo, bet niekada nebuvau mačiusi tokio veido.

— Kokio?

— Kupino siaubo, — atsakė ji. — Jis beveik bėgte nubėgo Amsterdamo aveniu link. Aš palaukiau, kol jis dingo už kampo. Tada prisiartinau prie durų ir nuspaudžiau jos buto skambutį. Niekas neatsakė. Ėmiau spaudinėti kitus skambučius. Pagaliau kažkas mane įleido. Užlipau į viršų ir pasibeldžiau. Paskui paklebenau rankeną. Durys buvo neužrakintos. Aš pravėriau jas.

Emilė nutilo. Drebančia ranka pakėlė prie lūpų puodelį. Gurkštelėjo.

— Nuskambės siaubingai, — prakalbo ji, — bet aš nemačiau lavono. Mačiau tik paskutinę viltį išsaugoti vaikus.

— Todėl nusprendei pakišti įkaltį.

Emilė pastatė puodelį ir pažiūrėjo į jį. Jos akys buvo skaidrios.

— Taip. Tu buvai teisus ir dėl viso kito. Aš pasirinkau žaidimų kambarį, nes žinojau, kad jis ten niekada neina. Pamaniau, kad kol

Gregas grįš namo — aš nežinojau, kad jis pabėgs — kraujo niekas neras. Žinau, nuėjau per toli, bet aš juk nemelavau. Jis nužudė ją.

— Tu to nežinai.

— Ką?

— Gali būti, kad jis aptiko kūną taip pat, kaip ir tu.

— Gal juokauji? — Dabar jos balsas skambėjo aštriau. — Žinoma, kad ją nužudė Gregas. Kraujas ant grindų tebebuvo šviežias. Jis turėjo ką prarasti. Turėjo motyvą, galimybę.

— Kaip ir tu, — pasakė Mironas.

— Koks mano motyvas?

— Tu norėjai pakišti jį dėl nužudymo. Norėjai išsaugoti vaikus.

— Tai juokinga.

— Ar turi įrodymų, kad sakai tiesą? — paklausė Mironas.

— Ko?

— Įrodymų. Nemanau, kad policija patikėtų tavo pasakojimu.

— O tu tiki?

— Norėčiau pamatyti įrodymus.

— Kokius įrodymus? — atkirto ji. — Kokius? Aš juk nefotografavau.

— Kokius nors faktus, kurie paremtų tavo pasakojimą.

— Kam man ją žudyti, Mironai? Kokį motyvą galėjau turėti? Man jos reikėjo gyvos. Ji buvo mano vienintelė viltis išsaugoti vaikus.

— Tarkim, kad toji moteris iš tiesų turėjo kažkokios informacijos apie Gregą, — tarė Mironas. — Kažką konkretaus. Gal laišką, vaizdajuostę, — jis stebėjo jos reakciją, — ar ką nors panašaus.

— Tarkim, — linktelėjo ji. — Tęsk.

— Ir tarkim, kad ji tave apgavo. Pardavė inkriminuojančią medžiagą Gregui. Tu pripažįsti, kad Gregas buvo ten prieš tave. Galbūt jis sumokėjo jai pakankamai, kad ji nesikalbėtų su tavim. Tu ateini į jos butą. Sužinai, ką ji padarė. Suvoki, kad praradai galimybę išsaugoti vaikus. Todėl nužudai ją ir pakiši įkalčius žmogui, kuriam jos mirtis būtų buvusi geriausia išeitis — Gregui.

Emilė papurtė galvą.

— Paistalai.

— Tu pakankamai nekentei Grego, — tęsė Mironas. — Jis negarbingai elgėsi su tavim; tu atsakei tuo pačiu.

— Aš jos nenužudžiau.

Mironas vėl pažiūrėjo į liepsneles, bet jos buvo dingusios. Dabar kiemas atrodė tuščias, be gyvybės. Jis luktelėjo keletą sekundžių, tada atsisuko į ją.

— Aš žinau apie tą vaizdajuostę su tavimi ir Kumščiuotoja.

Emilės akyse plykstelėjo staigus pyktis. Jos pirštai suspaudė puodelį. Mironas beveik tikėjosi, kad ji svies puodelį į jį.

— Kaip, po galais?.. — Staiga ranka, gniaužianti puodelį, atsipalaidavo. Ji atsitraukė nuo jo ir tarsi suglebo. — Nesvarbu.

— Tikriausiai įsiutai, — tarė jis.

Ji papurtė galvą. Iš jos lūpų išsiveržė tylus juokas.

— Tu nieko nesupranti, ar ne, Mironai?

— Ko nesuprantu?

— Aš netroškau keršto. Aš tik bijojau, kad dėl tos vaizdajuostės galiu netekti savo vaikų.

— Aš suprantu, — paprieštaravo Mironas. — Tu padarytum viską, kad tik išsaugotum vaikus.

— Aš jos nežudžiau.

Mironas nusprendė pakeisti temą.

— Papasakok man apie Kumščiuotoją ir save.

Emilė paniekinamai nusikvatojo.

— Nemaniau, kad tave domina tokie dalykai, Mironai.

— Nedomina.

Ji griebė puodelį ir nugėrė didelį gurkšnį.

— Ar žiūrėjai vaizdajuostę nuo pradžios iki pabaigos? — paklausė ji tūždama, tačiau su koketiška šypsena. — Keliose vietose sustabdei kadrą, Mironai? Atsukai atgal ir iš naujo peržiūrėjai? Nusismaukęs iki kelių kelnes?

— Nieko panašaus.

— Ar daug pamatei?

— Pakankamai, kad supratsčiau, kas vyko.

— O paskui išjungei?

— Išjungiau.

Ji žiūrėjo į jį pro puodelio kraštą.

— Žinai, ką? Aš beveik tikiu tavim. Tu juk toks geruolis.

— Emile, aš bandau padėti.

— Man ar Gregui?

— Padėti atskleisti tiesą. Manyčiau, kad ir tu to nori.

Ji abejingai gūžtelėjo.

— Tai kada judvi su Kumščiuotoja?.. — Jis neryžtingai suglaudė rankas.

Ji nusijuokė iš jo sutrikimo.

— Tai buvo pirmas kartas, — atsakė. — Visais atžvilgiais.

— Aš neteisiu...

— Man nerūpi, teisi ar ne. Nori žinoti, kas buvo, taip? Tai buvo mano pirmas kartas. Toji kalė mane pakišo.

— Kaip?

— Ką kaip? — atrėžė ji. — Nori smulkmenų — kiek išgėriau, kaip jaučiausi vieniša, kaip jos ranka atsidūrė ant mano kojos?

— Gal nereikia.

— Tuomet leisk kalbėti glaustai: ji suviliojo mane. Mes esame keletą kartų nekaltai flirtavusios ir anksčiau. Ji pakvietė mane į „Glenpointe" išgerti. Tai buvo tarsi iššūkis man — aš ir gundžiausi, ir šlykštėjausi, bet žinojau, kad nieko nebus. Bet taip jau atsitiko. Mes pasikėlėme į viršų. Viskas.

— Nori pasakyti, kad Kumščiuotoja žinojo, jog jus filmuoja?

— Taip.

— Iš kur žinai? Ji ką nors pasakė?

— Nieko nepasakė. Bet aš žinau.

— Iš kur?

— Mironai, prašau, pakaks klausinėti. Tiesiog žinau, supranti? Iš kur tada tame kambaryje atsirado kamera? Ji mane pakišo.

Logiška, pagalvojo Mironas.

— Bet kodėl?

Emilės veide atsispindėjo neviltis.

— Jėzau, Mironai, juk ji komandos kekšė. Negi dar neišdulkino tavęs? O ne, leisk man spėti. Tu atsisakei, taip?

Emilė piktai nužingsniavo į svetainę ir sudribo ant sofos.

— Atnešk man aspirino, — tarė ji. — Jis vonios kambaryje. Vaistų spintelėje.

Mironas paėmė dvi tabletes ir įpylė vandens.

— Turiu dar kai ko tavęs paklausti, — tarė sugrįžęs.

Ji atsiduso.

— Ko?

— Kaip suprantu, tu pateikei kaltinimus Gregui.

— Kaltinimus pateikė mano advokatas.

— Jie pagrįsti?

Ji pasidėjo tabletes ant liežuvio, atsigėrė vandens ir nurijo.

— Kai kurie.

— O tie, kur jis kaltinamas išnaudojęs vaikus?

— Aš pavargau, Mironai. Gal galime pasikalbėti kitą kartą?

— Ar jie pagrįsti?

Emilė pažiūrėjo Mironui į akis, ir jo širdį nutvilkė šalto oro gūsis.

— Gregas norėjo atimti iš manęs vaikus, — lėtai tarė ji. — Jis rėmėsi pinigais, įtaka, prestižu. Mes turėjome ko nors griebtis.

Mironas nuleido akis. Jis pasuko prie durų.

— Neišmesk to palto.

— Tu neturi teisės manęs teisti.

— Šią akimirką, — ištarė jis, — aš netgi nenoriu būti arti tavęs.

33 skyrius

Odrė stovėjo atsirėmusi į jo automobilį.

— Esperansa pasakė, jog būsi čia.

Mironas linktelėjo.

— Jėzau, atrodai siaubingai, — tarė ji. — Kas atsitiko?

— Ilga istorija.

— Kurią netrukus papasakosi man su visomis smulkmenomis, — pridūrė Odrė. — Bet aš pradėsiu pirma. Fiona Vait iš tiesų buvo Mis Rugsėjis 1992 metais, arba, kaip ją vadina tas laikraštpalaikis, Rugsėjo pupytė.

— Juokauji.

— Ne. Fiona kvietė pasivaikščioti mėnesienos nušviestame paplūdimyje ir praleisti jaukų vakarą prie židinio.

Mironas nevalingai nusišypsojo.

— Vaje, kaip originalu.

— Jos įvaizdis skirtas tuštiems vyrams, kuriems rūpi tik išvaizda. Ir vyrams su apžėlusiomis nugaromis.

— Ar jie paskelbė jos mėgstamiausius filmus?

— „Šindlerio sąrašas", — atsakė Odrė. — Ir „Pakvaišėlių lenktynės II".

Jis nusijuokė.

— Tu išsigalvoji.

— Viską, išskyrus tą dalį apie 1992-ųjų Rugsėjo pupytę.

Mironas papurtė galvą.

— Gregas Dauningas ir jo geriausio draugo žmona, — atsiduso jis. Tam tikra prasme ši žinia pakėlė jam nuotaiką. Dešimties metų senumo neprotingas poelgis su Emile nebeatrodė toks blogas. Jis žinojo, jog neturėtų guostis vadovaudamasis tokia logika, tačiau žmogus ieško paguodos ten, kur gali ją rasti.

Odrė mostelėjo smakru į namą.

— Kaip reikalai su buvusiąja?

— Ilga istorija.

— Jau sakei. Aš turiu laiko.

— Aš neturiu.

Ji atstatė delną kaip policininkas, reguliuojantis eismą.

— Taip nesąžininga, Mironai. Aš buvau gera mergaitė. Atliki-

nėjau tavo pavedimus ir laikiau užčiauptą savo didelę burną. O ką jau kalbėti apie tai, kad negavau iš tavęs jokios gimtadienio dovanos. Neversk manęs vėl griebtis grasinimų.

Ji buvo teisi. Mironas pateikė jai sutrumpintą versiją, praleisdamas dvi dalis: vaizdajuostę su Kumščiuotoja (nėra reikalo apie tai žinoti) ir faktą, kad Karla buvo žymioji Liza Gorman (tiesiog tai pernelyg svarbu; negalima pasitikėti nė vienu žurnalistu).

Odrė įdėmiai klausėsi. Jos berniokiška šukuosena priekyje buvo per daug ataugusi. Plaukai beveik dengė akis. Ji vis atkišdavo apatinę lūpą ir nupūsdavo nuo kaktos sruogas. Mirono nuomone, šis gestas buvo būdingas vaikams iki vienuolikos metų. Buvo gana miela stebėti ją taip darant.

— Tu ja tiki? — paklausė Odrė, vėl mostelėdama į Emilės namą.

— Nežinau, — atsiliepė jis. — Jos pasakojimas gana logiškas. Ji neturėjo motyvo žudyti tos moters, nebent, kad pakištų Gregą, o tai vargiai tikėtina.

Odrė pakraipė galvą, tarsi jam pritardama, tarsi ne.

— Kas? — pasiteiravo jis.

— Kaip manai, — pradėjo ji, — ar gali būti, kad mes žiūrime į tai ne tuo kampu?

— Ką nori pasakyti?

— Mes manome, kad šantažuotoja turėjo informacijos apie Dauningą, — tarė Odrė. — Bet galbūt ji turėjo informacijos apie Emilę.

Mironas nuščiuvo, pažiūrėjo namo pusėn, lyg tikėdamasis atsakymų, tada atsigręžė į Odrę.

— Pasak Emilės, — tęsė Odrė, — šantažuotoja kreipėsi į ją. Kodėl? Ji nebegyveno su Gregu.

— Karla to nežinojo, — atsiliepė Mironas. — Ji manė, kad Emilė — jo žmona ir norės jį apsaugoti.

— Tai viena iš galimybių, — sutiko Odrė. — Bet nesu tikra, jog pati geriausia.

— Nori pasakyti, kad jie bandė šantažuoti ją, o ne Gregą?

Odrė užvertė delnus į dangų.

— Aš tik sakau, kad galėjo būti atvirkščiai. Šantažuotoja galėjo turėti kažką apie Emilę — kažką, kuo Gregas būtų galėjęs pasinaudoti siekdamas vaikų globos.

Mironas sukryžiavo ant krūtinės rankas ir atsirėmė į automobilį.

— Kaip tuomet Klipas? Jei jie turėjo informacijos apie Emilę, kodėl tai turėjo sudominti Klipą?

— Nežinau, — gūžtelėjo Odrė. — Gal ji turėjo informacijos apie juos abu.

— Abu?

— Na, taip. Kažką, kas galėjo sužlugdyti juos abu. Arba Klipas pagalvojo, jog nesvarbu, kas tai būtų, — net jei tai informacija apie Emilę, — Gregui gali grėsti nemalonumai.

— Turi kokią versiją?

— Nė vienos, — atsakė Odrė.

Mironas keletą sekundžių mąstė, bet nieko nesugalvojo.

— Gali būti, — tarė jis, — kad šįvakar sužinosime.

— Kaip?

— Skambino šantažuotojas. Jis nori parduoti informaciją man.

— Šįvakar?

— Aha.

— Kur?

— Dar nežinau. Jis paskambins. Visi skambučiai iš mano namų linijos perduodami į mobilųjį.

Tarsi išgirdęs tai, suskambo mobilusis. Mironas išsitraukė jį iš kišenės.

Skambino Vinas.

— Mūsų brangiojo profesoriaus tvarkaraštis prismeigtas prie jo kabineto durų, — tarė jis. — Jis dar valandą bus paskaitoje. Paskui priiminės savo kabinete, kad vaikučiai galėtų padejuoti dėl pažymių.

— Kur tu esi?

— Kolumbijos universitete, — atsiliepė Vinas. — Beje, čia gana patrauklios moterys. Tinkamos Gebenės lygai* ir visam kitam.

— Džiaugiuosi, kad neparadai pastabumo galių.

— Iš tiesų, — pritarė Vinas. — Ar jau baigei kalbėtis su mūsų mergina?

Mūsų mergina buvo Emilė. Vinas nepasitikėjo mobiliuoju ryšiu ir nemėgo minėti vardų.

— Taip.

— Puiku. Kada galiu tikėtis tave pamatyti?

— Jau važiuoju.

34 skyrius

Vinas sėdėjo ant suoliuko netoli Kolumbijos universiteto vartų Šimtas šešioliktojoje gatvėje. Jis dėvėjo „Eddie Bauer" rusvai žalsvas kelnes, melsvus susagstomus marškinius, avėjo minkštus įsispiriamus batelius be kojinių ir ryšėjo klasikinį kaklaraištį.

— Bandau susilieti su minia, — paaiškino Vinas.

— Kaip chasidas per Kalėdų mišias, — pritarė Mironas. — Baumanas vis dar paskaitoje?

Vinas linktelėjo.

— Turėtų pasirodyti anose duryse po dešimties minučių.

— Ar žinai, kaip jis atrodo?

Vinas padavė jam fakulteto brošiūrą.

— Puslapis II-10, — pasakė jis. — Tai papasakok apie Emilę.

Mironas ėmė pasakoti. Pro šalį pražingsniavo aukšta tamsiaplaukė juodu aptemptu kostiumėliu, spausdama prie krūtinės knygas. Džiulė Njumar „Betmene". Vinas ir Mironas atidžiai ją apžiūrėjo. Miau.

Mironui baigus pasakoti, Vinas nesivargino klausinėti.

* *Ivy League* — JAV rytinės pakrantės universitetų sporto lyga, laikoma elitine.

— Turiu susitikimą biure, — tarė jis atsistodamas. — Susitvarkysi?

Mironas linktelėjo ir atsisėdo. Vinas nuėjo. Mironas įsmeigė akis į duris. Po dešimties minučių pro jas pradėjo plūsti studentai. Dar po poros minučių pasirodė profesorius Sidnis Baumanas. Jis buvo su ta pačia netvarkinga akademiška barzdele kaip ir nuotraukoje. Plikas, tačiau su juokingai ilgais plaukais paausiuose. Vilkėjo džinsus, raudonus flanelinius marškinius, avėjo storapadžius batus. Jis arba bandė atrodyti kaip darbininkas, arba kaip politikas per rinkimų kampaniją.

Baumanas pasitaisė akinius ir nužingsniavo. Mironas palaukė, kol jis nuėjo, tada ėmė sekti. Nėra kur skubėti. Gerasis profesorius iš tiesų traukia į savo kabinetą. Jis perėjo per veją ir dingo kitame plytiniame pastate. Mironas susirado suoliuką ir atsisėdo.

Praslinko valanda. Mironas stebėjo studentus ir jautėsi labai senas. Reikėjo atsinešti laikraštį. Valanda be jokio skaitalo vertė jį mąstyti. Jis kūrė mintyse naujas versijas, o paskui jas atmesdavo. Žinojo, jog nepastebi kažko svarbaus, matė tai šmėžuojant tolumoje, bet kiekvieną kartą jam ištiesus ranką viskas dingdavo.

Staiga Mironas prisiminė, jog šiandien netikrino Grego telefono atsakiklio. Jis išsitraukė mobilųjį ir surinko numerį. Pasigirdus Grego balsui, surinko 317, kodą, kurį Gregas buvo užprogramavęs. Atsakiklis pateikė tik vieną žinutę, bet ji Mironą pribloškė.

— Nebandyk mūsų maustyti, — tarė elektroniškai pakeistas balsas. — Aš kalbėjausi su Bolitaru. Jis linkęs sumokėti. Ar to tu nori?

Viskas.

Mironas sėdėjo nejudėdamas, stebeilydamasis į pliką plytų sieną. Kurį laiką klausėsi signalo ir nieko nedarė. Ką, po galais?..

„...Jis linkęs sumokėti. Ar to tu nori?“

Mironas nuspaudė žvaigždutę ir išklausė pranešimą dar kartą. Paskui dar kartą. Tikriausiai būtų klausęs ir ketvirtąjį, jei duryse staiga nebūtų pasirodęs profesorius Baumanas.

Baumanas stabtelėjo pasikalbėti su studentais. Pokalbis peraugo į gyvą, audringą diskusiją. Koledžas. Nenutraukdami savo ne-

abejotinai svarbaus pokalbio, jie išėjo iš universiteto teritorijos ir nužingsniavo Amsterdamo aveniu. Mironas įsikišo telefoną į kišenę ir laikydamasis atstumo nusekė iš paskos. Ties Šimtas dvyliktąja gatve būrelis išsiskyrė. Baumanas perėjo per gatvę ir pasuko Šv. Jono Pranašo katedros link.

Šv. Jono Pranašo katedra buvo masyvus ir pakankamai įdomus statinys, didžiausia katedra pasaulyje matuojant kubinėmis pėdomis (Šv. Petro Romoje pagal statistiką yra laikoma bazilika, ne katedra). Didingas pastatas tam tikra prasme simbolizavo miestą, kuriame jis stovi: įspūdingas, tačiau nusidėvėjęs. Aukštas kolonas ir nuostabius vitražinius langus juosė užrašai, kaip antai: BŪTINA DĖVĖTI APSAUGINĮ ŠALMĄ (pradėta statyti 1892 metais, Šv. Jono Pranašo katedra taip ir nebuvo užbaigta) ir KATEDRA SAUGOMA IR STEBIMA JŪSŲ PAČIŲ SAUGUMUI. Skyles granitiniame fasade dengė medinės lentos. Šio architektūrinio stebuklo kairėje stovėjo du surenkami vagonėliai iš aliuminio, o dešinėje — Vaikų skulptūrų sodas, kuriame stovėjo Taikos fontanas, keliantis įvairias emocijas, bet tik ne taikias. Susipynusios galvos ir galūnės, omarų žnyplės, iš purvo kylančios rankos, tarsi bandančios pasprukti iš pragaro, vyras, sukantis sprandą elniui — visa ši atmosfera niekuo nepriminė tingios ramybės, greičiau Dantės susitikimą su Goja.

Baumanas patraukė taku katedros dešinėje. Mironas žinojo, kad ten tolėliau buvo benamių prieglauda. Jis perėjo per gatvę, bandydamas išlaikyti atstumą. Baumanas praėjo pro grupę benamių — visi buvo su beveik permatomais sintetiniais bluzonais ir apsmukusiomis kelnėmis. Kai kurie pamojavo ir pasisveikino su Baumanu. Baumanas atsakė tuo pačiu. Paskui jis dingo už durų. Mironas svarstė, ką daryti. Nors kito pasirinkimo neturėjo. Turės įeiti, net jei teks atsiskleisti.

Jis praėjo pro benamius, linktelėjo jiems, nusišypsojo. Jie irgi linktelėjo ir nusišypsojo. Į prieglaudą vedė dvigubos juodos durys su kartūno užuolaidomis. Netoliese buvo du ženklai — vienas skelbė: ATSARGIAI, ŽAIDŽIA VAIKAI, kitas: KATEDROS MOKYKLA. Benamių prieglauda ir mokykla šalia viena kitos — įdomus, tačiau vykęs derinys. Tik Niujorke.

Mironas įėjo. Patalpoje buvo ankšta nuo apšiurusių čiužinių ir vyrų. Į nosį plūstelėjo aitrus kvapas. Mironas stengėsi nesiraukyti. Viename kampe jis pastebėjo Baumaną, besikalbantį su keliais vyrais. Nė vienas iš jų nebuvo Koulas Vaitmenas, arba kitaip žinomas Normanas Lovenšteinas. Mironas nužvelgė apžėlusius veidus ir tuščias akis.

Jie pastebėjo vienas kitą tuo pačiu metu.

Jų žvilgsniai susitiko galbūt tik sekundei, tačiau jos pakako. Koulas Vaitmenas nusisuko ir puolė bėgti. Mironas pasileido jam iš paskos, laviruodamas per spūstį. Profesorius Baumanas pastebėjo sąmyšį. Išplėtęs akis jis iššoko priešais Mironą. Mironas nesustodamas stumtelėjo jį petimi ir patiesė ant žemės. Visai kaip Džimis Braunas. Tik Džimis Braunas patiesė Diką Butkų ir Rėjų Nitčkę, o ne penkiasdešimtmetį koledžo profesorių, kuris tikriausiai nesvėrė nė 180 svarų. Bet vis tiek.

Koulas Vaitmenas dingo už užpakalinių durų, užtrenkdamas jas paskui save. Po akimirkos pro jas išbėgo ir Mironas. Dabar jie abu trumpam atsidūrė lauke. Tačiau Vaitmenas tuoj pat užbėgo metaliniais laiptais, vedančiais į pagrindinę koplyčią. Mironas nusekė iš paskos. Koplyčios vidus atitiko išorę — įspūdingi meno ir architektūros pavyzdžiai buvo sumišę su pigiais ir neskoningais. Pavyzdžiui, klauptai buvo pigios sulankstomos kėdės. Prabangūs gobelenai kabėjo ant granito sienų be jokios akivaizdžios tvarkos. Tarp storų kolonų slėpėsi kopėčios.

Mironas pastebėjo Koulą, skubantį netoliese esančių durų link. Jis puolė paskui jį, o jo žingsnių aidas pakilo iki pat skliautuotų lubų. Jie ir vėl pateko į lauką. Koulas nuskubėjo palei katedros sieną ir įsmuko pro storas metalines duris. Ant jų buvo užrašai: A.C.T. PROGRAMA. Patalpa priminė pagrindinę mokyklą arba dienos centrą. Abu vyrai pasileido koridoriumi, kuriame rikiavosi suklypusios metalinės spintelės. Koulas pasuko dešinėn ir pranyko už medinių durų.

Kai Mironas atidarė duris, išvydo tamsią laiptinę. Žingsniai aidėjo apačioje. Jis pradėjo sparčiai leistis, ir sulig kiekvienu žingsniu

* Kalbama apie profesionalius amerikietiškojo futbolo žaidėjus.

iš viršaus sklindanti šviesa vis labiau blėso. Dabar jis lipo laiptais žemyn į katedros rūsį. Sienos buvo cementinės, šaltos ir drėgnos. Gal jis leidžiasi į kokią nors kriptą, kapavietę ar į kažką panašiai kraupaus? Ar Amerikoje yra kriptų, o gal tik Europoje?

Kai pasiekė laiptų apačią, šviesa buvo virtusi tik tolimu spinduléliu, ir Mironą apgaubė tamsa. Nuostabu. Jis žengė į juodą skylę. Pakreipė galvą, kaip medžioklinis šuo gaudydamas garsus. Nieko. Pagraibė ranka ieškodamas šviesos jungiklio. Vėl nieko. Rūsyje tvyrojo kaulus geliantis, bevėjis šaltis. Į nosį skverbėsi drėgnas tvaikas. Jam čia nepatiko. Labai nepatiko.

Jis aklai judėjo į priekį, ištiesęs rankas kaip Frankenšteino pabaisa.

— Koulai, — šūktelėjo jis. — Aš tik noriu su jumis pasikalbėti.

Jo žodžiai atsimušė aidu ir nuslopo kaip daina iš radijo.

Jis judėjo į priekį. Vieta vis dar priminė... priminė kapą. Buvo nuėjęs kokias penkias pėdas, kai jo pirštai kažką apčiuopė. Mironas pajuto lygų ir šaltą paviršių. Panašu į marmurą, pagalvojo jis. Pirštai nuslydo žemyn. Kažkokia statula. Jis apčiuopė ranką, petį, nugarą, marmurinį sparną. Tikriausiai koks nors antkapis, pagalvojo ir skubiai atitraukė ranką.

Kurį laiką jis stovėjo nejudėdamas ir klausėsi. Vienintelis garsas buvo šniokštimas ausyse, tarsi prie jų būtų prispaustos kriauklės. Gal grįžti į viršų, svarstė jis. Bet ne, jokiu būdu. Dabar Koulas žino, kad jo tapatybė išaiškinta. Jis gali vėl pasislėpti ir dingti visam laikui. Tai vienintelis Mirono šansas.

Jis žengė pirmyn, dabar tikrindamas aplinką pėda. Jo bato nosis atsimušė į kažką kieto ir nejudančio. Tikriausiai vėl marmuras, pamanė. Apėjo aplink jį. Ir sustingo išgirdęs garsą — kažkas nuskuodė grindimis. Ne pelė. Didesnis nei pelė. Mironas vėl pakreipė galvą ir įsiklausė. Širdis smarkiai tvinksėjo. Akys ėmė priprasti prie tamsos, ir jis jau galėjo įžiūrėti keletą tamsių, aukštų figūrų. Statulos. Nuleidusios galvas. Jis įsivaizdavo jų rūsčius veidus, kuriuose atsispindi supratimas, jog jos keliauja į geresnį pasaulį nei šis, kuriame gyveno.

Žengė dar žingsnį, ir šalti pirštai sugriebė jo kulkšnį.

Mironas riktelėjo.

Ranka truktelėjo, ir Mironas skaudžiai krito ant cementinių grindų. Jis pasispardė išlaisvindamas koją ir nušliaužė atbulomis. Jo nugara atsitrenkė į kitą statulą. Žmogus pamišėliškai susijuokė. Mironas pajuto pašiurpstant sprandą. Pasigirdo kitas juokas. Ir dar vienas. Jie supo jį kaip hienų gauja.

Mironas pabandė atsistoti, bet jam nespėjus atsitiesti vyrai metėsi ant jo. Jis nežinojo, kiek jų buvo. Rankos pargriovė jį ant žemės. Jis ėmė aklai kumščiuoti orą ir pataikė kažkuriam į veidą. Mironas išgirdo lūžtančio kaulo garsą, ir vyras pargriuvo. Bet kiti nepaleido savo taikinio. Jis suvokė tysąs ant drėgno cemento ir beviltiškai besigrumiąs. Vyrai urgzdami tąsė jį. Kūno ir alkoholio smarvė dusino. Rankos buvo okupavusios visą kūną. Vienas nuplėšė jo laikrodį. Kitas pačiupo piniginę. Mironas smogė dar kartą. Pataikė kažkam į šonkaulius. Vyras kriuktelėjęs atšoko.

Kažkas uždegė prožektorių ir pašvietė Mironui į akis. Jam pasirodė, jog į jį važiuoja traukinys.

— Gerai, — tarė balsas, — atšokit.

Rankos nuslydo nuo jo it drėgnos gyvatės. Mironas pamėgino atsisėsti.

— Kol ko nors nesugalvojai, — tarė balsas už prožektoriaus, — pažiūrėk į tai.

Priešais prožektoriaus šviesą išniro ginklas.

Kitas balsas pasipiktino:

— Šešiasdešimt žalių? Ir tai viskas, po velnių? Šūdas.

Mironas pajuto į krūtinę atsitrenkiančią piniginę.

— Rankas už nugaros.

Mironas pakluso. Kažkas sugriebė jį už dilbių ir sutraukė juos į krūvą plėšdamas pečių sausgysles. Ant riešų spragtelėjo antrankiai.

— Palikit mus, — paliepė balsas. Mironas išgirdo šlamėjimą. Oras tapo grynesnis. Mironas išgirdo atsidarant duris, bet prožektoriaus šviesa neleido nieko matyti. Stojo tyla. Po kurio laiko balsas

tarė: — Atleisk, kad teko šitaip pasielgti, Mironai. Po keleto valandų jie tave paleis.

— Ar ilgai dar bėgsi, Koulai?

Koulas Vaitmenas susijuokė.

— Taip seniai bėgu, — tarė jis, — kad pripratau.

— Aš čia ne tam, kad tave sustabdyčiau.

— Įsivaizduok, kaip man palengvėjo, — atsiliepė jis. — Kaip supratai, kas aš toks?

— Nesvarbu, — tarė Mironas.

— Man svarbu.

— Aš neturiu tikslo tave įduoti, — tarė Mironas. — Man tik reikia informacijos.

Vėl stojo tyla. Mironas sumirksėjo į šviesą.

— Kaip tu įsivėlei į visą šitą reikalą? — paklausė Koulas.

— Dingo Gregas Dauningas. Mane pasamdė jį surasti.

— Tave?

— Taip.

Koulas garsiai ir nuoširdžiai nusikvatojo. Garsas atsimušė į sienas, pasiekė bauginamą kulminaciją, tada palaimingai nutilo.

— Kas čia taip juokinga? — paklausė Mironas.

— Tu nesuprasi. — Koulas atsistojo, ir prožektoriaus spindulys pakilo kartu su juo. — Man reikia eiti. Atsiprašau.

Vėl tyla. Koulas išjungė prožektorių, ir Mironas vėl paniro į visišką tamsą. Jis išgirdo tolstančius žingsnius.

— Negi nenori sužinoti, kas nužudė Lizą Gorman? — šūktelėjo Mironas.

Žingsniai nesustojo. Pasigirdo jungiklio spragtelėjimas, ir patalpą užliejo blanki šviesa. Gal keturiasdešimties vatų galingumo. Ji nevisiškai apšvietė vietą, bet Mironas pasijuto daug geriau. Jis sumirksėjo, atsikratydamas juodulių nuo prožektoriaus šviesos, ir apsidairė. Rūsys buvo užverstas marmurinėmis statulomis, išrikiuotomis ir sustatytomis be jokios tvarkos. Kai kurios buvo pakrypusios. Čia bent jau ne kapas. Tiesiog kažkoks keistas bažnytinio meno sandėlis.

Koulas Vaitmenas sugrįžo prie jo. Atsisėdo sukryžiavęs kojas tiesiai priešais Mironą. Tie patys žili šeriai — vietomis tankūs, kitur išretėję. Jo plaukai plaikstėsi į visas puses. Jis nuleido ginklą.

— Aš noriu sužinoti, kaip mirė Liza, — tyliai ištarė jis.

— Ji buvo užtrankyta beisbolo lazda, — pasakė Mironas.

Koulas užsimerkė.

— Kas tai padarė?

— Tai ir bandau išsiaiškinti. Kol kas pagrindinis įtariamasis — Gregas Dauningas.

Koulas Vaitmenas papurtė galvą.

— Jis ten nepakankamai ilgai išbuvo.

Mironas pajuto sunkumą paširdžiuose. Pamėgino apsilaižyti lūpas, tačiau burna buvo per daug sausa.

— Tu ten buvai?

— Kitapus gatvės, už šiukšlių konteinerio. Kaip koks sumautas niurzga Oskaras.* — Jis nelinksmai šyptelėjo. — Nori, kad tavęs niekas nepastebėtų? Apsimesk benamiu. — Jis lanksčiai atsistojo kaip koks jogos mokytojas. — Beisbolo lazda, — pakartojo. Tada sugnybo sau tarpuakį, nusisuko ir nuleido galvą. Mironas išgirdo tylų kukčiojimą.

— Padėk man surasti žudiką, Koulai.

— Kodėl turėčiau tavim pasitikėti, velniai rautų?

— Manimi arba policija, — tarė Mironas. — Kaip nori.

Koulas sukluso.

— Farai nė piršto nepakrutins. Jie mano, kad ji žudikė.

— Tada padėk man, — tarė Mironas.

Koulas vėl atsisėdo ant grindų ir pasislinko arčiau Mirono.

— Suprask, mes ne žudikai. Valdžia prikabino mums tokią etiketę, ir dabar visi tuo tiki. Bet tai netiesa. Supranti?

Mironas linktelėjo.

— Suprantu.

* Personažas iš „Mapetų šou“ (*Muppet Show*), gyvenąs šiukšlių konteineryje.

Koulas piktai pažiūrėjo į jį.

— Bandai vaidinti globėją?

— Ne.

— Nevaidink globėjo, — pasakė Koulas. — Jei nori, kad likčiau ir kalbėčiau, nekalbėk globėjišku tonu. Jei tu būsi atviras — aš būsiu atviras.

— Gerai, — tarė Mironas. — Bet tada nekišk man tų „mes ne žudikai, mes kovotojai už laisvę“ nesąmonių. Aš nenusiteikęs klausytis patriotinių giesmių.

— Manai, kad aš kalbu apie tai?

— Jūsų nepersekioja korumpuota valdžia, — tarė Mironas. — Jūs pagrobėte ir nužudėte žmogų, Koulai. Gali apipinti tai įmantriais žodžiais, Koulai, bet esmė liks ta pati.

Koulas sutramdė šypseną.

— Tu tikrai tuo tiki.

— Palauk, nesakyk; leisk atspėti, — suskubo Mironas. Jis suvaidino giliai mąstantį. — Valdžia praplovė man smegenis, taip? Tai tebuvo CŽV sąmokslas, siekęs susidoroti su grupe studentų, kurie grasino pakenkti vyriausybei.

— Ne, — atsiliepė Koulas. — Bet mes nenužudėme Hanto.

— Tai kas nužudė?

Koulas dvejojo. Jis pakėlė galvą ir sumirksėjo slėpdamas kažką panašaus į ašaras.

— Hantas nusišovė.

Jo paraudusios akys žiūrėjo į Mironą laukdamos reakcijos. Mironas tylėjo.

— Pagrobimas buvo netikras, — tęsė Koulas. — Viską sugalvojo pats Hantas. Jis norėjo įskaudinti savo senį, todėl surezgė planą, kaip paimti iš jo pinigus, o paskui išstatyti pajuokai. Bet tie mulkiai netikėtai mus nustebino, ir Hantas pasirinko kitą keršto būdą. — Koulo kvėpavimas pasidarė gilus ir nelygus. — Jis išbėgo į lauką su ginklu šaukdamas: „Eik velniop, tėve!“ Ir išsitaškė sau smegenis.

Mironas vis tylėjo.

— Prisimink mūsų istoriją, — beveik maldaujamai tarė Koulas. — Mes buvome grupė nekenksmingų maištautojų. Protestuodavome mitinguose prieš karą. Dažnai nusigerdavome. Mes niekada nesigriebėme smurto. Nė vienas iš mūsų neturėjo ginklo, išskyrus Hantą. Jis buvo mano kambario ir geriausias draugas. Niekada nebūčiau padaręs jam nieko bloga.

Mironas nežinojo, kuo tikėti; tuo labiau neturėjo laiko gilintis į dvidešimties metų senumo žmogžudystę. Jis tylėjo laukdamas, kada Koulas vėl prabils, papasakos apie praeitį, tačiau šis tylėjo. Pagaliau Mironas pabandė atnaujinti temą.

— Tu matei, kaip Gregas Dauningas įėjo į Lizos Gorman butą?

Koulas lėtai linktelėjo.

— Ji šantažavo Gregą?

— Ne tik ji, — pataisė jis. — Tai buvo mano mintis.

— Ką judu turėjote apie Gregą?

Koulas papurtė galvą.

— Nesvarbu.

— Greičiausiai ją nužudė dėl to.

— Greičiausiai, — sutiko Koulas. — Bet tau nereikia žinoti smulkmenų. Patikėk manim.

Atsižvelgdamas į aplinkybes, Mironas jo nespaudė.

— Papasakok man apie žmogžudystės naktį.

Koulas energingai pasikasė barzdą, kaip katė nagus į stulpą.

— Kaip jau sakiau, — pradėjo jis, — aš buvau kitapus gatvės. Kai gyveni slapstydamasis, privalai laikytis tam tikrų išgyvenimo taisyklių — taisyklių, kurios padėjo mums gyventi laisvėje pastaruosius dvidešimt metų. Viena iš jų — padarius nusikaltimą, reikia išsiskirti. Federalai ieško mūsų kaip grupės, o ne atskirai. Kadangi buvome tame pačiame mieste, mes susitarėme su Liza niekada nesimatyti. Bendraudavome tik telefonu.

— O Glorija Katz ir Siuzana Milano? — paklausė Mironas. — Kur jos?

Koulas nelinksmai nusišypsojo. Mironas pastebėjo tarpą tarp dantų. Dalis maskuotės ar kas nors blogiau?

— Apie tai papasakosiu kitą kartą, — tarė Koulas.

Mironas linktelėjo.

— Tęsk.

Blankioje šviesoje Koulo raukšlės, rodės, dar labiau pagilėjo ir patamsėjo. Šį kartą jis neskubėjo kalbėti.

— Liza buvo susiruošusi išvykti, — pagaliau prabilo jis. — Mes ketinome pasiimti pinigus ir dingti iš miesto, kaip aš ir planavau. Laukiau kitapus gatvės, kada ji duos ženklą.

— Kokį ženklą?

— Kai pinigai bus paimti, ji tris kartus uždegs šviesą. Tai reikš, jog ji nusileis po dešimties minučių. Mes ketinome susitikti Šimtas šešioliktojoje gatvėje ir iš ten važiuoti traukiniu. Bet šviesos taip ir neišvydau. Dėl akivaizdžių priežasčių aš bijojau eiti pažiūrėti, kas jai atsitiko. Čia irgi galioja tam tikros taisyklės.

— Iš ko tą naktį Liza turėjo paimti pinigus?

— Iš trijų žmonių, — tarė Koulas iškeldamas tris pirštus — smilių, didįjį ir bevardį. — Grego Dauningo. — Jis užlenkė bevardį. — Jo žmonos, koks ten jos vardas...

— Emilė.

— Taip, Emilės. — Užlinko didysis pirštas. — Ir to senio, kuriam priklauso „Drakonai“. — Koulo ranka susigniaužė į kumštį.

Mirono širdis susitraukė.

— Minutėlę, — tarė jis. — Turėjo pasirodyti Klipas Arnšteinas?

— Ne turėjo, — pataisė Koulas. — Pasirodė.

Mirono kaulus nusmelkė juodas šaltis.

— Klipas atėjo?

— Taip.

— O kiti du?

— Atėjo visi trys. Bet taip nebuvo planuota. Liza turėjo susitikti su Dauningu miesto bare. Jie ketino atlikti sandėrį ten.

— „Šveicariškoje trobelėje?“

— Taip.

— Bet Gregas irgi atėjo į butą?

— Taip, vėliau. Pirmasis atvyko Klipas Arnšteinas.

Mironas prisiminė Vino perspėjimą dėl Klipo. Tau jis pernelyg patinka. Tu nesi objektyvus.

— Kiek turėjo sumokėti Klipas?

— Trisdešimt tūkstančių.

— Jos bute policija rado tik dešimt tūkstančių, — pasakė Mironas. — Ir tie pinigai buvo iš apiplėšto banko.

Koulas patraukė pečiais.

— Arba senis nesumokėjo, arba pinigus pasiėmė žudikas. — Tada, minutėlę pagalvojęs, pridūrė: — O gal ją nužudė Klipas Arnšteinas. Bet jis atrodo per senas, kaip manai?

Mironas neatsakė.

— Kiek laiko jis išbuvo viduje?

— Dešimt, penkiolika minučių.

— Kas atėjo po jo?

— Gregas Dauningas. Pamenu, jis turėjo kuprinę. Pamaniau, kad joje pinigai. Jis įėjo ir tučtuojau išėjo — neužtruko nė poros minučių. Kai išėjo, tebeturėjo kuprinę. Tada aš ir pradėjau nerimauti.

— Gregas galėjo ją nužudyti, — tarė Mironas. — Kiek čia trunka užvožti su beisbolo lazda.

— Bet jis neturėjo lazdos, — pasakė Koulas. — Ji nebūtų tilpusi į kuprinę. — O Liza turėjo lazdą bute. Ji nekentė ginklų, tad laikė apsigynimui lazdą.

Mironas žinojo, jog Gorman bute jokios lazdos nebuvo rasta. Tai reiškė, kad žudikas tikriausiai pasinaudojo Lizos lazda. Ar galėjo Gregas pakilti į jos butą, įeiti į vidų, surasti lazdą, nužudyti Lizą ir išbėgti per tokį trumpą laiką?

Abejotina.

— O Emilė? — paklausė Mironas.

— Ji atėjo paskutinė, — tarė Koulas.

— Kiek laiko ji išbuvo?

— Maždaug penkias minutes.

Pakankamai ilgai, kad paimtų nusikaltimo įrankį.

— Ar per tą laiką dar kas nors įėjo ir išėjo iš pastato?

— Aišku, — atsiliepė Koulas. — Ten gyvena daugybė studentų.

— Bet mes galime daryti prielaidą, jog Liza jau buvo negyva, kai atvyko Gregas Dauningas?

— Taip.

— Tuomet reikia prisiminti, kas įėjo į pastatą per tą laiką, kai Liza grįžo iš „Šveicariškos trobelės" ir iki atvykstant Gregui? Išskyrus Klipą Arnšteiną.

Koulas pagalvojo ir gūžtelėjo pečiais.

— Manyčiau, daugiausia studentai. Buvo dar vienas toks labai aukštas vyrukas...

— Kokio ūgio?

— Nežinau. Labai aukštas.

— Mano ūgis šešios pėdos keturi coliai. Aukštesnis už mane?

— Ko gero, taip.

— Juodaodis?

— Nežinau. Aš buvau kitoje gatvės pusėje, o apšvietimas nelabai geras. Be to, aš į jį nelabai žiūrėjau. Gal jis ir buvo juodaodis. Bet nemanau, kad jis tas, kurio mes ieškome.

— Kodėl taip sakai?

— Stebėjau pastatą iki ryto. Jis taip ir neišėjo. Tikriausiai gyvena ten arba pas ką nors nakvojo. Abejoju, ar žudikas būtų taip delsęs.

Sunku ginčytis, pagalvojo Mironas. Jis bandė nešališkai apdoroti tai, ką išgirdo, tačiau jo mikroschemos jau buvo per daug įkaitusios.

— Ką dar prisimeni matęs? Gal kas nors patraukė dėmesį?

Koulas vėl susimąstė, be tikslo klaidžiodamas akimis.

— Buvo viena moteris, kuri įėjo šiek tiek anksčiau, nei pasirodė Gregas. Man regis, ji ir išėjo prieš jam ateinant.

— Kaip ji atrodė?

— Neprisimenu.

— Šviesiaplaukė, tamsiaplaukė?

Koulas papurtė galvą.

— Prisimenu ją tik todėl, kad vilkėjo ilgu paltu. Studentai pa-

prastai dėvi striukes, bluzonus ar kažką panašaus. Pamenu, pagalvojau, kad ji atrodo kaip suaugusi.

— Ar ji ką nors nešėsi? Ar ji...

— Apgailestauju, Mironai. Man reikia eiti. — Jis atsistojo ir pažiūrėjo į Mironą tuščiu pasiklydusiu žvilgsniu. — Sėkmės ieškant to kalės vaiko. Liza buvo geras žmogus. Ji niekada niekam nepadarė bloga. Nė vienas iš mūsų nepadarė.

Nespėjus jam nusisukti, Mironas paklausė:

— Kodėl skambinai man vakar vakare? Ką norėjai parduoti?

Koulas liūdnai šyptelėjo ir pajudėjo eiti. Pakeliui stabtelėjo ir atsisuko.

— Dabar aš likau vienas, — tarė jis. — Glorija Katz buvo sužeista per pirmąjį susirėmimą. Ji mirė po trijų mėnesių. Siuzana Milano žuvo per automobilio avariją 1982-aisiais. Mes su Liza laikėme jų mirtis paslaptyje. Norėjome, kad federalai ieškotų mūsų keturių, o ne dviejų. Manėme, kad tai padės mums geriau slapstytis. O dabar, kaip matai, likau aš vienas.

Jo veide atsispindėjo toks didelis nuovargis, kokį patiria išgyvenusieji, kai ima atrodyti, jog mirusiesiems pasisekė labiau. Jis atšlepsėjo atgal prie Mirono ir atrakino antrankius.

— Eik, — ištarė jis.

Mironas atsistojo trindamasis riešus.

— Ačiū, — padėkojo jis.

Koulas tylėdamas linktelėjo.

— Aš niekam nesakysiu, kur esi.

— Taip, — tarė Koulas. — Žinau.

35 skyrius

Mironas nuskubėjo į automobilį ir surinko Klipo numerį. Atsiliepė Klipo sekretorė ir pasakė, jog pono Arnšteino nėra. Mironas paprašė sujungti su Kalvinu Džonsonu. Ji paprašė palaukti. Po dešimties sekundžių atsiliepė Kalvinas.

— Sveikas, Mironai, — tarė jis, — kas atsitiko?

— Kur Klipas?

— Turėtų grįžti po poros valandų. Ar bent jau iki rungtynių pradžios.

— Kur jis dabar?

— Nežinau.

— Surask jį, — tarė Mironas. — Kai surasi, paskambink.

— Kas atsitiko?

— Tiesiog surask jį.

Mironas padėjo ragelį. Jis atidarė automobilio langą ir keletą kartų giliai įkvėpė. Buvo kelios minutės po šeštos. Dauguma vaikinų jau tikriausiai arenoje, daro apšilimą. Jis nuvažiavo Riversaido keliu ir perkirto Džordžo Vašingtono tiltą. Tada paskambino Leonui Vaitui. Atsiliepė moteris.

— Alio?

Mironas pakeitė balsą.

— Ar čia Fiona Vait? — pasiteiravo jis.

— Taip.

— Gal norėtumėt užsisakyti *Popular Mechanics*? Šiuo metu vyksta akcija.

— Ne, dėkoju. — Ji padėjo ragelį.

Išvada: Fiona Vait, Rugsėjo pupytė ir nakties ekstazės žadėtoja, namuose. Laikas aplankyti ją.

Jis pasirinko Ketvirtąjį kelią ir išsuko ties Kindermako gatve. Po penkių minučių jau buvo vietoje. Oranžinio atspalvio plytinis namas su rombo pavidalo langais priminė apynaujį rančą. Šis architektūrinis stilius buvo nepaprastai madingas kokius du mėnesius 1977 metais, o paskui paseno taip pat greitai kaip laisvalaikio drabužis. Mironas įsuko į kiemą. Abipus asfaltuoto keliuko tiesėsi žema metalinė tvorelė su ją apraizgiusia plastmasine gebene. Prašmatnu.

Jis nuspaudė skambutį. Fiona Vait atidarė duris. Ji vilkėjo baltą triko, ant kurio buvo užsimetusi atsagstytą žalią palaidinę su gėlių motyvais. Jos balinti plaukai buvo suimti į kuodą, kuris buvo be-

išsiskiriąs; pavienės sruogos krito jai ant akių ir ausų. Ji pažiūrėjo į Mironą ir susiraukė.

— Taip?

— Labas, Fiona. Aš Mironas Bolitaras. Aną vakarą buvome susitikę pas TiSi.

Rūškana išraiška nedingo.

— Leono nėra.

— Aš norėjau pasikalbėti su tavim.

Fiona atsiduso ir susidėjo po iškilia krūtine rankas.

— Apie ką?

— Ar galiu įeiti?

— Ne. Aš užsiėmusi.

— Manau, būtų geriau kalbėtis toliau nuo akių.

— Čia gana toli nuo akių, — atrėmė ji. — Ko nori?

Mironas gūžtelėjo, nutaisė savo žavingiausią šypseną, bet pamatė, kad ji jam nepadės.

— Noriu pasikalbėti apie tave ir Gregą Dauningą.

Fionos rankos nusviro. Veide staiga atsirado panika.

— Ką?

— Žinau, kad susirašinėjai su juo. Rugsėjo pupytė. Turėjote susitikti praėjusį šeštadienį, — Mironas nupiešė ore kabutes, — „nepakartojamos ekstazės nakčiai“. Pameni?

Fiona Vait suskubo uždaryti duris. Mironas įkišo į tarpdurį koją.

— Aš neturiu ką tau pasakyti, — tarė ji.

— Aš nesistengiu tavęs demaskuoti.

Ji vėl pamėgino uždaryti duris.

— Nešdinkis.

— Aš tik noriu surasti Gregą Dauningą.

— Aš nežinau, kur jis.

— Judu turėjote romaną?

— Ne. Dabar išeik.

— Aš mačiau elektroninį laišką, Fiona.

— Galvok, ką nori. Aš nesikalbėsiu su tavim.

— Puiku, — atsitraukdamas ir iškeldamas rankas tarė Mironas. — Tada aš pasikalbėsiu su Leonu.

Jos skruostai iškaito.

— Daryk, kaip nori, — tarė ji. — Aš neturėjau su juo romano. Nemačiau jo praėjusio šeštadienio naktį. Nežinau, kur jis yra.

Ji užtrenkė duris.

Jergutėliau, tai bent sėkmė.

Mironas pasuko atgal prie automobilio. Vos tik atidarė dureles, gatve atlėkė ir į kiemą įskriejo juodas BMW tamsintais langais. Atsidarė vairuotojo durelės, ir pro jas lyg paukštis iš narvo išlėkė Leonas.

— Ką čia veiki, velniai rautų? — piktai riktelėjo jis.

— Ramiau, Leonai.

— Velniop ramiau, — sušuko jis. Tada pribėgo ir prikišo prie Mirono veidą. — Kokį velnią čia veiki, a?

— Atvažiavau aplankyti tavęs.

— Šūdą mali. — Seilės aptaškė Mirono veidą. — Po dvidešimties minučių mes turime būti arenoje. — Jis kumštelėjo Mironui į krūtinę. Mironas susvyravo. — Ko tau čia reikia, a? — Leonas dar kartą stumtelėjo jį. — Ko čia šniukštinėji?

— Nieko.

— Manei, kad rasi mano žmoną vieną?

— Nieko panašaus.

Leonas vėl kilstelėjo ranką, bet Mironas buvo pasiruošęs. Kai Leono ranka priartėjo, Mironas staigiai sugriebė ją, užlaužė ir prispaudė sau prie krūtinės. Tada atsilenkė, lenkdamas Leono riešą į priešingą pusę. Neišlaikęs spaudimo, Leonas suklupo ant vieno kelio. Mironas ištiesė ranką, sugriebė Leono kairiąją ir skubiai prispaudė alkūne. Leonas susiraukė iš skausmo.

— Nusiraminai? — pasiteiravo Mironas.

— Močkrušys.

— Neatrodo, kad nusiraminai, Leonai. — Mironas padidino

spaudimą alkūne. Šis veiksmas geras tuo, kad gali kontroliuoti skausmą. Sąnariai lenkiami taip, kaip niekuomet nebuvo lenkiami. Kuo labiau lenki, tuo didesnis skausmas. Bet jei persistengsi, gali išnarinti sąnarį arba sulaužyti kaulą. Mironas stengėsi būti atsargus.

— Gregas vėl dingo, — pasakė Mironas. — Štai kodėl aš esu komandoje. Turiu jį surasti.

Leonas tebeklūpėjo surakintomis rankomis.

— Kuo aš čia dėtas?

— Juodu kažko susipykote, — tarė Mironas. — Noriu žinoti kodėl?

Leonas pakėlė galvą.

— Paleisk mane, Mironai.

— Jei dar kartą pulsi...

— Nepulsiu. Tik paleisk.

Mironas luktelėjo dar akimirką, tada padarė kaip prašytas. Leonas pasitrynė rankas ir atsistojo. Mironas atidžiai jį stebėjo.

— Atvažiavai čia, nes manai, kad Gregas ir Fiona turėjo romaną.

— O turėjo?

Jis papurtė galvą.

— Bet ne todėl, kad nesistengė.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Maniau, kad jis geriausias mano draugas. Bet jis toks nėra. Jis tik dar viena sumauta superžvaigždė, kuri pasiima tai, ko nori.

— Įskaitant Fioną.

— Jis stengėsi. Velniškai stengėsi. Bet ji ne tokia.

Mironas nutylėjo. Ne jo reikalas.

— Vyrai visuomet sekioja paskui Fioną, — tęsė jis. — Dėl jos išvaizdos. Ir dėl tų rasinių reikalų. Todėl kai pamačiau tave čia besitikintį, jog manęs nėra... — Jis gūžtelėjo ir nutilo.

— Ar esi kada nors užsipuolęs Gregą? — paklausė Mironas.

— Taip, — atsakė Leonas. — Prieš porą savaičių.

— Ką tu jam pasakei?

Staiga sunerimęs, Leonas prisimerkė.

— Ką tai turi bendra su jo paieškomis? — įtariai paklausė jis. — Bandai prikabinti tai man?

— Ką prikabinti?

— Sakei, kad jis dingo. Ar bandai prikabinti tai man?

— Aš tik stengiuosi išsiaiškinti, kur jis yra.

— Aš su tuo neturiu nieko bendra.

— Aš nieko ir nesakau. Tik noriu žinoti, kas atsitiko, kai užsipuolei jį.

— O kaip manai, kas atsitiko? — atrėžė Leonas. — Tas močkrušys viską paneigė. Ėmė prisiekinėti, jog niekada nėra miegojęs su jokia ištekėjusia moterimi — ypač geriausio draugo žmona.

Mironas vos nepaspringo.

— Bet tu nepatikėjai.

— Jis superžvaigždė, Mironai.

— Dėl to jis nebūtinai turi būti melagis.

— Ne, bet jis jaučiasi kitoks. Tokie vyrukai kaip Gregas, Maiklas Džordanas, Šakilas, TiSi... jie ne tokie, kaip visi kiti. Jie gyvena savo gyvenimą. Visi kiti jiems tėra sumauta žemesnioji kasta. Visa planeta turi tenkinti jų įgeidžius, supranti, ką noriu pasakyti?

Mironas linktelėjo. Koledže jis buvo vienas iš tų, kurie turėjo galimybę kvėpuoti praretintu žvaigždžių oru. Jis prisiminė, kokie ryšiai siejo superžvaigždes. Iki jam atsiduriant ligoninėje, juodu su Gregu nebuvo persimetę nė penkiais žodžiais, tačiau ryšys buvo. Jie abu tai žinojo. Superžvaigždės beveik nesidalija tuo praretintu oru su kitais. Kaip TiSi sakė, tai iš tiesų labai keistai, dažnai netgi nesveikai, izoliuoja žmogų.

Ir tą akimirką jam tarsi praskaidrėjo protas. Mironas žengė žingsnį atgal.

Jis visuomet galvojo, kad jei Gregas turėtų rūpesčių, jis kreiptųsi pagalbos į artimiausią draugą. Bet taip nėra. Jei Gregas iš tiesų aptiko lavoną ir supanikavo, jei jį iš tiesų spaudė visos tos problemos — lošimo skolos, demaskavimo grėsmė, skyrybos, vaikų globa, šantažas, galimybė tapti įtariamuoju žmogžudystės byloje — į ką jis galėjo kreiptis pagalbos?

Jis kreiptųsi į tą, kuris geriausiai jį supranta.

Jis kreiptųsi į tą, kuris geriausiai gali įsivaizduoti vieninteles ir nepakartojamas superžvaigždžių problemas.

Jis eitų pas tą, kuris dalijasi su juo tuo praretintu oru.

36 skyrius

Mironas dvejojo, ką daryti toliau.

Tiesą sakant, jis remiasi tik įtarimais. Nėra jokių įrodymų. Jokių įkalčių. Bet tai galėtų atsakyti į daugybę klausimų. Pavyzdžiui, kodėl Kumščiuotoja padėjo pakišti Emilę? Juk ji tikrai nėra artima Gregui.

Užtat artima TiSi.

Ir vėl tas superžvaigždžių ryšys. Gregas baiminosi, jog neteks vaikų globos. Tai, ko gero, didžiausias visų rūpestis. Ir į ką jis kreipėsi pagalbos?

Į TiSi.

Kai vakar vakare Vinas pagąsdino Kumščiuotoją, leisdamas jai suprasti, jog ieško Grego, ką ji perspėjo?

TiSi.

Žinoma, įrodymų nėra. Bet nuojauta sako, jog taip ir buvo.

Dabar Mironas galėjo sulipdyti bendrą vaizdą. Gregas išgyveno didžiulę įtampą — ne pati geriausia situacija, į kokią gali pakliūti abejotinos dvasinės stiprybės žmogus. Ką jis pagalvojo, kai pamatė ant grindų negyvą Lizą Gorman? Jis turėjo žinoti, jog taps pagrindiniu įtariamuoju. Kaip pastebėjo ir Emilė, Gregas turėjo motyvą, galimybę ir buvo nusikaltimo vietoje. Emilė tai suprato. Todėl ir pakišo jį. Gregas tikriausiai irgi suprato.

Ir ką jis padarė?

Pabėgo.

Lizos Gorman lavonas buvo paskutinis lašas. Tačiau Gregas žinojo, jog vienas nieko nepadarys. Žmonės pradės jo ieškoti. Jam reikėjo pagalbos. Reikėjo laiko ir vietos.

Į ką kreipėsi Gregas?

Į žmogų, kuris suprato jį geriausiai. Kuris galėjo įvertinti vieninteles ir nepakartojamas žvaigždžių problemas. Kuris dalijosi su juo praretintu oru.

Mironas stabtelėjo prie šviesoforo. Jis arti tikslo, velniškai arti. TiSi padeda Gregui slapstytis; jis tuo neabejojo. Žinoma, TiSi — tik dalis sprendimo. Jis nepadeda atsakyti į pagrindinį klausimą: kas nužudė Lizą Gorman?

Mironas grįžo mintimis į žmogžudystės naktį. Klipas atvyko pirmasis. Peršasi išvada, kad Klipas yra pagrindinis įtariamasis. Bet Mironas matė daug šio scenarijaus trūkumų. Pavyzdžiui, koks Klipo motyvas? Taip, Lizos Gorman informacija galėjo pakenkti komandai. Informacija galėjo būti pakankamai svarbi, kad Klipas netektų balsų. Bet ar galėjo Klipas paimti beisbolo lazdą ir dėl to nužudyti moterį? Žmonės visą laiką žudo dėl pinigų ir valdžios. Ar Klipas taip galėtų?

Tačiau Mironą neramino dar didesnė problema, kurios net ir labai stengdamasis niekaip negalėjo išspręsti. Būtent Emilė paliko Grego namuose kraujo ir nusikaltimo įrankį. Tai nustatyta ir suprantama. Gerai, puiku. Mes žinome, kas pakišo įkalčius...

...bet kas išvalė kraują?

Galimi tik trys logiški paaiškinimai: 1) Gregas Dauningas, 2) kažkas, kas bando apsaugoti Gregą, arba 3) žudikas.

Gregą reiktų atmesti. Net jei iš dalies sutiktume su prielaida, kad Gregas buvo grįžęs į namus po to, kai pasislėpė, kaip jis surado kraują? Negi jis atsitiktinai nusileido į žaidimų kambarį? Ne. Per daug paprasta. Jis būtų nulipęs į rūsį tik tuo atveju, jei būtų žinojęs, jog ten palikta kraujo.

Mironas sustingo.

Būtent. Tas, kas išvalė kraują, žinojo, ką padarė Emilė. Jis ne atsitiktinai jį aptiko. Tai kaip tuomet jis sužinojo apie kraują? Iš Emilės? O ne, tikrai ne. Emilė tikrai negalėjo niekam prasitarti. Gal ją pastebėjo? Vėlgi atsakymas yra neigiamas. Jei ją būtų pastebėję Grego namuose, tas, kas išvalė kraują, būtų pašalinęs ir lazdą. Maža

to, kraujas būtų buvęs išvalytas tučtuojau — prieš Mironui ir Vinui jį aptinkant. Kraujo išvalymo laikas labai svarbus — tai įvyko po to, kai Mironas ir Vinas atskleidė, ką aptikę. Vadinasi, informacija nutekėjo per Mironą ir Viną.

Kam jie apie tai papasakojo?

Pirštas vėl atsisuko į Klipą.

Jis įsuko į Trečiąjį kelią ir įvažiavo į Medoulendo teritoriją. Arena dunksojo priešais jį kaip didžiulis NSO ant baltos platformos. Ar Klipas Arnšteinas nužudė Lizą Gorman ir išvalė kraują? Mironas narstė versiją, bet ši jam nepatiko. Kaip Klipas pateko į Grego namą? Nebuvo jokių įsilaužimo žymių. Ar jis atrakino spyną? Abejotina. Gal turėjo raktą? Vargu. Gal pasamdė profesionalą? Vis tiek abejotina. Klipas netgi nenorėjo samdyti privataus detektyvo, kuris būtų paprasčiausiai patikrinęs Grego kreditines korteles, nes baiminosi, kad pasklis gandas. Kam jis patikėtų išvalyti kraują žmogaus, kurį pats nužudė?

Ir dar vienas dalykas badė Mironą lyg aštrus metalinis daiktas: moteriški drabužiai miegamajame. Jie irgi dingo. Kam Klipui būtų reikėję šalinti slaptos merginos pėdsakus? Kam išvis tai būtų šovę į galvą?

Įvairios versijos sukosi Mirono galvoje kaip guminiai ančiukai sūkurinėje vonioje. Jis vėl susikoncentravo ties ta paslaptinga mergina. Gal tai buvo Fiona Vait? Nors ji nekalbėjo, Mironas buvo tvirtai įsitikinęs, jog tai ne ji. Kaip galėjo Fiona gyventi su Gregu ir nuslėpti tai nuo tokio pavydaus vyro kaip Leonas? Galbūt tarp Grego ir Fionos buvo kažkoks ryšys — viena naktis motelio kambaryje ar kas nors panašaus — bet Mironas jau nebetikėjo ir tuo. Kuo daugiau jis galvojo, tuo labiau piršosi mintis, jog laiškas apie „nepakartojamą ekstazės naktį“ buvo ne daugiau nei jaukas, o ne dviejų gerai pažįstamų meilužių pokalbis. Ko gero, Gregas nemelavo Leonui sakydamas, jog niekada nemiegotų su kito vyro žmona. Ši mintis vėl sužadino seną Mirono gėdą.

Iš radijo pasigirdo reklama. Labai naujamadiškas vyras ir labai

naujamadiška moteris pernelyg mėgavosi „Molson's Golden" alumi. Jie kalbėjosi pakuždomis ir juokėsi iš lėkštų vienas kito pokštų. Mironas išjungė imtuvą.

Jis vis dar tebeturėjo daugiau klausimų nei atsakymų. Bet kai paėmė mobilųjį, kad patikrintų Grego atsakiklį, jo pirštai ėmė virpėti. Kažkas užgulė krūtinę neleisdamas kvėpuoti. Tačiau tai nebuvo varžybų jaudulys. Tiesą sakant, jis nė negalvojo apie varžybas.

37 skyrius

Mironas pralėkė pro Klipo sekretorę.

— Jo nėra, — šūktelėjo ji.

Nekreipdamas dėmesio, Mironas atidarė duris. Šviesos buvo išjungtos, kabinetas tuščias. Jis skubiai atsisuko į sekretorę.

— Kur jis?

Sekretorė, tipiškas sarginis šuo, kuri tikriausiai dirbo su Klipu nuo Kulidžo laikų, įsirėmė į klubus.

— Visiškai nenumanau, — iškošė ji.

Iš gretimo kabineto pasirodė Kalvinas Džonsonas. Mironas pasuko prie jo. Jis palaukė, kol jie įėjo į vidų ir durys užsidarė.

— Kur jis?

Kalvinas kilstelėjo rankas.

— Nežinau. Mėginau skambinti jam į namus, bet niekas neatsiliepė.

— Ar jis turi telefoną automobilyje?

— Ne.

Mironas papurtė galvą ir ėmė žingsniuoti po kabinetą.

— Jis man melavo, — ištarė Mironas. — Tas kalės vaikas man melavo.

— Ką?

— Jis susitiko su šantažuotoja.

Kalvinas išrietė antakį. Jis nuėjo prie kėdės už savo stalo ir atsisėdo.

— Apie ką čia kalbi?

— Tą naktį, kai ji buvo nužudyta, — pasakė Mironas, — Klipas nuėjo į jos butą.

— Bet ji turėjo susitikti su mumis tik pirmadienį, — tarė Kalvinas.

— Ar girdėjai ją taip sakant?

Kalvinas pasikrapštė smakrą. Lempos šviesa virš jo stalo apšvietė plinkančią kaktą. Veidas išliko ramus.

— Ne, — lėtai ištarė jis. — Klipas man sakė.

— Jis tau melavo.

— Bet kodėl?

— Nes kažką slepia.

— Ar žinai, ką?

— Ne, — atsiliepė Mironas. — Bet ketinu šįvakar išsiaiškinti.

— Kaip?

— Šantažuotojas vis dar nori tai parduoti. Aš — jo naujasis pirkėjas.

Kalvinas pakreipė galvą.

— Regis, sakei, kad šantažuotoja negyva.

— Ji turėjo bendrininką.

— Mat kaip, — lėtai linktelėjo Kalvinas. — Ir jūs šįvakar susitinkate?

— Taip. Tik nežinau kada ir kur. Jis turėtų paskambinti.

— Mat kaip, — pakartojo Kalvinas. — Jis sugniaužė kumštį ir kostelėjo į jį. — Jei tai kokia nors kompromituojanti informacija. Noriu pasakyti, kad jei tai galėtų paveikti rytojaus balsavimą ...

— Aš pasielgsiu taip, kaip bus teisinga, Kalvinai.

— Žinoma. Aš nieko nenorėjau pasakyti.

Mironas atsistojo.

— Pranešk, kai jis pasirodys.

— Gerai.

*

Mironas įėjo į persirengimo kambarį. TiSi kaip visuomet prieš varžybas tysojo ant kėdės kampe, ausinėmis užsikimšęs ausis ir nemirksinčiomis akimis spoksodamas tiesiai priešais save. Jis neišsidavė pastebėjęs Mironą. Leonas irgi buvo. Jis taip pat rūpestingai vengė Mirono žvilgsnio. Nenuostabu.

Priėjo Odrė.

— Kaip sekėsi su?..

Mironas papurtė galvą tildydamas ją. Ji supratingai linktelėjo.

— Viskas gerai? — pasiteiravo ji.

— Puiku.

— Manai, jie mus girdi?

— Nenoriu rizikuoti.

Odrė pažiūrėjo į vieną pusę, paskui — į kitą.

— Sužinojai ką nors nauja?

— Labai daug ką, — atsiliepė Mironas. — Šįvakar turėtum gauti savo istoriją. Ir ne tik.

Odrės akys suspindo dar labiau.

— Tu žinai, kur jis?

Mironas linktelėjo. Atsidarė persirengimo kambario durys ir jose pasirodė Kalvino galva. Jis pasilenkė prie Kiperio ir kažką pasakė. Kai jis išėjo, Mironas pastebėjo, jog Kalvinas pasuko į dešinę, kur buvo išėjimas, o ne į kairę, kur buvo jo kabinetas.

Mirono kišenėje suskambo mobilusis. Jis pažiūrėjo į Odrę. Odrė pažiūrėjo į jį. Jis pasitraukė į kampą ir atsiliepė.

— Alio?

Elektroniškai pakeistas balsas tarė:

— Gavai pinigus?

— Tu velniškai ne laiku, — atsakė Mironas.

— Atsakyk į mano klausimą.

Leonas užsitempė sportinius šortus. TiSi atsistojo ir ėmė linguoti galva į ritmą.

— Gavau, — tarė Mironas. — Bet šįvakar aš žaidžiu.

— Pamiršk žaidimą. Ar žinai Overpeko parką?

— Tą Leonijoje? Taip, žinau.

— Važiuok Devyniasdešimt penktuoju keliu ir išsuk į dešinįjį išvažiavimą. Tada pavažiuok dar ketvirtį mylios ir vėl pasuk į dešinę. Pamatysi aklagatvį. Ten sustok ir lauk prožektoriaus signalo. Prieik iškeltomis rankomis.

— Ar turiu pasakyti kokį slaptažodį? — paklausė Mironas. — Man baisiai patinka slaptažodžiai.

— Penkiolika minučių. Nevėluok. Beje, aš žinau, kad tavo superdidvyris partneris dabar sėdi savo biure Park Aveniu. Mano žmogus jį stebi. Jei jis per tą laiką kur nors pajudės, mūsų sandėris bus atšauktas.

Mironas padėjo ragelį. Artinasi pabaiga. Po penkiolikos minučių viskas bus baigta — vienaip ar kitaip.

— Girdėjai? — pasiteiravo jis Odrės.

Odrė linktelėjo.

— Daugmaž.

— Mūsų laukia keisti įvykiai, — tarė Mironas. — Man reikia nešališko žurnalisto, kuris viską įrašytų. Nori važiuoti kartu?

Ji nusišypsojo.

— Tavo klausimas retorinis, ar ne?

— Tu turėsi gulėti ant užpakalinės sėdynės, — tęsė jis. — Negaliu rizikuoti, kad tave pastebėtų.

— Nieko tokio, — atsiliepė ji. — Prisiminsiu mokyklos laikų pasimatymus.

Mironas pasuko durų link. Jo nervai buvo įsitempę kaip styga. Jis nutaisė abejingą išraišką. Leonas varstėsi sportinius batelius. TiSi nejudėjo, tačiau šį kartą jo akys išlydėjo juos pro duris.

38 skyrius

Lietus plakė tamsėjantį asfaltą. Automobiliai jau šturmavo arenos stovėjimo aikštelę. Mironas nuvairavo prie užpakalinio išvažia-

vimo, vedančio Naujojo Džersio greitkelio ir šiaurinių krypčių link, išniro iškart už paskutinio kelių rinkliavos punkto ir persirikiavo į dešiniąją juostą, neišsukdamas iš Devyniasdešimt penktojo kelio.

— Tai kas vyksta? — pasiteiravo Odrė.

— Žmogus, su kuriuo važiuoju susitikti, — tarė jis, — nužudė Lizą Gorman.

— Kas ta Liza Gorman?

— Šantažuotoja, kuri buvo nužudyta.

— Maniau, kad jos vardas Karla.

— Tai kitas jos vardas.

— Minutėlę. Liza Gorman — ar ji ne viena iš septintojo dešimtmečio radikalų?

Mironas linktelėjo.

— Tai ilga istorija; dabar neturiu laiko smulkmenoms. Tik pasakysiu, kad žmogus, su kuriuo susitiksime, buvo jos šantažo plano dalis. Kažkas nepavyko. Ją nužudė.

— Turi įkalčių? — paklausė Odrė.

— Ne. Tam ir reikalinga tu. Turi savo mikrokasetinį magnetofoną?

— Aišku.

— Duokš jį man.

Odrė pasikniso rankinėje ir padavė jam magnetofoną.

— Pamėginsiu jį prakalbinti, — tarė Mironas.

— Kaip?

— Spusteldamas reikiamus mygtukus.

Ji susiraukė.

— Manai, jis užkibs?

— Taip, manau. Jei spausiu reikiamus mygtukus. — Jis pakėlė automobilinio telefono ragelį. — Turiu du atskirus telefonus: automobilinį ir mobilųjį kišenėje. Iš mobiliojo paskambinsiu į automobilinį ir nepadėsiu ragelio, kad linija būtų atvira. Taip tu galėsi klausytis. Noriu, kad įrašytum kiekvieną žodį. Jei man kas nors nutiks, eik pas Viną. Jis žinos, ką daryti.

Odrė pasilenkė į priekį ir linktelėjo. Lango valytuvai piešė šešėlius ant jos veido. Lietus sustiprėjo, nužioruodamas kelią priešais juos. Mironas išsuko į išvažiavimą. Ženklas skelbė, jog Overpeko parkas laukia jų už ketvirčio mylios.

— Gulkis, — paliepė jis.

Ji dingo iš vaizdo. Jis pasuko į dešinę. Kitas ženklas sakė, jog parkas uždarytas. Mironas nekreipdamas dėmesio važiavo į priekį. Buvo per daug tamsu, kad ką nors įžiūrėtų, tačiau jis žinojo, jog kairėje turi būti miškas, o priekyje — arklidės. Jis dar kartą pasuko į dešinę. Automobilio žibintai apšvietė pikniko aikštelę — stalus, suolus, šiukšlių konteinerius, sūpynes, vaikišką šliaužynę. Jis privažiavo aklagatvį ir sustojo. Išjungė šviesas, variklį ir surinko mobiliajame automobilinio telefono numerį. Pats atsiliepė į automobilio mikrofoną, kad Odrė galėtų girdėti. Tada ėmė laukti.

Kurį laiką niekas nevyko. Lietus kapojo stogą it smulkūs akmenukai. Odrė nejudėdama gulėjo ant užpakalinės sėdynės. Mironas uždėjo ant vairo rankas ir nepajuto, kaip jį sugniaužė. Jis beveik girdėjo savo širdies dūžius.

Staiga be jokio perspėjimo naktį lyg giltinės dalgis perskrodė šviesos spindulys. Mironas prisidengė ranka akis ir įsistebeilijo į tamsą. Tada lėtai pravėrė dureles. Įsismarkavęs vėjas purškė lietų jam į veidą. Jis išsiropštė iš automobilio.

Iškraipytas vyriškas balsas šūktelėjo:

— Iškelk rankas.

Mironas pakėlė virš galvos rankas.

— Atsagstyk striukę. Žinau, kad dėkle nešiojiesi ginklą. Išimk jį dviem pirštais ir numesk ant sėdynės.

Laikydamas vieną ranką ore, Mironas atsagstė striukę. Jis jau buvo permerktas lietaus, plaukai prilipę prie kaktos. Ištraukė ginklą ir numetė ant automobilio sėdynės.

— Uždaryk dureles.

Mironas vėl pakluso balsui.

— Turi pinigus?

— Pirma noriu pamatyti, ką atnešei, — tarė Mironas.

— Ne.

— Ei, tu ką sau manai? Aš netgi nežinau, ką perku.

Trumpa dvejonė.

— Prieik arčiau.

Mironas žengė į šviesą.

— Kad ir ką pardavinėtum, — tarė jis, — iš kur galiu žinoti, kad nepasidarei kopijų?

— Nežinosi, — atsiliepė balsas. — Tau teks manim pasitikėti.

— Kas dar apie tai žino?

— Aš vienintelis, — tarė balsas, — likęs gyvas.

Mironas paspartino žingsnį. Jo rankos tebebuvo ore. Vėjas plakėsi į veidą. Drabužiai buvo kiaurai permirkę.

— Iš kur galiu žinoti, kad tu niekam nepasakysi?

— Dar kartą sakau: nežinosi. Tavo pinigai perka mano tylėjimą.

— Kol kas nors padidins sumą.

— Ne. Po šito aš išvykstu. Daugiau apie mane neišgirsi. — Prožektoriaus šviesa sumirgėjo. — Prašau sustoti.

Už dešimties pėdų stovėjo vyras su slidininko kauke. Vienoje rankoje jis laikė prožektorių, kitoje — dėžutę. Jis linktelėjo Mironui ir pakilnojo dėžutę.

— Žiūrėk.

— Kas čia?

— Pirma pinigai.

— Iš kur man žinoti, gal dėžutė tuščia.

— Puiku. Tada grįžk į automobilį ir važiuok sau. — Vyras su kauke nusisuko.

— Ne, palauk, — tarė Mironas. — Atnešiu pinigus.

Vyras su kauke vėl atsisuko.

— Tik be juokų.

Mironas pasuko atgal prie automobilio. Jis buvo nuėjęs gal dvidešimt žingsnių, kai išgirdo šūvius. Tris. Triukšmas jo nenustebino. Jis pamažu atsisuko. Vyras su slidininko kauke gulėjo ant žemės. Prie nejudančio kūno bėgo Odrė. Ji laikė rankoje Mirono ginklą.

— Jis ketino tave nužudyti, — riktelėjo Odrė. — Aš turėjau šauti.

Odrė nubėgo nesustodama. Pribėgusi prie kūno, ji nekreipdama jokio dėmesio griebė dėžutę. Mironas lėtai prisiartino prie jos.

— Atidaryk, — pasakė jis.

— Pirma pasislėpkim nuo lietaus. Policija...

— Atidaryk.

Ji dvejojo. Nesugriaudėjo joks griaustinis. Netrenkė žaibas.

— Tu buvai teisi, — tarė Mironas.

Odrė suglumusi pažvelgė į jį.

— Dėl ko?

— Aš ne ten žiūrėjau.

— Apie ką čia kalbi?

Mironas žengė žingsnį.

— Kai paklausiau savęs, kas žinojo apie kraują rūsyje, — pradėjo jis, — prisiminiau tik Klipą ir Kalviną. Pamiršau, jog sakiau ir tau. Kai svarsčiau, kodėl Grego mylimoji taip slepia savo tapatybę, galvojau apie Fioną Vait ir Lizą Gorman. Vėlgi pamiršau apie tave. Moteriai sunku užsitarnauti pagarbą sporto reporterių pasaulyje. Tavo karjera būtų sužlugdyta, jei kas nors sužinotų, jog susitikinėji su vienu iš žaidėjų, apie kuriuos rašai. Tau reikėjo tai slėpti.

Ji žiūrėjo į jį šlapiu bereikšmiu veidu.

— Tu vienintelė tinki, Odre. Tu žinojai apie kraują rūsyje. Tu turėjai slėpti santykius su Gregu. Tu turėjai raktą nuo jo namų, tad galėjai įeiti netrukdoma. Ir tu turėjai motyvą išvalyti kraują, kad apsaugotum Gregą. Pagaliau tu nužudei, kad apsaugotum jį. Kraujo išvalymas yra vieni niekai, lyginant...

Ji nusibraukė nuo akių plaukus ir sumirksėjo gindamasi nuo lietaus.

— Negi tu tikrai manai, kad aš...

— Tą vakarą po TiSi vakarėlio, — pertraukė ją Mironas, — kai pasakei man, jog viską supratai. Jau tuomet turėjau susiprasti. Žinoma, mano atsiradimas komandoje nebuvo eilinis įvykis. Tačiau tik tas, kas palaikė asmeninius ryšius — tas, kas iš tiesų žinojo, kad Gregas dingo ir kodėl — būtų galėjęs taip greitai susivokti. Ta pa-

slaptinga meilužė buvai tu, Odre. Bet tu irgi nežinai, kur Gregas. Tu padėjai man ne todėl, kad reikėjo medžiagos straipsniui, bet todėl, kad norėjai surasti Gregą. Tu myli jį.

— Tai juokinga, — pratarė ji.

— Policija iššukuos namus, Odre. Jie ras plaukelių.

— Tai nieko nereiškia, — tarė ji. — Aš porą kartų ėmiau iš jo interviu...

— Jo miegamajame? Vonioje? Duše? — Mironas papurtė galvą. — Dabar, kai žino apie tave, jie taip pat iššukuos nusikaltimo vietą. Ten irgi ras kokį plauką ar ką nors panašaus. — Jis žengė prie jos. Odrė virpančia ranka kilstelėjo ginklą.

— Saugokis Kovo idų, — tarė Mironas.

— Ką?

— Tu pati taip sakei. Idos yra kovo penkioliktąją. Tavo gimtadienis — septynioliktąją. Kovo septynioliktąją. Trys — vienas — septyni. Kodas, kurį Gregas parinko savo atsakikliui.

Ji nukreipė ginklą jam į krūtinę.

— Išjunk magnetofoną, — liepė ji. — Ir telefoną.

Mironas įkišo į kišenę ranką ir padarė kaip liepta*s*.

Jos veidu sruvo ašaros, sumišusios su lietumi.

— Kodėl paprasčiausiai negalėjai patylėti? — sudejavo Odrė. Ji parodė į nejudantį kūną šlapioje žolėje. — Girdėjai, ką jis pasakė: daugiau niekas nežino. Visi šantažuotojai negyvi. Būčiau sunaikinusi tai — ji kilstelėjo dėžutę — vieną kartą ir visiems laikams. Nebūčiau dariusi tau nieko bloga. Viskas pagaliau būtų buvę baigta.

— O kaip Liza Gorman?

Odrė paniekinamai prunkštelėjo.

— Toji moteris viso labo buvo tik susimokiusi šantažuotoja, — tarė ji. — Ja nebuvo galima pasitikėti. Aš sakiau Gregui. Kas galėjo garantuoti, kad ji nebuvo pasidariusi kopijų ir neketino ir toliau melžti Grego? Tą naktį aš netgi nuėjau į jos namus ir apsimečiau buvusia Grego mergina, griežiančia ant jo dantį. Pasakiau, kad noriu nusipirkti kopiją. Ji pasakė: žinoma, kodėl gi ne. Argi nesupranti? Tie

pinigai, kuriuos turėjome sumokėti, nebūtų nieko pakeitę. Buvo tik vienas būdas priversti ją tylėti.

Mironas linktelėjo.

— Tu turėjai ją nužudyti.

— Ji tebuvo apgailėtina nusikaltėlė, Mironai. Dėl Dievo, ji apiplėšė banką. Mes su Gregu... mes puikiai tikome vienas kitam. Tu buvai teisus dėl mano karjeros. Turėjau slėpti mūsų santykius. Bet jau nebeilgai. Ketinau pereiti į kitą sritį. Į beisbolą. Rašyti apie „Mets" arba „Yankees". Tada būtume galėję nebesislėpti. Viskas klostėsi taip puikiai, Mironai, o paskui pasirodė toji sumauta kalė... — Ji smarkiai papurtė galvą ir nutilo. — Turėjau galvoti apie mūsų ateitį. Ne tik Grego. Ne tik savo. Bet ir mūsų kūdikio.

Mironas užsimerkė gelianči širdimi.

— Tu laukiesi, — tyliai ištarė jis.

— Dabar tu supranti? — Ji vėl atgijo išplėtusi akis, tik dabar jos entuziazmas įgavo kažkokį iškreiptą aspektą. — Ji norėjo sužlugdyti jį. Sužlugdyti mus. Kas man beliko? Aš ne žudikė, tačiau turėjau rinktis — ji arba mes. Žinau, kaip viskas atrodo — Gregas pabėgo man nepasakęs. Bet toks jau jis yra. Mes kartu jau daugiau nei pusė metų. Žinau, kad jis myli mane. Jam tiesiog reikėjo laiko.

Mironas sunkiai nurijo.

— Dabar viskas baigta, Odre.

Ji papurtė galvą ir abiem rankomis suspaudė ginklą.

— Atleisk, Mironai. Nenoriu to daryti. Geriau jau mirčiau pirma.

— Nesvarbu. — Mironas žengė dar vieną žingsnį. Ji atsitraukė. Ginklas virpėjo jos rankose. — Šoviniai tušti, — pasakė jis.

Ji sutrikusi prisimerkė. Vyras su slidininko kauke atsisėdo kaip Bela Lugosis sename filme apie Drakulą. Jis nusitraukė kaukę ir parodė ženklelį.

— Policija, — šūktelėjo Dimontė. Iš už kalnelio išlindo Vinas ir Krinskis. Odrės burna išsižiojo į tobulą apskritimą. Apsimetėlis šantažuotojas buvo Vinas; Mironas tyčia buvo padidinęs mobiliojo garsą, kad Odrė viską girdėtų. Visa kita buvo paprasta.

Dimontė ir Krinskis nusivedė Odrę. Mironas žiūrėjo jiems pa-

vymui nebejausdamas lietaus. Kai Odrė buvo įsodinta į policijos automobilį, jis ir Vinas patraukė prie savo automobilio.

— Superdidvyris partneris? — tarstelėjo Mironas.

Vinas truktelėjo pečiais.

39 skyrius

Esperansa tebebuvo kabinete, kai suskambo fakso aparatas. Ji perėjo per kambarį ir ėmė stebėti lendantį lapą. Faksimilė iš FTB buvo adresuota jai:

Dėl: „FIRST CITY NATIONAL BANK" — TUSKONAS, ARIZONA.

Tema: Saugyklos seifų nuomininkai.

Ji visą dieną laukė šio dokumento.

Esperansos versija apie šantažo sąmokslą buvo tokia: Kranklių brigada apiplėšė banką. Jie išlaužė saugyklos seifus, kuriuose žmonės laiko įvairiausius dalykus: pinigus, papuošalus, svarbius dokumentus. Tai viską paaiškina. Paprasčiau kalbant, Kranklių brigada viename iš seifų rado kažką, kas galėjo pakenkti Gregui Dauningui. Tada jie ir sugalvojo šantažo planą.

Pavardės buvo išdėstytos abėcėlės tvarka. Esperansa ėmė skaityti sąrašą dar nepasibaigus persiuntimui. Pirmasis puslapis baigėsi L raide. Jame pažįstamų pavardžių nebuvo. Antrasis baigėsi T raide. Vėlgi — nė vienos pažįstamos pavardės. Trečiajame puslapyje, jai pasiekus V raidę, širdis šoktelėjo į gerklę. Akimirką išsigandusi, jog gali rikteleti, ji užsispaudė ranka burną.

Painiavai išaiškinti prireikė kelių valandų. Reikėjo paimti parodymus. Išklausyti paaiškinimus. Mironas papasakojo Dimontei beveik visą istoriją. Nutylėjo tik apie vaizdajuostę su Kumščiuotoja ir Emile. Tai ne jų reikalas. Taip pat nepaminėjo apie susitikimą su Koulu Vaitmenu. Mironas jautėsi, tarsi būtų jam skolingas. Odrė atsisakė kalbėti, tik paprašė advokato.

— Ar žinai, kur Dauningas? — paklausė Dimontė Mirono.
— Manau, kad žinau.
— Bet man nenori sakyti.
Mironas papurtė galvą.
— Jis — ne tavo reikalas.
— Tas tiesa, — sutiko Dimontė. — Eik. Nešdinkis iš čia.
Jie buvo miesto centre, Pirmojoje policijos nuovadoje. Mironas ir Vinas išėjo į naktinį miestą. Aplinkui dunksojo didžiuliai municipaliniai pastatai. Šiuolaikinė biurokratija savo aukščiausia ir labiausiai bauginama forma. Netgi tokią vėlyvą naktį galėjai įsivaizduoti eiles žmonių, srūvančių pro duris.
— Planas buvo geras, — tarė Vinas.
— Odrė nėščia.
— Girdėjau.
— Jos kūdikis gims kalėjime.
— Ne tavo kaltė.
— Ji manė, jog tai buvo vienintelė išeitis.
Vinas linktelėjo.
— Matė šantažuotoją, kuri kliudė visoms jos svajonėms. Nesu tikras, kad būčiau pasielgęs kitaip.
— Negalima žudyti, kad pašalintum gyvenimo nepatogumus, — tarė Mironas.
Vinas nesiginčijo, bet ir nepritarė. Kai priėjo automobilį, jis tarė:
— Tai kas toliau?
— Reikia pasikalbėti su Klipu Arnšteinu, — atsiliepė Mironas. — Jis turės šį tą paaiškinti.
— Nori, kad važiuočiau kartu?
— Ne. Noriu pasikalbėti su juo vienas.

40 skyrius

Kai Mironas atvyko į areną, rungtynės buvo pasibaigusios. Automobiliai užtvindė išvažiavimus, apsunkindami judėjimą priešinga

kryptimi. Mironui pavyko prasiskverbti pro spūstį. Jis parodė apsaugininkui pažymėjimą ir įvažiavo į žaidėjų aikštelę.

Jis nuskubėjo į Klipo kabinetą. Kažkas pašaukė jį vardu. Jis neatsisuko. Priėjęs išorines biuro duris, paklebeno rankeną. Durys buvo užrakintos. Jis pajuto norą jas išlaužti.

— Ei, Mironai!

Jį kvietė vienas iš patarnautojų. Mironas pamiršo vaikino vardą.

— Kas yra?

— Čia jums.

Vaikinas ištiesė Mironui storo popieriaus voką.

— Kas jį atnešė? — paklausė Mironas.

— Jūsų dėdė.

— Mano dėdė?

— Taip tas vyrukas sakė.

Mironas pažiūrėjo į voką. Ant jo didelėmis raidėmis buvo iškeverzotas jo vardas. Jis atplėšė voką ir apvertė. Pirmiausia iškrito laiškas. Dar kartą papurtė voką, ir jam į delną iškrito juoda kasetė. Jis padėjo kasetę ir išskleidė laišką.

Mironai,

Turėjau atiduoti tau tai katedroje. Atleisk, kad neatidaviau, bet mane smarkiai sukrėtė Lizos nužudymas. Norėjau, kad tu susitelktum į žudiko paieškas, o ne į šią kasetę. Bijojau, kad tai atitrauks tavo dėmesį. Aš ir dabar manau, kad taip atsitiks, bet tai nesuteikia man teisės slėpti nuo tavęs tiesą. Tik tikiuosi, kad neprarasi ryžto surasti tą niekšą, kuris nužudė Lizą. Ji nusipelno teisingumo.

Taip pat norėjau pasakyti, kad aš ketinu pasiduoti. Dabar, kai nebėra Lizos, nebėra priežasties toliau slapstytis. Kalbėjausi apie tai su senais bičiuliais teisininkais. Jie jau pradėjo ieškoti tų samdinių, kuriuos pasamdė Hanto tėvas. Jie neabejoja, kad vienas iš jų patvirtins mano istoriją. Pažiūrėsim.

Nesiklausyk šios kasetės vienas, Mironai. Klausykis jos su draugu.

Koulas.

Mironas sulankstė laišką. Jis nežinojo, ką galvoti. Apsižvalgė po koridorių. Klipo nesimatė. Nubėgo prie išėjimo. Dauguma žaidėjų jau buvo išvažiavę iš arenos. Žinoma, TiSi irgi. Paskutinis atvažiuoja, pirmutinis dingsta. Mironas įsėdo į automobilį ir pasuko raktelį. Tada įkišo į magnetofoną kasetę ir ėmė laukti.

Esperansa paskambino į Mirono automobilį. Niekas neatsiliepė. Tada į mobilųjį. Vėlgi tyla. Jis visuomet nešiojasi mobilųjį su savimi. Jei nekelia ragelio, vadinasi, nenori. Ji skubiai surinko Vino mobiliojo numerį. Jis atsiliepė po antrojo signalo.

— Ar žinai, kur Mironas? — paklausė ji.

— Nuvažiavo į areną.

— Surask jį, Vinai.

— Kodėl? Kas atsitiko?

— Kranklių brigada išplėšė saugyklos seifus. Juose jie aptiko informaciją, kuria bandė šantažuoti Dauningą.

— Ką jie rado?

— Nežinau, — atsakė ji, — bet turiu sąrašą tų, kurie nuomojosi seifus.

— Ir?

— Vieną iš jų nuomojosi ponas ir ponia Vesonai.

Tyla.

— Ar esi tikra, kad tai tas pats B. Vesonas, kuris sužeidė Mironą?

— Aš jau patikrinau, — atsiliepė ji. — B — tai Bertas, dokumentuose prisistatantis kaip trisdešimt trejų metų aukštųjų mokyklų krepšinio treneris. Tai jis, Vinai. Tai tas pats Bertas Vesonas.

41 skyrius

Nieko.

Mironas pasukiojo garso rankenėlę. Iš automobilio garsiakalbių pasigirdo foninis triukšmas. Jis akimirkai sumažino garsą, tada vėl padidino. Pasigirdo duslūs garsai, bet Mironas negalėjo jų iššifruoti. Paskui garsai nuslopo.

Tyla.

Dvi minutes juosta sukosi tuščiai, kol pagaliau Mironas išgirdo balsus. Jis įtempė ausis, bet nelabai ką tegirdėjo. Paskui balsai tapo garsesni, aiškesni. Jis pasilenkė arčiau garsiakalbio, ir staiga kimus balsas ištarė bauginamai aiškiai:

„Turi pinigus?"

Mironas pasijuto taip, tarsi kažkieno ranka būtų įlindusi jam į krūtinę ir sugriebusi už širdies. Šito balso jis nebuvo girdėjęs dešimt metų, tačiau atpažino akimirksniu. Bertas Vesonas. Kas, po galais?..

Tada kitas balsas supurtė jį kaip fizinis smūgis:

„Turiu pusę. Tūkstantį dolerių. Kitą pusę gausi, kai jis bus pa-tvarkytas..."

Mironas sudrebėjo. Jį nutvilkė niekada nepatirtas įniršis ir nuvilnijo kūnu. Rankos pačios susigniaužė į kumščius. Neprašytos prasiveržė ašaros. Jis prisiminė svarstęs, kodėl šantažuotojai siūlė informaciją apie Gregą jam; prisiminė Koulo Vaitmeno juoką ir ironišką Marčio Felderio šypsnį, kai jie sužinojo, kad jis buvo pasamdytas surasti Gregą Dauningą; prisiminė balsą Grego atsakiklyje, sakantį, „Jis linkęs sumokėti. Ar to tu nori?"; o aiškiausiai jis prisiminė nesmagų Grego veidą ligoninėje prieš dešimt metų. Jis atėjo aplankyti Mirono ne todėl, kad juos siejo ryšys.

Jis atėjo, nes jautėsi kaltas.

„Smarkiai nesužalok jo, Bertai. Aš tik noriu, kad Bolitaras kuriam laikui iškristų..."

Kažkas giliuose Mirono atminties kloduose trakštelėjo it sausa šakelė. Jis nesąmoningai įjungė atbulinės eigos pavarą.

„Klausyk, man iš tiesų reikalingi pinigai. Gal gali duoti dar penkis šimtus? Mane netrukus išmes. Dar šįkart pasėdėsiu ant atsarginių suolelio, o paskui baigta — aš bedarbis...“

Mironas ištiesino vairą ir pajudėjo į priekį. Jo koja nuspaudė pedalą. Spidometro rodyklė šoktelėjo į viršų. Mirono veidą iškreipė nevaldomas pyktis. Skruostais bėgo ašaros, bet iš burnos neišsprūdo joks garsas. Jis vairavo beveik nieko nematydamas prieš save.

Privažiavęs posūkį į Džonso kelią, rankove nusibraukė ašaras ir įvažiavo į TiSi kiemą. Kelią jam užstojo apsauginiai vartai.

Iš mažyčio namuko išlindo apsauginінkas. Mironas pamojo jam prieiti. Kai apsaugininkas buvo pakankamai toli nuo namuko, Mironas išsitraukė ginklą.

— Tik krustelėk, ir aš ištaškysiu tau smegenis.

Apsaugininkas iškėlė rankas. Mironas išlipo ir atidarė vartus. Tada liepė apsaugininkui sėsti į automobilį ir šis riaumodamas įlėkė į kiemą. Mironas užgulė stabdžius, kai liko vos kelios pėdos iki priešakinių durų. Akimirksniu iššoko, nedvejodamas išspyrė duris ir įlėkė į kambarį.

TiSi žiūrėjo televizorių. Jis išsigandęs atsisuko.

— Kas, velniai rautų?..

Mironas keliais žingsniais perbėgo per kambarį, sugriebė TiSi už rankos ir užlaužė.

— Ei...

— Kur jis? — piktai paklausė Mironas.

— Nesuprantu, apie ką...

Mironas dar labiau palenkė ranką.

— Nenorėk, kad sulaužyčiau, TiSi. Kur jis?

— Prakeikimas, apie ką tu?..

Mironas nutildė jį dar skaudžiau užlenkdamas ranką. TiSi riktelėjo ir susilenkė, kad sumažintų spaudimą.

— Klausiu paskutinį kartą, — tarė Mironas. — Kur Gregas?

— Aš čia.

Mironas paleido TiSi ir atsigręžė į balsą. Tarpduryje stovėjo

Gregas Dauningas. Mironas nedvejojo. Kimiai riktelėjęs, jis puolė prie Grego.

Gregas atkišo rankas, bet tai buvo tas pat, kas gesinti vulkaną su vandens švirkšle. Pirmas smūgis pataikė Gregui į veidą. Gregas loštelėjo ir parvirto. Mironas užgriuvo jį ir įrėmė į šonkaulius kelį. Kažkas trakštelėjo. Jis apsižergė Gregą per krūtinę ir smogė dar kartą.

— Liaukis! — šūktelėjo TiSi. — Tu jį užmuši.

Mironas jo beveik negirdėjo.

Jis vėl kilstelėjo kumštį, bet TiSi užgriuvo jį nespėjus jam smogti. Mironas pasisuko ir trenkė alkūne TiSi į saulės rezginį. Jie atsitrenkė į sieną, ir Gregas, netekęs kvapo, išsižiojęs išplėtė akis. Mironas pašoko. Gregas jau šliaužė tolyn. Mironas peršoko per sofą, sugriebė Gregą už kojos ir prisitraukė.

— Tu dulkinai mano žmoną! — suriko Gregas. — Manai, aš nežinojau? Tu dulkinai mano žmoną!

Šie žodžiai apramino Mironą, bet nesustabdė. Pro ašaras jis smogė dar kartą. Grego veidas apsipylė krauju. Mironas vėl iškėlė kumštį. Kažkieno geležinė ranka sugriebė jį ir nuleido.

— Gana, — tarė Vinas.

Mironas atsigręžė į jį nuostabos ir pykčio iškreiptu veidu.

— Ką?

— Gana.

— Bet viskas taip, kaip tu sakei, — sudejavo Mironas. — Vesonas padarė tai tyčia. Gregas jį pasamdė.

— Žinau, — tarė Vinas. — Bet dabar jau liaukis.

— Ką čia kalbi, velniai rautų? Tu manim dėtas...

— Tikriausiai užmuščiau, — užbaigė Vinas. — Jis pažiūrėjo į Mironą ir kažkas žybtelėjo jo akyse. — Bet tu to nepadarytum.

Mironas sunkiai nurijo. Vinas linktelėjo ir paleido Mirono riešą. Mirono ranka nusviro. Jis nusiropštė nuo Grego Dauningo.

Gregas atsisėdo kosėdamas į ranką kraują.

— Tą naktį aš pasekiau Emilę, — išspaudė jis pro kosulį. — Mačiau, kaip judu... Aš tik norėjau atsilyginti, daugiau nieko. Tavęs neturėjo taip smarkiai sužeisti.

Mironas nurijo seiles ir giliai įkvėpė. Netrukus adrenalinas nurims, bet kol kas jis tebekunkuliavo gyslose.

— Slėpeisi čia nuo pat pradžių?

Gregas pasičiupinėjo veidą, susiraukė, tada linktelėjo.

— Bijojau, kad jie pagalvos, jog nužudžiau tą moterį, — tarė jis. — Be to, mane persekiojo mafija, laukė teismas dėl vaikų globos ir nėščia mergina. — Jis pažiūrėjo į juos. — Man tiesiog reikėjo laiko.

— Tu myli Odrę?

— Tu žinai? — nustebo Gregas.

— Taip.

— Myliu, — atsakė Gregas. — Labai myliu.

— Tada paskambink jai, — tarė Mironas. — Ji kalėjime.

— Ką?

Mironas nesiteikė paaiškinti daugiau. Jis tikėjosi, kad sviedęs tai Gregui į veidą pajus tam tikrą iškreiptą pasitenkinimą, bet nepajuto. Visa tai tik priminė jam, kad jis irgi nėra nekaltas.

Jis nusisuko ir nuėjo.

Mironas rado Klipą toje pačioje ložėje, kurioje jie buvo susitikę, kai visa tai prasidėjo. Jis žiūrėjo į tuščią aikštę atsukęs Mironui nugarą. Ir nė nekrustelėjo, kai Mironas krenkštelėjo.

— Tu visą laiką žinojai, — tarė Mironas.

Klipas tylėjo.

— Tą naktį tu nuėjai į Lizos Gorman butą, — tęsė Mironas. — Ji davė tau paklausyti kasetę, ar ne?

Klipas sunėrė sau už nugaros rankas. Tada linktelėjo.

— Todėl ir pasamdei mane. Tai nebuvo joks sutapimas. Norėjai, kad aš sužinočiau tiesą.

— Nežinojau, kaip dar tau tai pasakyti. — Pagaliau Klipas atsisuko ir pažvelgė į Mironą. Jo žvilgsnis buvo liūdnas. Veide neliko nė lašo kraujo. — Tąsyk, per spaudos konferenciją... aš nevaidinau, suprask. — Jis nuleido galvą, susitvardė ir vėl pakėlė. — Po to, kai

tave sužeidė, mes praradome ryšį. Tūkstančius kartų norėjau tau paskambinti, bet supratau. Tu norėjai būti kuo toliau. Didieji sportininkai niekada nepamiršta traumų, Mironai. Žinojau, kad tu to niekada nepamirši.

Mironas prasižiojo, tačiau nepajėgė nieko pasakyti. Jis jautėsi pažeidžiamas ir jautrus. Klipas priėjo arčiau.

— Tikėjausi, kad taip tu sužinosi tiesą, — tarė jis. — Maniau, kad tai bus tam tikras katarsis. Nevisiškas. Kaip sakiau, didieji niekada nepamiršta.

Kurį laiką jie tiesiog stovėjo ir žiūrėjo vienas į kitą.

— Aną vakarą tu liepei Volšui išleisti mane žaisti, — ištarė Mironas.

— Taip.

— Žinojai, kad aš nesugebėsiu prilygti.

Klipas lėtai linktelėjo.

Mironas vėl pajuto gėlimą akyse. Jis sumirksėjo slėpdamas ašaras.

Klipas atstatė smakrą. Jo veido raumenys nežymiai virpėjo, tačiau jis nenusisuko.

— Aš norėjau tau padėti, — tarė jis, — bet motyvai, dėl kurių samdžiau tave, nebuvo altruistiniai. Tarkim, aš žinojau, kad tu visuomet buvai komandinis žaidėjas. Tau patiko šis krepšinio aspektas, Mironai — būti komandos dalimi.

— Ir ką?

— Aš norėjau, kad tu pasijustum komandos nariu. Tikru nariu. Tokiu, kuris niekada nepadarytų komandai nieko bloga.

Mironas suprato.

— Tu pamanei, kad jei aš susidraugausiu su komandos žaidėjais, tai nepulsiu trimituoti visam pasauliui, kai sužinosiu tiesą.

— Tu ne toks, — tarė Klipas.

— Bet tiesos nenuslėpsi, — tarė Mironas. — Žinia neišvengiamai pasklis.

— Žinau.

— Gali prarasti komandą.

Klipas šyptelėjo, truktelėjo pečiais.

— Yra ir blogesnių dalykų, — atsakė jis. — Kaip ir tu žinai, kad yra blogesnių dalykų nei negalėjimas vėl žaisti.

— Aš visuomet tai žinojau. Tiesiog galbūt man reikėjo, kad kas nors tai primintų.

42 skyrius

Mironas ir Džesika sėdėjo jos bute ant sofos. Jis jai viską papasakojo. Džesė apsikabino kelius ir ėmė linguoti pirmyn ir atgal. Jos akys buvo liūdnos.

— Ji buvo mano draugė, — tarė Džesika.

— Žinau.

— Įdomu.

— Kas?

— Kaip aš būčiau pasielgusi tokioje situacijoje? Kad apsaugočiau tave.

— Tu nebūtum žudžiusi.

— Ne, — sutiko ji. — Tikriausiai ne.

Mironas ją stebėjo. Buvo matyti, kad ji tuoj pratrūks verkti.

— Manau, kad šioje situacijoje aš šį tą sužinojau apie mus, — tarė jis.

Ji tylėjo laukdama, kad jis paaiškintų.

— Vinas ir Esperansa nenorėjo, kad aš vėl žaisčiau. Bet tu nebandei manęs atkalbėti. Bijojau, kad galbūt tu nesupranti manęs taip gerai kaip jie. Tačiau viskas buvo atvirkščiai. Tu matei tai, ko nematė jie.

Džesika įdėmiai tyrinėjo jo veidą. Ji paleido kelius ir nuleido ant žemės kojas.

— Mes niekada anksčiau apie tai nesikalbėjome, — tarė ji.

Jis linktelėjo.

— Tiesa ta, kad tu niekada neapverkei savo karjeros pabaigos, — tęsė Džesika. — Niekada neparodei silpnumo. Sukišai viską į tam tikrą vidinį lagaminą ir judėjai toliau. Gyvenai užgniaužęs nuoskaudą. Tu nelaukei. Griebei, kas buvo likę, ir prispaudei prie

savęs baimindamasis, kad visas pasaulis gali būti toks trapus kaip tavo kelis. Meteisi studijuoti teisę. Puolei padėti Vinui. Karštligiškai kabinaisi į viską, į ką tik galėjai. — Ji nutilo.

— Įskaitant tave, — užbaigė jis.

— Taip. Įskaitant mane. Ne tik dėl to, kad mylėjai mane. Dėl to, kad bijojai prarasti dar daugiau.

— Aš iš tiesų tave mylėjau, — tarė Mironas. — Ir tebemyliu.

— Žinau. Nekaltinu tik tavęs. Aš irgi buvau kvaila. Tiesą sakant, aš labiausiai kalta. Pripažįstu tai. Bet tuomet tavo meilė buvo pagrįsta daugiau neviltimi. Tavo skausmas išsiveržė nepasotinamu poreikiu. Aš bijojau uždusti. Nenoriu vaidinti psichiatrės mėgėjos, bet tau reikėjo išsiverkti. Reikėjo atsikratyti skausmo, o ne jį užslopinti. Bet tu nenorėjai to pripažinti.

— Tu tikėjaisi, kad grįžimas į komandą padės man tai pripažinti.

— Taip.

— Bet tai nebuvo panacėja.

— Žinau. Tačiau manau, kad tau šiek tiek atlėgo.

— Ir todėl dabar manai, kad man pats metas persikelti pas tave?

Džesika sunkiai nurijo.

— Jei nori, — tarė ji. — Jei jautiesi pasiruošęs.

Jis apsižvalgė.

— Man reikės daugiau vietos spintoje.

— Gerai, — sušnabždėjo ji. — Kaip pasakysi.

Ji prisiglaudė prie jo. Mironas apkabino ją, prisitraukė ir pasijuto esąs namuose.

Tuskone, Arizonos valstijoje, buvo tvankus rytmetis. Aukštas stambus vyras atidarė savo namų duris.

— Ar jūs Bertas Vesonas?

Dičkis linktelėjo.

— Ar galiu kuo nors padėti?

— Taip, — nusišypsojo Vinas. — Manau, kad galit.

Coben, Harlan
Co-05 Staigus atsitraukimas: [romanas]/Harlan Coben; iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė. — Kaunas: Jotema, [2010]. — 320 p.
ISBN 978-9955-13-237-0

Puikaus Naujojo Džersio priemiesčio namo rūsyje tarp lego kaladėlių — kraujas. Dingęs žmogus, buvęs varžovas, sukelia sporto agentui Mironui Bolitarui prisiminimus apie krepšinį, kurį kadaise žaidė kartu su Gregu Dauningu, ir moterį, kurią jie abu mylėjo. Dabar, įsimaišęs į esamų ir būsimų žvaigždžių, lošėjų ir krepšininkų gerbėjų būrį, Mironas narplioja keistais klystkeliais pasukusio krepšinio dievuko kelią ir susiduria su praeitimi, kurios nenori iš naujo išgyventi, ir dabartimi, kurios gali nepakelti.

UDK 820(73)-3

Harlan Coben

STAIGUS ATSITRAUKIMAS

Redaktorė *Lina Čekauskaitė*
Viršelio dailininkė *Vilūnė Grigaitė*
Viršelio fotografija iš *www.istockphoto.com*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 20 sp. l. Užsak. Nr. 10.265
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė“, Vakarinis aplinkkelis 24, 48184 Kaunas

„Edgar“, „Shamus“ ir „Anthony“ premijų laimėtojas Harlanas Cobenas yra dvylikos romanų autorius, įskaitant *New York Times* bestselerius „Nekaltas“, „Tik vienas žvilgtelėjimas“, „Kitos progos nebus“, „Pažadėk man“, „Miškai“, „Niekam nesakyk“. Jo knygos išverstos į trisdešimt dvi kalbas ir parduodamos visame pasaulyje.

Puikaus Naujojo Džersio priemiesčio namo rūsyje tarp lego kaladėlių – kraujas. Dingęs žmogus, buvęs varžovas, sukelia sporto agentui Mironui Bolitarui prisiminimus apie krepšinį, kurį kadaise žaidė kartu su Gregu Dauningu, ir moterį, kurią jie abu mylėjo. Dabar, įsimaišęs į esamų ir būsimų žvaigždžių, lošėjų ir krepšininkų gerbėjų būrį, Mironas narplioja keistais klystkeliais pasukusio krepšinio dievuko kelią ir susiduria su praeitimi, kurios nenori iš naujo išgyventi, ir dabartimi, kurios negali pakelti.

ISBN 978-9955-13-237-0
9 789955 132370

www.jotema.lt